virtual-project.eu

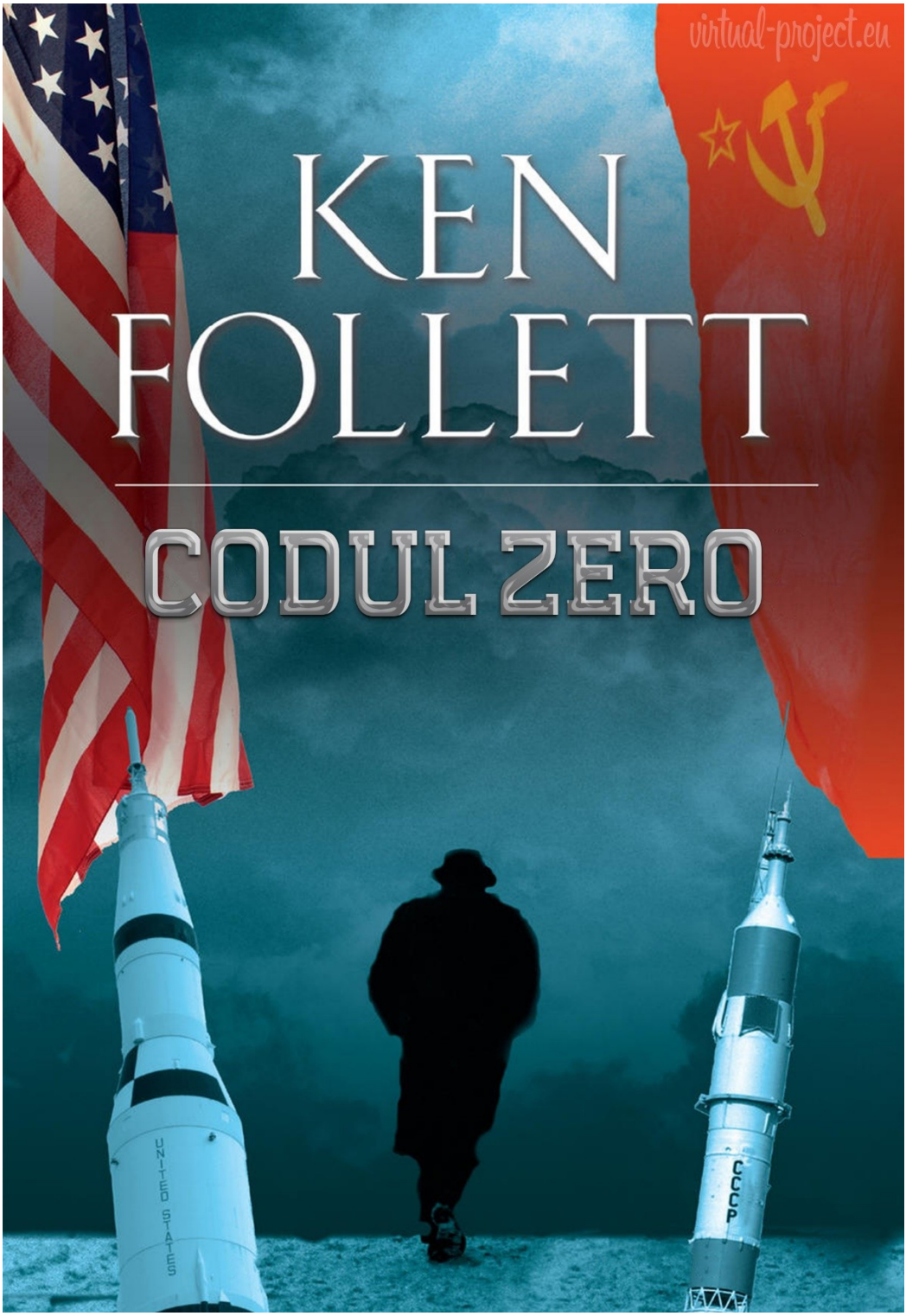

KEN FOLLETT

CODUL ZERO

Original: *Code to Zero* (2000)

Traducere din limba engleză de:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

2018

Notă istorică: Lansarea primului satelit spaţial american, Explorer 1, a fost iniţial programată pentru miercuri, 29 ianuarie 1958. În seara aceea, târziu, ea fost amânată pentru a doua zi. Motivul invocat au fost condiţiile atmosferice. Observatorii de la Cape Canaveral au fost contrariaţi – în Florida era o zi perfect însorită. Dar armata a susţinut că un vânt de mare altitudine, numit *jet stream,* nu era prielnic lansării.

În seara următoare a mai avut loc o amânare şi a fost invocat acelaşi motiv.

Lansarea a avut, în sfârşit, loc vineri, 31 ianuarie.

„... de la începuturile ei, în 1947, Agenţia Centrală de Informaţii a cheltuit milioane de dolari pe un foarte important program de cercetare pentru a descoperi medicamente şi alte metode esoterice cu ajutorul cărora să-i supună pe oamenii obişnuiţi – deopotrivă doritori sau împotriva voinţei lor – unui control total, astfel încât să acţioneze, să vorbească, să dezvăluie cele mai valoroase secrete, ba chiar să şi uite, la comandă”.

Thomas Powers, din Introducerea la *Search for the* «*Manichiurian Candidate*»: *The CIA and Mind Control,* de John Marks

PARTEA ÎNTÂI

• 5 A.M.

Racheta Jupiter C se află pe rampa de lansare din Complexul 26, Cape Canaveral. Din motive de securitate, este acoperită cu fâşii imense de prelată, mai puţin coada, care este aceea a unei rachete obişnuite Redstone, din arsenalul armatei. Dar celelalte componente, ascunse sub pelerina misterioasă, sunt unice...

S-a trezit înspăimântat.

Mai rău chiar, era îngrozit. Inima îi bătea cu putere, respira sacadat şi trupul îi era încordat. Semăna cu un coşmar, doar că, treaz în acel moment, nu simţea niciun fel de uşurare. Avea senzaţia că se întâmplase ceva îngrozitor, dar nu ştia ce anume.

A deschis ochii. O geană palidă care venea din camera alăturată lumina lucrurile dimprejurul lui şi aşa a reuşit să distingă nişte forme vagi, familiare, dar sinistre. Undeva în apropiere se auzea cum curgea apa într-o cisternă.

A încercat să se liniştească. A înghiţit în sec, a respirat de câteva ori profund şi regulat şi s-a străduit să gândească raţional. Era întins pe o podea tare. Îi era frig, îl durea peste tot şi avea un soi de mahmureală, cu durere de cap, gura uscată şi o senzaţie de greaţă.

S-a ridicat în şezut, tremurând de spaimă. Se simţea un miros de podele umede, spălate cu un dezinfectant puternic. A recunoscut contururile unui şir de chiuvete.

Se afla într-o toaletă publică.

Era dezgustat. Dormise pe pardoseala unei toalete pentru bărbaţi. Ce mama dracului se întâmplase cu el? A încercat să se concentreze. Era complet îmbrăcat, purta un fel de manta şi ghete grele, deşi avea senzaţia că nu erau hainele lui. Panica începea să dispară, însă îi luă locul o spaimă adâncă, mai puţin

isterizantă, dar mai raţională. Cu el se petrecuse ceva foarte rău.

Avea nevoie de lumină.

S-a ridicat în picioare. A privit împrejur, zgâindu-se în beznă, ca să ghicească unde ar putea să fie uşa. Cu braţele întinse în faţă, în caz că dădea peste ceva obstacole invizibile, şi-a făcut drum până la un perete. Apoi a luat-o precum crabul, într-o parte, în timp ce mâinile pipăiau locul. A dat peste o suprafaţă sticloasă şi rece, despre care a presupus că era o oglindă, deşi, de fapt, era un suport-rolă pentru prosoape, pe urmă peste o cutie metalică, probabil un aparat de joc de noroc. În sfârşit, cu vârful degetelor a atins un întrerupător şi l-a acţionat.

O lumină strălucitoare a inundat pereţii îmbrăcaţi în faianţă albă, podeaua din beton şi un şir de toalete cu uşile deschise. Într-un colţ era ceva ce arăta ca un morman de haine vechi. Se întreba cum ajunsese el acolo. S-a concentrat mai mult. Ce se petrecuse noaptea trecută? Nu-şi putea aduce aminte.

Teama aceea isterizantă începea să-i revină, pe măsură ce înţelegea că *nu-şi putea aduce aminte nimic.*

Şi-a încleştat dinţii, ca să nu strige în gura mare.

Ieri... alaltăieri... nimic. Cum îl chema? Nu ştia.

S-a întors către şirul de chiuvete. Deasupra acestora era o oglindă lungă. Când s-a privit, a văzut un vagabond jegos, îmbrăcat în zdrenţe, cu părul încâlcit, faţa murdară şi ochi bulbucaţi, holbaţi ca la nebuni. A privit o secundă la vagabondul acela şi apoi l-a izbit o revelaţie îngrozitoare. Şocat, a sărit înapoi, cu un ţipăt şi omul din oglindă a făcut la fel. Vagabondul era chiar el.

Nu şi-a mai putut ţine în frâu valul de panică. A deschis gura şi, cu vocea tremurându-i de groază, a strigat:

— Cine sunt eu?

•••

Mormanul de haine vechi s-a mişcat. S-a rostogolit pe o parte, a apărut un chip şi o voce a bâiguit:

— Eşti un golan, Luke, las-o mai moale.

Îl chema Luke.

Era dramatic de recunoscător pentru această informaţie. Un nume nu era mare lucru, totuşi îi oferea un punct de plecare. S-a uitat la însoţitorul lui. Bărbatul purta o haină de tweed, zdrenţăroasă şi legată în talie cu o bucată de sfoară, pe post de

centură. Chipul tânăr şi soios avea o privire vicleană. Bărbatul s-a frecat la ochi şi a bombănit:

— Mă doare capul.

— Tu cine eşti? a întrebat Luke.

— Sunt Pete, retardatule, nu mă ţii minte?

— Nu..., a zis Luke, înghiţind cu greu, parcă să-şi domolească panica. Mi-am pierdut memoria!

— Da' nici nu mă miră. Ieri ai băut aproape o sticlă întreagă de tărie. E un miracol că nu ţi-ai pierdut minţile cu totul, a spus Pete, lingându-se pe buze. Io aproape că nici n-am pus botul pe afurisitul ăla de burbon.

„Burbonul ar putea explica mahmureala", s-a gândit Luke.

— Dar de ce aş fi băut o sticlă întreagă?

— Asta e cea mai tâmpită întrebare pe care am auzit-o io vreodată, a râs zeflemitor Pete. Ca să te îmbeţi, vezi bine!

Luke era îngrozit. Era un vagabond beţiv, care dormea prin toaletele publice.

Îi era o sete cumplită. S-a aplecat deasupra unei chiuvete, a dat drumul la apă rece şi a băut direct de la robinet. Asta l-a făcut să se simtă mai bine. S-a şters la gură şi pe urmă s-a silit să se privească din nou în oglindă.

Trăsăturile feţei îi erau mai calme. Privirea de nebun dispăruse şi îi luase locul o expresie de uluială şi de consternare. Oglinda îi arăta un bărbat de aproape patruzeci de ani, cu părul negru şi ochi albaştri. Nu avea nici barbă, nici mustaţă, însă obrazul îi era acoperit cu tuleie negre şi destul de crescute, semn că nu se bărbierise de mult.

S-a întors iar către însoţitorul lui.

— Luke şi mai cum? a întrebat el. Care mi-e numele de familie?

— Luke... numai-ştiu-cum, de unde dracu' să ştiu?

— Cum am ajuns în halul ăsta? De când sunt aşa? Ce s-a întâmplat?

Pete s-a ridicat în picioare.

— Am nevoie de un mic dejun, a zis el.

Luke şi-a dat seama că îi era foame. Se întreba dacă avea vreun sfanţ. S-a căutat prin buzunarele hainelor, în trenci, în haină şi în pantaloni. Toate erau goale. Nu avea bani, nici portofel, nici măcar o batistă. Niciun fel de bunuri, niciun indiciu.

— Cred că sunt lefter, a conchis el.

— Pe bune! a replicat Pete, sarcastic. Haide, vino! a continuat acesta, împleticindu-se pe uşă.

Luke l-a urmat.

Când a ieşit la lumină a suferit încă un şoc. Se afla într-un templu uriaş, gol şi straniu de tăcut. Bănci de mahon, aşezate în şiruri pe pardoseala de marmură aidoma stranelor dintr-o biserică, aşteptau parcă o congregaţie fantomatică. În jurul vastei incinte, pe o consolă înaltă din piatră susţinută de un şir de coloane, războinici din piatră, cu coifuri şi scuturi, stăteau de pază deasupra locaşului sfânt. Departe, deasupra capetelor lor, se înălţa un acoperiş boltit, bogat ornamentat cu forme octogonale aurite. Lui Luke i-a trecut prin minte gândul smintit că a fost victima sacrificată într-un ritual straniu, care l-a lăsat fără memorie.

— Ce loc e ăsta? a întrebat Luke, plin de uimire.

— Union Station, Washington, DC, a răspuns Pete.

În mintea lui Luke s-a produs un clic şi totul a căpătat sens. Uşurat, a văzut jegul de pe pereţi, guma de mestecat pe care atâţia paşi o lipiseră de pardoseala din marmură şi ambalajele de la bomboane şi de la pachetele de ţigări, aruncate prin colţuri. S-a simţit caraghios. Era într-o gară grandioasă, dimineaţa devreme, înainte ca ea să se umple de călători. Se speriase singur, ca un copil care vede tot soiul de monştri în dormitorul lui întunecat.

Pete se îndreptă către o arcadă triumfală pe care scria „Ieşire” şi Luke se grăbi să-l prindă din urmă.

O voce agresivă a strigat:

— Hei! Hei, voi de colo!

— Vai, vai! a exclamat Pete şi a grăbit pasul.

Un bărbat zdravăn, cu o uniformă strâmtă de lucrător feroviar, s-a repezit la ei, plin de o îndreptăţită indignare.

— De unde aţi răsărit, haimanalelor?

— Gata, plecăm, plecăm, a scâncit Pete.

Luke se simţea umilit să fie alungat afară dintr-o gară de către un funcţionar obez.

Bărbatul nu se mulţumea să scape, pur şi simplu, de ei.

— Aţi dormit aici, nu-i aşa? a protestat el, ţinându-se scai de ei. Ştiţi că nu e voie.

Pe Luke îl înfuria că era dojenit ca un şcolar, chiar dacă bănuia că o merita. Dormise, *într-adevăr,* în afurisita aia de toaletă. S-a abţinut să răspundă şi a grăbit pasul.

— Aici nu-i azil de noapte, a continuat omul. Ai dracu' derbedei, haideţi, ştergeţi-o repede! a mai zis durduliul, îmbrâncindu-l pe Luke.

Acesta s-a întors deodată şi l-a repezit pe bărbat.

— Să nu mă atingi!

A rămas surprins de tonul calm ameninţător al propriei voci. Funcţionarul s-a oprit imediat.

— Plecăm, aşa că nu e nevoie să mai spui sau să mai faci nimic, e clar?

Speriat, bărbatul a făcut un pas mare îndărăt.

— Haide să plecăm, a zis Pete şi l-a apucat pe Luke de braţ.

Luke se simţea ruşinat. Tipul era un cretin zelos, dar Luke şi Pete erau nişte vagabonzi şi un angajat al căilor ferate avea dreptul să-i alunge. Luke n-ar fi trebuit să-l intimideze.

Au trecut pe sub arcada maiestuoasă. În jurul sensului giratoriu din faţa gării erau parcate câteva maşini, însă străzile erau pustii. Aerul era foarte rece şi Luke şi-a strâns mai bine pe lângă el hainele rufoase. Era o dimineaţă geroasă de iarnă în Washington, poate în ianuarie sau februarie.

Se întreba în ce an or fi.

Pete a luat-o la stânga, aparent sigur încotro trebuia să meargă. Luke l-a urmat.

— Unde mergem? l-a întrebat el.

— Ştiu o biserică pe H Street, unde poţi să primeşti un mic dejun gratis, dacă nu te deranjează să cânţi un imn religios sau două.

— Sunt lihnit de foame. O să cânt un oratoriu întreg.

Cu paşi siguri, Pete a urmat un traseu întortocheat prin cartierul cu case ieftine de închiriat. Oraşul încă nu se trezise. Casele erau cufundate în întuneric, magazinele aveau încă obloanele trase, iar chioşcurile de ziare şi bufetele cu meniuri accesibile nu deschiseseră încă. Luke a privit la fereastra unui dormitor drapată cu perdele ieftine şi şi-a imaginat înăuntru un bărbat care dormea profund, sub un maldăr de pături, alături de nevasta care îi ţinea de cald; a simţit cum îl împungea un ghimpe de invidie. I se părea că şi el aparţinea acelei comunităţi matinale de bărbaţi şi femei care se aventurau afară, pe străzile

îngheţate, în timp ce lumea obişnuită mai dormea încă: bărbatul în haine de lucru care se îndrepta târşit către slujba lui ce începea devreme, în zori; tânărul biciclist, înfofolit cu fular şi mănuşi; femeia care fuma singuratică în autobuzul puternic luminat.

Mintea îi mustea de întrebări neliniştitoare. Oare de cât timp era un beţiv? Încercase vreodată să se lase de băutură? Avea o familie care l-ar fi putut ajuta? Unde îl cunoscuse pe Pete? De unde făceau rost de băutură? Unde mergeau să o bea? Pete era însă un taciturn şi Luke şi-a înfrânat nerăbdarea, cu speranţa că însoţitorul lui o să fie mai vorbăreţ după ce o să mănânce ceva.

Au ajuns la o bisericuţă care se înălţa sfidătoare între un cinematograf şi o tutungerie. Au intrat pe o uşă laterală şi au coborât nişte scări, până la subsol. Luke s-a trezit într-o sală lungă cu tavanul jos – cripta, s-a gândit el. La un capăt a văzut o pianină şi un mic amvon; la celălalt, o plită de gătit. Între cele două capete, erau trei rânduri de mese cu bănci. La ele stăteau aşezaţi trei vagabonzi, câte unul la fiecare masă, şi priveau răbdători în gol. La plita de gătit, o femeie bondoacă amesteca într-o oală mare. Lângă ea, un bărbat cu barba colilie, care purta un guler preoţesc, se uita pe deasupra unei cafetiere înalte şi zâmbea.

— Intraţi! Intraţi! a zis el, vesel. Veniţi la căldură!

Luke l-a privit precaut, întrebându-se dacă era aievea.

Era *cu adevărat* cald, înăbuşitor chiar, după aerul rece de afară. Luke şi-a descheiat trenciul şleampăt.

— ’Neaţa, pastore Lonegan, l-a salutat Pete.

— Ai mai fost pe aici? l-a întrebat pastorul. Am uitat cum te numeşti.

— Eu sunt Pete, el e Luke.

— Doi discipoli[1]! a zis pastorul, cu o bonomie ce părea sinceră. Aţi ajuns puţin cam devreme pentru micul dejun, dar avem cafea proaspătă.

Luke se întreba cum reuşea Lonegan să-şi păstreze buna dispoziţie când trebuia să se trezească atât de devreme ca să servească micul dejun pentru o adunătură de trântori catatonici.

Pastorul a turnat cafea în două căni mari.

— Lapte şi zahăr?

Luke nu ştia dacă îi plăcea cafeaua cu zahăr şi lapte.

[1] Este vorba despre apostolii Petru şi Luca (Pete şi Luke, în lb. engl.). (n.tr.).

— Da, mulţumesc, a răspuns el, pe ghicite.

A luat cana şi a sorbit din cafea. Avea un gust greţos de dulce şi cremos. A bănuit că în mod normal o bea fără nimic. Dar îi mai potolea foamea, aşa că a băut-o repede pe toată.

— În câteva clipe vom spune şi o rugăciune, a adăugat pastorul. Până terminăm noi, faimosul terci de ovăz al doamnei Lonegan va fi gata.

Luke s-a decis că suspiciunile lui fuseseră nedemne. Pastorul Lonegan era exact aşa cum părea, un tip vesel căruia îi plăcea să ajute oamenii.

Luke şi Pete s-au aşezat la masa din scândură negeluită şi Luke şi-a studiat însoţitorul. Până atunci, nu-i văzuse decât faţa murdară şi hainele zdrenţăroase. Dar în acel moment, stând alături de el, vedea că Pete nu prezenta niciunul dintre semnele unui beţivan învederat: nu avea vinişoare sparte, nici pielea uscată cu scuame care să i se desprindă de pe faţă, nu observă tăieturi şi nici vânătăi. Poate că era prea tânăr – avea doar vreo douăzeci şi cinci de ani, a presupus Luke. Totuşi, Pete era uşor desfigurat. Un semn din naştere, roşu-închis, i se întindea de la urechea dreaptă şi până la marginea maxilarului. Dinţii îi erau strâmbi şi decoloraţi. Mustaţa neagră şi-o lăsase, probabil, pe vremea când îi mai păsa încă de felul în care arăta, ca să distragă atenţia de la dantura urâtă. Luke simţea la Pete o furie reprimată şi şi-a imaginat că însoţitorul lui ura lumea, poate pentru că îl urâţise, poate din alte motive. Probabil că avea şi o teorie, cum ţara era distrusă de vreo categorie socială pe care o ura: imigranţii chinezi sau negroteii cu coada pe sus, ori clubul misterios compus din vreo zece oameni foarte bogaţi care controlează pe ascuns bursa de valori.

— La ce te zgâieşti? l-a iscodit Pete.

Luke a ridicat din umeri şi nu i-a răspuns. Pe masă era un ziar, deschis la un careu de cuvinte încrucişate, şi un ciot de creion. Luke a privit leneş careul, a luat creionul şi s-a apucat să completeze rebusul.

Au început să vină şi alţi vagabonzi. Doamna Lonegan a scos o stivă de castroane grele şi un maldăr de linguri. Luke a găsit toate definiţiile, cu excepţia uneia: „Mică localitate în Danemarca!”, din şase litere. Pastorul Lonegan s-a uitat peste umăr la careul completat, a ridicat surprins din sprâncene şi i-a şoptit nevestei:

— Aici se spulberă un cuget nobil!

Luke a găsit imediat şi ultima dezlegare – Hamlet[2] – şi a scris-o. Apoi s-a întrebat în sinea lui: „De unde am ştiut asta?”

A despăturit ziarul şi s-a uitat pe prima pagină, să vadă data. Era datat miercuri, 29 ianuarie 1958. Privirea i-a fost atrasă de titlul articolului central: LUNA SUA RĂMÂNE LEGATĂ DE PĂMÂNT. A citit mai departe:

> *Cape Canaveral, miercuri*: *Marina militară a SUA a renunţat astăzi la a doua tentativă de lansare a rachetei spaţiale Vanguard, în urma multiplelor probleme tehnice.*
>
> *Decizia survine la două luni după ce prima lansare Vanguard s-a încheiat cu un umilitor dezastru, când racheta a explodat la două secunde după iniţierea lansării.*
>
> *Speranţele americanilor de a lansa un satelit spaţial care să rivalizeze cu satelitul sovietic Sputnik se îndreaptă acum spre rivala lui Vanguard, racheta balistică Jupiter, a armatei.*

Pianina a scos un acord strident şi Luke a ridicat ochii. Doamna Lonegan şi soţul său începuseră să cânte primele acorduri introductive ale unui imn binecunoscut, *Oh, ce prieten avem în Iisus,* iar Luke li s-a alăturat, mulţumit că putea să şi-l amintească.

Burbonul avea un efect ciudat, s-a gândit el. Era în stare să dezlege cuvinte încrucişate şi să cânte un imn din memorie, dar nu ştia cum o chema pe maică-sa. Poate că era alcoolic de ani întregi şi asta îi atacase creierul. Se întreba cum de-a putut să îngăduie că aşa ceva să se întâmple.

După imn, pastorul Lonegan a mai citit câteva versete din Biblie şi pe urmă le-a spus tuturor că mântuirea lor era posibilă. Luke se gândea că grupul din bisericuţă chiar avea nevoie să fie mântuit. Chiar şi aşa, nu intenţiona să-şi pună nădejdea în Iisus. Mai întâi trebuia să afle cine era, de fapt.

Pastorul a mai improvizat o rugăciune, apoi au cântat binecuvântarea şi oamenii s-au aşezat la coadă, în timp ce

[2] Joc intraductibil de cuvinte între omonimele Hamlet = prinţ al Danemarcei (personaj shakespearian) şi hamlet = cătun (în lb. engl.). (n.tr.).

doamna Lonegan le servea terci de ovăz cu sirop. Luke a mâncat trei castroane. După aceea s-a simţit mult mai bine. Mahmureala dispărea repejor.

Nerăbdător să reia întrebările, s-a apropiat de pastor.

— Domnule, m-aţi mai văzut vreodată până acum? Mi-am pierdut memoria.

Lonegan s-a uitat atent la el.

— Ştii ce, nu prea cred. Însă cunosc sute de oameni, în fiecare săptămână, şi s-ar putea să mă înşel. Câţi ani ai?

— Nu ştiu, a zis Luke, cu un sentiment ciudat.

— Aproape patruzeci, aş presupune eu. Nu e mult de când o duci greu. Asta lasă urme asupra omului. Oricum, ai mersul destul de sprinţar, pe sub mizeria de deasupra, pielea ţi-e nepătată şi eşti încă destul de ager ca să rezolvi cuvinte încrucişate. Dacă te laşi de băutură, ai putea să duci din nou o viaţă normală.

Luke se întreba de câte ori mai rostise pastorul vorbele acelea.

— O să încerc, a promis el.

— Dacă ai nevoie de ajutor, nu trebuie decât să spui.

Un tânăr care părea să aibă un handicap mintal bătea insistent, dar uşor, braţul pastorului Lonegan şi acesta s-a întors spre el zâmbindu-i răbdător.

Luke a revenit la masă, dornic să-i vorbească lui Pete.

— De când mă cunoşti?

— Nu ştiu, de ceva vreme.

— Unde am dormit noi ieri-noapte?

— Calmează-te, da? Mai devreme sau mai târziu, o să-ţi revină memoria.

— Trebuie să aflu de unde vin.

Pete a ezitat.

— Ce ne trebuie nouă e o bere, a sugerat acesta. O să ne ajute să gândim ca lumea.

S-a întors către uşă.

Luke l-a apucat de braţ şi a zis, pe un ton fără echivoc:

— Nu-mi trebuie nicio bere.

I se părea că Pete nu voia să-şi scormonească trecutul. Poate că se temea să nu-şi piardă însoţitorul. Ei, cu atât mai rău pentru el. Luke avea lucruri mai importante de făcut decât să-i ţină companie lui Pete.

— De fapt, a adăugat Luke, cred că aş vrea să fiu singur o vreme.

— Da' cine te crezi, Greta Garbo?

— Vorbesc serios.

— Ai nevoie de mine ca să te protejez. Nu te descurci de unul singur. Ce dracu', nu-ţi aminteşti nici măcar câţi ani ai.

Pete avea o căutătură disperată în ochi, dar Luke nu s-a lăsat impresionat.

— Îţi apreciez grija, însă nu mă ajuţi să aflu cine sunt.

Pete a făcut o pauză şi apoi a ridicat din umeri.

— E dreptul tău. Ne mai vedem, poate, a zis el şi s-a întors din nou către uşă.

— Poate.

Pete a ieşit şi Luke s-a dus să dea mâna cu pastorul Lonegan.

— Mulţumesc pentru tot.

— Sper să găseşti ceea ce cauţi, i-a spus pastorul.

Luke a urcat scările şi a ieşit în stradă. Pete se afla pe o stradă mai încolo, de vorbă cu un tip îmbrăcat cu un trenci verde, din gabardină, şi o pălărie asortată – cerşind bani de o bere, a chibzuit Luke. A luat-o în direcţia opusă şi la primul colţ a cotit la dreapta.

Încă nu se făcuse lumină. Îşi simţea picioarele reci şi şi-a dat seama că era încălţat doar cu ghete, fără şosete. A grăbit pasul, fiindcă se pornise un nou val de ninsoare. După câteva minute, a încetinit. Nu avea niciun motiv să se grăbească. Nu conta dacă mergea repede sau încet. S-a oprit să se adăpostească în intrândul unei case.

Nu avea unde să se ducă.

• 6 A.M.

Racheta este înconjurată pe trei laturi de un turn de lansare, sau de transport, care o ţine strâns în îmbrăţişarea de oţel. Turnul, de fapt o schelă de sondă petrolieră modificată, este montat pe două rânduri de roţi care se deplasează pe nişte şine cu ecartamentul foarte mare. Înainte de lansare, întreaga structură,

mai mare decât un conac, va fi îndepărtată până la o sută de metri distanţă.

Elspeth s-a trezit cu gândul la Luke, îngrijorată pentru el. A rămas în pat câteva clipe, cu inima grea de grijă pentru bărbatul pe care îl iubea. Apoi a aprins veioza şi a stat în şezut.

Decoraţiile din camera de motel în care se afla aveau ca subiect programul spaţial. Lampadarul fusese realizat sub forma unei rachete, iar tablourile de pe pereţi înfăţişau planete, fazele Lunii şi orbite pe fundalul unui cer noaptea, total nerealist. Starlite era unul dintre multele moteluri noi care răsăriseră printre dunele de nisip din zona Cocoa Beach, Florida, la treisprezece kilometri de Cape Canaveral, destinate să ofere cazare fluxului de vizitatori. Era clar că decoratorului i se păruse potrivită o temă spaţială, dar lui Elspeth îi dădea senzaţia că ocupase camera unui băiat de zece ani.

A ridicat receptorul telefonului de pe noptieră şi a format numărul biroului lui Anthony Carroll, din Washington, DC. La celălalt capăt se auzea cum suna, dar nu a răspuns nimeni. A încercat numărul de acasă, cu acelaşi rezultat. Se întâmplase ceva rău? Nu se simţea prea bine, din cauza fricii. Şi-a spus că Anthony era, probabil, în drum spre birou. „O să-l sun din nou peste o jumătate de oră. Nu poate să-i ia mai mult de treizeci de minute ca să ajungă la birou, cu maşina”.

În timp ce a făcut un duş s-a gândit la Luke şi Anthony, când i-a întâlnit prima dată. Ei erau studenţi la Harvard, iar ea la Radcliffe, înainte de cel de-al Doilea Război Mondial. Băieţii erau membri în corul Harvard Glee Club. Luke avea o voce frumoasă, baritonală, în schimb, Anthony era un tenor minunat. Elspeth era dirijoarea corului Radcliffe Choral Society şi organizase un concert la care participau ambele grupuri.

Luke şi Anthony erau prieteni la cataramă şi formau o pereche ciudată. Amândoi erau înalţi şi atletici, dar nu exista nicio altă asemănare între ei. Fetele de la Radcliffe îi porecliseră Frumoasa şi Bestia. Luke era Frumoasa, cu părul negru şi ondulat şi hainele lui elegante. Anthony nu era chipeş, avea nasul mare şi bărbia alungită şi întotdeauna arăta ca şi cum ar fi purtat un costum de împrumut; cu toate astea, fetele se simţeau atrase de energia şi entuziasmul lui.

Elspeth a ieşit repede de la duş. Cu halatul de baie pe ea, s-a aşezat la măsuţa de toaletă, să se machieze. Şi-a pus ceasul de mână lângă creionul de ochi, ca să vadă când vor trece cele treizeci de minute planificate pentru un nou apel.

Prima dată când a vorbit cu Luke era tot în halat de baie şi aşezată tot la o măsuţă de toaletă. Era în timpul unui raid al desuurilor[3]. Într-o seară, târziu, câţiva băieţi de la Harvard, unii dintre ei beţi, urcaseră în căminul fetelor, pătrunzând printr-o fereastră de la parter. După aproape douăzeci de ani, i se părea incredibil că ea şi celelalte fete nu se temuseră de nimic altceva mai mult decât că li se va fura lenjeria. Oare lumea era mai inocentă pe atunci?

Din întâmplare, Luke a nimerit în camera ei. Studia matematica, la fel ca ea. Deşi era mascat, Elspeth l-a recunoscut după haine, un sacou de tweed, gri pal, cu o batistă din bumbac, roşie cu picăţele, pusă la buzunarul de la piept. Odată rămas singur cu ea, Luke a părut stânjenit, ca şi cum ar fi înţeles tocmai atunci că era o prostie ceea ce făcea. Elspeth i-a zâmbit, a arătat spre dulap şi a zis: „Sertarul de sus”. El a luat o pereche de chiloţi albi, frumoşi, cu o bordură de dantelă, şi Elspeth a simţit o împunsătură de regret – costaseră mult. Dar a doua zi el i-a cerut o întâlnire.

Femeia încerca să se concentreze la machiaj. În dimineaţa aceea, era mai dificil decât de obicei, pentru că dormise prost. Fondul de ten i-a netezit obrajii, iar rujul de culoare roz-somon i-a dat strălucire buzelor. Avea o diplomă în matematică, de la Radcliffe, însă la muncă lumea tot se aştepta să arate ca un manechin.

Şi-a periat părul. Era castaniu-roşcat şi tuns la modă, lung până la urechi şi întors la spate. S-a îmbrăcat în grabă cu o rochie stil cămaşă fără mâneci, din bumbac în dungi, verzi cu maroniu, şi o centură maroniu-închis, lată, care imita pielea.

Trecuseră douăzeci şi nouă de minute de când încercase să-l sune pe Anthony.

Ca să treacă mai repede şi ultimul minut, s-a gândit la numărul 29. Era un număr prim – nu putea fi împărţit fără rest decât la el însuşi şi la 1 –, dar în afară de asta nu avea nimic

[3] Farsă, joc inventat prin anii ’50, când grupuri de studenţi americani invadau dormitoarele studentelor şi le furau chiloţeii, ca trofee ale raidului lor reuşit. Termenul, *panty raid,* datează din februarie 1949. (n.red.).

interesant. Singurul lucru neobişnuit era că 29 plus $2x^2$ era un număr prim pentru orice valoare a lui x până la 28. A calculat seria în minte: 29, 31, 37, 47, 61, 79, 101, 127...

A ridicat receptorul şi a format din nou numărul de la birou al lui Anthony.

Tot fără răspuns.

• 1941

Elspeth Twomey s-a îndrăgostit de Luke de prima dată când a sărutat-o.

Cei mai mulţi dintre băieţii de la Harvard habar nu aveau să sărute. Ori îţi zdrobeau buzele cu un ţoncăit zgomotos şi brutal, ori căscau gura aşa de tare, încât te credeai dentistă. Când a sărutat-o, cu cinci minute înainte de miezul nopţii, în curtea interioară a Căminului Radcliffe, Luke a fost pasional, dar şi tandru. Buzele i se mişcau încontinuu, nu doar peste buzele ei, ci peste obraji, pe pleoape şi pe gât. Cu vârful limbii i-a încercat delicat buzele întredeschise, cerând politicos permisiunea să intre, iar ea nici măcar nu s-a prefăcut că şovăie. După aceea, când stătea în camera ei, s-a uitat în oglindă şi a şoptit către imaginea sa reflectată acolo: „Cred că îl iubesc”.

Asta se întâmpla cu şase luni în urmă şi de atunci sentimentul devenise din ce în ce mai puternic. De atunci, se vedea cu Luke aproape zilnic. Amândoi erau în ultimul an. În fiecare zi se întâlneau fie ca să ia prânzul, fie ca să înveţe împreună pentru câteva ore. În weekenduri îşi petreceau aproape tot timpul împreună.

Nu era un lucru neobişnuit ca fetele de la Radcliffe să se logodească în ultimul an cu un băiat de la Harvard sau cu un tânăr profesor. Se căsătoreau apoi în vara următoare, plecau într-o lungă lună de miere şi, când reveneau, se mutau într-un apartament. Începeau să muncească şi după aproximativ un an se năştea primul copil.

Dar Luke nu vorbea niciodată despre căsătorie.

Ea îl privea, aşezat într-un separeu din partea din spate a barului Flanagan, discutând în contradictoriu cu Bern Rothsten, un fost student, înalt, cu o mustaţă neagră şi stufoasă şi priviri

dure. Lui Luke îi tot venea peste ochi părul negru şi şi-l împingea înapoi cu stânga, într-un gest familiar. „Când va mai îmbătrâni şi va ocupa o funcţie de răspundere, o să înceapă să-şi dea cu unsoare prin păr, ca să-l facă să stea cum trebuie, însă atunci n-o să mai fie la fel de sexi”, îi trecu prin minte lui Elspeth.

Bern era comunist, la fel ca mulţi studenţi şi profesori de la Harvard.

— Taică-tău e bancher, îi zicea el lui Luke, cu dispreţ. Desigur, crezi despre capitalism că e grozav.

Elspeth a observat cum lui Luke îi urca o pată roşie pe gât. Tatăl lui fusese prezentat de curând într-un articol din revista *Time* drept unul dintre cei zece oameni care deveniseră milionari de la Marea criză economică din 1929-1933. Chiar şi aşa, Elspeth era de părere că Luke roşise nu pentru că era un băiat de bani gata, ci pentru că ţinea mult la familia lui şi îl deranja critica la adresa tatălui său. Fata se simţea furioasă în locul lui şi a zis indignată:

— Bern, nu judecăm oamenii după părinţii lor!

— Oricum, a răspuns şi Luke, să fii bancher e o slujbă onorabilă. Bancherii îi ajută pe oameni să înceapă o afacere şi să asigure locuri de muncă.

— Aşa cum au făcut în 1929.

— Mai fac şi ei greşeli. Uneori ajută pe cine nu trebuie. Şi soldaţii greşesc, împuşcă pe cine nu trebuie, dar nu te acuz că eşti un criminal.

Era rândul lui Bern să se simtă rănit. Luptase în Războiul Civil din Spania – era mai bătrân cu trei sau patru ani decât ceilalţi – şi Elspeth se gândea că în acele momente îşi reamintea de vreo tragică eroare.

— Cert e, a adăugat Luke, că nu aspir să devin bancher.

Peg, iubita lui Bern mereu prost îmbrăcată, s-a aplecat înainte, interesată. La fel ca Bern, şi ea avea convingeri puternice, însă nu şi felul sarcastic al acestuia.

— Atunci, ce?

— Om de ştiinţă.

— Ce fel de om de ştiinţă?

Luke a arătat în sus şi a răspuns:

— Vreau să explorez spaţiul de dincolo de planeta noastră.

Bern a râs cu dispreţ.

— Rachete spaţiale! Fantezii de şcolar.

Elspeth a sărit din nou în apărarea lui Luke.

— Încetează, Bern, habar nu ai despre ce vorbeşti.

Bern studia literatura.

Pe Luke nu părea însă să-l fi atins răutatea amicului său. Poate că era obişnuit să se râdă de visurile lui.

— Cred că o să se întâmple, a zis el. Şi să vă mai spun ceva. Am convingerea că în vremurile noastre ştiinţa va face mai mult pentru oamenii simpli decât comunismul.

Elspeth s-a strâmbat. Îl iubea pe Luke, dar îl considera naiv când venea vorba de politică.

— E prea simplu, i-a replicat fata. Beneficiile ştiinţei sunt limitate la elita privilegiată.

— De fapt, nu e chiar aşa, a explicat Luke. Vapoarele fac viaţa mai bună pentru marinari, dar şi pentru pasagerii transatlantici.

— Ai fost vreodată în sala motoarelor de pe un vas de linie transoceanic?

— Da, şi nimeni nu a murit de scorbut.

Deasupra mesei s-a întins umbra unei siluete înalte.

— Copii, sunteţi suficient de mari ca să puteţi consuma alcool în locuri publice?

Era Anthony Carroll, purtând un costum albastru de serj şi arătând de parcă dormise îmbrăcat. Cu el mai era o persoană, atât de ciudată, că Elspeth a scos un murmur involuntar, de surpriză. Era o fată mignonă, cu silueta subţire, îmbrăcată la modă, cu o jachetă scurtă, roşie şi o cămaşă largă şi neagră, iar buclele brunete îi ieşeau de sub o pălărie mică, roşie, cu calota întoarsă.

— V-o prezint pe Billie Josephson, a zis Anthony.

— Eşti evreică? a întrebat-o Bern Rothsten.

Fata a tresărit la o întrebare atât de directă.

— Da.

— Atunci, poţi să te măriţi cu Anthony, însă nu poţi să te înscrii în clubul lui.

— Nu fac parte din niciun club, a protestat Anthony.

— O să faci, Anthony, o să faci.

Luke s-a ridicat să dea mâna, a clintit o idee masa cu şoldurile lui şi a răsturnat un pahar. Stângăcia asta era ceva neobişnuit pentru el şi Elspeth şi-a dat seama, cu o urmă de enervare, că Luke fusese instantaneu vrăjit de domnişoara Josephson.

— Sunt surprins, a zis el, oferindu-i cel mai fermecător zâmbet. Când Anthony ne-a spus că pe prietena lui o cheamă Billie, mi-am imaginat pe cineva de 1,80 m, cu constituţia unui luptător de wrestling.

Billie a râs veselă şi s-a strecurat în separeu, lângă Luke.

— Numele meu este Bilha. E un nume biblic, Bilha a fost roaba Rahilei şi mama lui Dan. Însă am crescut în Dallas, unde îmi spuneau Billie-Jo.

Anthony s-a aşezat lângă Elspeth şi i-a şoptit:

— Nu-i aşa că e drăguţă?

„Billie nu este tocmai drăguţă, se gândi Elspeth. Are faţa îngustă, un nas ascuţit şi ochii mari, căprui şi pătrunzători. Tot ansamblul este uluitor: rujul roşu, pălăria înclinată, accentul texan şi mai ales mobilitatea expresiei”. În timp ce vorbea cu Luke – îi povestea nu ştiu ce despre Texas – Billie zâmbea, se încrunta şi mima tot soiul de emoţii.

— E drăgălaşă, i-a spus Elspeth lui Anthony. Nu ştiu de ce n-am remarcat-o până acum.

— Munceşte tot timpul, nu prea merge pe la petreceri.

— Şi unde ai cunoscut-o?

— Am văzut-o la Muzeul Fogg. Purta o haină verde cu nasturi de alamă şi o beretă. M-am gândit că semăna cu un soldat de jucărie proaspăt scos din cutie.

„Billie nu este nici pe departe o jucărie, a chibzuit Elspeth. E mult mai periculoasă”. Billie a râs de ceva ce spusese Luke şi i-a tras una peste braţ, admonestându-l în glumă. „Flirtează cu el”, a reflectat Elspeth. Iritată, i-a întrerupt şi i s-a adresat lui Billie:

— Ai de gând să încalci ora de culcare, astă-seară?

Fetele de la Radcliffe trebuiau să fie în cămin înainte de ora zece. Puteau obţine permisiunea să stea mai târziu de atât, dar erau nevoite să-şi treacă numele într-un registru, cu detalii despre unde aveau de gând să meargă şi la ce oră plănuiau să se întoarcă; iar ora respectivă era apoi verificată. Totuşi, fetele erau isteţe şi regulile acestea complicate nu făceau decât să le inspire ca să găsească mijloace ingenioase de înşelăciune.

— Se presupune că îmi petrec noaptea cu o mătuşă venită să mă viziteze, care a închiriat un apartament la Ritz. Care-i povestea ta?

— Nicio poveste, doar o fereastră la parter care o să rămână deschisă toată noaptea.

Billie a coborât glasul.

— De fapt, stau cu nişte prieteni de-ai lui Anthony, în Fenway.

Anthony le-a privit viclean.

— Nişte cunoştinţe de-ale mamei, care au un apartament foarte mare, i-a explicat el lui Elspeth. Nu-mi arunca privirile astea de modă veche, sunt nişte oameni foarte respectabili.

— Sper din suflet că aşa e, a rostit Elspeth, cu afectare, şi a avut satisfacţia de a o vedea pe Billie roşind. Apoi s-a întors către Luke şi a spus: Iubitule, la ce oră începe filmul?

Băiatul şi-a privit ceasul.

— Trebuie să o întindem, a spus el.

Luke împrumutase pentru weekend o maşină. Era un Ford model A din 1929, cu două locuri şi vechi de vreo zece ani. Forma ţeapănă, dreaptă, îi dădea un aer de maşină de colecţie pe lângă autovehiculele cu formă aerodinamică de pe la începutul anilor ’40.

Luke conducea cu îndemânare şi, evident, se simţea bine la volan. Au călătorit până la Boston. Elspeth se întreba dacă s-a purtat urât faţă de Billie. Poate, puţin, a decis ea, dar nu avea de gând să verse vreo lacrimă pentru asta.

S-au dus să vadă cel mai recent film al lui Alfred Hitchcock, *Suspiciune,* la Lowe’s State Theatre. Pe întuneric, Luke şi-a pus braţul în jurul lui Elspeth şi ea şi-a lăsat capul pe umărul lui. Era foarte dezamăgită că aleseseră un film despre un mariaj dezastruos.

Pe la miezul nopţii s-au întors la Cambridge şi au oprit maşina pe Memorial Drive, cu faţa spre râul Charles, chiar lângă hangarul pentru bărci. Maşina nu avea încălzire şi Elspeth şi-a ridicat gulerul de blană al paltonului şi s-a lipit de Luke, ca să se încălzească.

Au discutat despre film. Elspeth credea că într-o viaţă reală personajul lui Joan Fontaine, o fată refulată, crescută de nişte părinţi închistaţi, nu s-ar simţi niciodată atrasă de genul de bărbat bun de nimic, întruchipat de Cary Grant.

— Dar tocmai de aceea s-a îndrăgostit de el, a zis Luke, pentru că era periculos.

— Oamenii periculoşi sunt atrăgători?

— Absolut.

Elspeth s-a întors cu spatele la el şi a privit cum Luna se reflecta pe suprafaţa vălurită a apei. Billie Josephson era periculoasă, chibzuia ea.

Luke i-a simţit enervarea şi a schimbat subiectul.

— Azi după-amiază, profesorul Davies mi-a zis că aş putea să urmez masteratul chiar aici, la Harvard, dacă vreau.

— Ce l-a făcut să-ţi spună asta?

— Am pomenit că sper să mă duc la Columbia. „Dar, de ce? a întrebat el. Rămâi aici!" I-am explicat că familia mea e în New York şi el a opinat sec: „Familia. Hmm!" Exact aşa. Ca şi cum n-aş putea să fiu un matematician adevărat dacă îmi pasă şi vreau să-mi văd sora mai mică.

Luke era cel mai mare dintre cei patru copii. Mama lui era franţuzoaică. Tatăl lui o cunoscuse la Paris, la sfârşitul Primului Război Mondial. Elspeth ştia că Luke ţinea foarte mult la cei doi fraţi ai lui, aflaţi la vârsta adolescenţei, şi o iubea la nebunie pe sora lui, care avea unsprezece ani.

— Profesorul Davies e burlac, adăugă Elspeth. Nu trăieşte decât pentru munca lui.

— Te-ai gândit să te înscrii la masterat?

Lui Elspeth i-a tresăltat inima.

— Crezi că ar trebui?

Oare îi cerea să vină cu el la Columbia?

— Eşti o matematiciană mai bună decât cei mai mulţi dintre bărbaţii de la Harvard.

— Întotdeauna mi-am dorit să lucrez la Departamentul de Stat.

— Asta ar însemna să locuieşti la Washington.

Elspeth era sigură că Luke nu plănuise să aibă acel dialog. Pur şi simplu, gândea cu glas tare. Era ceva tipic pentru un bărbat, să nu gândească nici măcar o clipă înainte de a vorbi despre lucruri care le afectau întreaga viaţă. Luke părea însă surprins de ideea că ei doi s-ar putea muta în oraşe diferite. „Soluţia la această dilemă ar trebui să fie la fel de evidentă pentru el pe cât este şi pentru mine", se gândea Elspeth, veselă.

— Ai fost vreodată îndrăgostită? a iscodit-o el, deodată, dar pe urmă, dându-şi seama că fusese cam brusc, a continuat: E o chestiune foarte personală, nu am niciun drept să te întreb.

— Nu-i nimic, a spus ea.

Oricând voia el să vorbească despre dragoste, ea nu avea nimic împotrivă.

— De fapt, da, am fost îndrăgostită.

Ea i-a privit faţa în lumina Lunii şi a văzut cum aceasta era traversată de umbra unei nemulţumiri.

— Când aveam şaptesprezece ani, la Chicago, a avut loc un conflict la oţelărie. Pe vremea aceea eram foarte activă politic. M-am dus să-i susţin, ca voluntar. Transmiteam mesajele şi făceam cafea. Am lucrat pentru un tânăr organizator pe nume Jack Largo şi m-am îndrăgostit de el.

— Şi el de tine?

— Doamne, nu. Avea douăzeci şi cinci de ani, mă considera un copil. Se purta drăguţ cu mine, era fermecător, însă aşa se purta cu toată lumea.

A ezitat puţin, apoi a adăugat:

— M-a sărutat totuşi, o dată.

Se întreba dacă ar trebui să-i spună toate acestea lui Luke, însă simţea nevoia să se descarce.

— Eram singuri, într-o cameră din spate, împachetam manifeste în cutii şi la un moment dat am spus ceva care l-a făcut să râdă, nici măcar nu-mi mai amintesc ce anume. „Ellie, eşti o bijuterie de fată”, a zis el. Era genul care prescurta numele oricui, ţie ţi-ar fi spus sigur Lou. Pe urmă m-a sărutat, drept pe gură. Aproape că am leşinat de bucurie. Dar el a continuat să împacheteze manifestele, ca şi cum nu se întâmplase nimic.

— Cred că tipul chiar se îndrăgostise de tine.

— Poate că da.

— Ai mai păstrat legătura cu el?

Elspeth a scuturat din cap.

— A murit.

— Aşa de tânăr!

— A fost omorât.

Fata se chinuia să-şi reţină lacrimile care o năpădiseră deodată. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Luke să creadă că mai era încă îndrăgostită de amintirea lui Jack.

— Doi poliţişti care nu erau în timpul serviciului, angajaţi de oţelărie, l-au prins pe o stradă lăturalnică şi l-au bătut cu două drugi de fier până l-au omorât.

— Iisuse!

Luke s-a uitat fix la ea.

— Toată lumea din oraş ştia cine erau vinovaţii, însă nu au arestat pe nimeni.

El a luat-o de mână.

— Am citit prin ziare despre astfel de chestii, dar niciodată nu păreau reale.

— E real. Laminoarele trebuie să funcţioneze încontinuu. Indiferent cine se pune de-a curmezişul, trebuie dat la o parte.

— Vorbeşti de parcă industria nu e cu nimic mai bună decât crima organizată.

— Nu mi se pare că e prea mare diferenţa. Dar acum nu mă mai implic. Mi-a ajuns.

Luke începuse să vorbească despre iubire, însă ea schimbase prosteşte conversaţia spre politică. A revenit la subiectul iniţial al discuţiei.

— Dar tu? Ai fost îndrăgostit vreodată?

— Nu sunt sigur, a ezitat el. Nu cred că ştiu ce înseamnă iubirea.

Era un răspuns tipic masculin. Apoi a sărutat-o şi Elspeth s-a destins.

Îi plăcea să-l atingă cu vârful degetelor în timp ce se sărutau, îl mângâia pe urechi şi pe linia maxilarului, pe păr şi pe ceafă. Din când în când se oprea şi o privea, studiind-o cu un început de zâmbet, făcând-o să se gândească la replica Ofeliei din *Hamlet*: „Cu-atâta luare-aminte s-a uitat/ La chipu-mi, parcă îmi făcea portretul”. Pe urmă o săruta din nou. Ce o făcea să se simtă atât de bine era gândul că o plăcea atât de mult.

După o vreme el s-a depărtat de ea şi a oftat din greu.

— Mă întreb cum de se plictisesc oamenii căsătoriţi, a zis el. Nu trebuie să se oprească niciodată.

Ei îi plăcea discuţia asta despre căsătorie.

— Copiii lor îi opresc, presupun, a râs ea.

— Vrei să ai copii, într-o bună zi?

Elspeth simţea cum respiraţia i se accelera. Ce o întreba, de fapt?

— Sigur că vreau.

— Aş vrea patru.

La fel ca părinţii lui.

— Fete sau băieţi?

— O combinaţie.

A urmat o pauză. Lui Elspeth îi era teamă să spună ceva. Tăcerea se prelungea. Într-un final, Luke s-a întors către ea şi a privit-o cu o expresie serioasă.

— Ce părere ai despre asta? Să ai patru copii?

Era exact replica pe care ea o aşteptase. A zâmbit, fericită.

— Dacă sunt cu tine, aş fi încântată.

El a sărutat-o din nou.

Curând a devenit prea frig ca să mai rămână, aşa că au plecat de acolo şi Luke a condus înapoi spre căminele Radcliffe.

Când treceau prin Harvard Square, de pe marginea drumului le-a făcut cu mâna o siluetă.

— Ăla nu e Anthony? a întrebat Luke, fără să-i vină să creadă.

El era, a văzut Elspeth. Şi Billie era cu el.

Luke a tras pe dreapta şi Anthony s-a apropiat de portiera de pe partea şoferului.

— Îmi pare bine că v-am întâlnit, a spus el. Am nevoie de un serviciu.

Billie stătea în spatele lui Anthony, tremurând toată în aerul rece al nopţii, cu o mină furioasă.

— Ce faceţi aici? l-a întrebat Elspeth pe Anthony.

— S-a ivit o problemă. Prietenii mei din Fenway au plecat din oraş în weekend – probabil că au încurcat datele. Billie nu are unde să se ducă.

„Billie a minţit în legătură cu locul în care avea să-şi petreacă noaptea, îşi aminti Elspeth. Aşadar, nu se poate întoarce la cămin fără să dea în vileag minciuna”.

— Am dus-o la Casă.

Se referea la Casa Cambridge, unde locuiau el şi cu Luke. Căminele băieţilor de la Harvard erau numite „case”.

— Mă gândeam că o să poată dormi la noi în cameră, iar eu şi Luke să ne petrecem noaptea la bibliotecă.

— Eşti nebun, a replicat Elspeth.

— Am mai făcut-o şi altă dată, a intervenit Luke.

— Şi ce n-a mers?

— Am fost văzuţi.

— Oh, nu! a exclamat Elspeth.

Era un delict serios ca o fată să fie văzută în camera unui bărbat, mai ales noaptea. Atât ea, cât şi bărbatul puteau fi exmatriculaţi din universitate.

— Cine v-a văzut? a întrebat Luke.

— Geoff Pidgeon şi o grămadă de tipi.

— Păi, Geoff e OK, dar cine mai era cu el?

— Nu sunt sigur. Era destul de întuneric şi erau toţi beţi. O să vorbesc cu ei, dimineaţă.

Luke a dat din cap.

— Şi acum ce aveţi de gând să faceţi?

— Billie are un văr care stă în Newport, Rhode Island, a răspuns Anthony. Vrei să o duci tu acolo?

— Poftim? a sărit Elspeth. Sunt optzeci de kilometri până acolo!

— Şi o să dureze o oră sau două, a spus Anthony, ca şi cum nu era mare lucru. Ce zici, Luke?

— Bineînţeles, a răspuns acesta.

Elspeth ştia că el nu putea refuza. Pentru el era o chestiune de onoare să-şi ajute un prieten, indiferent de inconvenienţe. Dar tot era furioasă.

— Hei, mulţam, a rostit Anthony în grabă.

— Nicio problemă, a răspuns Luke. Adică e o problemă. Maşina nu are decât două locuri.

Elspeth a deschis portiera şi a coborât.

— Poftim, a zis ea, bosumflată.

Îi era ruşine de ea însăşi pentru că era aşa de iritată. Era normal ca Luke să vrea să-şi salveze un prieten aflat la necaz. Însă ura gândul că el o să-şi petreacă două ore în maşinuţa aia înghesuită cu Billie Josephson cea sexi. Luke i-a simţit nemulţumirea şi a zis:

— Elspeth, urcă-te înapoi. O să te duc mai întâi pe tine acasă.

Fata a încercat să fie amabilă.

— Nu e nevoie. Anthony poate să mă conducă pe jos până la cămin. Iar Billie pare că o să se congeleze de tot.

— OK, dacă eşti convinsă, a spus Luke.

Elspeth şi-ar fi dorit să nu fi fost de acord aşa de repede.

Billie a sărutat-o pe obraz.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, a spus mignona.

S-a urcat în maşină şi a închis portiera fără să-şi ia la revedere de la Anthony.

Luke le-a făcut cu mâna şi a demarat.

Anthony şi Elspeth au rămas să se uite cum maşina dispărea în întuneric.

— La dracu’, a rostit furioasă Elspeth.

- **6:30 A.M.**

Pe o parte a rachetei albe erau imprimate cu caractere uriaşe, negre, literele „UE”. E vorba despre un cod foarte simplu:

H	U	N	T	S	V	I	L	E	X
1	2	3	4	5	6	7	8	9	0

Aşadar, UE este racheta cu numărul 29. Scopul codului este să evite furnizarea de informaţii despre numărul de rachete produse.

Lumina zilei se strecura pe nesimţite deasupra oraşului îngheţat. Bărbaţi şi femei ieşeau din case, îşi strângeau pleoapele şi îşi ţuguiau buzele, din pricina vântului muşcător. Îşi grăbeau paşii pe străzile cenuşii, îndreptându-se către căldura şi luminile strălucitoare din birourile şi magazinele, din hotelurile şi restaurantele unde lucrau.

Luke nu avea nicio destinaţie anume: o stradă era la fel de bună ca oricare alta, atunci când niciuna nu-i spunea nimic. Poate, se gândea el, va da colţul la următoarea intersecţie şi, într-o străfulgerare de cuget, îşi va da seama că era într-un loc familiar – strada unde a crescut sau vreo clădire unde a lucrat. Dar fiecare colţ de stradă îl dezamăgea la fel.

Pe măsură ce sporea lumina zilei, a început să studieze lumea pe lângă care trecea. Unul dintre aceştia putea să fie tatăl, sora sau chiar fiul lui. Continua să spere că vreunul dintre ei îi va prinde privirea şi se va opri, îl va îmbrăţişa şi va spune: „Luke, ce-ai păţit? Haide cu mine acasă, lasă-mă să te ajut!”, dar poate că o rudă o să-i întoarcă spatele când îl vede şi va trece mai departe. E posibil să fi făcut ceva care i-a supărat familia. Sau poate că locuiesc în alt oraş.

Începea să creadă că nu va avea noroc. Niciun trecător nu-l va lua în braţe cu strigăte de bucurie şi nu avea să recunoască deodată strada pe care locuia. Nu era niciun fel de strategie să meargă de colo-colo, fantazând despre norocul unei descoperiri.

Avea nevoie de un plan. Trebuie să existe un mijloc de a-şi descoperi identitatea.

Luke se întreba dacă nu era posibil să fie una dintre persoanele date dispărute. Exista o listă cu astfel de persoane, era sigur de asta, cu descrierea fiecăreia. Cine avea lista? Trebuia să fie vorba de poliţie.

Parcă îşi amintea să fi trecut pe lângă o secţie cu câteva minute mai înainte. S-a întors brusc şi a pornit înapoi. A dat nas în nas cu un tânăr îmbrăcat cu o haină de ploaie din gabardină de culoarea măslinei şi şapcă asortată. Avea senzaţia că-l mai văzuse pe acel bărbat şi înainte. Privirile li s-au întâlnit şi, pentru o clipă plină de speranţă, Luke s-a gândit că poate va fi recunoscut; însă bărbatul şi-a întors privirea, stânjenit, şi a trecut mai departe.

Luke şi-a înghiţit dezamăgirea şi a încercat să refacă drumul îndărăt. Era dificil, pentru că dăduse multe colţuri de stradă şi traversase străzile mai mult sau mai puţin la nimereală. Cu toate acestea, mai devreme sau mai târziu, tot avea să dea peste o secţie de poliţie.

În timp ce mergea, încerca să deducă informaţii despre sine. A privit cum un bărbat înalt, cu o pălărie cu boruri mari, îşi aprindea o ţigară şi trăgea un fum lung, cu voluptate, dar el nu simţea nicio nevoie de tutun. Şi-a imaginat că nu era fumător. S-a uitat la maşini şi a ştiut că modelele alungite, ca de bolizi de curse, pe care le găsea atractive erau modele noi şi a fost convins că ştia să şofeze. Mai ştia şi producătorul şi numele modelelor celor mai multe dintre maşinile pe care le vedea. Acestea erau genul de informaţii care îi rămăseseră, împreună cu însuşirea de a vorbi engleza.

Când şi-a zărit chipul reflectat într-o vitrină, a văzut un vagabond cu o vârstă imprecisă. Însă când se uita la trecători, putea să spună dacă aveau douăzeci, treizeci sau patruzeci de ani sau dacă erau mai bătrâni de atât. A descoperit şi că eticheta automat oamenii drept mai bătrâni sau mai tineri în comparaţie cu el. Când s-a gândit la asta şi-a dat seama de un lucru: aceia care aveau vreo douăzeci de ani păreau mai tineri decât el, iar cei de patruzeci, mai în vârstă; aşa că el era, probabil, undeva pe la mijloc.

Aceste victorii neînsemnate asupra amneziei lui îi dădeau un sentiment neobişnuit de triumf.

Numai că se rătăcise complet. Era pe o stradă sordidă cu magazine ieftine, la care se uita cu dezgust: magazine de haine cu vitrinele pline de chilipiruri, altele cu mobilă la mâna a doua, case de amanet şi băcănii unde primeau cupoane pentru alimente. S-a oprit deodată şi a privit înapoi, întrebându-se ce să facă. La vreo treizeci de metri în urma lui, l-a văzut pe bărbatul cu haină de gabardină verde şi şapcă, privind la un televizor dintr-o vitrină.

Luke s-a încruntat şi şi-a zis în gând: „Oare e umbra mea?”

O umbră e întotdeauna singură, arareori duce vreo servietă sau o pungă de cumpărături şi inevitabil pare că o lălâie pe drum, în loc să meargă cu un scop precis. Bărbatul cu şapcă oliv se potrivea acestei descrieri.

Nu era prea greu să verifice.

Luke a mers până la capătul străzii, a traversat şi a luat-o înapoi, pe partea cealaltă. Când a ajuns iar în capătul celălalt, s-a oprit pe trotuar şi a privit în ambele direcţii. Haina oliv era la treizeci de metri în spatele lui. Luke a traversat din nou. Ca să elimine orice suspiciuni, s-a uitat pe la uşi, ca şi cum căuta un număr de casă. S-a dus înapoi, acolo de unde pornise.

Haina de ploaie l-a urmat.

Luke era contrariat, totuşi inima îi tresălta, plină de speranţă. Un bărbat care îl urmărea trebuia să ştie ceva despre el – poate chiar să-i cunoască identitatea.

Ca să fie sigur că era urmărit, avea nevoie să se urce într-un vehicul, astfel încât să-şi silească umbra să procedeze la fel.

În ciuda entuziasmului, o voce interioară, un observator detaşat, i-a pus întrebarea: „Cum se face că ştii exact cum să verifici dacă eşti urmărit?” Metoda îi venise în minte imediat. Oare participase la unele activităţi clandestine înainte de a deveni un vagabond?

O să se gândească la asta mai târziu. În acel moment avea nevoie de bani pentru un bilet de autobuz. În buzunarele hainelor lui zdrenţăroase nu era nimic; probabil, îşi cheltuise şi ultimul bănuţ pe băutură. Dar asta nu era o problemă. Exista mărunţiş peste tot: în buzunarele oamenilor, în magazine, în taxiuri şi în case.

A început să se uite împrejurul lui cu alţi ochi. A văzut chioşcuri de ziare care se puteau jefui, poşete care puteau fi smulse din mână, buzunare gata să fie cotrobăite. S-a uitat prin

geamul unei cafenele, unde un bărbat stătea la tejghea şi o chelneriţă servea la mese. Locul era la fel de bun ca oricare altul. A păşit înăuntru.

A scrutat mesele, căutând vreun rest lăsat ca bacşiş, dar nu avea să fie chiar aşa de simplu. S-a apropiat de tejghea. La radio se difuzau ştirile. „Experţii în rachete susţin că America mai are o ultimă şansă de a-i ajunge din urmă pe ruşi în cursa pentru controlul spaţiului cosmic”. Bărbatul de la tejghea pregătea o cafea espresso şi din aparatul strălucitor aburul ieşea învălătucindu-se. Aroma delicioasă i-a făcut lui Luke să-i freamăte nările.

Ce ar spune un vagabond?

— Ai nişte gogoşi nevândute? a întrebat el.

— Ieşi afară, i-a zis dur bărbatul. Şi să nu te mai prind pe aici.

Luke s-a gândit să sară peste tejghea şi să deschidă casa de marcat, însă i se părea un gest exagerat, când tot ce voia era preţul unui bilet de autobuz. Apoi a văzut exact ce-i trebuia. Lângă sertarul cu bani, la îndemână, era o cutie din metal cu o fantă deasupra. Avea şi o etichetă cu imaginea unui copil, sub care era scris: „Nu-i uitaţi pe cei care nu văd”. Luke s-a dat într-o parte, astfel ca trupul lui să ascundă cutia de ochii chelneriţei şi clienţilor. Nu mai trebuia decât să-i distragă atenţia barmanului.

— Dă’ şi mie un bănuţ! s-a milogit Luke.

— N-am, i-a răspuns bărbatul. În schimb, o să primeşti un şut undeva.

A pus jos carafa cu zgomot şi şi-a şters mâinile de şorţ. Trebuia să se aplece pe sub tejghea ca să iasă şi preţ de o secundă nu l-a putut vedea pe Luke. În clipa aceea, Luke a luat cutia de colectă şi a strecurat-o în haină. Era dezamăgitor de uşoară, dar a zornăit, deci nu era goală.

Barmanul l-a apucat pe Luke de guler şi l-a împins brutal afară din cafenea. Luke nu a opus rezistenţă decât la uşă, unde bărbatul i-a tras un şut dureros în fund. Uitând de rolul pe care îl juca, Luke s-a întors la el, gata de luptă. Bărbatul s-a speriat deodată şi a bătut în retragere, înapoi în cafenea.

Luke s-a întrebat de ce era aşa de furios. Intrase în local ca să cerşească şi nu plecase când i s-a cerut. OK, şutul nu era necesar, însă îl meritase – a furat banii copiilor nevăzători!

Chiar şi aşa, a fost nevoit să facă un efort ca să-şi înghită orgoliul, să facă stânga împrejur şi să o şteargă de acolo, ca un câine cu coada între picioare.

S-a aciuat pe o străduţă lăturalnică, a găsit o piatră ascuţită şi şi-a revărsat furia pe cutia din tablă, ca să se elibereze. A reuşit să o deschidă. Banii din ea, majoritatea penny, făceau doi sau trei dolari, a estimat el. I-a pus în buzunar şi s-a întors pe stradă. A mulţumit cerului pentru milostenie şi a făcut în gând promisiunea să dea trei dolari pentru nevăzători dacă va ajunge vreodată să-şi recapete identitatea, deci şi viaţa.

„Bine, s-a gândit el, doar trei dolari”.

Bărbatul cu haină oliv stătea în dreptul unui chioşc şi citea un ziar.

La câţiva metri mai încolo a oprit un autobuz. Luke habar nu avea unde mergea, dar asta nu conta. S-a urcat în autovehicul. Şoferul s-a uitat urât la el, însă nu l-a dat jos.

— Vreau să merg trei staţii, l-a anunţat Luke.

— Nu contează unde vrei să mergi, biletul e şaptesprezece cenţi, dacă nu ai reducere.

Luke a plătit cu o parte din mărunţişul pe care îl furase.

Poate că nu avea o umbră după el. În timp ce se îndrepta spre spatele autobuzului, a privit nerăbdător pe geam. Bărbatul în trend se îndepărta, cu ziarul îndesat sub braţ. Luke s-a încruntat. Bărbatul ar fi trebuit să încerce să prindă un taxi. Poate că nu era o umbră, până la urmă. Luke era dezamăgit.

Autobuzul a demarat şi Luke a luat loc.

S-a întrebat din nou cum se face că ştia chestiile astea. Probabil că fusese antrenat pentru activitatea în clandestinitate. Dar în ce scop? Fusese poliţist? Poate că avea de-a face cu războiul. America luptase împotriva Germaniei în Europa şi împotriva Japoniei în Pacific. Problema era că nu-şi putea aminti dacă participase la război.

La a treia oprire, a coborât din autobuz împreună cu un grup de călători. S-a uitat în susul şi-n josul străzii. Nu se vedea niciun taxi şi nu era niciun semn că bărbatul în trend oliv ar fi fost prin preajmă. Ezitant, a băgat de seamă că unul dintre călătorii care coborâseră din autobuz odată cu el s-a oprit în pragul unui magazin şi se scotocea prin buzunare. În timp ce Luke îl privea, bărbatul şi-a aprins o ţigară şi a tras mulţumit un fum.

Era un bărbat înalt, cu o pălărie cu boruri mari.

Luke şi-a dat seama că îl mai văzuse.

• 7 A.M.

Platforma de lansare este o simplă masă din oţel cu patru picioare şi o gaură în mijloc, prin care trece jetul rachetei. Un deflector în formă conică, aflat dedesubt, împrăştie jetul în plan orizontal.

Anthony Carroll a condus de-a lungul Constitution Avenue maşina Cadillac Eldorado, veche de cinci ani, care era a mamei sale. O împrumutase cu un an în urmă, ca să facă drumul de la casa părinţilor lui din Virginia la Washington, şi nu mai reuşise să i-o înapoieze. Maică-sa probabil că îşi cumpărase deja o altă maşină.

A intrat în parcarea Clădirii Q de pe Alphabet Row, o porţiune cu locuinţe tip baracă, ridicate în grabă pe timpul războiului, pe spaţiul de parcare de lângă Lincoln Memorial. Era, fără îndoială, ceva care zgâria privirea, dar lui îi plăcea locul acela, pentru că îşi petrecuse acolo cea mai mare parte a războiului, lucrând pentru Oficiul Serviciilor Strategice (Office of Strategic Services – OSS), precursor al CIA. Au fost vremuri bune acelea, când o agenţie clandestină putea să facă orice, mai mult sau mai puţin, şi nu trebuia să raporteze nimănui, în afară de preşedinte.

CIA era structura birocratică din Washington cu cea mai rapidă dezvoltare şi pe malul celălalt al fluviului Potomac, în Langley, Virginia, se construia un sediu vast, de mai multe milioane de dolari. Când acesta avea să fie terminat, Alphabet Row va fi demolat.

Anthony luptase din greu împotriva proiectului Langley şi nu doar din pricina Clădirii Q, de care îl legau amintiri foarte dragi. În momentul acela, CIA avea birouri în treizeci şi unu de edificii aflate în zona centrală dominată de imobile guvernamentale, cunoscute sub numele Foggy Bottom. Aşa se şi cuvenea să fie, susţinuse Anthony vehement. Era foarte dificil pentru agenţii străini să evalueze dimensiunea şi forţa agenţiei când sediile ei erau răspândite şi amestecate cu alte structuri guvernamentale. Dar atunci când se va inaugura sediul din Langley, oricine va

putea să estimeze de ce resurse dispunea, de câţi angajaţi, ba chiar şi ce buget avea, doar trecând pe lângă el, în maşină.

Pierduse lupta aceea. Factorii decizionali erau hotărâţi să ţină CIA mai strâns în mână. În opinia lui Anthony, serviciul de intelligence era pentru cei neînfricaţi şi aventurieri. Aşa fusese în timpul războiului. Dar în prezent era dominată de scribălăi şi contabili.

Exista un loc de parcare rezervat lui şi marcat cu inscripţia „Şeful Serviciilor Tehnice”, însă el l-a ignorat şi a oprit în dreptul intrării principale. S-a uitat în sus la clădirea urâtă, întrebându-se dacă demolarea ei iminentă nu reprezenta sfârşitul unei epoci. În ultimul timp pierdea tot mai multe dintre bătăliile acestea birocratice. Era încă o persoană cu puteri reprezentative în cadrul agenţiei. „Serviciile Tehnice” constituia un eufemism care desemna divizia responsabilă cu spargerile, ascultarea telefoanelor, testarea drogurilor şi cu alte activităţi ilegale. Porecla diviziei era „Trucuri Murdare”. Poziţia lui Anthony se sprijinea pe renumele lui ca erou de război şi pe câteva lovituri legate de Războiul Rece. Dar existau unii care voiau să transforme CIA în ceea ce îşi imagina publicul larg că era CIA – o simplă agenţie pentru culegerea de informaţii.

„Peste cadavrul meu”, chibzuia Anthony.

Nu era totuşi lipsit de duşmani: superiori pe care îi ofensase cu manierele lui impertinente, agenţi slabi şi incompetenţi la a căror promovare se opusese, scribălăi cărora le displăcea întreaga idee ca guvernul să se ocupe de operaţiuni secrete. Toţi aceştia erau gata să-l distrugă de îndată ce ar fi făcut un pas greşit.

Iar în prezent pielea îi era pusă la bătaie mai mult ca oricând până atunci.

Când a intrat în clădire, a dat deliberat la o parte grijile lui de ansamblu şi s-a concentrat asupra problemei curente: doctorul Claude Lucas, cunoscut ca Luke, cel mai periculos om din Statele Unite, acela care ameninţa tot ceea ce reprezenta existenţa lui Anthony.

Stătuse la birou aproape toată noaptea şi plecase acasă doar ca să se radă şi să-şi schimbe cămaşa. Paznicul din hol l-a privit surprins şi i-a zis:

— Bună dimineaţa, domnule Carroll... deja v-aţi întors?

— Un înger mi-a apărut în vis şi mi-a spus: „Întoarce-te la muncă, ticălos puturos!” Bună dimineaţa!

Paznicul a râs.

— Domnul Maxell este în biroul dumneavoastră.

Anthony s-a încruntat. Pete Maxell trebuia să fie cu Luke. Se întâmplase ceva rău?

A luat-o la fugă în sus pe scări.

Pete stătea în scaunul din faţa biroului lui Anthony, încă îmbrăcat în haine ponosite, în timp ce semnul roşu din naştere, pe care îl avea pe faţă, era acoperit în parte de o dâră de murdărie. Când Anthony a intrat, Pete a sărit din scaun, cu o mină speriată.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Anthony.

— Luke a decis că vrea să fie singur.

Anthony prevăzuse acest lucru.

— Cine a preluat treaba?

— Simons îl ţine sub supraveghere şi Betts e acolo ca rezervă.

Anthony a dat din cap, gânditor. Luke scăpase de un agent, mai putea să scape de încă unul.

— Cum stau lucrurile cu memoria lui Luke?

— E complet pierdută.

Anthony şi-a scos haina şi s-a aşezat la birou. Luke făcea probleme, însă Anthony se aşteptase la asta şi era pregătit.

L-a privit pe bărbatul din faţa lui. Pete era un agent bun, competent şi atent, dar nu avea experienţă. Era totuşi loial faţă de Anthony, până la fanatism. Toţi agenţii tineri ştiau că Anthony organizase personal un asasinat: uciderea şefului guvernului francez de la Vichy, amiralul Darlan, care avusese loc la Alger, în Ajunul Crăciunului din 1942. Agenţii CIA ucideau oameni, însă nu foarte des, şi de aceea îl priveau pe Anthony cu veneraţie. Numai că Pete avea faţă de el o obligaţie specială. Pete minţise când a completat formularul de înscriere, declarând că nu avusese niciodată probleme cu legea, iar Anthony aflase mai târziu că, atunci când fusese student în San Francisco, primise o amendă deoarece solicitase serviciile unei prostituate. Pete ar fi trebuit să fie dat afară pentru asta, dar Anthony păstrase secretul şi Pete îi era etern recunoscător.

În acel moment, Pete era distrus şi ruşinat, cu sentimentul că îl dezamăgise pe Anthony.

— Liniştește-te, a zis Anthony, adoptând un ton părintesc. Spune-mi doar exact ce s-a întâmplat.

Cu o expresie de recunoştinţă, Pete s-a aşezat la loc.

— S-a trezit ca nebun, a început el. A strigat „Cine sunt?” şi chestii de genul ăsta. L-am calmat... dar am făcut o greşeală. I-am spus Luke.

Anthony îi ceruse lui Pete să-l supravegheze pe Luke şi să nu-i dea niciun fel de informaţii.

— Nu contează... nu e numele lui adevărat.

— Pe urmă a întrebat cine sunt eu. Şi i-am răspuns: „Sunt Pete”. Mi-a scăpat, pur şi simplu, pentru că eram preocupat să-l fac să nu mai strige.

Pete era îngrozit să-şi recunoască greşelile, însă, de fapt, nu erau prea grave şi Anthony i-a ignorat scuzele cu o fluturare a mâinii.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— L-am dus la biserică, exact aşa cum plănuisem. Dar a pus întrebări foarte viclene. Voia să ştie dacă pastorul îl mai văzuse până atunci.

Anthony a încuviinţat.

— N-ar trebui să ne surprindă. În timpul războiului a fost cel mai bun agent pe care l-am avut vreodată. Şi-a pierdut memoria, însă nu şi instinctele.

Şi-a frecat obrazul cu mâna dreaptă. Oboseala îl ajungea din urmă.

— Am continuat să-l atrag în altă direcţie, ca să nu mai pună întrebări despre trecutul lui, a continuat Pete. Cred că şi-a dat seama de ce făceam. Pe urmă mi-a zis că voia să fie singur.

— S-a prins de ceva? S-a petrecut ceva care ar fi putut să-l conducă spre adevăr?

— Nu. A citit un articol în ziar despre programul spaţial, dar nu a părut să aibă vreo semnificaţie specială pentru el.

— A observat cineva ceva ciudat la el?

— Pastorul a fost surprins că Luke putea să rezolve cuvinte încrucişate. Cei mai mulţi dintre vagabonzii ăia nici măcar nu ştiu să citească.

Avea să fie foarte dificil, totuşi era rezolvabil, aşa cum se şi aşteptase Anthony.

— Acum unde e Luke?

— Nu ştiu. Steve o să sune imediat ce va avea ocazia.

— Când va telefona, întoarce-te acolo şi întâlneşte-te cu el. Indiferent ce se întâmplă, Luke nu trebuie să ne scape.

— OK.

Telefonul alb de pe biroul lui Anthony a început să sune. Era linia lui directă. S-a uitat o clipă la aparat. Nu avea prea multă lume numărul acela.

A ridicat receptorul.

— Eu sunt, s-a auzit vocea lui Elspeth. Ce s-a întâmplat?

— Linişteşte-te, a zis el. Totul este sub control.

• 7:30 A.M.

Racheta are 21 de metri înălţime şi cântăreşte 29 de tone pe platoul de lansare – dar în cea mai mare parte e combustibil. Satelitul propriu-zis are doar 80 de centimetri şi cântăreşte numai opt kilograme.

Umbra l-a urmat pe Luke cale de vreo patru sute de metri, în timp ce mergea spre sud, pe 8th Street.

Se luminase de-a binelea şi, chiar dacă strada era aglomerată, lui Luke nu-i era greu să dibuie pălăria cenuşie, care sălta printre celelalte capete înghesuite pe la colţurile de stradă şi staţiile de autobuz. Dar după ce a traversat Pennsylvania Avenue, a dispărut din raza lui vizuală. S-a întrebat încă o dată dacă nu cumva era doar o închipuire de-a lui. Se trezise într-o lume năucitoare, în care orice putea să fie adevărat. Poate că şi ideea că era urmărit era doar o fantasmă. Însă el nu credea cu adevărat asta şi, o clipă mai târziu, a zărit trenciul verde care ieşea dintr-o cofetărie.

— *Toi, encore,* a zis el, în şoaptă. Din nou tu.

S-a întrebat pentru o clipă de ce vorbise în franceză, apoi şi-a alungat întrebarea din minte. Avea griji mai presante. Nu mai încăpea îndoială: îl urmăreau doi bărbaţi, într-un schimb de ştafetă foarte dibaci organizat. Trebuia să fie vorba despre nişte profesionişti.

A încercat să-şi dea seama ce însemna asta. Pălăria şi Trenciul puteau să fie poliţişti – era posibil ca el să fi comis o crimă, să fi ucis pe cineva la beţie. Ar putea să fie spioni, KGB

sau CIA, deşi părea puţin probabil ca un pârlit ca el să fie implicat în activităţi de spionaj. Cel mai probabil avea o nevastă pe care o părăsise cu mulţi ani în urmă şi care voia să divorţeze şi angajase detectivi particulari, ca să obţină dovada felului în care trăia el. (Poate că era francez.)

Niciuna dintre variante nu era prea atrăgătoare. Cu toate acestea, Luke se simţea vesel. Probabil că ei ştiau cine era el. Oricare ar fi fost motivul pentru care îi ţineau urma, trebuie să fi ştiut ceva despre el. Ştiau oricum mai mult decât el.

S-a decis să despartă echipa şi apoi să se confrunte cu bărbatul mai tânăr. A intrat într-o tutungerie şi a cumpărat un pachet de ţigări Pall Mall, plătind cu mărunţişul furat. Când a ieşit, Trenciul dispăruse şi Pălăria îl preluase din nou. A mers până la prima intersecţie şi a dat colţul.

Lângă trotuar era parcat un camion Coca-Cola şi şoferul descărca lăzi şi le căra într-un restaurant. Luke a păşit în mijlocul străzii şi s-a apropiat de laterala camionului, poziţionându-se acolo unde putea să supravegheze strada fără să fie văzut de cineva care se apropia de după colţ.

În mai puţin de un minut a apărut şi Pălăria, care mergea repede şi verifica intrările şi ferestrele, căutându-l pe Luke.

Acesta s-a lăsat la pământ şi s-a rostogolit sub camion. S-a uitat de-a lungul trotuarului de la nivelul solului şi a zărit pantalonii albaştri de costum şi pantofii maronii ai umbrei lui.

Bărbatul grăbise pasul, probabil îngrijorat că Luke dispăruse de pe stradă. Pe urmă s-a întors şi a reluat drumul invers. A intrat în restaurant, apoi, un minut mai târziu, a ieşit iar. A înconjurat camionul, s-a întors pe trotuar şi a continuat. După o clipă, a luat-o la fugă.

Luke era mulţumit. Nu ştia cum învăţase acest joc, dar părea să se priceapă la el. S-a târât până în partea din faţă a camionului şi s-a ridicat în picioare. S-a uitat pe după aripa cea mai apropiată. Pălăria se îndepărta grăbită.

Traversând pe trotuar, Luke a cotit după colţ. S-a oprit în uşa unui magazin de articole electrice. S-a uitat la un pick-up care avea o etichetă cu preţul obiectului, indicând optzeci de dolari, a desfăcut pachetul de ţigări, a scos una şi a aşteptat, cu ochii spre stradă.

A reapărut Trenciul.

Era înalt – cam de statura lui Luke –, cu o constituţie atletică, dar cam cu zece ani mai tânăr, iar pe chip avea o expresie de nelinişte. Instinctele lui Luke îi spuneau că bărbatul nu era foarte experimentat.

L-a zărit pe Luke şi a tresărit nervos. Luke l-a privit drept în ochi. Omul şi-a întors privirea şi a continuat să meargă, pe marginea exterioară a trotuarului, ca să treacă de Luke, aşa cum ar face oricine ca să evite contactul cu un vagabond.

Luke i-a tăiat calea. Şi-a dus ţigara la gură şi a zis:

— Ai un foc, amice?

Trenciul nu ştia ce să facă. A ezitat, cu un aer preocupat. O clipă, Luke a crezut că va trece mai departe fără să spună nimic; însă apoi omul a luat o decizie rapidă şi s-a oprit.

— Sigur, a răspuns agentul, încercând să se poarte degajat.

A băgat mâna în buzunarul hainei de ploaie, a scos o cutie cu chibrituri şi a aprins unul.

Luke şi-a scos ţigara din gură şi a întrebat:

— Ştii cine sunt, nu-i aşa?

Tânărul părea speriat. Antrenamentele nu-l pregătiseră pentru supravegherea unui subiect care începe să pună întrebări umbrei. Se uita fix la Luke, mut de uimire, până când chibritul a ars în întregime. I-a dat drumul şi a răspuns:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, prietene.

— Te ţii după mine. Trebuie să ştii cine sunt.

Trenciul continua să facă pe inocentul.

— Vinzi ceva?

— Ţi se pare că sunt îmbrăcat ca un comis-voiajor? Haide, fii sincer cu mine.

— Nu mă ţin după nimeni.

— De o oră mă urmăreşti şi eu nu ştiu unde sunt!

Bărbatul luase o decizie.

— Nu eşti întreg la minte, a spus el, încercând să treacă de Luke.

Acesta s-a dat într-o parte, blocându-i calea.

— Scuză-mă, te rog, a zis Trenciul.

Luke nu voia să-i dea drumul omului. L-a luat de reverele trendului şi l-a izbit de vitrina magazinului, făcând geamul să zornăie. Frustrarea şi furia au dat pe dinafară.

— *Putain de merde*![4] a ţipat el.

[4] La naiba! (în lb. fr. în orig.) (n.red.).

Trenciul era mai tânăr şi mai în formă decât Luke, dar nu a opus niciun fel de rezistenţă.

— I-aţi dracului mâinile de pe mine, s-a răstit el, fără să ridice vocea. Nu te urmăresc.

— Cine sunt eu? a urlat Luke la el. Spune-mi cine sunt?

— De unde naiba să ştiu?

L-a prins pe Luke de încheieturile mâinilor, încercând să-şi elibereze reverele din strânsoare.

Luke i-a dat drumul şi l-a apucat de gât.

— Nu am de gând să-ţi înghit minciunile, a rostit el, cu o voce gâjâită. O să-mi spui ce se petrece.

Trenciul şi-a pierdut nonşalanţa şi ochii i s-au mărit, de teamă. Se lupta să mai slăbească strânsoarea lui Luke în jurul gâtlejului său. Când a văzut că nu putea, a început să-i care lui Luke pumni în coaste. Prima lovitură l-a durut şi Luke s-a ghemuit, însă nu i-a dat drumul agentului şi s-a apropiat şi mai mult, aşa că pumnii ulteriori nu au mai avut aceeaşi forţă. Şi-a apăsat degetele mari pe gâtul oponentului său, sugrumându-l. În ochii acestuia a apărut teroarea şi respiraţia i s-a tăiat.

În spatele lui Luke s-a auzit vocea înspăimântată a unui trecător:

— Hei, ce se petrece aici?

Deodată, Luke a fost şocat de sine însuşi. Îl omora pe agentul ăla! A slăbit strânsoarea. Ce se petrecea cu el? Era un ucigaş?

Trenciul a scăpat din mâinile lui Luke, care rămăsese uluit de propria violenţă. Şi-a lăsat braţele să-i cadă pe lângă trup.

Tipul s-a tras în spate.

— Nebun nenorocit, a zis acesta, dar teama nu-i părăsise privirile. Ai încercat să mă omori!

— Vreau doar să aflu adevărul şi ştiu că poţi să mi-l dezvălui.

Trenciul şi-a frecat gâtul.

— Dobitocule! Ţi-ai pierdut nenorocitele alea de minţi.

Furia îl cuprindea din nou pe Luke.

— Minţi! a urlat el, întinzându-se să-l apuce iar pe bărbat.

Trenciul s-a întors şi a luat-o la goană.

Luke ar fi putut să-l urmărească, însă a ezitat. Ce rost avea? Ce putea să-i facă dacă îl prindea? Să-l tortureze?

Apoi a fost prea târziu. Trei trecători se opriseră să privească altercaţia şi stăteau la o distanţă sigură, uitându-se la Luke. După un moment, acesta s-a îndepărtat, îndreptându-se în

direcţia opusă aceleia pe care o apucaseră cele două umbre ale lui.

Se simţea mai rău ca niciodată, tremura după izbucnirea violentă şi era dezamăgit până la îngreţoşare de rezultat. Întâlnise doi oameni care, probabil, ştiau cine era el şi nu obţinuse nicio informaţie.

— Bine lucrat, Luke, şi-a zis el. Ai obţinut exact nimic.

Şi era din nou singur.

• 8 A.M.

Racheta Jupiter C are patru trepte. Partea cea mai mare e o versiune de înaltă performanţă a rachetei balistice Redstone. Aceasta reprezintă propulsorul sau prima treaptă, un motor extrem de puternic, având sarcina gargantuescă de a elibera racheta de sub puternica forţă gravitaţională a Pământului.

Doctoriţa Billie Josephson era în întârziere.

O trezise pe mama sa, o ajutase să-şi îmbrace halatul căptuşit, o pusese să-şi ia aparatul auditiv şi o aşezase pe un scaun în bucătărie, cu o ceaşcă de cafea în faţă. Îl trezi apoi şi pe fiul ei, Larry, în vârstă de şapte ani, îl lăudă pentru că nu mai urinase în pat şi îi spuse să facă totuşi un duş. Apoi a revenit în bucătărie.

Mama ei, o femeie scundă şi dolofană, în vârstă de şaptezeci de ani, căreia i se spunea Becky-Ma, dăduse radioul tare. Perry Como cânta *Catch a Falling Star.* Billie puse feliile de pâine în toaster şi pe urmă aşează pe masă unt şi jeleu de struguri pentru Becky-Ma. Pentru Larry a pregătit fulgi de porumb într-un castron, a tăiat o banană felii deasupra cerealelor şi a umplut o cană cu lapte.

A făcut şi un sandviş cu unt de arahide şi jeleu şi l-a pus în cutiuţa pentru prânz a lui Larry, împreună cu un măr, un baton de ciocolată Hershey şi o sticluţă cu suc de portocale. A pus cutiuţa în ghiozdan şi a mai băgat şi cartea de citire şi mănuşa de baseball, un cadou de la tatăl lui.

La radio, un reporter lua interviu turiştilor de pe plaja din Cape Canaveral, care sperau să asiste la lansarea unei rachete.

Larry a intrat în bucătărie cu şireturile desfăcute şi nasturii de la cămaşă încheiaţi câş. Billie i-a îndreptat, l-a pus să-şi mănânce cerealele şi a început să pregătească nişte ouă jumări.

Era ora opt şi cincisprezece minute şi ea aproape întârziase. Îşi iubea fiul şi mama, dar o părticică din ea, ascunsă, ura corvoada de a avea grijă de ei.

Reporterul radio vorbea în acel moment cu un purtător de cuvânt al armatei.

— Aceşti gură-cască nu sunt în pericol? Ce se întâmplă dacă racheta iese de pe traiectorie şi se prăbuşeşte undeva aici, chiar pe plajă?

— Nu există un astfel de pericol, domnule, a venit răspunsul militarului. Fiecare rachetă este prevăzută cu un mecanism de autodistrugere. Dacă iese de pe traiectorie, va exploda în aer.

— Dar cum mai poate fi aruncată în aer după ce deja a deviat?

— Dispozitivul exploziv este declanşat prin intermediul unui semnal radio, trimis de ofiţerul responsabil cu securitatea zonală.

— Asta pare periculos chiar şi în sine. Un radioamator care se joacă poate să declanşeze accidental mecanismul.

— Mecanismul răspunde doar la un semnal complex, asemenea unui cod. Rachetele acestea sunt scumpe şi nu ne permitem niciun risc.

— Azi trebuie să fac o rachetă spaţială, a zis Larry. Pot să iau borcanul cu iaurt la şcoală?

— Nu, nu poţi, e pe jumătate plin, i-a spus ea.

— Dar trebuie să duc nişte recipiente! Miss Page o să se supere dacă nu o fac.

Era gata să izbucnească în lacrimi, cu imprevizibilitatea oricărui copil de şapte ani.

— La ce-ţi trebuie recipiente?

— Ca să fac o rachetă spaţială! Ne-a zis săptămâna trecută.

Billie a oftat.

— Larry, dacă mi-ai fi *spus* săptămâna trecută, ţi-aş fi adunat o grămadă de chestii. De câte ori trebuie să-ţi cer să nu mai laşi lucrurile pe ultimul moment?

— Păi, şi ce-o să mă fac?

— O să-ţi găsesc ceva până la urmă. O să punem iaurtul într-un castron şi... ce fel de recipiente îţi trebuie?

— În formă de rachetă.

Billie se întreba dacă profesorii de la şcoală se gândeau vreodată cât de mult le dădeau de lucru mamelor şi aşa aglomerate, când le ofereau cu atâta uşurinţă instrucţiuni copiilor să aducă de acasă tot felul de chestii. A pus pe trei farfurii pâine prăjită şi unsă cu unt şi ouăle jumări, fără să-şi mănânce porţia. S-a dus în spatele casei şi a luat o cutie tubulară de detergent, din carton, o sticlă de săpun lichid, din plastic, o cutie de îngheţată, tot din carton şi o cutie de bomboane din ciocolată, în formă de inimă.

Cea mai mare parte a ambalajelor înfăţişa familii consumând produsele respective – în general o casnică frumuşică şi doi copii fericiţi, iar în fundal, un tată care fuma pipă. Se întreba dacă şi pe alte femei le enervau aceste stereotipuri la fel de mult ca pe ea. Nu trăise niciodată într-o astfel de familie. Tatăl ei, un croitor sărac din Dallas, murise când ea era bebeluş, iar mama ei crescuse cinci copii într-o sărăcie lucie. Billie însăşi divorţase când Larry nu avea decât doi ani. Erau destule familiile din care lipsea bărbatul, în care mama era văduvă, divorţată sau o femeie pierdută, aşa cum se mai spunea. Însă astfel de familii nu erau înfăţişate pe cutiile de cereale.

Billie a pus toate recipientele într-o pungă de cumpărături, ca Larry să le ducă la şcoală.

— Măiculiţă, fac pariu că am mai multe decât oricine! a exclamat puştiul. Mersi, mami.

I se răcise micul dejun, dar Larry era fericit.

De afară s-a auzit sunetul unui claxon şi Billie a aruncat repede un ochi în oglinda de pe uşa unui dulap, să vadă cum arăta. Părul negru şi cârlionţat fusese pieptănat în grabă, nu era machiată, doar un pic de tuş, pe care uitase să-l demachieze cu o seară în urmă, şi era îmbrăcată cu un pulover roz prea mare... totuşi efectul era oarecum sexi.

Uşa din spate s-a deschis şi a intrat Roy Brodsky, cel mai bun prieten al lui Larry. Băieţii s-au salutat veseli, ca şi cum fuseseră despărţiţi o lună, şi nu doar câteva ore. Billie observase că Larry era prieten doar cu băieţii. La grădiniţă, lucrurile stătuseră altfel, băieţii şi fetele se jucau împreună, fără deosebiri. Se întreba ce

schimbări psihologice se petreceau în jurul vârstei de cinci ani, care îi făceau pe copii să prefere propriul gen.

Roy a fost urmat de tatăl lui, Harold, un bărbat chipeş, cu ochi căprui şi blânzi. Harold Brodsky era văduv – mama lui Roy murise într-un accident de maşină. Harold preda chimia la Universitatea George Washington. Billie şi Harold ieşeau împreună. Harold s-a uitat la ea drăgăstos şi a spus:

— Doamne, arăţi minunat!

Billie a zâmbit şi l-a sărutat pe obraz.

La fel ca şi Larry, Roy avea o pungă plină cu ambalaje.

— Ţi-ai golit jumătate din cutiile din bucătărie? l-a întrebat Billie pe Harold.

— Da. Am castronaşe pentru cereale pline cu fulgi de săpun, ciocolată şi brânză topită. Şi şase role de hârtie igienică fără cilindrul de carton din mijloc.

— Fir-ar nu m-am gândit la rolele de hârtie!

El a râs.

— Ce părere ai dacă luăm cina la mine, astă-seară?

Billie era surprinsă.

— Intenţionezi să găteşti?

— Nu chiar. Mă gândeam să o rog pe doamna Riley să pregătească o caserolă, pe care să o pot încălzi.

— Bine, a consimţit ea.

Nu mai luase cina la el până atunci. De obicei, mergeau la film, la concerte de muzică clasică sau la petreceri acasă la alţi profesori de universitate. Femeia se întreba ce-l făcuse să o invite.

— Diseară, Roy se duce la ziua de naştere a unui văr şi o să rămână acolo peste noapte. O să putem sta de vorbă fără să fim întrerupţi.

— OK, a rostit Billie, cu consideraţie.

Desigur, puteau să stea de vorbă şi la restaurant fără să fie întrerupţi. Harold mai avea un motiv ca să o invite la el acasă când fiul lui va fi plecat toată noaptea. L-a privit. Bărbatul avea o expresie deschisă şi candidă – ştia la ce se gândea ea.

— O să fie perfect, a continuat Billie.

— Vin să te iau pe la opt. Haideţi, băieţi!

I-a mânat pe copii afară, pe uşa din spate.

Larry a plecat fără să-şi ia la revedere şi Billie învăţase că asta însemna că totul era în ordine. Când era neliniştit din vreo

pricină sau pe cale să se îmbolnăvească, pleca greu, agăţându-se de ea.

— Harold e un bărbat bun, a zis mama ei. Ar trebui să te măriţi cu el mai repede, înainte să se răzgândească.

— N-o să se răzgândească.

— Doar să nu ieşi cu el până nu pune ce are pe masă.

Billie i-a zâmbit mamei sale.

— Nu-ţi scapă mai nimic, nu-i aşa, mamă?

— Sunt bătrână, nu tâmpită.

Billie a curăţat masa şi a aruncat la gunoi micul ei dejun. A început să se grăbească, a scos aşternuturile de pe patul ei, al lui Larry şi al mamei sale, a făcut o legăturică din ele, pe urmă a vârât-o într-un sac pentru rufe murdare. I l-a arătat lui Becky-Ma şi a zis:

— Nu uita, tot ce trebuie să faci este să i-l dai omului de la spălătorie, când vine. Bine, mamă?

— Nu mai am pastile de inimă, a anunţat-o mama ei.

— Pe naiba!

Nu prea înjura de faţă cu mama ei, dar ajunsese la capătul răbdării.

— Mamă, azi am o zi grea la birou şi nu am timp să trec pe la nenorocitul de farmacist!

— Nu am ce-ţi face, mi s-au terminat.

Cel mai enervant lucru la Becky-Ma era felul în care trecea de la atitudinea unei mame înţelegătoare la aceea de copil neputincios.

— Puteai să-mi fi spus *ieri* că o să rămâi fără – ieri am făcut cumpărături! Nu pot să merg în fiecare zi la magazin, am o slujbă.

Becky-Ma a izbucnit în plâns.

Imediat Billie a lăsat-o mai moale.

— Iartă-mă, mamă.

Becky-Ma plângea cu uşurinţă, la fel ca şi Larry. În urmă cu cinci ani, când toţi trei se mutaseră împreună, mama ei o ajuta să aibă grijă de Larry. Dar în prezent abia dacă mai era în stare să aibă grijă de el cele câteva ore, după ce venea de la şcoală. Totul ar fi mai uşor dacă Billie şi Harold s-ar fi căsătorit.

A sunat telefonul. A bătut-o pe Ma pe umăr şi a ridicat receptorul. Era Bern Rothsten, fostul ei soţ. Billie se înţelegea bine cu el, în ciuda faptului că divorţaseră. De două sau trei ori

pe săptămână venea să-l vadă pe Larry; şi contribuia bucuros la cheltuielile pentru creşterea băiatului. Billie fusese furioasă pe el, odinioară, dar asta cu mult timp în urmă. În acel moment i-a zis:

— Bună, Bern... te-ai trezit devreme.

— Mda. Mai ai veşti de la Luke?

A rămas surprinsă.

— Luke Lucas? În ultimul timp? Nu... s-a întâmplat ceva?

— Nu ştiu, poate.

Bern şi Luke împărtăşeau legătura strânsă care se creează între rivali. În tinereţe se certau încontinuu. Discuţiile lor păreau adeseori încrâncenate, dar cu toate acestea rămăseseră apropiaţi şi la colegiu, şi pe toată durata războiului.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Billie.

— M-a sunat luni. Am fost oarecum surprins. Nu primesc prea des veşti de la el.

— Nici eu, a zis Billie, făcând un efort să-şi amintească. Ultima dată când l-am văzut a fost în urmă cu câţiva ani, cred.

Când şi-a dat seama ce mult trecuse de atunci, s-a întrebat de ce lăsaseră să se stingă prietenia dintre ei. Poate, pur şi simplu, fiindcă ea era mereu ocupată, şi-a zis. Îi părea rău.

— Vara trecută am primit un bilet de la el, a adăugat Bern. I-a citit puştiului surorii sale cărţile mele.

Bern era autorul unei serii de cărţi pentru copii, *The Terrible Twins,* care avusese mare succes.

— Zicea că l-au făcut să râdă. Era o scrisoare drăguţă.

— Şi de ce te-a sunat luni?

— Zicea că vine la Washington şi voia să mă vadă. Ceva s-a întâmplat.

— Ţi-a spus ce?

— Nu prea. A zis doar: „E cum făceam pe timpul războiului”.

Billie a ridicat îngrijorată din sprâncene. În timpul războiului Luke şi Bern făcuseră parte din OSS, care opera în spatele liniilor inamice, în sprijinul Rezistenţei franceze. „Însă au ieşit din organizaţie încă din 1946, nu? Cel puţin asta îmi aduc aminte”, reflectă ea.

— Ce crezi că a vrut să spună?

— Nu ştiu. A zis că o să mă sune când va ajunge la Washington. Luni seara s-a cazat la hotelul Carlton. Azi e

miercuri şi încă nu mi-a telefonat. Şi noaptea trecută nu a dormit în patul lui.

— De unde ştii toate astea?

Bern a scos un sunet de nerăbdare.

— Billie, ţinând cont că şi tu ai făcut parte din OSS, ce-ai fi făcut în acest caz?

— Cred că i-aş fi oferit unei cameriste câţiva dolari.

— Corect. Deci a fost plecat toată noaptea şi nu a revenit la hotel.

— Poate că a umblat şi el ca motanul.

— Şi poate că Billy Graham trage pe nas, deşi nu prea cred. Tu?

Bern avea dreptate. Luke era dependent de sex, nu glumă, dar avea nevoie de chestii intense, nu de varietate. Billie ştia.

— Nu, nici eu nu cred.

— Sună-mă dacă afli ceva despre el, OK?

— Sigur, bineînţeles.

— Ne mai auzim.

— Pa.

Billie a pus receptorul în furcă.

Pe urmă s-a aşezat la masa de bucătărie, uitând de treburile pe care le avea de făcut, cu gândul la Luke.

• 1941

Şoseaua 138 traversa Massachusetts, unduindu-se spre sud, către Rhode Island. Nu era niciun nor şi Luna sclipea pe drumurile de ţară. Bătrânul Ford nu avea radiator. Billie era înfăşurată bine în haină, cu fular şi mănuşi, dar picioarele nu şi le mai simţea. Cu toate astea, nu o deranja foarte tare. Nu era cine ştie ce lucru greu să-ţi petreci câteva ore în maşină, singură cu Luke Lucas, chiar dacă el era iubitul altcuiva. Din experienţă ştia că bărbaţii frumoşi erau plictisitor de vanitoşi, totuşi el părea să fie o excepţie.

Drumul până în Newport a durat o veşnicie. Paradoxal, lui Luke părea să-i fi plăcut această lungă călătorie. Unii dintre băieţii de la Harvard erau nervoşi în preajma femeilor atrăgătoare şi fumau ţigară de la ţigară sau beau din sticluţele

plate, ascunse prin buzunare, îşi netezeau mereu părul şi îşi tot îndreptau cravata. Luke era relaxat, conducea aparent fără niciun efort şi făcea conversaţie. Traficul nu era deloc aglomerat şi se uita la ea tot atât cât privea şi drumul.

Au discutat despre războiul din Europa. În dimineaţa aceea, la Radcliffe Yard, grupuri rivale de studenţi instalaseră nişte gherete şi distribuiseră fluturaşi. Intervenţioniştii susţineau pătimaş intrarea Americii în război, iar susţinătorii Comitetului America First (America First Committee – AFC), dimpotrivă, se opuneau cu aceeaşi fervoare. Se adunase o mare mulţime, bărbaţi şi femei, studenţi şi profesori. Când au aflat că băieţii de la Harvard vor fi printre primii care vor muri, discuţia lor a devenit foarte emoţională.

— Am verişori în Paris, a zis Luke. Mi-ar plăcea să mergem acolo şi să-i salvăm. Dar ăsta e un motiv destul de personal.

— Şi eu am un motiv personal, sunt evreică, a spus Billie. Însă, în loc să trimitem americanii să moară în Europa, aş deschide graniţele pentru refugiaţi. Să salvăm vieţi în loc să ucidem oameni.

— La fel crede şi Anthony.

Billie era încă furioasă din pricina fiascoului din acea seară.

— Nici nu poţi să-ţi imaginezi cât sunt de furioasă pe Anthony. Trebuia să se asigure că puteam rămâne în apartamentul prietenilor lui.

Spera la compătimire din partea lui, însă Luke a dezamăgit-o.

— Cred că amândoi aţi fost puţin prea degajaţi în legătură cu toată povestea, a zis el, zâmbind prietenos, dar nota de dojană era inconfundabilă.

Billie era iritată. Totuşi, îi era recunoscătoare că făcea drumul acesta cu ea, aşa că şi-a înghiţit cuvintele care îi răsăriseră pe buze, drept răspuns.

— Îi iei apărarea prietenului tău şi asta e în ordine, a zis ea blajin. Însă cred că era de datoria lui să-mi protejeze reputaţia.

— Da, dar şi tu la fel.

Era surprinsă cât de critic era Luke. Până atunci fusese numai zâmbet.

— După cum mi se pare, crezi că a fost vina mea!

— A fost, mai bine zis, vorba de ghinion, a răspuns el. Şi Anthony te-a pus în situaţia în care un mic ghinion putea să-ţi facă mult rău.

— Ăsta e adevărul.

— Şi tu i-ai permis.

Billie şi-a dat seama că dezaprobarea lui o irita. Voia ca el să aibă o părere bună despre ea – deşi habar nu avea de ce îi păsa de asta.

— Oricum, e ultima dată când mai fac aşa, indiferent cu ce bărbat, a rostit ea, vehement.

— Anthony e un tip nemaipomenit, e foarte isteţ, dar puţin cam excentric.

— Le face pe fete să-şi dorească să-i poarte de grijă, să-l pieptene şi să-i calce costumele şi să-i gătească supă de găină.

Luke a râs.

— Pot să-ţi pun o întrebare indiscretă?

— N-ai decât să încerci.

Privirile li s-au întâlnit o clipă.

— Eşti îndrăgostită de el?

De unde până unde? Ei îi plăceau bărbaţii care erau în stare să o surprindă, aşa că i-a răspuns sincer:

— Nu. Ţin mult la el, îmi place compania lui, însă nu-l iubesc.

Billie se gândea la iubita lui Luke. Elspeth era senzaţională, cea mai frumoasă fată din campus, înaltă, cu părul lung, arămiu şi chipul palid, cu trăsături ferme, ca o regină nordică.

— Şi tu? O iubeşti pe Elspeth?

Luke şi-a întors faţa la drum.

— Nu cred că ştiu ce înseamnă să iubeşti.

— Evaziv răspuns.

— Ai dreptate.

I-a aruncat o privire bănuitoare, apoi a decis că poate să aibă încredere în ea.

— Deci, ca să fiu sincer, niciodată până la ea nu am fost mai aproape de a mă îndrăgosti, dar tot nu ştiu dacă asta este iubire adevărată.

Billie a simţit un frison de vinovăţie.

— Mă întreb ce-ar zice Anthony şi Elspeth despre noi dacă ar afla despre conversaţia noastră.

Stânjenit, Luke a tuşit şi a schimbat subiectul.

— Mare păcat că aţi dat peste tipii ăia la cămin.

— Sper că Anthony n-o să fie descoperit. Ar putea să-l exmatriculeze.

— Nu e singurul. Şi tu ai putea să ai probleme.

Fata a încercat să nu se gândească la asta.

— Nu cred că ştia cineva cine eram. L-am auzit pe unul dintre ei zicând „târfă”.

Luke i-a aruncat o privire surprinsă.

Şi-a imaginat că Elspeth nu ar fi folosit cuvântul „târfă” şi îşi dorea să nu-l fi rostit nici ea.

— Cred că am meritat-o, a mai adăugat Billie. Eram în căminul unui bărbat la miezul nopţii.

— Nu cred că există vreodată o justificare pentru lipsa de maniere.

Billie s-a gândit enervată că era un reproş adresat în egală măsură şi ei, şi bărbatului care o insultase. Luke avea o fire tăioasă. O înfuria – numai că asta îl făcea să fie interesant. A decis să nu se mai poarte cu mănuşi.

— Dar tu? Eşti plin de predici când e vorba de mine şi de Anthony, nu? Oare n-ai pus-o pe Elspeth într-o situaţie vulnerabilă în seara asta? Când ai ţinut-o în maşină până noaptea, târziu?

Spre surprinderea ei, Luke a început să râdă, admirativ.

— Ai dreptate, sunt un idiot îngâmfat. Am riscat cu toţii.

— Ăsta e adevărul, a întărit Billie, cutremurându-se. Nu ştiu ce m-aş face dacă m-ar da afară.

— Ai studia în altă parte, presupun.

Billie a clătinat din cap.

— Sunt admisă cu bursă. Tata e mort şi mama e o văduvă fără niciun ban. Şi dacă aş fi exmatriculată pentru comportament imoral, nu prea aş mai avea şanse să primesc o altă bursă. De ce pari aşa de surprins?

— Să-ţi spun drept, trebuie să recunosc faptul că nu te prea îmbraci ca o bursieră.

Îi făcea plăcere că el îi remarcase hainele.

— E vorba de bursa Leavenworth, a explicat Billie.

— Uau! Probabil că eşti un geniu.

Bursa Leavenworth era o bursă renumită şi foarte generoasă, pentru care se înscriau mii de studenţi eminenţi.

— Nu prea ştiu dacă e cazul, a spus ea, flatată de respectul din vocea lui. Se pare că nu sunt destul de isteaţă ca să mă asigur că am unde să rămân peste noapte.

— Pe de altă parte, să fii dat afară de la facultate nu e cel mai rău lucru din lume. Unii dintre cei mai deştepţi oameni au renunţat la studii – şi pe urmă au devenit milionari.

— Pentru mine ar însemna sfârşitul lumii. Nu vreau să devin milionară, ci să-i ajut pe cei bolnavi să se însănătoşească.

— Vrei să te faci doctor?

— Psiholog. Vreau să înţeleg cum funcţionează creierul.

— De ce?

— Întrucât este aşa de misterios şi de complicat. Chestii precum logica, felul în care gândim. Cum ne imaginăm lucruri care nu se află în faţa ochilor – animalele nu pot face asta. Abilitatea de a ne aminti – peştii nu au memorie, ştiai?

Luke a încuviinţat.

— Şi cum se face că aproape oricine poate să recunoască o octavă muzicală? a adăugat Luke. Două note, frecvenţa uneia fiind dublul celeilalte – cum de creierul nostru ştie asta?

— Şi ţie ţi se pare interesant!

Era mulţumită că el îi împărtăşea curiozitatea.

— De ce a murit tatăl tău?

Lui Billie i s-a pus un nod în gât. Tristeţea a copleşit-o brusc. Se lupta să-şi reţină lacrimile. Întotdeauna se întâmpla aşa: un cuvânt rostit la întâmplare şi, din senin, o năpădea o tristeţe atât de adâncă, încât abia dacă mai putea să vorbească.

— Iartă-mă, îmi pare sincer rău, s-a scuzat Luke. N-am vrut să te supăr.

— Nu e vina ta, a reuşit ea să îngaime, inspirând profund. A înnebunit. Într-o duminică dimineaţă s-a dus să se scalde în râul Trinity. Problema e că ura apa şi nu ştia să înoate. Cred că a vrut să moară. Aceeaşi opinie a avut-o şi medicul legist, însă membrilor comisiei li s-a făcut milă de noi şi au spus că a fost un accident, ca să putem primi asigurarea lui de viaţă. A fost o sută de dolari. Am trăit din ei aproape un an.

Billie a tras adânc aer în piept.

— Haide să vorbim despre altceva. Spune-mi despre matematică.

Luke s-a gândit un moment.

— Păi, matematica e la fel de ciudată ca şi psihologia. De exemplu, numărul *pi.* De ce raportul dintre circumferinţă şi diametru este de 3,14? De ce nu şase sau doi şi jumătate? Cine a decis că aşa trebuie să fie, şi de ce?

— Vrei să explorezi spaţiul cosmic, nu-i aşa?

— Cred că este cea mai interesantă aventură pe care a trăit-o omenirea.

— Iar eu vreau să scrutez mintea.

Billie a zâmbit. Tristeţea pierderii suferite se stingea.

— Ştii că avem ceva în comun... Amândoi suntem animaţi de idei măreţe.

Luke a râs şi a pus frână.

— Hei, ajungem la o intersecţie de drumuri.

Billie a aprins lanterna şi s-a uitat la harta pe care o ţinea pe genunchi.

— Fă la dreapta, l-a ghidat ea.

Se apropiau de Newport. Timpul trecuse repede. Fetei îi părea rău că se termina călătoria.

— Habar nu am ce-o să-i spun vărului meu, a zis ea.

— Ce fel de tip e?

— Cam ciudăţel.

— Ciudăţel? În ce sens?

— Este homosexual.

Luke s-a uitat la ea repede, surprins.

— Înţeleg.

Billie nu avea pic de răbdare cu bărbaţii care se aşteptau ca femeile să baleteze în jurul subiectului sex.

— Te-am şocat din nou, nu-i aşa?

Luke i-a zâmbit.

— Cum spui tu... Ăsta e adevărul.

Billie a început să râdă. Era un colocvialism texan şi se simţea bucuroasă că el observa mici detalii despre ea.

— Drumul se bifurcă, a spus Luke.

Billie a consultat din nou harta.

— Trebuie să tragi pe dreapta, nu găsesc ruta.

Luke a oprit maşina şi s-a aplecat spre scaunul ei, să se uite la hartă în lumina lanternei. S-a întins ca să întoarcă harta puţin şi când i-a atins mâna rece, Billie i-a simţit căldura.

— Poate că suntem aici, a presupus el, arătând locul cu degetul.

În loc să se uite la hartă, Billie s-a trezit că îi privea faţa. Era adânc umbrită, luminată doar de Lună şi de pâlpâirea difuză a lanternei. Părul îi cădea într-o parte, peste ochiul stâng. Un moment mai apoi el i-a simţit căutătura fixă şi a ţintuit-o cu

privirea. Fără să se gândească la ce face, Billie şi-a ridicat mâna şi i-a mângâiat obrazul cu muchia degetului mic. Luke s-a uitat lung la ea şi Billie a văzut în ochii lui surpriza şi dorinţa.

— Încotro o luăm? a murmurat fata.

Luke s-a tras brusc înapoi şi a pornit maşina.

— O luăm..., a bâiguit el plin de emoţie, dregându-şi vocea... o luăm pe drumul din stânga.

Billie se întreba ce mama dracului făcea ea în clipa aia. Luke îşi petrecuse toată seara giugiulindu-se cu cea mai frumoasă fată din campus. Ea ieşise cu colegul de cameră al lui Luke. Ce era în mintea ei?

Sentimentele ei pentru Anthony nu erau prea puternice, nici înainte de catastrofa din acea seară. Dar, chiar şi aşa, *se întâlnea* cu el, prin urmare sigur nu ar trebui să flirteze cu prietenul lui cel mai bun.

— De ce ai făcut gestul acela? a întrebat Luke, furios.

— Nu ştiu. Nu a fost premeditat, s-a întâmplat, pur şi simplu. Condu mai încet.

Luke luase o curbă cu viteză prea mare.

— Nu vreau să mă simt astfel cu tine! a spus Luke.

Billie a rămas brusc fără suflu.

— Astfel cum?

— Nu contează.

Mirosul mării a pătruns în maşină şi Billie şi-a dat seama că erau aproape de casa vărului ei. A recunoscut drumul.

— A doua la stânga, l-a ghidat ea. Dacă nu încetineşti, o să ratezi intrarea.

Luke a pus frână şi a cotit pe un drum neasfaltat.

Pe de o parte, Billie ar fi vrut să ajungă la destinaţie şi să coboare din maşină, ca să lase în urmă acea tensiune insuportabilă. Pe de altă parte, o altă fiinţă din ea ar fi vrut să continue la nesfârşit drumul cu Luke.

— Am ajuns, a spus ea.

Au oprit în dreptul unei case fără etaj, cu streşinile dantelate şi un felinar la intrare. Fordul a surprins în lumina farurilor o mâţă care stătea nemişcată pe un pervaz de fereastră, privindu-i calmă şi dispreţuitoare faţă de zbuciumul emoţiilor omeneşti.

— Vino înăuntru, a zis Billie. Denny o să ne facă o cafea, să te ţină treaz pe drumul de întoarcere.

— Mulţam, nu. O să aştept aici până ajungi în siguranţă înăuntru.

— Ai fost foarte bun cu mine. Nu cred că o merit.

— Suntem prieteni? a întrebat-o el, luând mâna pe care ea i-o întinsese.

Billie i-a dus mâna la buze şi el i-a sărutat-o, apoi şi-a pus obrazul pe ea şi a închis ochii. După o clipă l-a auzit cum gemea încet. A deschis ochii şi a văzut că o privea fix. Luke şi-a pus mâna pe ceafa ei, a tras-o spre el şi s-au sărutat. A fost un sărut delicat, cu buze moi, răsuflarea fierbinte şi degetele lui abia atingându-i ceafa. Billie l-a prins de reverul hainei lui de tweed aspru şi l-a tras mai aproape. Dacă ar fi vrut să o aibă în acel moment, Billie ştia că nu i-ar fi rezistat. Gândul a făcut-o să ardă de dorinţă. Cu o pornire sălbatică, i-a prins buza de jos cu dinţii şi l-a muşcat.

Apoi s-a auzit vocea lui Denny.

— Cine e acolo?

Billie s-a depărtat de Luke şi s-a uitat pe geam. În locuinţă se aprinseseră luminile şi Denny stătea în prag, îmbrăcat cu un halat de casă din mătase purpurie.

Billie s-a întors spre Luke.

— Aş putea să mă îndrăgostesc de tine în aproximativ douăzeci de minute. Însă nu cred că putem să fim prieteni.

L-a mai privit încă un moment şi a văzut în ochii lui că îl măcina acelaşi conflict pe care şi ea îl simţea în suflet. Apoi şi-a întors privirea, a inspirat profund şi s-a dat jos din maşină.

— Billie? a întrebat Denny. Pentru Dumnezeu, ce faci aici?

Fata a traversat curtea, a urcat pe verandă şi i-a căzut în braţe.

— Oh, Denny, a murmurat ea. Îl iubesc pe bărbatul acela şi el este al altei femei!

Denny a bătut-o pe spate, cu delicateţe.

— Scumpo, ştiu *exact* ce simţi.

Billie a auzit maşina pornind şi s-a întors să-i facă din mână. Când a trecut pe lângă ea, a văzut faţa lui Luke şi sclipirea a ceva ce strălucea pe obrazul lui.

Pe urmă el a dispărut în întuneric.

• 8:30 A.M.

Cocoţat chiar în vârful conului ascuţit al rachetei Redstone se află ceva ce seamănă cu o căsuţă mare de păsărele, cu un acoperiş abrupt şi un drapel înfipt chiar în centru. Segmentul acesta, de vreo patru metri lungime, conţine treptele a doua, a treia şi a patra ale rachetei – şi satelitul în sine.

Agenţii secreţi din America nu au fost niciodată aşa de puternici cum erau în ianuarie 1958.

Directorul CIA, Allen Dulles, era fratele lui John Foster Dulles, secretar de Stat al lui Eisenhower – aşa că agenţia avea o legătură directă la administraţie. Dar acesta era doar jumătate din adevăr.

Ierarhic, sub Dulles se aflau patru directori adjuncţi, dintre care numai unul era important – directorul adjunct pentru Planuri. Directoratul pentru Planuri mai era cunoscut şi sub sintagma CS (Clandestine Services), Servicii Clandestine, şi acesta era departamentul care organizase lovituri de stat împotriva guvernelor cu orientări de stânga din Iran şi Guatemala.

Administraţia Eisenhower de la Casa Albă fusese uluită şi încântată de modul fără vărsare de sânge şi cu cheltuieli moderate în care s-au făcut loviturile, mai ales prin comparaţie cu costurile unui război adevărat, cum era cel din Coreea. Prin urmare, băieţii de la Planuri se bucurau de un prestigiu enorm în cercurile guvernamentale – deşi nu şi în rândul publicului american, căruia i se comunicase prin ziare că ambele lovituri fuseseră provocate de forţele anticomuniste locale.

În cadrul Directoratului Planuri exista Departamentul Servicii Tehnice, condus de Anthony Carroll. Acesta fusese angajat încă de la înfiinţarea CIA, în 1947. Întotdeauna plănuise să lucreze la Washington – la Harvard, obiectul principal de studiu fusese administraţia – şi în timpul războiului fusese o vedetă a OSS. La începutul anilor ’50, fusese trimis la Berlin, unde organizase săparea unui tunel din sectorul american până la o conductă telefonică din zona sovietică, operaţiune în cadrul căreia ascultase comunicările KGB-ului. Tunelul a rămas nedescoperit

timp de şase luni, timp în care CIA a adunat un maldăr de informaţii nepreţuite. S-a dovedit cea mai mare lovitură de spionaj a Războiului Rece şi recompensa lui Anthony fusese poziţia de conducere.

Serviciile Tehnice erau, teoretic vorbind, un departament de pregătire. Undeva în sudul Virginiei exista o veche fermă, unde recruţii învăţau cum să intre în case prin efracţie şi să ascundă microfoane, cum să facă uz de coduri şi de cerneală invizibilă, cum să şantajeze diplomaţii şi să intimideze informatorii. Dar „pregătirea" mai servea şi ca paravan general pentru acţiunile sub acoperire din interiorul SUA. Faptul că agenţiei îi era interzis, prin lege, să opereze în interiorul Statelor Unite nu constituia decât o inconvenienţă minoră. Mai tot ce dorea să facă Anthony, de la ascultatul telefoanelor şefilor de sindicat până la testarea unor seruri ale adevărului pe deţinuţii din închisori, putea fi catalogat drept exerciţii de pregătire.

Supravegherea lui Luke nu făcea excepţie.

Şase agenţi cu experienţă se adunaseră în biroul lui Anthony. Era o încăpere spaţioasă, cu mobilier ieftin, de pe timpul războiului: un birou mic, un dulap din metal pentru dosare, o masă cu picior şi un set de scaune pliante. Fără îndoială că noul sediu din Langley era plin de canapele tapiţate şi lambriuri din mahon, numai că lui Anthony îi plăcea aspectul spartan.

Pete Maxell le arăta un portret instantaneu al lui Luke şi o descriere a hainelor pe care le purta, în timp ce Anthony îi punea la curent pe agenţi.

— Ţinta de astăzi este un angajat de nivel mediu al Departamentului de Stat cu acces la informaţii secrete de nivel ridicat, zicea el. Suferă un fel de cădere nervoasă. A aterizat de la Paris luni, şi-a petrecut toată ziua la hotelul Carlton şi marţi a dat-o într-o beţie. Noaptea trecută şi-a petrecut-o în oraş şi azi-dimineaţă s-a dus la un cămin pentru persoanele fără adăpost. Riscurile de securitate sunt evidente.

Unul dintre agenţi, „Red" Rifenberg, a ridicat mâna.

— O întrebare.

— Spune.

— De ce nu-l aducem, pur şi simplu, aici, să-l întrebăm ce dracu' se întâmplă?

— Până la urmă o s-o facem.

Uşa biroului lui Anthony s-a deschis şi a intrat Carl Hobart. Era un bărbat dolofan, chel, cu ochelari, şeful Serviciilor Specializate, care includeau Departamentul Înregistrări şi Decodificări, precum şi Serviciile Tehnice. Teoretic, era şeful imediat superior al lui Anthony. Acesta din urmă a gemut surd, rugându-se ca Hobart să nu se amestece în ce făcea el, mai ales în acea zi.

Anthony şi-a continuat prezentarea.

— Înainte de a ne deconspira, vrem să ştim ce face subiectul, unde merge – cu cine ia legătura, dacă e cazul. Într-o situaţie de genul ăsta, s-ar putea să fi avut probleme cu nevasta. Dar s-ar putea şi să transmită informaţii duşmanului, fie din considerente ideologice, fie pentru că îl şantajează, iar acum presiunea a devenit prea mare pentru el. Dacă este implicat în vreun fel de activitate de trădare, avem nevoie de toate informaţiile pe care le putem obţine, *înainte* de a-l aresta.

Hobart l-a întrerupt.

— Despre ce e vorba?

Anthony s-a întors încet spre el.

— Un mic exerciţiu de antrenament. Executăm o acţiune de supraveghere asupra unui diplomat suspect.

— Daţi cazul la FBI, a zis Hobart, brusc.

În timpul războiului, Hobart lucrase pentru ONI (Office of Naval Intelligence), Serviciile Secrete ale Marinei. Pentru el, spionajul însemna, pur şi simplu, să afli unde este duşmanul şi ce face acolo. Nu-i plăceau veteranii OSS şi trucurile lor murdare. Conflictul împărţea agenţia fix în două. Tipii de la OSS erau nişte aventurieri. Învăţaseră meserie în timpul războiului şi nu prea aveau respect faţă de bugete şi protocol. Pe birocraţi îi scotea din minţi nonşalanţa lor. Iar Anthony era arhetipul aventurierului: un temerar arogant, care nu era prins niciodată, oricât de grave erau faptele, doar pentru că era foarte bun în ceea ce făcea.

Anthony i-a aruncat lui Hobart o privire de gheaţă.

— De ce?

— E treaba FBI-ului, nu a noastră, să prindă spionii comunişti din America – aşa cum ştii foarte bine.

— Trebuie să urmărim firul, până la sursa informaţiilor. Un caz ca ăsta poate să furnizeze o grămadă de informaţii, dacă vom acţiona cum trebuie. Dar pe cei de la FBI nu-i interesează decât

publicitatea pe care o obţin, pentru că îi aduc pe comunişti pe scaunul electric.

— Asta e legea!

— Da, însă noi doi ştim că e o tâmpenie.

— Nu contează.

Un lucru aveau în comun grupările rivale din CIA, şi aceea era ura faţă de FBI şi de megalomanul director al biroului, J. Edgar Hoover. Aşa că Anthony a adăugat:

— Oricum, când s-a mai întâmplat ca FBI să ne ofere nouă ceva?

— Nu s-a mai întâmplat, a răspuns Hobart. Dar azi am o altă însărcinare pentru tine.

Anthony începea să se înfurie. Unde se credea tâmpitul ăsta? Nu era treaba lui să împartă însărcinările.

— Despre ce vorbeşti?

— Casa Albă a cerut un raport despre modalităţile în care putem trata o grupare de rebeli din Cuba. În această dimineaţă va avea loc o şedinţă la nivel înalt. Am nevoie ca tu şi oamenii tăi cu experienţă să mă informeze.

— Îmi ceri să te informez despre Fidel Castro?

— Sigur că nu. Ştiu tot despre Castro. Am nevoie să îmi furnizezi idei practice despre cum putem rezolva insurecţia.

Anthony dispreţuia exprimări de genul acesta, mieroase.

— De ce nu spui exact ce vrei? Vrei să ştii cum putem să-i eliminăm.

— Poate.

Anthony a râs dispreţuitor.

— Păi, ce altceva am putea face – să le deschidem o şcoală de duminică?

— Decizia asta ţine de Casa Albă. Treaba noastră e să prezentăm opţiunile. Tu poţi să-mi dai câteva sugestii.

Anthony îşi păstrase expresia de indiferenţă, însă în sinea lui era îngrijorat. În acea zi nu avea vreme de lucruri care să-i distragă atenţia, ci de oamenii lui cei mai buni ca să-l supravegheze pe Luke.

— O să văd ce pot face, l-a asigurat Anthony, sperând că Hobart se va mulţumi cu o promisiune vagă.

Nu a fost aşa.

— În sala mea de şedinţe, la ora zece, cu cei mai experimentaţi dintre agenţii tăi – fără scuze, a zis Hobart şi s-a întors să plece.

Anthony s-a decis.

— Nu, a răspuns el.

Ajuns la uşă, Hobart s-a întors.

— Nu era o sugestie, a replicat şeful Serviciilor Specializate. Să fiţi prezenţi.

— Uită-te la mine, i-a cerut Anthony.

Fără tragere de inimă, Hobart l-a privit în faţă. Carroll a rostit cu grijă fiecare cuvânt:

— Du-te'n mă-ta!

Unul dintre agenţi a chicotit.

Capul pleşuv al lui Hobart devenise stacojiu.

— O să mai vorbim noi despre asta. Mult mai mult.

A ieşit, trântind uşa.

Au izbucnit cu toţii în râs.

— Înapoi la treabă, i-a îndemnat Anthony. În clipa asta, Simons şi Betts îl urmăresc pe subiect, dar trebuie să fie înlocuiţi în câteva minute. Vreau ca Red Rifenberg şi Ackie Horwitz să preia supravegherea. O să facem ture de câte şase ore fiecare, cu o echipă de rezervă gata să preia în orice clipă. Asta e tot deocamdată.

Agenţii au părăsit biroul în grup, însă Pete Maxell a rămas. Se bărbierise şi îmbrăcase costumul obişnuit, cu o cravată îngustă. I se vedeau şi mai bine dinţii strâmbi şi semnul din naştere, pata roşie, cum s-ar întrezări geamurile sparte la o casă nouă. Era un tip timid şi nesociabil, poate din cauza felului în care arăta şi a puţinilor prieteni pe care îi avea şi cărora le era total devotat. În acel moment avea un aer preocupat.

— Nu rişti prea mult cu Hobart? a întrebat el.

— E un dobitoc.

— E totuşi şeful tău.

— Nu-i pot permite să anuleze o operaţiune importantă de supraveghere.

— Dar l-ai minţit. Ar putea să afle uşor că Luke nu e un diplomat din Paris.

Anthony a ridicat din umeri.

— Atunci, o să-i spun altă poveste.

Pete îl privea cu îndoială, dar a încuviinţat cu o înclinare a capului şi s-a îndreptat către uşă.

Anthony era de acord.

— Ai dreptate însă. Mi-am pus definitiv capul pe butuc. Dacă se întâmplă ceva aiurea, Hobart n-o să scape ocazia să-mi ia gâtul.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Prin urmare, am face bine să fim siguri că nu se întâmplă nimic aiurea.

Pete a ieşit. Anthony s-a uitat la telefon, încercând să se calmeze şi să aibă răbdare. Politicile de birou îl înfuriau, însă oameni ca Hobart găseai întotdeauna prin preajmă. Cinci minute mai târziu a sunat telefonul şi el a ridicat receptorul.

— Sunt Carroll.

— Iar l-ai supărat pe Carl Hobart.

Era vocea şuierată a unui bărbat care fumase şi băuse frenetic aproape toată viaţa lui.

— Bună dimineaţa, George! a zis Anthony.

George Cooperman, superiorul imediat al lui Hobart, era director adjunct la Operaţiuni şi camarad de arme cu Anthony în timpul războiului.

— Hobart ar face bine să nu-mi stea în cale.

— Mişcă-te încoace, puţoi arogant ce eşti! a spus George binevoitor.

— Vin imediat.

Anthony a închis telefonul. A tras sertarul de la birou şi a scos un plic în care se găsea un pachet gros de foi xeroxate. Pe urmă şi-a pus sacoul şi s-a îndreptat spre biroul lui Cooperman, situat în Clădirea P, de alături.

Cooperman era un tip înalt şi bine făcut, de vreo cincizeci de ani, cu faţa brăzdată prematur de riduri. Ţinea o cană uriaşă de cafea la îndemână şi o ţigară în colţul gurii. Citea ziarul moscovit *Pravda*: absolvise la Princeton secţia de Literatură Rusă.

Cooperman a aruncat ziarul pe birou.

— De ce nu poţi să te porţi frumos cu idiotul ăla obez? a mormăit el, fără să-şi scoată ţigara din gură. Ştiu că e greu, dar ai putea s-o faci de dragul meu.

Anthony s-a aşezat pe un scaun.

— Nu e decât vina lui. Ar fi trebuit să-şi dea seama până acum că nu-l insult decât dacă el mi se adresează primul.

— De data asta ce scuză mai ai?

Anthony i-a azvârlit plicul pe birou. Cooperman l-a luat şi s-a uitat la foile xerografiate.

— Planuri, a precizat el. Ale unei rachete, bănuiesc. Şi, ce-i cu asta?

— Sunt strict secrete. Le-am luat de la subiectul pe care îl supraveghem. E spion.

— Şi ai decis să nu-i spui lui Hobart despre asta.

— Vreau să-l urmăresc pe individul ăsta până când îşi deconspiră întreaga reţea – apoi o să folosesc operaţiunea asta pentru dezinformare. Hobart ar preda cazul către FBI şi ăia l-ar sălta şi l-ar arunca în puşcărie, iar reţeaua s-ar da la fund.

— Pe dracu', aici ai dreptate. Totuşi, am nevoie de tine la şedinţa asta. Eu o prezidez. Dar poţi să-ţi laşi echipa să continue supravegherea. Dacă se întâmplă ceva, te vor scoate din sala de şedinţe.

— Mulţam, George.

— Ascultă totuşi. Azi-dimineaţă l-ai înjurat pe Hobart în faţa agenţilor, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Data viitoare, încearcă să fii mai domol, OK?

Cooperman s-a pregătit să citească din nou din *Pravda.* Anthony s-a ridicat să plece, luând cu el şi planurile.

— Şi ai grijă să fii al dracului de sigur că supravegherea asta se desfăşoară cum trebuie. Dacă o dai în bară, după ce l-ai insultat pe şeful tău, s-ar putea să nu te mai pot apăra.

Anthony a ieşit. Nu s-a întors imediat la el în birou. Şirul de clădiri condamnate la demolare, care adăposteau acea parte din CIA, ocupa o fâşie de teren cuprinsă între Constitution Avenue şi mallul cu bazinul de apă în care se reflecta. Intrările pentru maşini erau pe partea dinspre stradă, dar Anthony a ieşit pe o poartă din spate, care dădea spre parc.

S-a plimbat pe aleea cu ulmi, respirând aerul proaspăt şi rece, desfătat de arborii bătrâni şi de calmul apei. Avusese câteva momente proaste în dimineaţa aceea, însă le depăşise cu bine, cu câte o serie de minciuni pentru fiecare partener de joc.

A ajuns la capătul aleii şi s-a oprit la jumătatea drumului între Lincoln Memorial şi monumentul Washington. „E numai vina voastră, s-a gândit el, adresându-se celor doi mari preşedinţi. Voi i-aţi făcut pe oameni să creadă că pot să fie liberi. Eu lupt

pentru ideile voastre. Nici măcar nu sunt sigur că mai cred în idealuri, dar presupun că sunt prea încăpăţânat ca să renunţ. Şi voi tot aşa vă simţeaţi?”

Preşedinţii nu i-au răspuns şi după o vreme Anthony a revenit în Clădirea Q.

L-a găsit la el în birou pe Pete, împreună cu echipa care îl urmărise pe Luke: Simons, cu o manta bleumarin, de marină, şi Betts, îmbrăcat într-un trenci verde. Mai era acolo şi echipa care ar fi trebuit să-i înlocuiască, Rifenberg şi Horwitz.

— Ce dracu’ e asta? a întrebat Anthony, năpădit deodată de temeri. Cine îl urmăreşte pe Luke?

Simons ţinea o pălărie mare, cu boruri, care se zgâlţâia în mâna-i tremurândă.

— Nimeni, a răspuns acesta.

— Ce s-a întâmplat? a răcnit Anthony. Ce naiba s-a întâmplat, dobitocilor?

— L-am... ăăă... L-am pierdut, a bâiguit după o clipă Pete, înghiţind greu.

PARTEA A DOUA

• 9 A.M.

Racheta Jupiter C a fost construită pentru armată de Chrysler Corporation. Motorul uriaş al rachetei, care propulsează prima treaptă, este fabricat de North American Aviation, Inc. Treptele a doua, a treia şi a patra au fost proiectate şi testate de Jet Propulsion Laboratory, din Pasadena.

Luke era furios pe sine însuşi. Nu acţionase deloc bine. Găsise doi oameni care, probabil, ştiau cine era el – şi îi pierduse din nou.

Se întorsese iar în cartierul cu chirii mici de lângă bisericuţa de pe H Street. Lumina zilei de iarnă devenea tot mai strălucitoare şi făcea ca străzile să pară mai sumbre, clădirile, mai vechi şi lumea, mai sărăcăcioasă. În pragul unui magazin dezafectat a zărit doi vagabonzi, trecându-şi unul altuia o sticlă cu bere. S-a cutremurat şi a trecut rapid pe lângă ei.

Apoi şi-a dat seama că asta era straniu. Un alcoolic avea oricând nevoie de băutură. Dar lui, gândul la o bere, aşa de devreme, îi făcea greaţă. Deci, a conchis el, cu o enormă uşurare, nu putea să fie alcoolic.

Şi dacă nu era un beţivan, atunci ce era?

A rezumat ce ştia despre sine. Avea vreo treizeci de ani. Nu fuma. În ciuda aparenţelor, nu era alcoolic. La un moment dat al vieţii lui fusese implicat în activităţi clandestine. Şi cunoştea versurile de la imnul *Oh, ce prieten avem în Iisus.* Era jenant de puţin. Umblase încolo şi încoace, căutând o secţie de poliţie, însă nu dăduse peste niciuna. Se hotărâse să întrebe pe cineva. Un moment după aceea, în timp ce trecea pe lângă un loc viran, îngrădit cu panouri rupte, din tablă ondulată, a zărit un poliţist în uniformă, care ieşea pe trotuar printr-o gaură din gard. A profitat de ocazie şi l-a întrebat:

— Cum ajung la cea mai apropiată secţie de poliţie?

Poliţistul era un tip zdravăn, cu o mustaţă de culoarea nisipului. S-a uitat dispreţuitor la Luke şi a răspuns:

— În portbagajul maşinii mele, dacă nu dispari dracului din ochii mei.

Pe Luke l-a surprins violenţa limbajului omului legii. Care era problema tipului? Se săturase însă să bată străzile şi avea nevoie de îndrumare, aşa că a insistat.

— Vreau numai să ştiu unde este secţia de poliţie.

— Nu-ţi mai spun şi a doua oară, jegos ce eşti!

Luke se enervase. Cine se credea poliţistul acela?

— Domnule, v-am pus o întrebare politicoasă, a izbucnit el.

Pentru un tip cu greutate, poliţistul s-a mişcat destul de repede. L-a apucat pe Luke de reverul hainei zdrenţuite şi l-a azvârlit prin deschizătura din gard. Luke s-a împiedicat şi a căzut pe o bucată de asfalt spart, rănindu-se la braţ.

Spre surpriza lui, nu era singur. Înăuntrul locului îngrădit se afla o femeie tânără, cu părul vopsit blond şi fardată puternic. Purta o haină lungă, descheiată şi o rochie largă pe dedesubt. Avea pantofi de seară, cu toc înalt, şi ciorapii rupţi. Tocmai îşi trăgea chiloţii. Luke şi-a dat seama că era o prostituată care tocmai îl servise pe poliţistul în patrulare.

Omul legii a apărut şi el prin spărtura din gard şi i-a tras lui Luke una în plex.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sid – a auzit-o Luke pe târfă zicând –, ce-a făcut, a scuipat pe trotuar? Lasă-l în pace pe bietul om!

— Nemernicul ăsta trebuie să înveţe să fie puţin mai respectuos, a explicat tâmp poliţistul.

Cu coada ochiului, Luke l-a văzut că îşi scoate bastonul şi îl ridică. În timp ce lovitura cobora spre el, Luke s-a rostogolit pe o parte. Nu a fost destul de rapid şi capătul băţului i-a ciupit umărul stâng, amorţindu-i pe moment braţul. Poliţistul a ridicat iar bastonul.

În mintea lui Luke s-a închis un circuit.

În loc să se rostogolească într-o parte, s-a aruncat asupra poliţistului. Cu avântul cu care se pregătea să lovească, omul legii s-a prăbuşit la pământ şi a scăpat băţul din mână. Agil, Luke a sărit în picioare. Când s-a ridicat şi poliţistul, Luke s-a apropiat de el, baletând în jurul lui, astfel ca omul să nu-l poată atinge. S-a prins de reverele uniformei lui şi l-a tras pe bărbat

înainte, cu o smucitură puternică, pocnindu-l în faţă. S-a auzit un pârâit când i-a spart nasul poliţistului. Omul a început să răcnească de durere.

Luke a dat drumul reverelor, a făcut o piruetă pe un picior şi l-a lovit pe bărbat în dosul genunchiului. Pantofii lui scâlciaţi nu erau destul de rigizi ca să-i rupă oasele, dar genunchiul nu putea să reziste prea mult la o lovitură laterală şi poliţistul a căzut.

O parte din creierul lui Luke se întreba de unde dracu' învăţase să se bată astfel.

Poliţistului îi curgea sânge din nas şi din gură, totuşi s-a ridicat, ameţit, pe cotul stâng şi cu dreapta a scos pistolul.

Nu a apucat să-l tragă complet din toc, fiindcă Luke se şi năpustise deasupra lui. L-a apucat pe om de antebraţul drept şi i-a izbit mâna de asfalt, o singură dată, cu putere. Pistolul i-a căzut imediat poliţistului. Pe urmă Luke l-a ridicat de jos şi i-a răsucit mâna, astfel că omul s-a rostogolit pe burtă. I-a îndoit braţul la spate şi s-a lăsat cu amândoi genunchii în scobitura şalelor poliţistului, lăsându-l fără aer în plămâni. În sfârşit, l-a prins de degetul arătător şi i l-a dat complet pe spate.

Poliţistul a urlat. Luke i-a îndoit şi mai tare degetul. L-a auzit cum se rupe şi bărbatul a leşinat.

— O vreme n-o să mai baţi niciun vagabond, a şuierat Luke printre dinţi. Ticălos ce eşti!

S-a ridicat în picioare. A luat de jos pistolul, a golit încărcătorul şi a aruncat gloanţele împrejur.

Târfa se zgâia la el.

— Cine naiba eşti, Eliott Ness?

Luke s-a uitat la ea. Era slabă şi sub machiaj se vedea că tenul îi era stricat.

— Nu ştiu cine sunt, i-a răspuns el.

— Păi, e clar că vagabond nu eşti, a spus femeia. N-am văzut niciodată un beţivan care să poată doborî cu pumnii o matahală grasă şi mare ca Sid, ăsta de aici.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Mai bine am şterge-o de aici, a sugerat femeia. Când s-o trezi, o să fie turbat.

Luke a dat din cap. Nu-i era teamă de Sidney, turbat sau nu, dar nu avea să dureze prea mult înainte ca locul să se umple de

poliţişti, iar el trebuia să ajungă altundeva. A păşit în stradă prin ruptura din gard şi s-a îndepărtat cu viteză.

Femeia l-a urmat, tocurile cui ale pantofilor ţăcănind pe trotuar. Şi-a încetinit pasul, pentru a-i permite să-l ajungă din urmă, dintr-un sentiment de camaraderie faţă de ea. Amândoi fuseseră abuzaţi de Sidney, agentul de poliţie.

— A fost destul de drăguţ să-l văd pe Sidney că dă peste unul pe care nu-l poate intimida, a zis ea. Cred că îţi rămân datoare.

— Absolut deloc.

— Mă rog, data viitoare când te arde în pipotă, o să fie din partea casei.

Luke a încercat să-şi ascundă repulsia.

— Cum te cheamă? a întrebat-o el.

— Dee-Dee.

Luke a ridicat din sprâncene.

— De fapt, Doris Dobbs, a recunoscut ea. În definitiv, ce fel de nume e ăsta pentru o fată de consumaţie?

— Eu sunt Luke. Nu-mi cunosc numele de familie. Mi-am pierdut memoria.

— Uau! Cred că asta te face să te simţi... straniu.

— Dezorientat.

— Mda. Asta era vorba care îmi stătea şi mie pe limbă.

Luke s-a uitat la ea. Femeia avea un surâs ironic pe chip.

— Nu doar că nu ştiu cum mă cheamă, nici măcar nu ştiu ce fel de om sunt.

— Cum adică?

— Mă întreb: oare sunt o persoană cinstită?

„Poate că e o prostie, a chibzuit el, că-mi deschid sufletul în faţa unei târfe de pe stradă, dar nu am cui altcuiva”.

— Dacă sunt un soţ fidel, un tată iubitor şi un coleg de muncă pe care te poţi bizui? Sau sunt vreun fel de gangster? Mă scoate din minţi faptul că nu ştiu.

— Scumpule, dacă asta te sâcâie, ştiu deja ce fel de tip eşti. Un gangster s-ar întreba: sunt bogat, căsăpesc gagicele, le e frică tuturor de mine?

Avea dreptate. Luke a încuviinţat cu o înclinare a capului. Însă tot nu era mulţumit.

— Una e să-ţi doreşti să fii un om bun... dar poate că nu mă ridic la nivelul aspiraţiilor mele.

— Scumpule, bine ai venit în rândul rasei omeneşti. Toţi avem acelaşi sentiment, a zis femeia, în pragul unei intrări. A fost o noapte lungă. Mă opresc în halta asta.

— Rămâi cu bine!

Femeia a avut o clipă de ezitare.

— Ai nevoie de un sfat?

— Sigur.

— Dacă vrei să nu te mai trateze lumea ca pe un nimic, ai face bine să te aranjezi niţel. Bărbiereşte-te, piaptănă-ţi părul, găseşte şi tu o haină care să nu arate ca ţolul de pe un cal de povară.

Luke şi-a dat seama că femeia avea dreptate. Câtă vreme arăta ca un nebun, nimeni nu-l va lua în seamă, darămite să-l mai ajute să-şi descopere identitatea.

— Cred că ai dreptate. Mersi.

S-a întors să plece.

— Şi ia-ţi o pălărie! a mai strigat femeia în urma lui.

Luke şi-a dus mâna la cap, apoi a privit împrejur. În afară de el, nu mai era niciun om pe stradă, fie el bărbat sau femeie, care să nu fi purtat o pălărie. Oare cum putea un vagabond să facă rost de un costum de haine nou? Pumnul de monede din buzunar nu i-ar fi ajuns pentru cine ştie ce.

Soluţia i-a apărut deodată în minte, gata formulată. Ori era o problemă uşoară, ori mai fusese în situaţia asta şi înainte. Trebuia să se ducă într-o gară. În general, o gară era plină de oameni care aveau cu ei schimburi complete de haine, împreună cu ustensile de bărbierit şi alte articole de toaletă, toate împachetate frumos în valize.

A mers la următorul colţ de stradă şi a verificat unde se afla. Era la intersecţia dintre A Street şi Seventh. Când plecase din Union Station, în dimineaţa aceea, observase că se afla aproape de intersecţia F cu Second.

A luat-o într-acolo.

• 10 A.M.

Prima treaptă a rachetei este ataşată de treapta a doua prin intermediul unor bolţuri explozive, în jurul

cărora sunt fixate nişte arcuri spiralate. Când combustibilul s-a consumat, bolţurile sunt detonate şi arcurile eliberează prima treaptă, devenită inutilă.

Spitalul de boli nervoase din Georgetown era o vilă în stil victorian, din cărămidă roşie, care avea în spate o aripă nouă, modernă, cu acoperişul plat. Billie Josephson şi-a condus Fordul Thunderbird roşu în parcare şi s-a grăbit spre clădire.

Nu-i plăcea să ajungă aşa de târziu. Părea o lipsă de respect faţă de munca şi de colegii ei. Ceea ce făcea ea era de o importanţă vitală. Încet, cu eforturi uriaşe, învăţau cum să înţeleagă mecanismele creierului omenesc. Într-un fel, era ca şi cum ar fi explorat o planetă îndepărtată, a cărei suprafaţă nu putea fi văzută decât prin nişte spărturi în stratul de nori, rare, dar cu atât mai ademenitoare.

Întârziase din cauza lui Becky-Ma. După ce Larry plecase la şcoală, Billie se dusese să-i cumpere mamei pastilele de inimă şi când s-a întors acasă a găsit-o întinsă pe pat, complet îmbrăcată, gâfâind, cu respiraţia sacadată. Doctorul venise imediat, dar nu-i spusese nimic nou. Becky-Ma avea inima slăbită. Dacă rămânea fără suflu, trebuia să se întindă şi să nu uite să-şi ia pastilele. Orice stres îi era nefast.

„Dar cu mine cum rămâne? Stresul nu e nefast şi pentru mine?”, ar fi vrut Billie să întrebe. În schimb, s-a mulţumit din nou să umble pe vârfuri în preajma mamei sale.

S-a oprit la recepţie şi s-a uitat peste registrul de noapte. Cu o seară în urmă, târziu, după plecarea ei, fusese adus un pacient nou: Joseph Bellow, un schizofrenic. Numele îi păru cunoscut, dar nu-şi putea aminti de ce. Surprinzător, pacientul fusese externat în timpul nopţii. Asta era ciudat.

A traversat camera de zi, în drum spre biroul ei. Televizorul era pornit şi un reporter de pe o plajă prăfoasă spunea: „Aici, la Cape Canaveral, întrebarea care stă pe buzele tuturor este: «Când va încerca armata să-şi lanseze propria rachetă?» Trebuie să se întâmple în următoarele câteva zile”.

Subiecţii cercetării pe care o desfăşura Billie stăteau acolo, unii se uitau la televizor, alţii jucau jocuri sau citeau, iar câţiva se zgâiau în gol. I-a făcut cu mâna lui Tom, un tânăr care nu înţelegea sensul cuvintelor.

— Ce mai faci, Tommy? l-a strigat ea.

Băiatul a zâmbit şi i-a făcut la rândul lui cu mâna. Ştia să citească limbajul trupului destul de bine şi adeseori răspundea ca şi cum ar fi ştiut ce spunea lumea, aşa că lui Billie i-a luat luni de zile ca să-şi dea seama că el nu înţelegea nicio iotă.

Într-un colţ, Marlene, o alcoolică, flirta cu un tânăr asistent medical. Ea avea cincizeci de ani, însă nu-şi amintea nimic din ceea ce se întâmplase după vârsta de nouăsprezece ani. Se considera încă o fată tânără şi refuza să creadă că „tipul în vârstă" care o iubea şi avea grijă de ea era soţul ei.

Prin peretele din sticlă al unei camere pentru interviu l-a văzut pe Ronald, un arhitect excelent, care suferise răni la cap într-un accident de maşină. Rezolva teste pe hârtie. Problema lui era că-şi pierduse capacitatea de a lucra cu numerele. Socotea cu o încetineală criminală, pe degete, încercând să adune trei cu patru.

Mulţi pacienţi aveau forme de schizofrenie, o incapacitate de a relaţiona cu lumea reală.

Unii dintre ei puteau să fie ajutaţi, cu medicamente sau tratamente cu şocuri electrice sau cu ambele; dar treaba lui Billie era să identifice forma exactă a inabilităţilor lor. Studiind handicapuri mintale minore, ea definea funcţiile unei minţi normale. Ronald, arhitectul, putea să privească un grup de obiecte de pe o tavă şi să spună dacă erau trei sau patru, însă dacă erau douăsprezece şi trebuia să le numere, asta putea să dureze destul de mult şi s-ar fi putut să greşească. Asta îi sugera lui Billie că abilitatea de a vedea, dintr-o privire, câte obiecte sunt într-un grup mic este diferită de capacitatea de a număra.

În felul acesta, cerceta încet profunzimile minţii, localizând aici memoria, dincolo limbajul, iar matematica, undeva în altă parte. Iar dacă dizabilitatea era legată de o afecţiune minoră a creierului, Billie putea să speculeze că abilitatea normală era localizată în acea parte a creierului care fusese distrusă. Până la urmă, imaginea conceptuală asupra funcţiilor creierului, realizată de ea, se va suprapune diagramei fizice a creierului omenesc.

În ritmul cu care avansa în momentul acela, i-ar lua vreo două sute de ani. Cu toate acestea, lucra singură. Dacă ar fi avut o echipă de psihologi, ar progresa cu mult mai repede. Ar putea

să vadă harta realizată în timpul vieţii ei. Asta era şi ambiţia lui Billie.

Parcursese un drum lung, de la depresia suicidală a tatălui ei. Pentru bolile mintale nu existau vindecări rapide. În cazul oamenilor de ştiinţă, creierul era însă în continuare un mister, în cea mai mare parte. Ar fi fost mult mai bine înţeles dacă Billie ar fi putut vorbi despre munca ei. Poate că atunci oameni ca tatăl ei ar putea să fie ajutaţi.

A urcat pe scări la etajul superior, cu gândul la pacientul misterios. Joseph Bellow semăna cu Joe Bellow, un nume pe care l-ar inventa oricine, ad-hoc. Şi de ce fusese externat în mijlocul nopţii?

A ajuns în biroul ei şi s-a uitat pe fereastră, la o clădire în construcţii. Spitalului i se adăuga o aripă nouă – şi odată cu ea urma să se creeze o nouă poziţie în grila de clasificare a ocupaţiilor: director de cercetare. Billie făcuse cerere pentru acest post. Numai că la fel procedase şi unul dintre colegii ei, doctorul Leonard Ross. Len era mai în vârstă decât Billie, dar ea avea o experienţă mai vastă şi publicase mai mult: numeroase articole şi un manual, *Introducere în psihologia memoriei.* Era sigură că putea să-l surclaseze pe Len, însă nu ştia cine se mai afla în cursă. Şi îşi dorea enorm postul acela. Ca director, ar avea alţi cercetători care să lucreze sub îndrumarea ei.

Printre muncitorii de pe şantier a observat un mic grup de bărbaţi în costume – cu paltoane din lână şi pălării cu boruri tari, în loc de salopete şi căşti de protecţie. Părea că erau în vizită. Când i-a privit mai îndeaproape, a văzut că Len Ross îi însoţea.

A vorbit cu secretara ei.

— Cine sunt tipii aceia pe care îi conduce Len Ross?

— Sunt de la Fundaţia Sowerby.

Billie s-a încruntat. Fundaţia era aceea care finanţa noua poziţie. Va avea un cuvânt greu în alegerea celui care o va ocupa. Şi Len se dădea bine pe lângă ei.

— Se ştia că vin astăzi?

— Len a zis că ţi-a lăsat o notiţă. A trecut azi-dimineaţă să te ia, dar nu erai aici.

Billie era sigură că notiţa nu exista. Len omisese intenţionat să o prevină. Iar ea întârziase.

— La dracu’, a exclamat Billie cu năduf şi s-a repezit să se alăture grupului de pe şantier.

Timp de câteva ore nu s-a mai gândit la Joseph Bellow.

• 11 A.M.

Deoarece racheta fusese făcută în grabă, treptele superioare foloseau un motor de rachetă care se producea deja de câţiva ani, şi nu unul după un proiect nou. Cercetătorii au ales o versiune mai mică a rachetei Sergeant, încercată şi testată de multe ori. Treptele superioare ale rachetei sunt acţionate de o combinaţie de ansambluri ale acestor rachete mai mici, cunoscute sub numele Baby Sergeant.

În timp ce Luke parcurgea reţeaua de străzi care ducea la gara Union Station, şi-a dat seama că la fiecare două minute, aproximativ, verifica dacă îl urmărea cineva.

Scăpase de umbre de mai bine de o oră, dar s-ar putea ca în acel moment să fie în căutarea lui. Gândul l-a făcut temător şi derutat. Cine erau şi ce făceau acei oameni? Instinctele îi spuneau că erau răuvoitori. Altfel, de ce l-ar urmări pe ascuns?

A scuturat din cap, să-şi limpezească mintea. Planul lui era să fure o valiză de la un pasager de tren. Era sigur că mai făcuse asta înainte, la un moment dat din viaţa lui. Când a încercat să-şi amintească, în minte i-au venit cuvinte în franceză: „*La valise d'un type qui descend du train*.[5]”

Nu va fi prea uşor. Hainele lui murdare şi zdrenţăroase vor sări în ochi în mulţimea aceea de călători respectabili. Va trebui să se mişte repede dacă voia să scape. Oricum, nu avea de ales. Dee-Dee avusese dreptate. Nimeni nu stătea să asculte un vagabond. Ar fi ajuns la puşcărie. Gândul acesta îl făcu să se înfioare. Nu închisoarea în sine îl speria atât, cât perspectiva unor luni de necunoaştere şi confuzie, în care să nu ştie cine era, fără să poată face vreun progres în aflarea adevărului.

În faţa lui, pe Massachusetts Avenue, a zărit arcada albă de granit a Union Station, care părea o catedrală în stil roman transplantată din Normandia. Se gândea la ce urma să facă şi şi-a zis că, după ce va comite furtul, trebuia să dispară rapid. Avea

[5] Valiza unui tip care coboară din tren. (în lb. fr. în orig.) (n.tr.).

nevoie de o maşină. Imediat i-a venit în minte modul în care să fure una.

În apropierea gării, strada era plină de maşini parcate în şir. Cele mai multe aparţineau, probabil, celor care plecaseră cu trenul. A încetinit pasul când o maşină tocmai parca într-un spaţiu din faţa lui. Era un Ford Fairlane în două nuanţe, albastru şi alb, nou, dar nu ţipător. Era perfectă. Motorul pornea la cheie, nu cu manetă, însă o să fie uşor să tragă câteva fire din spatele bordului şi să o pornească.

Se întreba de unde ştia toate astea.

Din Ford a coborât un bărbat în palton, care a scos din portbagaj o geantă, a încuiat maşina şi s-a îndreptat spre gară. Cât timp avea să lipsească? Era posibil să aibă o treabă în gară şi să revină în câteva minute. Atunci o să reclame că i s-a furat maşina. Dacă ar merge cu ea, Luke ar fi în pericol să fie arestat în orice moment. Asta nu era bine. Trebuia să afle unde se ducea bărbatul.

S-a luat după el, în gară.

Interiorul măreţ al clădirii, care în acea dimineaţă i se păruse ca un templu dezafectat, în acel moment era deosebit de animat. Simţea că atrăgea privirile. Toţi ceilalţi păreau aşa de curaţi şi de bine îmbrăcaţi. Cei mai mulţi îşi fereau privirile, dar unii se uitau la el cu expresii de dezgust sau de dispreţ. I-a trecut prin minte că s-ar putea să dea peste funcţionarul care îl dăduse afară mai devreme. Atunci, s-ar face tevatură. Tipul cu siguranţă că şi-ar aminti.

Proprietarul Fordului s-a aşezat la o coadă din dreptul unui ghişeu pentru bilete, iar Luke s-a postat şi el tot acolo. Privea în pământ, fără să se uite în ochii cuiva, cu speranţa că n-o să-l observe nimeni.

Coada se mişca încet şi omul pe care îl urmărea a ajuns la ghişeu.

— Philadelphia, dus-întors cu întoarcere în douăzeci şi patru de ore, a cerut el.

Pentru Luke a fost suficient. Philadelphia era la ore bune distanţă. Bărbatul va fi plecat din oraş toată ziua. Maşina lui nu va fi declarată furată decât după întoarcerea lui. Luke va fi în siguranţă cu ea până la noapte.

A ieşit din rând şi s-a îndepărtat în grabă.

S-a simţit uşurat când a ieşit. Chiar şi vagabonzii au dreptul să se plimbe pe străzi. S-a întors pe Massachusetts Avenue şi a găsit Fordul parcat. Ca să nu piardă timpul mai târziu, şi-a zis s-o descuie. S-a uitat în sus şi-n jos pe stradă. Maşini şi pietoni treceau constant. Problema era că el arăta ca un delincvent. Dar dacă aştepta până nu mai era nimeni prin preajmă, ar putea să stea acolo toată ziua. Va trebui să se mişte foarte repede.

A păşit pe carosabil, a ocolit maşina şi s-a oprit în dreptul portierei din stânga, faţă. Şi-a lipit palmele bine deschise pe geamul ei şi a împins în jos. Nu s-a întâmplat nimic. Îşi simţea gura uscată. A privit rapid în ambele sensuri: nimeni nu-i dădea încă atenţie. S-a ridicat pe vârful picioarelor, ca să adauge greutatea corpului său la forţa cu care apăsa mecanismul geamului. În sfârşit, acesta a început să alunece uşor în jos.

Când l-a deschis complet, a băgat mâna pe dinăuntru şi a deblocat portiera. A deschis-o, a ridicat la loc geamul şi a închis-o iar. Era gata să dispară rapid.

S-a gândit să pornească maşina şi să lase motorul mergând, numai că asta ar fi putut să atragă atenţia vreunui agent de poliţie care patrula sau chiar a vreunui trecător curios.

S-a întors în Union Station. Era permanent îngrijorat că vreun angajat de la căile ferate ar putea să-l observe. Nu trebuia neapărat să fie bărbatul cu care se ciocnise mai devreme – orice funcţionar conştiincios ar putea să îşi pună în minte să-l dea afară, la fel cum ar lua de pe jos un ambalaj de acadea. A făcut tot ce a putut ca să nu iasă în evidenţă. Nu mergea nici prea repede, nici prea încet, încerca să se ţină pe lângă pereţi de câte ori putea, avea grijă să nu-i taie nimănui calea şi nu se uita niciodată în ochii cuiva.

Momentul cel mai bun ca să furi o valiză este imediat după sosirea unui tren cu multe vagoane şi aglomerat, când peronul gării este înţesat de oameni care se grăbesc. În douăsprezece minute trebuia să sosească un tren expres de la New York. Era perfect.

În timp ce se uita la panoul de Plecări-Sosiri, ca să vadă la ce linie trăgea trenul, i s-a ridicat părul pe spinare.

A privit în jur. Probabil că zărise ceva cu coada ochiului, ceva care îi declanşase instinctiv semnalul de alarmă. Ce? Inima îi bătea tot mai tare. De ce-i era teamă?

A încercat să treacă neobservat şi s-a depărtat de panou, oprindu-se la chioşcul de ziare, unde a studiat un stativ cu publicaţiile din ziua aceea. A citit titlurile articolelor.

RACHETA ARMATEI VA FI LANSATĂ CÂT DE CURÂND
UCIGAŞUL CELOR 10 PERSOANE A FOST ARESTAT
DULLES DĂ ASIGURĂRI GRUPULUI DE LA BAGDAD
ULTIMA ŞANSĂ LA CAPE CANAVERAL

După o clipă a privit înapoi, peste umăr. Vreo zece oameni traversau din ambele sensuri peronul, grăbindu-se spre sau dinspre trenurile către suburbii. Dar şi mai mulţi stăteau pe băncile din mahon sau în picioare, pe lângă ele, răbdători, rude şi şoferi care aşteptau să-i întâmpine pe pasagerii care coborau din trenul de New York. Un şef de sală se ivise în pragul unui restaurant, sperând să aibă clienţi pentru prânz. Mai erau vreo cinci hamali care fumau...

Şi doi agenţi.

Era destul de sigur în privinţa profesiei lor. Amândoi erau tineri, îngrijit îmbrăcaţi, cu palton şi pălărie şi cu pantofii eleganţi bine lustruiţi. Totuşi nu înfăţişarea lor i-a dat de gol, cât mai ales atitudinea. Erau vigilenţi, scrutau atent peronul gării, studiind chipurile celor care treceau, priveau în toate părţile... cu excepţia panoului cu mersul trenurilor. Singurul lucru care nu-i interesa era călătoria.

Luke se simţea tentat să meargă şi să le vorbească. S-a gândit la asta, copleşit de nevoia de a intra, pur şi simplu, în contact cu oameni care îl cunoşteau. Tânjea să-i spună cineva: „Salut, Luke, ce mai faci? Îmi pare bine să te văd din nou!”

Cei doi probabil că i-ar zice: „Suntem agenţi FBI şi eşti arestat”. Luke simţea că ar fi fost aproape o uşurare. Dar instinctele lui l-au prevenit să se ţină departe. De fiecare dată când se gândea că ar fi putut să aibă încredere în ei, se întreba de ce îl urmăreau pe ascuns dacă nu voiau să-i facă rău.

Le-a întors spatele şi s-a îndepărtat, încercând să menţină între ei şi el standul de ziare. În umbra marii arcade de la intrare a riscat să arunce o privire în spate. Cei doi traversau peronul, deplasându-se de la est la vest în câmpul lui vizual.

Cine dracului erau?

A ieşit din gară, a mai parcurs câţiva metri de-a lungul monumentalei arcade din faţă şi a reintrat în holul central. A fost la ţanc cât să vadă spatele celor doi agenţi care se îndreptau către ieşirea de vest.

A verificat ora. Trecuseră zece minute. Expresul de New York trebuia să sosească în două minute. S-a grăbit spre peron şi a aşteptat, încercând să se mistuie în fundal.

Când au apărut primii pasageri, l-a cuprins un calm glaciar. Îi privea intens pe cei sosiţi. Era miercuri, mijlocul săptămânii, aşa că erau o sumedenie de oameni de afaceri şi de tipi în uniformă militară, însă puţini turişti şi doar o brumă de femei şi de copii. Se uita după un bărbat de mărimea şi constituţia lui.

În timp ce pasagerii se revărsau pe peron, cei care aşteptau au pornit înaintea lor şi s-a format o busculadă. Mulţimea din jurul barierei spre peron s-a îndesit, apoi s-a răspândit, în timp ce lumea forţa iritată ieşirea. Luke a zărit un tânăr de înălţimea lui, dar acesta purta o pufoaică şi o şapcă din lână: s-ar fi putut să nu aibă un costum de haine în taşca pe care o purta pe umăr. La fel, Luke a renunţat şi la călătorul mai în vârstă care avea înălţimea potrivită, însă era prea slab. A văzut un bărbat care arăta perfect, dar nu avea în mână decât o servietă.

Trecuseră deja cel puţin o sută de pasageri şi se părea că mai erau destui de venit. Peronul era plin de oameni nerăbdători. Pe urmă l-a văzut pe cel potrivit. Avea aceeaşi înălţime, carură şi vârstă ca Luke. Scurta cenuşie era descheiată şi se zărea dedesubt un sacou din tweed, sport, şi pantaloni din lână – ceea ce însemna că în valiza de piele maronie, pe care o ducea în mâna dreaptă, se afla, probabil, un costum de haine. Avea o expresie neliniştită şi mergea repede, ca şi cum ar fi fost în întârziere la o întâlnire.

Luke s-a strecurat prin mulţime şi şi-a făcut loc dând din coate, până când a ajuns direct în spatele bărbatului.

Mulţimea era densă şi se deplasa încet, iar cel pe care îl viza Luke se mişca tot oprindu-se şi apoi pornind iar. După aceea mulţimea s-a subţiat puţin şi bărbatul a păşit repede într-un gol ce se crease.

În clipa aceea, Luke i-a pus piedică. Şi-a proptit bine piciorul în glezna lui stângă. Când bărbatul a dat să se mişte înainte, Luke a tras în sus, îndoind piciorul victimei de la genunchi. Omul s-a lovit de spatele unei femei îmbrăcate în blană, care, la

rândul ei, s-a împiedicat, a scos un ţipăt scurt şi a căzut. Tipul a ajuns pe pardoseala de marmură cu o buşitură sonoră şi pălăria i s-a rostogolit cât colo. O fracţiune de secundă mai apoi, femeia a căzut în genunchi, scăpând din mână poşeta şi o valiză şic, din piele albă.

Alţi pasageri s-au adunat repede în jurul lor, încercând să-i ajute:

— Aţi păţit ceva?

Luke a ridicat calm valiza de piele maronie şi s-a îndepărtat repede spre cea mai apropiată arcadă de ieşire. Nu s-a uitat înapoi, dar asculta cu atenţie dacă nu se distingeau strigăte acuzatoare sau tropăitul unor urmăritori. Dacă ar fi auzit ceva, era gata să fugă: nu avea de gând să renunţe prea uşor la hainele curate şi credea că, probabil, ar fi putut să alerge mai repede decât cei mai mulţi, chiar şi cărând o valiză. Totuşi, în timp ce mergea spre ieşire cu pasul vioi, simţea ca şi cum ar fi avut prinsă de spate o ţintă de tir.

La ieşire a aruncat o privire înapoi, peste umăr. Mulţimea se agita în jurul aceluiaşi loc. Nu putea să-l vadă pe cel căruia îi pusese piedică, nici pe femeia în haină de blană. Dar un tip înalt cu privirea autoritară scruta cu atenţie peronul, de parcă ar fi căutat ceva. Ochii i s-au rotit brusc spre Luke.

Acesta a păşit repede prin poarta de ieşire.

Ajuns afară, a luat-o spre Massachusetts Avenue. Un minut mai apoi ajungea la Fordul Fairlane. Automat, s-a dus la portbagaj, ca să ascundă valiza furată – numai că portbagajul era încuiat. Şi-a amintit că l-a văzut pe proprietar când l-a închis. A privit iar înapoi, spre gară. Bărbatul înalt traversa în goană sensul giratoriu din faţa gării, ferindu-se de maşini şi îndreptându-se în direcţia lui Luke. Cine era? Vreun poliţist în timpul liber? Detectiv? Un băgăcios fără treabă?

Luke s-a dus repede la portiera din stânga, a deschis-o şi a aruncat valiza pe bancheta din spate. Apoi s-a urcat la volan şi a trântit uşa.

S-a băgat sub bord şi a găsit cablurile contactului de pornire. Le-a tras afară şi le-a atins unul de altul. Nu s-a întâmplat nimic. Îşi simţea fruntea îmbrobonată de sudoare, în ciuda frigului. De ce nu mergea? Apoi i-a venit în minte răspunsul: firul nu era cel bun. Mai era un cablu la dreapta contactului. L-a tras afară şi l-a atins de cel din stânga.

Motorul a pornit.

A apăsat pe acceleraţie şi motorul a turat mai tare.

A băgat maneta în viteza întâi, a deblocat frâna de mână, a semnalizat şi a intrat în trafic. Maşina era cu botul spre gară, aşa că a întors-o. Pe urmă a pornit.

Un zâmbet i-a apărut pe buze. Dacă nu era foarte ghinionist, avea în valiză un set complet de haine curate. Simţea că începuse să-şi ia viaţa în mâini.

Nu mai avea nevoie decât de un loc unde să facă un duş şi să se schimbe de haine.

• MIEZUL ZILEI

Treapta a doua constă din douăsprezece rachete Baby Sergeant, dispuse circular în jurul unui tub central. Treapta a treia are trei motoare Baby Sergeant, ţinute împreună de trei pereţi etanşi despărţitori, transversali. Deasupra treptei a treia se află treapta a patra, o singură rachetă, cu satelitul în vârf.

Numărătoarea inversă ajunsese la minus 630 de minute şi Cape Canaveral zbârnâia.

Specialiştii în rachete erau toţi la fel: proiectau arme, dacă o dorea guvernul, dar visau şi la spaţiul cosmic. Echipa Explorer construise şi lansase multe rachete, însă aceasta avea să fie prima dintre ele care se va desprinde de atracţia Pământului şi va zbura dincolo de atmosferă. Pentru cei mai mulţi dintre membrii echipei, lansarea din acea seară va reprezenta împlinirea speranţelor de o viaţă întreagă. Elspeth simţea la fel.

Aveau baza în Hangarul D şi Hangarul R, alăturate. Forma unui hangar standard pentru avioane fusese considerată foarte potrivită şi în privinţa rachetelor: era un spaţiu central foarte mare, unde rachetele puteau să fie verificate, cu câte o aripă de două etaje pe fiecare parte, unde erau birourile şi mici laboratoare.

Elspeth era în Hangarul R. Avea o masă pentru dactilografiat în biroul şefului ei, Willy Fredrickson, coordonatorul lansării, care

îşi petrecea cea mai mare parte a timpului altundeva. Treaba ei era să pregătească şi să distribuie programul lansării.

Problema era că programul în speţă se schimba constant. Nimeni în America nu mai trimisese o rachetă în spaţiu până atunci. Apăreau tot timpul probleme noi şi inginerii improvizau încontinuu, ca să încropească vreo componentă sau să evite un sistem. Acolo banda adezivă se numea bandă de rachetă.

Aşa că Elspeth făcea actualizări regulate ale programului de lansare. Trebuia să ţină permanent legătura cu fiecare grup din echipă, să noteze schimbările de plan în carnetul ei cu stenograme şi apoi să transfere aceste notiţe în formă dactilografiată, să xerocopieze foile şi să le distribuie. Munca îi cerea să meargă peste tot şi să cunoască aproape totul. Când apărea câte o problemă, afla imediat; se număra şi printre primii care erau înştiinţaţi despre soluţia găsită. Era încadrată ca secretară şi plătită ca atare, însă nimeni nu ar fi putut să facă treaba asta fără o diplomă în ştiinţe. Totuşi, nu era furioasă pentru salariul mic, ci mai degrabă recunoscătoare fiindcă avea o slujbă care o punea la încercare. Unele dintre colegele ei de la Radcliffe încă mai scriau după dictarea făcută de bărbaţi în costume cenuşii din lână.

Actualizarea de la miezul zilei era gata şi Elspeth a apucat maldărul de hârtii şi a pornit să le distribuie. Se grăbea foarte tare, dar în acea azi acest lucru îi convenea: o împiedica să-şi facă griji constant în privinţa lui Luke. Dacă şi-ar fi urmat imboldul, ar fi fost călare pe telefon, sunându-l pe Anthony din două în două minute, ca să-l întrebe dacă mai avea vreo veste. Dar asta ar fi fost o prostie. „M-ar căuta el dacă se întâmplă ceva rău, a reflectat ea. Între timp, ar trebui să mă concentrez asupra muncii”.

Mai întâi s-a dus la departamentul de presă, unde cei de la relaţii publice asaltau telefoanele, explicându-le reporterilor de încredere că în acea seară va avea loc o lansare. Armata voia ca ziariştii să fie prezenţi la faţa locului, pentru a fi martori la triumful ei. Totuşi, informaţia nu trebuia să fie dată decât după eveniment. Lansările deja programate erau adeseori amânate sau chiar anulate, deoarece apăreau chestiuni neprevăzute. Cei care lucrau la rachetă învăţaseră din amara experienţă că o amânare de rutină, pentru rezolvarea problemelor tehnice, putea să pară drept un eşec abject, când ziarele scriau despre

asta. Aşa că bătuseră palma cu câteva agenţii importante de ştiri. Le anunţau dinainte despre lansări, numai cu condiţia să nu se publice nimic decât atunci când „apărea foc din coadă”, ceea ce însemna că motorul rachetei fusese aprins.

Era un birou exclusiv masculin şi câţiva bărbaţi şi-au încetat lucrul, zgâindu-se la Elspeth, în timp ce traversa încăperea şi îi înmâna un program ofiţerului de presă principal. Ştia că era atrăgătoare, cu înfăţişarea ei palidă, de viking, şi statura înaltă, sculpturală; în plus, se întrezărea ceva teribil la ea – forma hotărâtă a gurii, poate, sau lucirea aceea periculoasă din ochii ei verzi –, care îi făcea pe bărbaţi să fluiere admirativ sau, şi mai bine, să-i spună „scumpo”.

În Laboratorul de Igniţie a găsit cinci cercetători în cămăşi cu mâneci scurte, aşezaţi la o masă lungă, privind îngrijoraţi la o bucată plată din metal care arăta ca şi cum ar fi trecut printr-un incendiu.

— Bună ziua, Elspeth, i-a zis şeful grupului, doctorul Keller.

Vorbea cu un accent pronunţat. Era german şi, asemenea celor mai mulţi dintre cercetători, fusese capturat la sfârşitul războiului şi adus în America pentru a lucra în cadrul programului de realizare a rachetelor.

Elspeth i-a înmânat un exemplar actualizat al programului şi bărbatul l-a luat fără ca măcar să se uite la el. Femeia a făcut semn din cap către obiectul de pe masă şi a întrebat:

— Ce e aia?

— O vană de deviere a jetului.

Elspeth ştia că prima treaptă era ghidată de vane situate la coada rachetei.

— Ce-a păţit?

— Combustibilul ars erodează metalul, a explicat el.

Accentul lui german devenea şi mai puternic în timp ce se ambala pe tema respectivă.

— Aşa se întâmplă întotdeauna, într-o măsură sau alta. Totuşi, cu combustibilul obişnuit, vanele au rezistat suficient de mult ca să-şi îndeplinească funcţia. Azi, în schimb, am folosit un combustibil nou, hydyne, 60% dimetilhydrazină asimetrică (UDMH) şi 40% diethylenetriamină (DETA), care are un timp de ardere mai îndelungat şi o viteză mai mare de ardere, dar s-ar putea să erodeze vanele atât de mult, încât să devină ineficiente pentru ghidaj.

Şi-a întins braţele în lateral, într-un gest de disperare.

— Nu am avut timp să facem suficient de multe teste.

— Cred că nu mă interesează decât să aflu dacă asta o să amâne lansarea.

Simţea că nu suporta o întârziere. Suspansul deja o termina.

— Asta încercăm să hotărâm, a spus Keller, privind în jur, la colegii lui. Şi cred că răspunsul nostru este: Haide să riscăm.

Ceilalţi au încuviinţat cu expresii sumbre.

Elspeth s-a simţit uşurată.

— Vă ţin pumnii, a zis ea, întorcându-se să plece.

— E la fel de util ca orice altceva ne stă în putere, a încheiat Keller, în timp ce ceilalţi râdeau cu amărăciune.

Elspeth a ieşit afară, în soarele torid al Floridei. Hangarele erau amplasate într-un luminiş nisipos, curăţat de tufişurile scunde care acopereau zona Cape – palmieri şi stejari pitici şi iarbă ţepoasă care îţi cresta pielea dacă mergeai desculţ. A traversat o platformă plină de nisip şi a intrat în Hangarul D, umbra lui căzându-i pe chip asemenea unei adieri răcoroase.

În camera de telemetrie, Elspeth l-a zărit pe Hans Mueller, cunoscut ca Hank. Bărbatul a arătat cu degetul spre ea şi a zis:

— O sută treizeci şi cinci.

Era un joc de-al lor. Ea trebuia să spună ce nu era în regulă cu numărul.

— Prea uşor, a zis ea. Iei prima cifră, adaugi pătratul celei de-a doua cifre, plus a treia cifră la cub şi obţii primul număr la care te-ai gândit. Iată ecuaţia: $1^1+3^2+5^3=135$.

— Foarte bine, a zis el. Atunci, care este următorul număr, mai mare, care urmează acelaşi tipar?

Elspeth s-a gândit bine şi apoi a răspuns:

— O sută şaptezeci şi cinci. Deci $1^1+7^2+5^3=175$.

— Corect! Ai câştigat premiul cel mare, a lăudat-o el, scormonindu-se în buzunar şi scoţând o centimă.

Elspeth a luat-o.

— O să-ţi dau ocazia s-o câştigi înapoi, l-a asigurat ea. O sută treizeci şi şase.

— Aha, a exclamat el, încruntându-se. Stai aşa. Suma cifrelor la puterea a treia. $1^3+3^3+6^3=244$.

— Acum repetă operaţia şi obţii numărul la care te-ai gândit: $2^3+4^3+4^3=136$.

Elspeth i-a înapoiat moneda şi i-a dat un exemplar din program.

În timp ce ieşea, ochii i-au căzut pe o telegramă – prinsă de perete cu o piuneză: EU MI-AM PRIMIT MICUL SATELIT, ACUM AI ŞI TU UNUL. Mueller a observat că o citea şi i-a explicat:

— E de la nevasta lui Stuhlinger. A născut un băieţel.

Stuhlinger era şeful Departamentului Cercetare.

Elspeth a zâmbit.

În biroul de comunicaţii l-a găsit pe Willy Fredrickson, cu două armate de tehnicieni, testând legătura telegrafică la Pentagon. Şeful ei era un bărbat înalt şi slab, chel, cu o coroniţă de păr ondulat, ca un călugăr medieval. Telegraful nu funcţiona şi Willy era frustrat din această cauză, dar a luat de la ea programul, a privit-o recunoscător şi a zis:

— Elspeth, eşti aur de douăzeci şi două de carate.

O clipă mai târziu, de Willy s-au apropiat două persoane: un tânăr ofiţer de armată, care avea în mână o diagramă, şi Stimmens, unul dintre cercetători.

— Avem o problemă, a zis ofiţerul, întinzându-i lui Willy graficul, apoi a continuat: *Jet stream*-ul s-a deplasat către sud şi acum suflă cu 146 de noduri.

Lui Elspeth i s-a strâns inima. Ştia ce înseamnă asta. *Jet stream* era un vânt de mare altitudine din stratosferă, la înălţimi între 10 000 şi 12 000 de kilometri. În mod normal nu ajungea deasupra zonei Cape Canaveral, dar se putea deplasa. Şi dacă era prea puternic, putea să scoată racheta de pe traiectorie.

— Cât de la sud este? a întrebat Willy.

— Deasupra întregii Floride, a răspuns ofiţerul.

Willy s-a întors către Stimmens.

— Am luat asta în calcul, nu-i aşa?

— Nu chiar, a răspuns acesta. E mai mult pe ghicite, desigur, însă credem că racheta poate să reziste la vânturi de până la 120 de noduri, nu mai mult.

Willy s-a întors iar către ofiţer şi a întrebat:

— Care este prognoza pentru astă-seară?

— Până la 177 de noduri şi nu sunt semne că *jet stream*-ul s-ar deplasa înapoi, spre nord.

— La dracu’.

Willy şi-a trecut mâna peste creştetul neted. Elspeth ştia la ce se gândea. Lansarea ar putea să fie amânată până a doua zi.

— Vă rog să lansaţi un balon meteorologic, a ordonat el. O să revizuim prognoza din nou, la ora cinci.

Elspeth a notat ca să adauge întâlnirea de analiză meteo în programul ei, apoi a plecat, descurajată. Problemele inginereşti le puteau rezolva, însă nu puteau face nimic în legătură cu vremea.

Ajunsă afară, a urcat într-un jeep şi a condus până la Complexul de Lansare 26. Drumul era o potecă prin tufişuri, prăfoasă şi nepavată, şi jeepul sălta peste hârtoape. A speriat o căprioară care bea apă dintr-un şanţ şi animalul a sărit înapoi în tufişuri. Erau multe animale sălbatice în zona Cape, ascunse în vegetaţia joasă. Lumea zicea că erau şi aligatori şi pantere de Florida, dar Elspeth nu văzuse niciodată nimic de felul acesta.

A oprit maşina în faţa buncărului şi s-a uitat peste drum, la Platforma de Lansare 26B, aflată la trei sute de metri mai departe. Schela era o macara de la o sondă petrolieră, adaptată în acest scop şi acoperită cu vopsea portocalie rezistentă la rugină, care să o protejeze împotriva acţiunii corozive a aerului umed şi sărat al Floridei. Pe o parte avea un lift care să faciliteze accesul la platforme. „Întregul edificiu este brutal de practic, chiar lipsit de graţie, medită Elspeth; o structură funcţională, îmbinată fără nicio consideraţie pentru cum arată”.

Silueta lungă şi albă, ca un creion, a rachetei Jupiter C părea prinsă în încâlceala de traverse portocalii ca o libelulă în plasa unui păianjen. Bărbaţii o numeau „ea”, în ciuda formei falice pe care o avea, iar Elspeth se gândea la rândul său la rachetă tot ca la ceva feminin. Un văl virginal din prelate ferea treptele superioare de ochii curioşilor încă de când echipamentul ajunsese acolo; dar între timp fusese dat la o parte şi racheta era complet la vedere, cu soarele reflectat de vopseaua impecabilă.

Cercetătorii nu erau deosebit de pricepuţi la politică, totuşi până şi ei ştiau că ochii lumii întregi erau aţintiţi asupra lor. Cu patru luni în urmă, Uniunea Sovietică uluise lumea, lansând primul satelit spaţial, *Sputnik.* În toate ţările unde continua confruntarea dintre capitalism şi comunism, din Italia şi până în India, trecând prin America Latină, Africa şi Indochina, mesajul fusese recepţionat: ştiinţa comunistă era mai bună. O lună mai târziu, sovieticii au lansat un al doilea satelit, *Sputnik 2,* cu o

căţeluşă maidaneză la bord, Laika. Americanii erau devastaţi. Azi un câine, mâine un om.

Preşedintele Eisenhower a promis că va exista un satelit american înainte de sfârşitul anului. În prima vineri din decembrie, cu cincisprezece minute înainte de amiază, Marina SUA a lansat racheta Vanguard, în prezenţa presei internaţionale. S-a ridicat la câţiva metri în aer, a izbucnit în flăcări, s-a rostogolit pe o parte şi s-a izbit de beton, sfărâmându-se. E UN FIASNIK![6] a titrat unul dintre ziare.

Jupiter C era ultima speranţă a Americii. Nu exista şi o a treia opţiune. Dacă în acea zi dădeau greş, SUA pierdea cursa pentru spaţiul cosmic. Înfrângerea propagandistică era cea mai neînsemnată consecinţă. Programul spaţial american ar fi intrat într-o totală dezorientare, iar URSS avea să controleze spaţiul cosmic în viitorul previzibil.

„Toate astea, reflecta Elspeth, depind de această unică rachetă”.

În zona platformei de lansare erau interzise vehiculele, cu excepţia celor esenţiale, cum ar fi autocisternele cu combustibil, aşa că şi-a lăsat maşina şi a parcurs pe jos spaţiul deschis dintre buncăr şi schelă, urmând traseul unei conducte metalice care ascundea cablurile ce legau cele două structuri. Lipită de spatele macaralei, la nivelul solului, era o lungă cabină metalică, tot portocalie, unde se aflau birourile şi echipamentele. Elspeth a intrat acolo, printr-o uşă metalică din capătul opus.

Cu cască de protecţie şi cizme de şantier, Harry Lane, supraveghetorul macaralei, stătea pe un scaun pliant şi studia o schemă.

— Bună, Harry, l-a salutat ea, voioasă.

Bărbatul a bombănit. Nu-i plăcea să vadă femei în preajma platformei de lansare şi niciun imbold către politeţe nu-l împiedica să o lase să înţeleagă asta.

Elspeth a pus programul actualizat pe un birou din metal şi a ieşit. S-a întors la buncăr, o clădire joasă, albă, cu ferestre înguste, din sticlă groasă, verde. Uşile de etanşare erau deschise, aşa că a intrat. Erau trei compartimente: o cameră cu echipamentele de control, care ocupa toată lăţimea buncărului, şi două încăperi pentru igniţie, A, la stânga, şi B, la dreapta,

[6] „Flopnik”, „Kaputnik”, „Oopsnik” sau „Stayputnik” au fost câteva titluri de ziare la acea vreme, un joc de cuvinte plecând de la satelitul sovietic Sputnik. (n.red.).

situate în unghi spre cele două platforme de lansare deservite de acest buncăr. Elspeth a intrat în Camera de Igniţie B.

Lumina puternică a soarelui, care pătrundea prin geamul verde, dădea o nuanţă ciudată locului, aşa că totul părea ca interiorul unui acvariu. În dreptul ferestrelor, mai mulţi cercetători stăteau aşezaţi în faţa panourilor de control. Cu toţii purtau cămăşi cu mânecă scurtă, a observat Elspeth, ca şi cum ar fi avut uniformă. Toţi aveau pe cap seturi de căşti cu microfon, prin care comunicau cu oamenii de pe platforma de lansare. Puteau să se uite pe deasupra panourilor şi să vadă racheta prin fereastră sau să privească pe monitoarele color, care arătau aceeaşi imagine. De-a lungul peretelui din spate al camerei de igniţie erau mai multe înregistratoare, unul lângă altul, care notau temperaturile, presiunea în sistemul de alimentare cu combustibil şi activitatea electrică. În colţul cel mai îndepărtat era un cântar, care arăta greutatea rachetei de pe platforma de lansare. Domnea o atmosferă de activitate intensă, vie, cu bărbaţi care murmurau în microfoane şi butonau la panouri, rotind un buton ici, schimbând o manetă colo, verificând constant cadranele şi afişajele. Deasupra capetelor lor, un cronometru descrescător arăta minutele rămase până la lansare. Când Elspeth l-a privit, braţul tocmai se muta de la 600 la 599.

A predat programul actualizat şi a ieşit din clădire. În timp ce conducea înapoi spre hangar, mintea i-a zburat la Luke şi şi-a dat seama că avea o scuză perfectă pentru a-l suna pe Anthony. O să-i spună despre *jet stream* şi pe urmă o să-l întrebe despre Luke.

Gândul a mai înveselit-o şi s-a grăbit să intre în hangar şi să urce scările, în biroul ei. A format numărul telefonului direct al lui Anthony şi acesta i-a răspuns imediat.

— Se pare că lansarea se va amâna până mâine, l-a anunţat ea. Sunt vânturi puternice în stratosferă.

— Nu ştiam că sunt vânturi acolo sus.

— Este unul, se numeşte *jet stream.* Amânarea este definitivă, la ora cinci va ava loc o şedinţă de analiză a condiţiilor meteo. Ce face Luke?

— Să mă anunţi care e concluzia şedinţei, OK?

— Desigur. Ce face Luke?

— Ei, aici avem o problemă.

Lui Elspeth i s-a oprit inima în loc.

— Ce fel de problemă?

— L-am pierdut.

Elspeth a îngheţat.

— Poftim?

— Le-a scăpat printre degete oamenilor mei.

— Dumnezeu să ne ajute! a zis ea. Acum chiar că am încurcat-o.

• 1941

Luke a ajuns înapoi în Boston în zori. A parcat bătrânul Ford, s-a strecurat pe uşa din spate a căminului Cambridge şi a urcat pe scările de serviciu în camera sa. Anthony dormea buştean. Luke s-a spălat pe ochi şi a căzut pe pat, doar în lenjerie.

S-a trezit cu Anthony deasupra lui, care îl scutura şi zicea:

— Luke! Trezeşte-te!

A deschis ochii. Ştia că se întâmplase ceva rău, dar nu-şi putea aminti ce anume.

— Cât e ceasul? a bombănit el.

— E ora unu şi Elspeth te aşteaptă jos.

Menţionarea numelui lui Elspeth i-a stimulat memoria şi şi-a amintit ce calamitate se petrecuse. Nu o mai iubea.

— Oh, Doamne!

Se îndrăgostise de Billie Josephson. Asta era nenorocirea. O să facă un dezastru din vieţile tuturor: a lui, a lui Elspeth, a lui Billie şi a lui Anthony.

— La naiba, a zis el şi s-a ridicat din pat.

S-a dezbrăcat şi a făcut un duş rece. Când a închis ochii, a văzut-o pe Billie, cu ochii săi negri, scânteietori, cu gura roşie, râzând, cu gâtul ei alb. A tras pe el o pereche de pantaloni de trening, un pulover, şi-a pus tenişii şi a coborât în goană.

Elspeth îl aştepta în hol, singura parte din clădire unde era permis accesul fetelor, cu excepţia zilelor special fixate pentru „după-amiaza doamnelor”. Era un salon spaţios, cu şemineu şi fotolii confortabile. Fata era la fel de atrăgătoare ca întotdeauna, îmbrăcată cu o rochie din lână de culoarea campanulelor şi purtând pe cap o pălărie cu boruri mari. Cu o zi

în urmă, vederea ei i-ar fi bucurat sufletul; în acea zi, gândul că ea s-a îmbrăcat elegant de dragul lui îl făcea şi mai nefericit.

Când l-a văzut, Elspeth a început să râdă.

— Arăţi ca un băieţel care nu poate să se trezească!

Luke a sărutat-o pe obraz şi s-a lăsat să cadă într-un fotoliu.

— Mi-a luat două ore să ajung la Newport, a zis el.

— E clar că ai uitat că trebuia să mă scoţi la masă! a replicat fata, voioasă.

Luke s-a uitat la ea. Era frumoasă, doar că nu o iubea. Nu ştia dacă înainte o iubise, dar în acel moment era sigur că nu. Era soiul cel mai mizerabil dintre mizerabili. Ea era aşa de veselă în dimineaţa aceea şi el avea să-i distrugă fericirea. Nu ştia cum să-i mărturisească. Îi era aşa de ruşine, că simţea cum îl înţepa inima.

Trebuia să spună ceva.

— Putem să sărim peste masă? Nici nu m-am bărbierit măcar.

O umbră de neliniște i-a traversat chipul palid şi mândru şi Luke şi-a dat seama că ea a înţeles perfect că nu era în regulă ceva, însă a răspuns degajată:

— Sigur că da. Cavalerii în armuri strălucitoare au nevoie să-şi facă somnul de frumuseţe.

Luke s-a gândit că o să stea serios de vorbă cu ea mai târziu, în ziua aceea, şi va fi absolut cinstit.

— Îmi pare rău că te-ai îmbrăcat de pomană, a rostit el, trist.

— N-a fost degeaba... te-am văzut. Şi colegilor tăi de cămin se pare că le place ţinuta mea, a replicat Elspeth, ridicându-se în picioare.

— În fine, profesorul Durkham şi soţia organizează o distracţie.

În jargonul de la Radcliffe, asta însemna o petrecere.

Luke s-a ridicat şi a ajutat-o să-şi pună haina.

— Putem să ne întâlnim mai târziu.

Trebuia să-i spună chiar în ziua aceea – ar fi fost necinstit să lase timpul să treacă, fără să-i dezvăluie adevărul.

— E perfect, a zis ea vesel. Vino să mă iei la şase!

I-a trimis o bezea şi a ieşit, ca un star de cinema. Luke ştia că se prefăcea, dar juca foarte bine.

S-a întors posac în camera lui. Anthony citea ziarul de duminică.

— Am făcut cafea, a zis acesta.

— Mersi.

Luke şi-a turnat o ceaşcă.

— Îţi sunt dator vândut, a continuat Anthony. Aseară i-ai salvat lui Billie pielea.

— Şi tu ai fi făcut la fel pentru mine, a spus Luke, sorbind din cafea.

Începea să se simtă mai bine.

— Se pare că am scăpat neprinşi. Ţi-a mai zis cineva ceva în dimineaţa asta?

— Absolut nimic.

— Billie e o tipă tare, a zis Luke.

Ştia că era periculos să vorbească despre ea, însă nu se putea abţine.

— Nu-i aşa că e de milioane? a spus Anthony.

Luke îi observa iritat expresia de mândrie de pe faţa colegului său de cameră. Anthony a continuat:

— M-am tot întrebat: „De ce n-ar vrea să iasă cu mine?”, dar nu am crezut că o s-o facă. Nu ştiu de ce, poate pentru că e aşa de bună şi de drăguţă. Şi când a acceptat, nu-mi venea să-mi cred urechilor. Simţeam imboldul de a-i cere să-mi dea în scris.

Afirmaţiile extravagant de exagerate erau felul lui Anthony de a fi amuzant şi Luke se sili să zâmbească, deşi în sinea lui era îngrozit. Să furi iubita altuia era o ticăloşie în orice condiţii, iar faptul că Anthony era, evident, nebun după Billie făcea ca lucrurile să fie şi mai rele.

Luke a gemut şi Anthony l-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

Luke s-a hotărât să-i dezvăluie adevărul pe jumătate.

— Nu o mai iubesc pe Elspeth. Cred că trebuie să pun capăt relaţiei cu ea.

Anthony părea şocat.

— Ce nasol! Voi doi chiar eraţi bine împreună.

— Mă simt ca un jeg.

— Nu te învinui prea tare. Se mai întâmplă. Nu sunteţi căsătoriţi... nici măcar logodiţi.

— Oficial, nu.

Anthony a ridicat din sprâncene.

— Ai cerut-o de soţie?

— Nu.

— Atunci, nu sunteţi logodiţi, oficial sau neoficial.

— Am vorbit despre câţi copii o să avem.

— Tot nu sunteţi căsătoriţi.

— Presupun că ai dreptate, dar chiar şi aşa, tot mă simt ca un cretin.

S-a auzit o bătaie în uşă şi în încăpere a intrat un bărbat pe care Luke nu-l mai văzuse până atunci.

— Domnul Lucas şi domnul Carroll, presupun...

Purta un costum ponosit, însă avea un stil elevat şi Luke s-a gândit că era un fel de inspector de la colegiu, responsabil cu verificarea identităţii studenţilor în timpul examenelor.

Anthony a sărit în picioare.

— Noi suntem. Şi dumneata trebuie să fii doctor Uterus, faimosul ginecolog. Slavă cerului că ai sosit!

Luke nu a râs. Omul ţinea în mână două plicuri albe şi Luke avea sumbra impresie că ştia ce era cu ele.

— Sunt funcţionarul ataşat decanului pentru problemele studenţilor. Mi-a cerut să vă înmânez personal aceste scrisori.

Funcţionarul a dat fiecăruia câte un plic şi a plecat.

— Drace! a zis Anthony în timp ce uşa se închidea şi a deschis plicul, rupându-l. Pe toţi dracii!

Luke a desfăcut plicul lui şi a citit scurta scrisoare din interior.

Stimate domn Lucas,

Vă rog să aveţi bunătatea de a veni să-mi faceţi o vizită la biroul meu, astăzi după-amiază la ora trei.

Al dumneavoastră sincer,

Peter Ryder,

decan pentru probleme studenţeşti.

Astfel de scrisori însemnau întotdeauna necazuri de ordin disciplinar. Cineva îi raportase decanului că noaptea trecută fusese o fată în cămin. Anthony probabil că va fi exmatriculat.

Luke nu-l văzuse niciodată pe colegul lui de cameră speriat – nepăsarea lui părea întotdeauna de neclintit dar în acel moment era palid şi şocat.

— Nu pot să plec în weekend acasă, a şoptit el.

Nu spusese niciodată mare lucru despre părinţii lui, însă Luke îşi făcuse o imagine vagă despre un tată abuziv şi o mamă care suferise îndelung. În acea clipă ghicea că realitatea ar putea să fie cu mult mai rea decât îşi imaginase. Preţ de câteva secunde,

expresia lui Anthony a fost ca o fereastră deschisă spre iadul lui personal.

Apoi a urmat o bătaie în uşă şi a intrat Geoff Pidgeon, amabilul, dolofanul ocupant al camerei de vizavi.

— Nu cumva tocmai l-am văzut pe funcţionarul decanului?

Luke i-a fluturat scrisoarea lui.

— Al dracului de corect.

— Să ştii că n-am suflat o vorbă nimănui că te-am văzut cu fata aia.

— Şi cine a făcut-o? a întrebat Anthony. Singura năpârcă din cămin e Jenkins.

Paul Jenkins era un zelos credincios a cărui misiune în viaţă era să reformeze moralitatea bărbaţilor de la Harvard.

— Dar el e plecat în weekend.

— Ba, nu e, a opinat Pidgeon. Şi-a schimbat planurile.

— Atunci el e, să-l ia naiba cu ochii lui, a adăugat Anthony. O să-l sugrum pe nenorocit cu mâinile mele.

Luke şi-a dat deodată seama că, dacă Anthony era exmatriculat, Billie ar fi fost liberă. I s-a făcut ruşine de un astfel de gând egoist când viaţa prietenului său era pe cale să fie distrusă. Apoi a înţeles că şi Billie ar putea să aibă necazuri.

— Mă întreb dacă Elspeth şi Billie au primit şi ele scrisori.

— De ce ar primi şi ele? a întrebat Anthony.

— Jenkins probabil că ştie numele iubitelor noastre – are o curiozitate bolnăvicioasă pentru astfel de lucruri.

— Dacă le cunoaşte numele, putem să fim siguri că le-a raportat, a intervenit Pidgeon. Asta e firea lui.

— Elspeth e în siguranţă, a precizat Luke. Nu era acolo şi nu poate nimeni să dovedească altceva. Oricum, Billie ar putea să fie exmatriculată. În cazul ăsta, şi-ar pierde bursa. Mi-a explicat azi-noapte. Nu va mai putea să studieze nicăieri altundeva.

— Nu pot să-mi fac griji pentru Billie acum, a opinat Anthony. Trebuie să mă gândesc la ce am de făcut.

Luke era şocat. Anthony o băgase în încurcătură pe Billie şi, conform principiilor lui, el era mai îngrijorat în privinţa propriei persoane. Însă Luke a sesizat pretextul de a vorbi despre Billie şi nu a putut rezista tentaţiei. Suprimându-şi sentimentul de vinovăţie, a adăugat:

— Ce-ar fi să mă duc la căminul fetelor să văd dacă Billie s-a întors de la Newport sau nu?

— Vrei? s-a arătat interesat Anthony. Mulţumesc.

Pidgeon a plecat. Anthony s-a aşezat pe pat, fumând abătut, în timp ce Luke s-a bărbierit rapid şi şi-a schimbat hainele. Deşi era pe fugă, s-a îmbrăcat cu grijă, cu o cămaşă albastră, pantaloni noi de flanelă şi sacoul lui preferat, din tweed cenuşiu.

Când a ajuns în curtea interioară a căminului Radcliffe era ora două. Clădirile din cărămidă roşie erau aranjate în jurul unui mic parc, unde se plimbau perechi de studenţi. „Acolo am sărutat-o pe Elspeth, şi-a reamintit el fără bucurie, la miezul nopţii, într-o sâmbătă, la sfârşitul primei noastre întâlniri”. Detesta bărbaţii care îşi schimbau iubitele la fel de uşor cum îşi schimbau cămaşa, dar cu toate acestea iată că făcea exact lucrul pe care îl detestase – şi nu se putea opri.

O cameristă în uniformă l-a poftit în salonul căminului. El a întrebat de Billie. Camerista s-a aşezat la un birou, a luat un tub acustic, de genul celor folosite pe vapoare, a suflat în pâlnia lui şi a zis:

— Vizitator pentru domnişoara Josephson.

Billie a coborât îmbrăcată cu un pulover de caşmir gri-porumbel şi o fustă plisată. Arăta minunat, însă părea tristă, iar Luke tânjea să o ia în braţe şi să o aline. Şi ea fusese chemată la biroul lui Peter Ryder şi i-a spus că bărbatul care îi adusese scrisoarea lăsase una şi pentru Elspeth.

L-a condus pe Luke în fumoar, unde fetelor le era permis să primească vizitatorii bărbaţi.

— Ce mă fac? a întrebat ea.

Avea faţa trasă de supărare. Arăta ca o văduvă îndurerată.

Luke o găsea şi mai tulburătoare decât cu o zi în urmă. Era nerăbdător să-i spună că o să aranjeze el totul. Dar nu-i trecea prin minte nicio soluţie de ieşire.

— Anthony ar putea să susţină că era altcineva în cameră, însă ar trebui să o indice pe fata aceea.

— Nu ştiu ce o să-i relatez mamei.

— Mă întreb dacă Anthony nu ar vrea să plătească o femeie, ştii, o prostituată, ca să spună că a fost cu ea.

Billie a scuturat din cap.

— Nu l-ar crede.

— Şi Jenkins le-ar zice că nu ea a fost. El e turnătorul care te-a dat de gol.

— Cariera mea s-a încheiat, a rostit ea, cu un zâmbet amar. Va trebui să mă întorc la Dallas ca să fiu secretara unui petrolist cu cizme de cowboy.

Cu douăzeci şi patru de ore în urmă, Luke era un bărbat fericit. Era greu de imaginat.

Două fete cu haină şi pălărie au năvălit în salon. Aveau feţele îmbujorate.

— Aţi auzit veştile? a întrebat una dintre ele.

Luke nu era interesat de veşti. A clătinat din cap.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Billie fără interes.

— Suntem în război!

Luke s-a încruntat.

— Cum?

— E adevărat, a zis a doua fată. Japonezii au bombardat Hawaii!

Luke abia dacă înţelegea.

— Hawaii? De ce dracu'? Ce e în Hawaii?

— E adevărat? a întrebat Billie.

— Toată lumea vorbeşte despre asta pe străzi. Oamenii opresc maşinile.

— Mi-e frică, a zis Billie, privindu-l pe Luke.

Acesta a luat-o de mână. Ar fi vrut să o asigure că o să aibă grijă de ea, orice-ar fi.

Alte două fete intrară în fugă, vorbind aprins. Cineva a adus jos un aparat de radio şi l-a băgat în priză. S-a lăsat o tăcere plină de suspans, în timp ce aşteptau ca aparatul să se încălzească. Apoi au auzit vocea unui crainic. „S-a raportat că nava de război *Arizona* a fost distrusă, iar *Oklahoma,* scufundată la Pearl Harbor. Primele rapoarte arată că peste o sută de aparate de zbor americane au fost distruse la sol în Baza Aeriană Navală de pe Ford Island şi pe aerodromurile Wheeler şi Hickam. Victimele din rândul americanilor sunt estimate la cel puţin două mii de morţi şi o mie de răniţi".

Luke a simţit un val de furie.

— Două mii de oameni ucişi!

Alte fete au venit în salon, discutând înflăcărat, şi au fost admonestate fără politeţe să tacă din gură. Crainicul continua: „Nu a fost transmis niciun avertisment în legătură cu atacul japonezilor, care a început la ora 7:55 a.m., ora locală, puţin înainte de ora 1 p.m., ora standard de est".

— Asta înseamnă război, nu-i aşa? a întrebat Billie.

— Să fii sigură că asta înseamnă, a răspuns Luke, furios.

Ştia că era stupid şi iraţional să urăşti o întreagă naţiune, dar oricum, asta era ceea ce simţea.

— Aş vrea să bombardez Japonia şi s-o fac una cu pământul.

Billie l-a strâns de mână.

— Nu vreau să te duci la război, a zis ea, cu lacrimi în ochi. Nu vreau să păţeşti ceva.

Lui Luke era să-i sară inima din piept.

— Sunt aşa de fericit că asta e ce simţi, a spus Luke, zâmbind trist. Lumea se duce de râpă şi eu sunt fericit.

Apoi şi-a privit ceasul.

— Cred că trebuie să mergem cu toţii la decan, chiar dacă am intrat în război.

Pe urmă i-a venit o idee şi a tăcut brusc.

— Ce-i? l-a iscodit Billie. Ce este?

— Poate că există o cale ca tu şi Anthony să rămâneţi la Harvard.

— Care?

— Lasă-mă să mă gândesc.

•••

Elspeth era nervoasă, însă şi-a spus că nu avea de ce să-i fie teamă. Noaptea trecută încălcase ora de culcare. Din fericire, nu fusese prinsă. Era aproape sigură că nu avea nimic de-a face cu ea şi Luke. Anthony şi Billie erau cei care dăduseră de necaz. Elspeth abia dacă o cunoştea pe Billie, dar la Anthony ţinea şi avea sentimentul teribil că el va fi dat afară.

S-au întâlnit toţi patru în faţa biroului decanului.

— Am un plan, i-a anunţat Luke.

Înainte de a le explica, decanul a deschis uşa şi i-a chemat înăuntru. Luke nu a mai avut vreme decât să spună:

— Lăsaţi-mă pe mine să vorbesc.

Peter Ryder, decanul pentru problemele studenţilor, era un bărbat de modă veche şi ţâfnos. Purta un costum îngrijit, cu pantaloni cenuşii, dungaţi, haină neagră şi vestă. Papionul era un fluture perfect, ghetele luceau de lustruite ce erau, iar părul dat cu ulei semăna cu un ou fiert şi colorat cu vopsea neagră. Lângă el era Iris Rayford, o fată bătrână cu părul grizonant, responsabilă cu starea de moralitate a fetelor de la Radcliffe.

S-au aşezat pe scaunele puse în cerc, aşa cum erau la seminare. Decanul şi-a aprins o ţigară.

— Aşadar, băieţi, cel mai bine ar fi să spuneţi adevărul, ca nişte gentlemani. Ce s-a petrecut la voi în cameră noaptea trecută?

Anthony a ignorat întrebarea lui Ryder, comportându-se ca şi cum el conducea şedinţa.

— Unde e Jenkins? a zis el, tăios. El e turnătorul, nu-i aşa?

— Nu i s-a mai cerut nimănui altcuiva să ni se alăture, a răspuns decanul.

— Dar omul are dreptul să-şi vadă faţă în faţă acuzatorul.

— Domnule Carroll, a replicat decanul, încăpăţânat, aici nu suntem la un tribunal. Domnişoara Rayford şi cu mine am fost rugaţi să stabilim cum au stat lucrurile. Măsurile disciplinare, dacă se vor dovedi necesare, vor urma la timpul potrivit.

— Nu sunt sigur că aşa ceva e acceptabil, a rostit Anthony, cu un aer superior. Jenkins ar trebui să fie şi el aici.

Elspeth a înţeles ce făcea Anthony. Spera ca lui Jenkins să-i fie frică să repete acuzaţiile de faţă cu Anthony. Dacă se întâmpla asta, colegiul ar putea să renunţe la poveste. Ea nu credea că o să funcţioneze, dar poate că merita o încercare.

Luke a întrerupt totuşi discuţia, brusc.

— Destul cu toate astea, a zis el, făcând un gest de nerăbdare. Domnule, a adăugat el, adresându-se decanului, eu am adus azi-noapte o femeie în cămin.

Elspeth a rămas cu gura căscată. Despre ce tot vorbea?

Decanul s-a încruntat.

— Din informaţiile mele, domnul Carroll e cel care a invitat femeia.

— Mă tem că aţi fost informat greşit.

— Nu e adevărat! a izbucnit Elspeth.

Luke i-a aruncat o privire care a îngheţat-o.

— Domnişoara Twomey era în camera ei la miezul nopţii, aşa cum vă poate confirma registrul de noapte al supraveghetoarei.

Elspeth s-a uitat la el. Registrul *va dovedi* asta, pentru că o prietenă îi falsificase semnătura. Şi-a dat seama că era mai bine să închidă gura înainte de a se vârî singură în belea. Totuşi, ce urmărea Luke?

Anthony îşi punea şi el aceeaşi întrebare. S-a uitat fix la Luke, confuz, şi a zis:

— Luke, nu ştiu ce vrei să faci, dar...

— Dă-mi voie să relatez ce s-a întâmplat, a spus Luke.

Anthony părea indecis, aşa că Luke a insistat:

— Te rog.

Anthony a ridicat din umeri.

Decanul a intervenit, sarcastic:

— Vă rog, domnule Lucas, continuaţi. Abia aştept să aflu.

— Am cunoscut-o pe fată la Dew Drop Inn, a început Luke.

Domnişoara Rayford a intervenit pentru prima dată.

— Dew Drop Inn? Ăsta e un joc de cuvinte?

— Da.

— Continuaţi.

— Fata e chelneriţă acolo. O cheamă Angela Carlotti.

Decanul, pur şi simplu, nu credea o iotă.

— Hm! Mi s-a spus că persoana văzută în căminul Cambridge era domnişoara Bilhah Josephson, aici de faţă.

— Nu, domnule, a negat Luke, pe acelaşi ton de neclintită siguranţă. Domnişoara Josephson e o prietenă de-a noastră, însă ea nu a fost în oraş. Şi-a petrecut noaptea trecută în casa unei rude din Newport, Rhode Island.

Domnişoara Rayford i s-a adresat lui Billie:

— Ruda poate confirma acest lucru?

Billie s-a uitat uluită la Luke, apoi a consimţit:

— Da, domnişoară Rayford.

Elspeth se uita şi ea mirată la Luke. Oare chiar avea de gând să-şi sacrifice cariera ca să-l salveze pe Anthony? Era o nebunie! Luke era un prieten loial, însă în acel moment ducea prea departe ideea de prietenie.

— Puteţi să o aduceţi pe această... chelneriţă? l-a întrebat Ryder pe Luke.

Rostise „chelneriţă” cu dezgust, ca şi cum ar fi spus „prostituată”.

— Da, domnule, pot.

— Foarte bine, a zis decanul, surprins.

Elspeth era uluită. Oare Luke plătise o fată din oraş ca să pretindă că ea era împricinata? Dacă era aşa, nu avea să ţină. Jenkins va jura că nu ea era fata.

Apoi Luke a continuat:

— Oricum, nu am de gând să o amestec în toată povestea asta.

— Aha, a zis decanul. În cazul acesta, îmi e foarte greu să accept povestea dumitale.

Elspeth era total surprinsă. Luke depănase o poveste neplauzibilă şi nu avea cum să o susţină. Ce sens aveau toate astea?

— Nu cred că mărturia domnişoarei Carlotti va fi necesară, a adăugat Luke.

— Vă contrazic, domnule Lucas.

Atunci, Luke a aruncat bomba.

— Domnule, voi părăsi colegiul în această seară.

— Luke! a exclamat Anthony.

— Nu te ajută cu nimic, a zis decanul, dacă pleci înainte de a putea fi dat afară. Tot se va face o investigaţie.

— Ţara noastră e în război.

— Ştiu asta, tinere.

— Mă înrolez în armată mâine-dimineaţă, domnule.

— Nu! a ţipat Elspeth.

Pentru prima dată, decanul a rămas fără replică. Se zgâia la Luke cu gura căscată.

Elspeth şi-a dat seama că Luke fusese isteţ. Colegiul nu putea lua o măsură disciplinară faţă de un băiat care îşi risca viaţa pentru ţara lui. Iar dacă nu se continuau cercetările, Billie era salvată.

O amărăciune ca o negură i-a înceţoşat privirea. Luke sacrificase totul ca să o salveze pe Billie.

Domnişoara Rayford putea încă să ceară mărturia vărului lui Billie, dar acesta probabil că va minţi pentru ea. Esenţial era că Radcliffe nu se putea aştepta ca Billie să fie aceea care o aducea pe Angela Carlotti.

Dar în acele momente nimic nu avea importanţă pentru Elspeth. Nu se putea gândi decât că l-a pierdut pe Luke.

Ryder bombănea ceva despre faptul că va face raportul şi îi va lăsa pe alţii să decidă. Domnişoara Rayford a făcut mare caz că trebuia să noteze adresa vărului lui Billie. Însă totul era doar de faţadă. Fuseseră duşi de nas şi ştiau asta.

În sfârşit, studenţilor li s-a dat drumul.

Imediat ce uşa s-a închis, Billie a izbucnit în lacrimi.

— Luke, nu pleca la război! l-a implorat ea.

— Mi-ai salvat viaţa, a zis Anthony, punându-şi braţele în jurul lui Luke şi strângându-l tare. N-o să uit asta niciodată, a continuat el. Niciodată.

Apoi s-a desprins de Luke şi a luat mâna lui Billie.

— Nu-ţi face griji! Luke e prea deştept ca să se lase ucis.

Luke s-a întors către Elspeth. Când privirile li s-au întâlnit, el a tresărit şi fata şi-a dat seama că furia ei era clar vizibilă. Dar nu-i păsa. S-a uitat fix la el un lung moment, apoi a ridicat mâna şi l-a plesnit peste faţă, o dată, foarte tare. Luke a lăsat să-i scape un oftat involuntar, de durere şi surpriză.

— Ticălosule! a zis ea.

Pe urmă s-a întors şi a plecat.

• 1 P.M.

Motorul unei rachete Baby Sergeant are un metru lungime şi cincisprezece centimetri diametru şi cântăreşte douăzeci şi şapte de kilograme. Motorul arde combustibilul într-un răstimp de doar şase secunde şi jumătate.

Luke era în căutarea unei străzi liniştite, dintr-un cartier rezidenţial. Washingtonul îi era complet nefamiliar, de parcă nu mai fusese niciodată acolo. Când a plecat cu maşina de la Union Station, a ales o direcţie la întâmplare şi a luat-o spre vest. Drumul l-a dus mai adânc în centrul oraşului, o zonă care oferea perspective surprinzătoare şi clădiri guvernamentale grandioase. Poate că erau frumoase, numai că el le găsea intimidante. Totuşi, ştia că, dacă va continua să meargă drept înainte, până la urmă trebuia să ajungă şi într-un loc unde locuiau familii obişnuite, în case normale.

A traversat un râu şi s-a trezit într-o suburbie fermecătoare, cu străzi înguste, mărginite de arbori. A trecut pe lângă o clădire pe care scria „Spitalul de Boli Nervoase Georgetown şi a presupus că numele suburbiei era Georgetown. A cotit pe o stradă mărginită de copaci, cu case modeste. Devenea promiţător. Lumea de acolo nu prea părea să aibă oameni de

serviciu cu normă întreagă, aşa că erau şanse mari să găsească o casă unde nu era nimeni.

Strada a făcut o curbă şi s-a înfundat brusc într-un cimitir. Luke a parcat Fordul furat cu botul pe direcţia din care venise, pentru cazul în care ar fi fost nevoit să scape în grabă.

Avea nevoie de câteva unelte simple, o daltă sau o şurubelniţă şi un ciocan. Probabil că în portbagaj exista o mică trusă de scule, dar portbagajul era încuiat. Putea să spargă încuietoarea, dacă găsea o bucată de sârmă. Altfel, era nevoit să se ducă la un magazin de fierărie şi să cumpere sau să fure ceea ce-i trebuia. A întins mâna pe banchetă şi a luat valiza furată. A scotocit printre haine şi a dat peste un dosar în care erau documente. A scos o agrafă şi a închis valiza.

Nu i-a luat decât câteva minute ca să deschidă portbagajul. Aşa cum sperase, lângă cric era o cutie din tablă cu câteva scule. A ales cea mai mare şurubelniţă. Nu era niciun ciocan, ci doar o cheie franceză grea, de care se putea folosi. Şi le-a pus în buzunarul trendului uzat şi a trântit capacul portbagajului.

A scos din maşină valiza furată, a închis portiera şi a pornit după colţ. Ştia că bătea la ochi, un vagabond zdrenţăros care se plimba printr-un cartier liniştit cu o valiză scumpă în mână. Dacă vreunul dintre curioşii de prin partea locului chema poliţia şi poliţiştii nu aveau altceva de făcut în dimineaţa aceea, ar putea să dea de necaz în doar câteva minute. Pe de altă parte, dacă totul mergea bine, într-o jumătate de oră ar putea să se spele, să se radă şi să se îmbrace ca un cetăţean respectabil.

S-a îndreptat spre prima casă de pe stradă. A traversat o mică peluză din faţă şi a bătut la uşă.

•••

Rosemary Sims a văzut cum prin faţa casei sale trecea încet o maşină frumoasă, alb cu albastru, şi s-a întrebat a cui o fi fost. Poate că familia Browning şi-a cumpărat o maşină nouă, aveau bani cu grămada. Sau domnul Cyrus, care era holtei şi nu trebuia să fie strâns la pungă. Dacă nici el, atunci probabil că era cineva străin. Vederea încă o ajuta şi putea să urmărească mişcările de pe aproape toată strada, aşezată confortabil în fotoliul ei din dreptul ferestrei de la etajul doi, mai ales iarna, când copacii erau desfrunziţi. Aşa că l-a văzut bine pe străinul acela înalt, când a dat colţul şi a intrat pe strada lor. Nu purta pălărie şi avea un trend zdrenţăros şi nişte pantofi legaţi cu

sfoară, ca să nu se desfacă. Totuşi, în mod ciudat, ţinea în mână o valiză nouă-nouţă.

S-a dus la uşa doamnei Britsky şi a bătut. Femeia era văduvă, locuia singură, dar doamna Sims ştia că vădana nu era uşor de prostit – ar fi terminat rapid cu străinul. Fără îndoială că doamna Britsky s-a uitat pe fereastră şi cu un gest hotărât i-a făcut semn să plece. Omul s-a dus atunci şi a bătut la uşa următoare, la doamna Loew, care i-a deschis. Aceasta era o brunetă înaltă şi mult prea mândră, după părerea doamnei Sims. Doamna Loew a schimbat câteva cuvinte cu străinul şi apoi i-a trântit uşa în nas. Bărbatul s-a dus la altă casă, cu intenţia evidentă de a lua uşile la rând, pe toată strada. Tânăra Jeannie Evans a venit să deschidă ţinând-o în braţe pe micuţa Rita. S-a căutat prin buzunarul şorţului pe care îl avea dinainte şi i-a dat ceva bărbatului, probabil câteva monede. Aşadar, omul era un cerşetor. Bătrânul domn Clark a venit la uşă în halat de baie şi papuci din pâslă. Străinul nu a obţinut nimic de la el. Proprietarul casei următoare, domnul Bonetti, era la serviciu şi nevasta lui, Angelina, însărcinată în şapte luni, plecase cu câteva minute mai devreme, cu o plasă de aţă în mână, îndreptându-se, desigur, spre băcănie. Străinul nu avea să primească niciun răspuns acolo.

•••

Luke avusese vreme destulă să cerceteze atent uşile, care erau toate la fel. Aveau încuietori cu yală, de genul celor cu o limbă pe uşă şi un locaş metalic pe toc. Încuietoarea era acţionată cu o cheie, pe dinafară, şi cu un buton, pe dinăuntru.

Fiecare uşă era prevăzută, la nivelul unui stat de om, cu câte un geamlâc din sticlă givrată. Cel mai uşor ar fi fost să spargă geamul şi să bage mâna pe dinăuntru ca să întoarcă butonul. Numai că un geam spart ar fi fost vizibil din stradă. Aşa că s-a hotărât să folosească şurubelniţa.

S-a uitat în lungul străzii, în sus şi-n jos. Avusese ghinion, pentru că a fost nevoit să bată la cinci uşi până să găsească o casă unde nu era nimeni. Era posibil să fi atras deja atenţia, însă nu vedea pe nimeni. Oricum, nu avea încotro. Trebuia să rişte.

•••

Doamna Sims s-a întors cu spatele la fereastră şi a ridicat receptorul telefonului de lângă fotoliul ei. Încet, cu atenţie, a

format numărul secţiei de poliţie din apropiere, pe care îl ştia pe de rost.

•••

Luke trebuia să se grăbească.

A băgat vârful şurubelniţei între uşă şi toc, în dreptul încuietorii. Apoi a lovit mânerul şurubelniţei cu capătul greu al cheii franceze, încercând să îndese vârful în locaşul metalic.

Prima lovitură nu a avut efect, şurubelniţa a rămas nemişcată, înţepenită în părţile metalice ale încuietorii. A clătinat de şurubelniţă, încercând să găsească o cale. A lovit iar cu cheia. De astă dată mai tare. Şurubelniţa tot nu voia să intre în locaş. Simţea cum transpiraţia îi apărea pe frunte, în ciuda vremii reci.

Şi-a spus că trebuia să fie calm. Mai făcuse asta şi altă dată. Când? Habar nu avea. Nu conta. Tehnica funcţionase, era sigur de asta.

A hâţânat iar şurubelniţa. De data asta a simţit cum colţul uneltei metalice a intrat puţin. A lovit-o din nou, cât a putut de tare. Şurubelniţa a pătruns un centimetru.

A tras de mâner într-o parte, împingând limba yalei înapoi, afară din locaş. Spre marea lui uşurare, uşa s-a deschis spre interior. Tocul era stricat prea puţin ca să poată fi observat din stradă.

A păşit repede înăuntru şi a închis uşa după el.

•••

Când Rosemary a terminat de format numărul, a privit din nou pe fereastră, dar străinul dispăruse.

Asta chiar că a fost rapid.

Poliţia i-a răspuns. Încurcată, a pus receptorul în furcă fără să spună nimic.

De ce încetase brusc străinul să mai bată pe la uşi? Unde dispăruse? Cine era?

Femeia a zâmbit. Avea cu ce să-şi ocupe mintea, la ce să se gândească toată ziua.

•••

Era căminul unui cuplu tânăr. Casa era mobilată cu un amestec de cadouri de nuntă şi achiziţii de la second-hand. În living aveau o canapea nouă şi un televizor mare, dar încă mai foloseau lăzi de portocale pentru proviziile din bucătărie. O scrisoare nedeschisă, aflată pe radiatorul din hol, era adresată domnului G. Bonetti.

Nu erau semne că ar fi avut copii. Cel mai probabil, domnul şi doamna Bonetti lucrau amândoi şi vor fi plecaţi toată ziua. Însă nu putea miza pe asta.

A urcat repede la etaj. Erau trei dormitoare, dintre care doar unul era mobilat. A aruncat valiza pe patul frumos aranjat. În ea a găsit un costum albastru cu dungi subţiri, crem, împachetat cu grijă, o cămaşă albă şi o cravată conservatoare, cu dungi. Erau şosete negre, lenjerie curată şi o pereche de pantofi eleganţi, bine lustruiţi, care păreau doar cu o jumătate de număr mai mari.

S-a dezbrăcat de hainele lui împuţite şi le-a aruncat într-un colţ. Îi dădea o senzaţie stranie faptul că stătea, gol-puşcă, în casa unor străini. S-a gândit să sară peste duş, dar mirosea urât, chiar şi el simţea asta.

A traversat palierul îngust şi a intrat în baie. Era un sentiment senzaţional să stea sub jetul de apă caldă şi să se săpunească peste tot. Când a ieşit a rămas nemişcat şi a ascultat cu atenţie. Casa era tăcută.

S-a şters cu unul dintre prosoapele de baie, roz, ale doamnei Bonetti – încă un dar de nuntă, s-a gândit el – şi şi-a pus chiloţii, pantalonii, şosetele şi pantofii din valiza furată. Îmbrăcat cel puţin pe jumătate, putea să fugă mai repede dacă s-ar fi întâmplat ceva în timp ce se bărbierea.

Domnul Bonetti folosea un aparat electric de ras, însă Luke prefera lama. În valiză a găsit un aparat de ras cu lamă şi un pămătuf pentru bărbierit. Şi-a săpunit obrajii şi s-a bărbierit repede.

Domnul Bonetti nu avea apă de colonie, dar poate că era vreuna în valiză. După ce puţise ca un porc toată dimineaţa, lui Luke îi plăcea ideea să miroasă plăcut. A găsit o borsetă din piele pentru cosmetice şi i-a tras fermoarul. Nu era apă de colonie în ea, ci o sută de dolari în bancnote de douăzeci, împachetate grijuliu: bani pentru situaţii de urgenţă. I-a băgat în buzunar, hotărât să-i înapoieze omului într-o bună zi.

În definitiv, bărbatul nu era un colaboraţionist.

Şi ce dracu’ însemna asta?

Încă un mister. Şi-a pus cămaşa, cravata şi haina. Erau pe măsura lui: fusese atent să aleagă o victimă cu aceeaşi statură şi acelaşi gabarit ca şi el. Hainele erau de bună calitate. Eticheta de pe bagaj avea trecută o adresă din Central Park South, New

York. Luke şi-a zis că proprietarul era vreun ştab corporatist, venit la Washington pentru câteva zile cu şedinţe.

Pe partea interioară a uşii de la dormitor era o oglindă cât toată uşa. Nu-şi mai privise chipul reflectat de azi-dimineaţă, din toaleta bărbaţilor de la Union Station, când fusese aşa de şocat să vadă un vagabond jegos care se zgâia la el din oglindă.

Făcându-şi curaj, a păşit în faţa oglinzii.

A văzut un bărbat înalt, bine făcut, de vreo treizeci şi ceva de ani, cu părul negru şi ochi albaştri; o persoană obişnuită, cu o expresie de om agasat. L-a năpădit un sentiment trist de uşurare.

„În cazul unui bărbat ca ăsta, de exemplu, s-a gândit el, oare aş ghici care e profesia lui?”

Avea mâinile catifelate şi, după duş, fiind curate, nu arătau ca ale unui muncitor. Podul palmei era neted, ca al cuiva care nu stătuse prea mult timp în condiţii atmosferice neprielnice. Părul era tuns bine. Tipul din oglindă părea că se simţea confortabil în hainele unui director executiv corporatist.

Nu era poliţist, în mod sigur.

În valiză nu a văzut nicio pălărie sau şapcă. Luke ştia că o să sară în ochi fără aşa ceva pe cap, într-o zi rece de ianuarie. Se întrebă dacă nu găseşte ceva prin casă. Merita să piardă câteva secunde în plus, ca să caute.

A deschis dulapul în perete. Nu era mare lucru înăuntru. Doamna Bonetti avea trei rochii, iar soţul ei, o haină sport pentru weekenduri şi un costum negru pe care îl purta, probabil, la biserică. Nu era niciun palton – domnul Bonetti probabil îl îmbrăcase şi nu-şi permitea să aibă două –, totuşi exista un trenci uşor, de ploaie. Luke l-a luat de pe umeraş. Era mai bun decât nimic. L-a îmbrăcat. Era măsură mică, dar putea fi purtat.

Nu era nicio pălărie în dulap, însă a găsit o şapcă din tweed pe care Bonetti probabil că o purta sâmbăta, cu haina sport. Luke a probat-o. Era prea mică. Va trebui să-şi cumpere o pălărie cu o parte din banii găsiţi în borsetă. Însă şapca avea să fie suficientă pentru o oră sau...

Deodată, şirul gândurilor s-a întrerupt când a auzit zgomote la parter. A îngheţat, ascultând.

— Ce s-a întâmplat cu uşa casei mele? a întrebat o voce de femeie tânără.

— Se pare că a încercat cineva să forţeze intrarea! a răspuns o altă voce, asemănătoare.

Luke a înjurat în şoaptă. Stătuse prea mult.

— Jeepers... cred că ai dreptate!

— Poate că ar trebui să suni la poliţie.

Doamna Bonetti nu plecase la muncă, de fapt. Probabil că fusese la cumpărături. Se întâlnise cu o prietenă la băcănie şi o invitase la o cafea.

— Ştiu şi eu... se pare că hoţii nu au reuşit să intre.

— De unde ştii? Poate că ar fi mai bine să verifici dacă nu s-a furat ceva.

Luke şi-a dat seama că trebuia să iasă rapid de acolo.

— Ce să fure? Bijuteriile de familie?

— Dar televizorul?

Luke a deschis fereastra de la dormitor şi s-a uitat pe peluza din faţă. Nu era niciun arbore şi nici vreun burlan pe care să coboare.

— Nu a fost clintit nimic, a auzit-o el pe doamna Bonetti. Nu cred că au intrat în casă.

— Dar sus?

Mişcându-se în tăcere, Luke a traversat palierul spre baie. În spatele casei nu era nimic. Dacă ar fi sărit pe pavajul curţii interioare, avea să-şi rupă piciorul.

— Mă duc să mă uit.

— Nu ţi-e frică?

S-a auzit un chicotit nervos.

— Ba da. Însă ce pot să fac? Am părea destul de caraghioase dacă am chema poliţia şi nu e nimeni aici.

Luke a auzit paşii pe scară. A rămas ascuns după uşa de la baie.

Paşii au urcat scara, au traversat palierul şi au intrat în baie. Doamna Bonetti a scos un mic ţipăt.

Vocea prietenei sale se auzi zicând:

— A cui e valiza asta? N-am văzut-o în viaţa mea!

Luke a ieşit pe furiş din baie. Putea să vadă uşa deschisă a dormitorului, dar nu şi pe femei. A coborât pe vârfuri scările, recunoscător că exista covorul.

— Ce fel de hoţ e ăla care aduce bagaje?

— Chem poliţia chiar acum. E sinistru.

Luke a deschis uşa de la intrare şi a păşit afară.

A zâmbit. Reuşise.

A închis încet uşa şi s-a îndepărtat cu pasul iute.

•••

Doamna Sims s-a încruntat, consternată. Bărbatul care părăsea casa familiei Bonetti era îmbrăcat cu haina neagră de ploaie a domnului Bonetti şi şapca de tweed cenuşiu pe care o purta acesta când urmărea partidele echipei Redskins, dar hainele nu i se potriveau foarte bine.

L-a urmărit cum mergea pe stradă şi dădea colţul. Va trebui să se întoarcă: strada se înfunda. Peste un minut maşina alb cu albastru, pe care o observase mai devreme, a apărut de după colţ, cu viteză prea mare. Atunci şi-a dat seama că bărbatul care ieşise din casă era cerşetorul pe care îl urmărise mai devreme. Probabil că intrase cu forţa şi furase hainele domnului Bonetti!

Când maşina a trecut prin dreptul ferestrei sale, doamna Sims i-a citit plăcuţa de înmatriculare şi i-a memorat numărul.

• 1:30 P.M.

Motoarele Sergeant au fost supuse la 300 de teste statice, 50 de teste de zbor şi 290 de declanşări ale sistemelor de igniţie, fără să se înregistreze vreun eşec.

Anthony stătea în sala de şedinţe, spumegând de nerăbdare şi frustrare.

Luke umbla încă liber prin Washington. Nimeni nu ştia ce ar putea să pună la cale. Dar Anthony era blocat acolo, ascultând cum un oportunist de la Departamentul de Stat tocănea monoton despre nevoia de a-i împiedica pe rebeli să se comaseze în munţii Cubei. Anthony ştia totul despre Fidel Castro şi Che Guevara. Aveau mai puţin de o mie de oameni sub comanda lor. Bineînţeles că ar putea să fie nimiciţi – dar nu avea sens. Dacă Fidel Castro era ucis, altcineva i-ar lua locul.

Ce voia să facă Anthony era să iasă pe stradă şi să-l caute pe Luke.

El şi membrii personalului său dăduseră telefoane la mai toate secţiile de poliţie din Districtul Columbia. Ceruseră secţiilor

să le transmită toate detaliile oricăror incidente în care erau implicaţi beţivi sau vagabonzi, orice menţiune a vreunui infractor care vorbea ca un profesor universitar şi orice altceva ieşit din comun. Poliţiştii erau bucuroşi să colaboreze cu CIA: le plăcea ideea de a fi implicaţi în spionajul internaţional.

Tipul de la Departamentul de Stat şi-a terminat discursul şi a început o discuţie între participanţi. Anthony ştia că singurul mijloc prin care cineva precum Castro putea fi împiedicat să preia puterea era ca SUA să sprijine un guvern moderat reformist. Din fericire pentru comunişti, nu exista niciun fel de pericol în privinţa asta.

Uşa s-a deschis şi înăuntru s-a strecurat Pete Maxell. În semn de scuze, a înclinat din cap către preşedintele şedinţei, George Cooperman, care stătea în capul mesei, şi pe urmă s-a aşezat lângă Anthony, înmânându-i un dosar cu un vraf de rapoarte ale poliţiei.

Aproape la fiecare secţie fusese semnalat ceva neobişnuit. O femeie frumoasă, arestată pentru că fura din buzunare la Jefferson Memorial, se dovedise a fi bărbat; la grădina zoologică nişte tineri nonconformişti au vrut să deschidă o cuşcă şi să elibereze un vultur; un bărbat din Wesley Heights încercase să-şi sufoce nevasta cu o pizza cu multă brânză; un camion de livrare aparţinând unei edituri de cărţi religioase îşi descărcase încărcătura la Petworth şi traficul pe Georgia Avenue era oprit din cauza unei avalanşe de Biblii.

Era posibil ca Luke să fi plecat din Washington, însă Anthony considera asta puţin probabil. Luke nu avea bani pentru bilete de tren sau de autobuz. Putea să-i fure, desigur, dar de ce şi-ar fi bătut capul? Nu avea unde să se ducă. Mama lui locuia în New York şi mai avea o soră în Baltimore, însă nu ştia lucrurile astea. Nu avea niciun motiv să călătorească.

În timp ce citea în viteză rapoartele, Anthony asculta cu jumătate de ureche ce spunea şeful lui, Carl Hobart, despre ambasadorul SUA în Cuba, Earl Smith, care lucrase neobosit să submineze autoritatea liderilor bisericeşti şi a altora care doreau să reformeze Cuba prin mijloace paşnice. Uneori, Anthony se întreba dacă Smith nu era, de fapt, un agent al Kremlinului, dar cel mai probabil era doar prost.

Unul dintre rapoartele poliţiei i-a atras atenţia şi i l-a arătat lui Pete.

— E adevărată chestia asta? i-a şoptit el, circumspect.

Pete a încuviinţat.

— Un vagabond a atacat şi a bătut măr un poliţist de patrulă la intersecţia dintre A Street şi Seventh.

— Un *vagabond* a bătut un *poliţist*?

— Şi nu departe de locul unde l-am pierdut pe Luke.

— S-ar putea să fie el! a zis Anthony, entuziasmat.

Carl Hobart, care vorbea, i-a aruncat o privire enervată. Anthony a coborât vocea şi a zis iar, în şoaptă:

— Şi de ce să atace un poliţist în patrulare? A furat ceva... Arma poliţistului, de exemplu?

— Nu, dar l-a bătut destul de rău. Ofiţerul a primit îngrijiri la spital pentru că avea arătătorul de la mâna dreaptă rupt.

Trupul lui Anthony a fost străbătut de un fior, ca un şoc electric.

— El e! a rostit Carroll cu voce tare.

— Ce naiba! a exclamat Carl Hobart.

George Cooperman a zis, destul de bine dispus:

— Anthony, ori taci dracului din gură, ori ieşi afară şi discută!

Anthony s-a ridicat în picioare.

— Scuze, George. Mă întorc într-o secundă.

A ieşit din sală, cu Pete în urma lui.

— El e, a repetat Anthony când uşa s-a închis. Era semnătura lui, în război. O făcea cu membrii Gestapo... le rupea degetul cu care apăsau pe trăgaci.

Pete avea un aer încurcat.

— De unde ştii asta?

Anthony şi-a dat seama că făcuse o gafă. Pete credea că Luke era un diplomat care suferise o cădere nervoasă. Anthony nu-i dezvăluise lui Pete că îl cunoştea personal pe Luke. În acel moment se blestema pentru neglijenţă.

— Nu ţi-am povestit chiar totul, a zis el, silindu-se să abordeze un ton degajat. Am lucrat cu el la OSS.

— Şi după război a devenit diplomat, a zis Pete încruntat, privindu-l şiret pe Anthony. Nu are doar probleme cu soţia, nu-i aşa?

— Nu, sunt convins că e mai grav de atât.

Pete a acceptat ce i s-a spus.

— Se pare că e un afurisit cu sânge rece dacă rupe degetul omului aşa, pur şi simplu.

— Cu sânge rece?

Anthony nu se gândise niciodată la Luke în felul ăsta, deşi avea o latură nemiloasă.

— Cred că aşa era, în momentele critice.

Anthony se gândea uşurat că îşi acoperise greşeala. Dar tot mai trebuia să-l găsească pe Luke.

— La ce oră a avut loc bătaia?

— La 9:30.

— La naiba, în urmă cu mai bine de patru ore! Acum ar putea fi oriunde în oraş.

— Ce-o să facem?

— Trimite câţiva oameni pe A Street, să arate poza lui Luke pe acolo, poate găsiţi nişte indicii despre încotro ar fi putut să o ia. Vorbeşte şi cu poliţistul.

— OK.

— Şi dacă afli ceva, nu te sfii să dai buzna în afurisita asta de şedinţă stupidă.

— Am înţeles.

Anthony s-a întors în sală. George Cooperman, camaradul de arme al lui Anthony din război, vorbea impacientat.

— Ar trebui să trimitem un grup de băieţi duri de la Forţele Speciale, să radă armata de doi bani a lui Castro cam într-o zi şi jumătate.

Nervos, tipul de Departamentul de Stat a întrebat:

— Putem ţine secretă operaţiunea?

— Nu, a răspuns George. Însă am putea să mascăm totul drept un conflict local, aşa cum am făcut în Iran şi în Guatemala.

— Mă scuzaţi dacă pun o întrebare prostească, s-a băgat şi Carl Hobart, ca musca în lapte. De ce e un secret ce am făcut în Iran şi în Guatemala?

— Evident, nu vrem să facem reclamă metodelor noastre, a precizat bărbatul de la Departamentul de Stat.

— Mă scuzaţi, dar asta e o tâmpenie, a adăugat Hobart. Ruşii ştiu că noi am fost. Iranienii şi guatemalezii ştiu că am fost noi. Ce dracu', ziarele din Europa au declarat deschis că noi am fost! Nimeni nu s-a lăsat prostit, cu excepţia poporului american. Deci, pe *el* de ce vrem să-l minţim?

— Dacă s-ar afla totul, ar avea loc o anchetă a Congresului, i-a răspuns George cu o iritare crescândă. Tâmpiţii de politicieni ne-ar întreba dacă aveam dreptul, dacă a fost legal, şi cum

rămâne cu bieţii fermieri iranieni primitivi şi cu latinoamericanii culegători de banane.

— Poate că astea nici n-ar fi nişte întrebări aşa de proaste, a insistat Hobart, încăpăţânat. Chiar am făcut vreun bine în Guatemala? E greu de afirmat care e diferenţa între regimul lui Armas[7] şi o gaşcă de gangsteri.

George şi-a pierdut cumpătul.

— La dracu' cu toate astea! a strigat el. Nu suntem aici ca să-i hrănim pe iranienii înfometaţi şi să le asigurăm drepturi civile ţăranilor din America de Sud, ce mama dracului! Treaba noastră este să promovăm interesele americane... şi *la dracu'* cu democraţia!

A urmat un moment de tăcere, apoi Carl Hobart a zis:

— Mulţumesc, George. Mă bucur că am lămurit chestia asta.

• 2 P.M.

Fiecare motor Sergeant are un dispozitiv de aprindere care constă din două aprinzătoare electrice, legate în paralel, şi o baterie tip ruladă, cu un miez din oxidant metalic şi o carcasă din plastic. Aprinzătoarele şutit atât de sensibile, încât trebuie deconectate dacă se porneşte o furtună cu descărcări electrice la o distanţă de până la douăzeci de kilometri de Cape Canaveral, pentru a evita aprinderea accidentală.

Dintr-un magazin de haine bărbăteşti din districtul Georgetown, Luke a cumpărat o pălărie moale de fetru, cenuşie, şi un palton din lână, bleumarin. A ieşit din magazin îmbrăcat cu ele, simţind, în sfârşit, că putea să privească lumea în ochi.

Era gata să abordeze problemele lui. Mai întâi trebuia să înveţe câte ceva despre memorie. Voia să ştie ce îi provocase amnezia, dacă existau tipuri diferite ale acestei disfuncţii şi cât de mult ar fi putut să dureze. Şi, cel mai important, avea nevoie de informaţii despre tratamente şi mijloace de vindecare.

[7] Carlos Castillo Armas (1904-1957) – ofiţer de armată guatemalez care a preluat puterea prin lovitura de stat din 1954, orchestrată de CIA; a fost preşedintele Guatemalei până la asasinarea lui. (n.tr.).

Unde ar fi putut să caute informaţiile? La o bibliotecă. Şi cum să găsească o bibliotecă? Să caute pe hartă. A cumpărat o hartă a străzilor din Washington de la un chioşc de ziare de lângă magazinul de haine. Prezentată vizibil era locaţia Bibliotecii Publice Centrale, la intersecţia dintre New York Avenue şi Massachusetts Avenue, în partea opusă a vecinătăţii districtului. Luke a pornit maşina într-acolo.

Era o clădire clasică, grandioasă, construită ca un templu grecesc. Pe frontonul de deasupra intrării cu coloane, erau gravate cuvintele:

ŞTIINŢĂ – POEZIE – ISTORIE

Ajuns în capătul de sus al treptelor, Luke a ezitat, dar şi-a amintit că era din nou un cetăţean normal şi a păşit înăuntru.

Efectul noii lui înfăţişări s-a simţit imediat. O bibliotecară cu părul grizonant, aflată în spatele pupitrului, s-a ridicat în picioare şi a întrebat:

— Pot să vă ajut, domnule?

Luke se simţea flatat pentru că era tratat cu atâta amabilitate.

— Vreau să mă uit prin nişte cărţi despre memorie, a precizat el.

— În secţiunea de psihologie, l-a îndrumat femeia. Dacă vreţi să mă urmaţi, o să vă arăt unde se găseşte.

L-a condus în susul unor scări impunătoare, la etajul următor şi a arătat spre un colţ.

Luke a privit în lungul raftului. Era o grămadă de cărţi de psihanaliză, despre dezvoltarea copilului şi percepţie, însă niciuna nu-i era de folos. A ales un volum gros intitulat *Creierul omenesc* şi l-a frunzărit: nu scria mare lucru despre memorie şi ceea ce a găsit părea foarte tehnic. Erau nişte ecuaţii şi multe date statistice, pe care le-a apreciat ca fiind destul de uşor de înţeles; totuşi, cea mai mare parte a cărţii presupunea un nivel ridicat de cunoaştere a anatomiei, pe care nu îl avea.

Privirea i-a căzut apoi pe *Introducere în psihologia memoriei,* de Bilhah Josephson. Părea mai promiţător. A scos cartea din raft şi ochii i-au căzut pe un capitol despre tulburările de memorie. A citit:

Starea obişnuită în care pacientul îşi „pierde memoria" este cunoscută ca „amnezie globală".

Luke era încântat. Nu era singurul om căruia i se întâmplase aşa ceva.

Un astfel de pacient nu-şi cunoaşte identitatea şi nu-şi va recunoaşte propriii părinţi sau copiii. Totuşi, îşi aminteşte multe alte lucruri. Poate să conducă o maşină, să vorbească limbi străine, să demonteze un motor şi să spună cine este premierul Canadei. Starea lui poate fi numită mai corect „amnezie autobiografică".

Exact ceea ce i se întâmplase. Era încă în stare să verifice dacă era urmărit şi să pornească fără cheie o maşină furată.

Doctorul Josephson continua să-şi prezinte în linii mari teoria, conform căreia creierul ar conţine mai multe bănci de memorie, ca nişte dulapuri cu fişiere, separate pentru diferitele tipuri de informaţii.

Memoria autobiografică înregistrează evenimente pe care le-am trăit personal. Ele poartă o etichetă cu locul şi momentul: *în general, ştim nu doar ce s-a întâmplat, ci şi când şi unde.*

Memoria semantică pe termen lung deţine cunoştinţe generale, cum ar fi: *care este capitala României şi cum se rezolvă ecuaţiile de gradul doi.*

Memoria pe termen scurt este aceea în care păstrăm un număr de telefon pentru câteva secunde, de când îl căutăm în agendă şi până când îl formăm.

Dădea exemple de pacienţi care pierduseră un astfel de dulap, dar le păstraseră pe celelalte, aşa cum făcuse şi Luke. Simţea o mare uşurare şi gratitudine faţă de autoare, când şi-a dat seama de următorul lucru: ceea ce i se întâmplase reprezenta un fenomen psihologic temeinic studiat.

Apoi a avut o inspiraţie. Era în vârstă de vreo treizeci şi ceva de ani, aşa că, probabil, practicase o meserie vreme de zece ani. Cunoştinţele lui profesionale ar trebui să fie încă în mintea

lui, stocate în memoria semantică pe termen lung. Ar trebui să fie în stare să o folosească pentru a-şi da seama ce tip de meserie avusese. Şi ăsta ar fi începutul ca să-şi descopere identitatea!

A ridicat privirea din carte şi a încercat să se gândească la ce fel de cunoştinţe speciale avea. Nu a luat în calcul capacităţile de agent secret, pentru că, judecând după netezimea pielii de pe podul palmei, decisese deja că nu a fost poliţist. Ce alte cunoştinţe avea?

Era înnebunitor de greu de precizat. Să-ţi accesezi memoria nu e ca şi cum ai deschide un frigider, unde poţi să vezi dintr-o privire conţinutul. E mai degrabă ca şi cum ai folosi un catalog de bibliotecă – trebuie să ştii ce cauţi. Luke se simţea frustrat şi şi-a zis că trebuia să aibă răbdare şi să se gândească bine la asta.

Dacă era avocat, ar fi în stare să-şi amintească mii de legi? Dacă ar fi doctor, n-ar trebui să se uite la cineva şi să zică: „Are apendicită”?

Aşa nu ajungea la niciun rezultat. Gândindu-se în urmă cu câteva minute la toată această situaţie, singurul indiciu pe care l-a observat a fost că înţelesese cu uşurinţă ecuaţiile şi datele statistice din *Creierul omenesc,* chiar dacă fusese încurcat de alte aspecte ale psihologiei. Poate că avea o profesie care includea cifre: contabilitate sau asigurări, probabil. Sau era posibil să fie profesor de matematică.

A găsit secţiunea de matematică şi s-a uitat printre rafturi. O carte intitulată *Teoria numerelor* i-a atras atenţia. A răsfoit-o o vreme. Era prezentată limpede, dar depăşită cu câţiva ani...

Brusc, a ridicat privirea. Descoperise ceva. Înţelegea teoria numerelor.

Era un indiciu foarte important. În majoritate, paginile cărţii din mâna lui conţineau mai mult ecuaţii decât text simplu. Cartea nu era scrisă pentru profanii curioşi, ci constituia o lucrare ştiinţifică. Şi el o înţelegea. Probabil că era un fel de om de ştiinţă.

Cu un optimism crescând, a găsit raftul de chimie şi a scos *Ingineria polimerilor.* A estimat-o comprehensibilă, însă nu uşoară. Apoi a trecut la fizică şi a încercat *Simpozion asupra modului de manifestare a gazelor reci şi foarte reci.* Era fascinant, ca şi cum ar fi citit un roman bun.

Restrânsese cercul posibilităţilor. Slujba lui avea legătură cu matematica şi fizica. Oare ce ramură a fizicii? Gazele reci erau interesante, dar nu simţea că ar şti tot aşa de multe ca autorul cărţii. A căutat pe rafturi şi s-a oprit la geofizică, amintindu-şi de articolul din ziar Intitulat LUNA SUA RĂMÂNE LEGATĂ DE PĂMÂNT. A ales *Principii în proiectarea rachetei.*

Era un text elementar, însă, chiar şi aşa, pe prima pagină pe care i-au căzut ochii era o greşeală. A continuat să citească şi a mai descoperit alte două...

— Da! a exclamat Luke, cu glas tare, făcându-l să tresară pe băieţelul de şcoală care studia un text de biologie.

Dacă putea să recunoască greşelile dintr-un manual, trebuia să fie un expert. Era un specialist în rachete.

Se întreba câţi specialişti în rachete existau în Statele Unite. A estimat că vreo câteva sute. S-a grăbit spre pupitrul de informaţii şi a vorbit cu bibliotecara cea grizonantă.

— Există vreo listă a oamenilor de ştiinţă?

— Sigur, a răspuns ea. Aveţi nevoie de *Dicţionarul Oamenilor de Ştiinţă Americani,* chiar la începutul secţiei de ştiinţă.

Luke l-a găsit uşor. Era o carte grea, dar cu toate acestea nu putea să-i includă pe toţi oamenii de ştiinţă americani. „Probabil că au fost incluşi doar cei mai importanţi”, reflectă el. Totuşi, merita să încerce. S-a aşezat la o masă şi a parcurs Indicele, căutând pe oricine ar fi fost numit Luke. Trebuia să-şi controleze nerăbdarea şi să se silească să citească atent.

A găsit un biolog numit Luke Parfitt, un arheolog pe nume Lucas Dimittry şi un farmacolog numit Luc Fontainebleu, dar niciun fizician.

A mai verificat o dată, a trecut peste geofizicieni şi astronomi, însă nu a găsit pe nimeni care să aibă ca nume vreo variantă a numelui Luke. Desigur, s-a gândit el abătut, nici nu era sigur că Luke era numele lui. Doar că aşa îi spusese Pete. Din câte îşi amintea, putea la fel de bine să-l cheme Percival.

Era dezamăgit, şi totuşi nu avea de gând să renunţe.

A luat în calcul o altă abordare. Undeva existau oameni care îl cunoşteau. Numele Luke s-ar putea să nu fie al lui, dar trăsăturile feţei îi aparţineau. *Dicţionarul Oamenilor de Ştiinţă Americani* nu avea decât fotografiile celor mai importanţi, cum

ar fi doctorul Wernher von Braun[8]. Luke şi-a imaginat că el trebuia să fi avut prieteni şi colegi care l-ar recunoaşte, dacă ar fi putut să-i găsească. Iar în acel moment ştia de unde să înceapă căutările – pentru că unele dintre cunoştinţele lui trebuie să fi fost specialişti în rachete.

Unde poţi să găseşti oameni de ştiinţă? Într-o universitate.

A căutat într-o enciclopedie Washington, DC. Articolul includea şi o listă a universităţilor. A ales Universitatea Georgetown, fiindcă fusese mai devreme în Georgetown şi ştia cum să ajungă înapoi acolo. A căutat universitatea pe harta lui cu străzi şi a văzut că deţinea un campus foarte mare, întins pe cel puţin cincizeci de cvartale. Probabil că avea o facultate foarte mare de fizică, în care activau zeci de profesori. Cu siguranţă că vreunul dintre ei îl cunoştea.

Plin de speranţă, a plecat de la bibliotecă şi s-a întors la maşină.

• 2:30 P.M.

> *Aprinzătoarele nu au fost proiectate iniţial pentru a fi acţionate în vid. În cazul rachetei Jupiter au fost reproiectate astfel*: (*i*) *întregul motor este sigilat într-un container etanş*; (*ii*) *în eventualitatea în care acest recipient ar fi străpuns, s-a prevăzut ca aprinzătorul însuşi să fie, la rândul lui, într-un container etanşeizat*; (*iii*) *aprinzătorul trebuie să se declanşeze oricum în vid. Acest sistem multiplu de siguranţă la eroare este o aplicare a unui principiu de proiectare cunoscut ca „redundanţă*”.

La şedinţa despre Cuba s-a luat o pauză de cafea şi Anthony a fugit repede în Clădirea Q, să afle ultimele noutăţi, rugându-se ca echipa lui să fi descoperit ceva, orice indiciu, despre locul unde era Luke.

Pete l-a întâmpinat pe scări.

---

[8] Wernher Magnus Maximilian, Freiherr von Braun, cunoscut mai ales ca Wernher von Braun, a fost un om de ştiinţă germano-american, pionier şi vizionar al dezvoltării tehnologiei şi zborurilor rachetelor. (n.red.).

— Uite ceva ciudat, a zis el.

Lui Anthony i-a săltat inima de bucurie.

— Dă-i drumul!

— Un raport al poliţiei din Georgetown. O casnică se întoarce de la magazin şi descoperă că i-a fost spartă casa şi i s-a folosit duşul. Intrusul dispăruse, dar a lăsat în urmă o valiză şi un morman de haine vechi şi jegoase.

Anthony era electrizat.

— În fine... o informaţie! a spus el. Dă-mi adresa.

— Crezi că e tipul nostru?

— Sunt sigur de asta! S-a săturat să mai arate ca un vagabond, aşa că a spart o casă, a făcut duş, s-a bărbierit şi s-a îmbrăcat decent. Asta e caracteristic, urăşte să fie prost îmbrăcat.

Pete l-a privit pe gânduri.

— Cred că îl cunoşti destul de bine.

Anthony şi-a dat seama că iar îl luase gura pe dinainte.

— Nu, nu-l cunosc, s-a răstit el. I-am citit dosarul.

— Iartă-mă, a zis Pete, apoi, după o clipă a continuat: Mă întreb de ce a lăsat toate alea în urma lui?

— Părerea mea e că, înainte ca el să termine, casnica a venit acasă.

— Ce faci cu şedinţa despre Cuba?

Anthony a oprit o secretară care trecea pe lângă ei.

— Te rog să telefonezi la sala de şedinţe din Clădirea P şi să-l anunţi pe domnul Hobart că m-au apucat durerile de stomac şi domnul Maxell a fost nevoit să mă ducă urgent acasă.

— Dureri de stomac, a rostit fata, impasibil.

— Exact, a spus el mergând mai departe, pe urmă a strigat peste umăr: Dacă nu-ţi trece ceva mai bun prin minte.

A ieşit din clădire împreună cu Pete şi au urcat amândoi în vechiul lui Cadillac.

— S-ar putea să fie nevoie de o abordare mai delicată, i-a explicat el lui Pete, în timp ce se îndreptau spre Georgetown. Vestea bună este că Luke ne-a lăsat câteva indicii. Problema noastră e că nu avem o sută de oameni care să le urmărească. Aşa că planul meu este să punem Departamentul de Poliţie din Washington să lucreze pentru noi.

— Succes, s-a arătat Pete sceptic. Ce pot să fac eu?

— Fii amabil cu poliţiştii şi lasă-mă pe mine să vorbesc.

— Cred că mă descurc.

Anthony a condus repede şi a găsit rapid adresa din raportul de poliţie. Era o casă mică, pentru o singură familie, pe o stradă liniştită. În faţa ei era parcată o maşină de poliţie.

Înainte de a intra în casă, Anthony a studiat partea de vizavi a străzii, scrutând casele. După o clipă a zărit ce căuta: un chip la o fereastră de la etaj, care îl urmărea. Era o femeie în vârstă, cu părul alb. Nu s-a dat înapoi de la fereastră când i-a prins privirea, ci l-a fixat la rândul ei, cu o curiozitate nemascată. Era exact ce-i trebuia, curioasa din vecini. I-a zâmbit şi a salutat-o, iar ea a înclinat capul, în semn de răspuns.

A întors maşina şi s-a apropiat de casa unde se dăduse spargerea. Se vedeau zgârieturile şi o mică aşchie sărită din tocul uşii, acolo unde se forţase încuietoarea. „O treabă curată, de profesionist, fără avarii inutile”, a chibzuit Anthony. Se potrivea cu Luke.

I-a deschis uşa o tânără atrăgătoare, care aştepta un copil – destul de curând, a estimat el. I-a condus pe Pete şi Anthony în living, unde doi bărbaţi stăteau pe canapea, beau cafea şi fumau. Unul dintre ei era poliţist de patrulă, în uniformă. Celălalt, un tânăr în costum ieftin, din stofă cenuşie, lucioasă, probabil detectiv. În faţa lor era o măsuţă de cafea cu picioare îndepărtate şi tăblia din plastic laminat roşu. Pe măsuţă era o valiză deschisă.

Anthony s-a prezentat singur. Le-a arătat poliţiştilor legitimaţia. Nu voia ca doamna Bonetti – şi prietenele ei şi vecinii – să afle că CIA se interesa de acel caz, aşa că a precizat:

— Suntem colegi cu aceşti ofiţeri de poliţie.

Pe detectiv îl chema Lewis Hite.

— Ştiţi ceva despre toate acestea? a întrebat el, precaut.

— Cred că s-ar putea să avem ceva informaţii care să vă fie de folos. Dar mai întâi trebuie să ştiu ce aţi aflat voi, a replicat Anthony.

Hite şi-a deschis braţele în părţi, cu un gest de uluială.

— Avem o valiză a unui tip pe nume Rowley Anstruther junior, din New York. A intrat prin efracţie în casa doamnei Bonetti, a făcut un duş şi a plecat, lăsându-şi valiza în urmă. Ca să vezi!

Anthony a studiat valiza. Era de bună calitate, din piele maronie, plină doar pe jumătate. S-a uitat printre lucruri. Erau

cămăşi şi lenjerie curate, dar nu erau pantofi, pantaloni sau sacouri.

— Se pare că domnul Anstruther a sosit astăzi în Washington de la New York, a presupus Anthony.

Hite a încuviinţat, însă doamna Bonetti a rostit, admirativ:

— De unde ştiţi asta?

Anthony a zâmbit.

— Detectivul Hite o să vă explice.

Nu voia să-l jignească pe Hite luându-i locul sub lumina reflectoarelor.

— Valiza are lenjerie curată, însă nimic murdar, a explicat Hite. Tipul nu şi-a schimbat hainele, aşa că, probabil, nu a petrecut încă nicio noapte în deplasare. Ceea ce înseamnă că a plecat de acasă azi-dimineaţă.

— Înţeleg că au fost lăsate şi nişte haine vechi, a opinat Anthony.

— Le-am luat io, a intervenit poliţistul de patrulă, pe care îl chema Lonnie, pe urmă a ridicat o cutie de carton de lângă canapea şi, alegând din conţinutul cutiei, a adăugat: Haină de ploaie, cămaşă, pantaloni, pantofi.

Anthony le-a recunoscut. Erau zdrenţele pe care le purtase Luke.

— Nu cred că domnul Anstruther a intrat în casa asta, a spus Anthony. Am convingerea că geanta i-a fost furată azi-dimineaţă, probabil de la Union Station.

S-a uitat la poliţistul de patrulă.

— Lonnie, vrei, te rog, să suni la secţia de poliţie cea mai apropiată de gară şi să întrebi dacă s-a raportat vreun furt? Asta dacă doamna Bonetti ne permite să folosim telefonul.

— Desigur, a consimţit femeia. E pe hol.

— Raportarea furtului trebuie să conţină şi o listă a conţinutului valizei, a mai adăugat Anthony. Cred că o să descoperi că include un costum şi o pereche de pantofi care nu mai sunt aici.

Cu toţii îl priveau uluiţi.

— Te rog să notezi cu atenţie descrierea costumului.

— OK.

Poliţistul în uniformă a ieşit pe hol.

Anthony era mulţumit. Reuşise să preia comanda investigaţiei fără să supere poliţia. Detectivul Hite se uita la el ca şi cum aştepta noi instrucţiuni.

— Domnul Anstruther trebuie să fie un bărbat înalt cam de 1,87 m, aproximativ 80 de kilograme, cu o constituţie atletică, a făcut Anthony profilul subiectului. Lewis, dacă o să verifici mărimea cămăşilor, probabil o să vezi că sunt măsura 40 la gât cu 89 cm lungimea mânecii.

— Aşa e, am verificat deja, a confirmat Hite.

— Trebuia să-mi imaginez că o să mi-o iei înainte, l-a măgulit Anthony, zâmbindu-i reţinut. Avem o fotografie a celui care credem că a furat valiza şi a intrat în casă.

Anthony i-a făcut semn din cap lui Pete şi acesta i-a întins lui Hite un vraf de fotografii.

— Nu ştim cum îl cheamă, a minţit Anthony. Are 1,84 m înălţime, 80 de kilograme, structură atletică şi e posibil să se prefacă a-şi fi pierdut memoria.

— Deci care e povestea? a întrebat Hite, consternat. Individul ăsta avea nevoie de hainele lui Anstruther şi a venit aici să se schimbe?

— Cam aşa ceva.

— De ce?

Anthony s-a uitat la el cu un aer vinovat şi a răspuns:

— Îmi pare rău, nu vă pot spune.

Hite era încântat.

— E secret, hm? Nicio problemă.

Lonnie a revenit din hol.

— Aţi avut perfectă dreptate cu furtul. Union Station, 11:30, azi-dimineaţă.

Anthony a înclinat din cap. Făcuse o impresie senzaţională asupra celor doi poliţişti.

— Şi costumul? a întrebat el.

— Bleumarin, cu dungi albe.

S-a întors spre detectiv.

— Deci puteţi să distribuiţi fotografia şi o descriere, inclusiv a hainelor pe care le poartă.

— Credeţi că mai este încă în oraş?

— Da.

Anthony nu era aşa de sigur cum pretindea, dar nu-şi imagina niciun motiv pentru care Luke să plece din Washington.

— Presupun că e într-o maşină.
— Haideţi să vedem.
Anthony s-a întors spre doamna Bonetti.
— Cum se numeşte doamna cu părul alb care locuieşte peste drum, câteva case mai jos?
— Rosemary Sims.
— Îşi petrece mult timp uitându-se pe fereastră?
— Noi îi spunem Rosy Curioasa.
— Excelent, a zis Anthony, apoi s-a răsucit spre detectiv. Ce-ar fi să schimbăm câteva vorbe cu ea?
— Desigur.
Au trecut strada şi au bătut la uşa doamnei Sims. Le-a deschis pe dată – zicea că îi aşteptase în hol.
— Eu l-am văzut! a spus ea imediat. A intrat acolo şi arăta ca un vagabond, apoi a ieşit îmbrăcat la patru ace!
Anthony a făcut un gest care arăta că Hite ar trebui să pună întrebările.
— Doamnă Sims, bărbatul avea maşină? s-a interesat detectivul.
— Da, un model frumos, cu alb şi albastru. M-am gândit eu că nu aparţinea nimănui de pe strada noastră. S-a uitat la ei cu şiretenie. Ştiu ce urmează să mă întrebaţi acum.
— Aţi văzut cumva plăcuţa de înmatriculare? a întrebat iar Hite.
— Da, a răspuns bătrâna, triumfător. Am notat numărul.
Anthony a zâmbit.

• 3 P.M.

Treptele superioare ale rachetei sunt plasate într-un tub din aluminiu cu o bază din magneziu turnat. Tubul cu treptele superioare e fixat pe rulmenţi, care îi permit să se rotească în timpul zborului, cu aproximativ 550 de turaţii pe minut, pentru o mai bună precizie.

Pe 37th Street la capătul lui O Street, stăteau larg deschise porţile Universităţii Georgetown. Pe trei dintre laturile unei

pajişti noroioase se aflau clădiri în stil gotic din piatră cenuşie, tăiată rustic, iar studenţii şi profesorii se grăbeau de la o clădire la alta, îmbrăcaţi cu haine de iarnă. Când Luke a intrat cu maşina, încet, şi-a imaginat că s-ar putea să-l vadă cineva, să-l recunoască şi să strige: „Ei, Luke! Aici!”, iar coşmarul se va termina.

Mulţi dintre profesori purtau gulere de clerici şi Luke şi-a dat seama că trebuia să fie vorba despre o universitate catolică. Părea să fie şi exclusiv pentru băieţi.

Se întreba dacă era, într-adevăr, catolic.

A parcat în faţa intrării principale, un portic din trei arcade, pe care scria Healy Hall. Înăuntru a găsit o femeie, prima pe care o vedea acolo, în spatele unui birou de recepţie. I-a explicat că facultatea de fizică se afla exact dedesubtul locului unde stătea el şi i-a spus să iasă din clădire şi să coboare scările care duceau sub portic. Luke simţea că se apropia de miezul misterului, ca un vânător de comori pătrunzând în camera secretă a unei piramide egiptene.

A urmat indicaţiile femeii şi a găsit un laborator mare cu mese de lucru în centru şi uşi pe ambele laturi, care dădeau spre birouri mai mici. La una dintre mese, câţiva bărbaţi lucrau cu componentele unui spectrograf cu microunde. Purtau cu toţii ochelari de protecţie. Judecând după vârsta pe care o aveau, Luke s-a gândit că erau profesori şi studenţi în ultimul an. Unii dintre ei ar fi putut foarte bine să fie oameni pe care îi cunoştea şi el. S-a apropiat de ei cu un aer plin de speranţă.

Unul dintre bărbaţii mai în vârstă l-a zărit, dar nu a dat niciun semn de recunoaştere.

— Pot să vă ajut?

— Sper că da, a răspuns Luke. Aveţi aici un departament de geofizică?

— Doamne, nu, a venit răspunsul. La universitatea aceasta, chiar şi fizica e considerată o materie secundară.

Ceilalţi au râs.

„Am ales prost, a meditat Luke, dezamăgit; probabil că ar fi trebuit să merg la Universitatea George Washington”.

— Dar de astronomie?

— Da, da, desigur. Cerul, galaxiile, stelele, toate astea le studiem. Avem un observator astronomic renumit.

Lui Luke i-a revenit buna dispoziţie.

— Unde este?

Bărbatul a arătat către o uşă din capătul laboratorului.

— Mergeţi în partea cealaltă a clădirii şi o să-l vedeţi dincolo de terenul de baseball.

Pe urmă bărbatul şi-a îndreptat din nou atenţia asupra mesei de lucru.

Luke a traversat un coridor lung, întunecos şi murdar, care străbătea clădirea în lungime. Când a văzut un bărbat gârbovit, îmbrăcat cu tweed-ul profesoral şi venind din sens opus, l-a privit drept în ochi, gata să izbucnească de bucurie dacă profesorul l-ar fi recunoscut. Numai că pe chipul bărbatului s-a aşternut o expresie de enervare şi Luke a trecut mai departe în grabă.

Curajos, el a continuat să meargă, cercetându-i cu aceeaşi privire pe toţi cei pe lângă care trecea şi care ar fi putut să fie un cercetător; dar nimeni nu a dat vreun semn de recunoaştere. A ieşit din clădire, a zărit terenurile de tenis şi în faţă i s-a deschis priveliştea fluviului Potomac, iar mai departe, la vest, dincolo de terenul de sport, se distingea o cupolă albă.

S-a apropiat de ea cu speranţe crescânde. Pe acoperişul plat al clădirii mici, cu două etaje, se afla un observator pivotant, a cărui cupolă avea o secţiune rabatabilă. Era o unitate de cercetare scumpă, care indica un departament de astronomie foarte serios. Luke a păşit în clădire.

Încăperile erau aranjate în jurul stâlpului central, imens, care susţinea greutatea uriaşă a cupolei. A deschis o uşă şi a văzut o bibliotecă goală. A mai încercat una şi a dat peste o femeie atrăgătoare, cam de vârsta lui, care stătea la o maşină de scris.

— Bună dimineaţa, a zis el, profesorul este?

— Vă referiţi la Părintele Heyden?

— Ăăă, da.

— Şi dumneavoastră cine sunteţi?

— Ăăăă...

În mod stupid, Luke nu prevăzuse faptul că va fi nevoit să dea un nume. În acel moment, ezitările lui au făcut-o pe secretară să ridice din sprâncene, neîncrezătoare.

— Nu mă cunoaşte, a precizat Luke. Adică... o să mă recunoască. Sper, dar nu după nume.

Femeia devenea tot mai suspicioasă.

— Dar tot aveţi un nume.

— Luke, profesor Luke.

— Cărei universităţi îi sunteţi asociat, domnule profesor Luke?

— Ăăă... New York.

— Vreuna dintre multele instituţii din New York de studii superioare?

Inima lui Luke s-a oprit. În entuziasmul lui nu reuşise să-şi construiască un plan pentru acea întâlnire, iar în acea clipă vedea cum totul se ducea de râpă. „Când eşti deja în groapă, s-a gândit el, cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci este să nu mai sapi”. Şi-a şters zâmbetul prietenos şi a rostit, rece:

— N-am venit aici ca să fiu interogat. Spuneţi-i doar Părintelui Heyden că profesorul Luke, specialistul în fizica rachetelor, a trecut pe aici şi ar vrea să stea de vorbă cu el, se poate?

— Mi-e teamă că e imposibil, a rostit ea, ferm.

Luke a ieşit trântind uşa. Era furios pe sine mai mult decât pe secretară, care nu făcea decât să-şi protejeze şeful ca să nu fie sâcâit de unul care avea aerul că era nebun. S-a hotărât să se uite pe acolo, să deschidă uşile până când cineva l-ar fi recunoscut sau l-ar fi dat afară. A urcat scările la etajul superior. Clădirea părea să fie pustie. A suit o scară din lemn fără balustradă şi a intrat în observatorul astronomic. Şi acolo era pustiu. A rămas să admire telescopul mare, pivotant, cu sistemul lui complex de rotiţe şi manivele, o adevărată capodoperă de inginerie, întrebându-se ce mama dracului avea să facă în continuare.

Secretara urca scările. Luke se pregătea de un scandal, însă, în loc de asta, a auzit-o întrebând amabilă:

— Sunteţi în încurcătură, nu-i aşa?

Bunătatea ei i-a pus un nod în gât.

— Este foarte stânjenitor. Mi-am pierdut memoria. Ştiu că sunt specialist în domeniul rachetelor şi speram să dau peste cineva care ar fi putut să mă recunoască.

— Chiar nu e nimeni aici. Profesorul Larkley ţine o prelegere despre combustibilii pentru rachete, la Institutul Smithsonian, în cadrul Anului International al Geofizicii, şi toţi profesorii sunt acolo.

Luke a simţit un val de speranţă. În loc de un geofizician ar fi putut să întâlnească o sală întreagă.

— Unde este Institutul Smithsonian?

— E în centru, chiar pe Esplanadă[9], aproape de 10th Street.

Condusese destul prin Washington în acea zi ca să ştie că nu era foarte departe.

— La ce oră e conferinţa?

— A început la ora trei.

Luke s-a uitat la ceas. Era trei şi jumătate. Dacă se grăbea, putea să ajungă acolo la patru.

— Institutul Smithsonian, a repetat el.

— De fapt, e în clădirea Aviaţiei, în spate.

— Câtă lume participă la conferinţă, ştiţi?

— Cam o sută treizeci de persoane.

Sigur, unul dintre ei o să-l recunoască!

— Vă mulţumesc, a zis el şi a luat-o în fugă pe scări, jos, şi afară din clădire.

• 3:30 P.M.

Prin rotirea tubului treptei a doua se stabilizează traiectoria de zbor, făcând media variaţiilor dintre cele unsprezece mici motoare individuale de rachetă Baby Sergeant.

Billie era furioasă pe Len Ross deoarece încerca să le intre pe sub piele celor de la Fundaţia Sowerby. Postul de director de cercetare ar trebui să fie ocupat de specialistul cel mai bun, nu cel mai unsuros. Încă mai era supărată în după-amiaza aceea, când secretarul executiv i-a telefonat şi a rugat-o să vină în biroul lui.

Charles Silverton era contabil, dar înţelegea nevoile unui om de ştiinţă. Spitalul era deţinut de o fundaţie ale cărei două obiective erau să înţeleagă şi să trateze bolile mintale. Considera că treaba lui era să se asigure că problemele administrative şi financiare nu-i distrăgeau pe medici de la munca lor. Lui Billie îi plăcea de el.

[9] The National Mall – Esplanada – este un parc naţional din Washington, DC, care cuprinde zona dintre Lincoln Memorial şi Capitoliu. (n.tr.).

Biroul lui fusese sala de mese a reşedinţei victoriene iniţiale şi mai avea încă şemineul şi ornamentele de pe tavan. Silverton i-a făcut un gest cu mâna ca să ia loc şi a zis:

— Ai vorbit cu cei de la Fundaţia Sowerby azi-dimineaţă?

— Da. Len îi plimba pe şantier şi m-am alăturat şi eu. De ce?

Secretarul nu i-a răspuns la întrebare.

— Crezi că s-ar fi putut să spui ceva care să-i ofenseze?

Perplexă, Billie s-a încruntat.

— Nu cred. Nu am vorbit decât despre aripa cea nouă.

— Ştii, chiar voiam să primeşti postul de director de cercetare.

Billie era alarmată.

— Nu-mi place faptul că vorbeşti la trecut!

— Len Ross e un cercetător competent, însă tu eşti excepţională, a continuat Charles. Ai realizat mai multe decât el şi eşti cu zece ani mai tânără.

— Fundaţia îl susţine pe Len pentru poziţie?

Secretarul a ezitat, cu un aer stânjenit.

— Mi-e teamă că insistă şi condiţionează finanţarea de acest lucru.

— Pe dracu’ condiţionează! a exclamat Billie, uluită.

— Ştii pe cineva care are legătură cu fundaţia?

— Da. Unul dintre prietenii mei cei mai vechi este unul dintre administratori. Îl cheamă Anthony Carroll, e naşul băiatului meu.

— De ce face parte din consiliul de administraţie? Cu ce se ocupă?

— Lucrează pentru Departamentul de Stat, dar mama lui e foarte bogată şi el este implicat în mai multe activităţi caritabile.

— Are ceva cu tine?

Preţ de o clipă, Billie a alunecat înapoi în timp. Fusese furioasă pe Anthony după catastrofa care dusese la plecarea lui Luke de la Harvard şi ulterior nu mai ieşiseră împreună. Dar îl iertase pentru felul în care se purtase cu Elspeth Twomey. Ea intrase în declin, nu se mai ocupa de învăţat şi ajunsese în pericol de a rămâne repetentă. Mergea ca buimacă, o fantomă palidă cu părul lung şi roşu, din ce în ce mai slabă, şi lipsea de la ore. Deveniseră apropiaţi, deşi relaţia dintre ei era mai mult una de prietenie decât una romantică. Învăţau împreună şi Elspeth a reuşit să asimileze suficient cât să treacă. Anthony a recâştigat respectul lui Billie şi de atunci rămăseseră prieteni.

— Am fost oarecum supărată pe el, prin 1941, însă ne-am împăcat demult, i-a răspuns ea lui Charles.

— Poate că e cineva în consiliu care admiră munca lui Len.

Billie a cântărit posibilitatea.

— Abordarea lui Len e diferită de a mea. El e freudian, caută explicaţii psihanalitice. Dacă un pacient îşi pierde brusc abilitatea de a citi, el presupune că persoana sub tratament are o teamă subconştientă faţă de literatură, o frică pe care şi-o suprimă. Eu consider întotdeauna că vătămarea creierului este cauza cea mai plauzibilă.

— Atunci, s-ar putea ca în consiliu să fie vreun freudian înfocat care e împotriva ta.

— Probabil, a oftat Billie. Pot ei să facă asta? Mi se pare aşa de nedrept.

— Este, cu siguranţă, neobişnuit, a recunoscut Charles. De obicei, fundaţiile pun accentul pe neamestecul în deciziile care reclamă expertiza profesională. Dar nu există nicio lege care să le interzică.

— Oricum, nu am de gând să accept fără luptă. Ce motivaţie au avut?

— Am primit un telefon neoficial de la preşedinte. Mi-a spus că opinia consiliului este că Len este mai bine pregătit.

Billie a clătinat din cap.

— Trebuie să mai fie o explicaţie.

— De ce nu-l întrebi pe prietenul tău?

— Exact asta am de gând să fac, a răspuns ea.

• 3:45 P.M.

Pentru a stabili exact unde trebuiau plasate greutăţile, astfel încât tubul rotitor să fie echilibrat perfect, se folosea un stroboscop – altfel, carcasa interioară va vibra înăuntrul ramei exterioare, provocând dezintegrarea întregului ansamblu.

Înainte de a pleca din campusul Universităţii Georgetown, Luke a consultat harta oraşului Washington, pe care o avea. Institutul era în parcul numit Esplanada. Şi-a verificat şi ceasul în

timp ce conducea pe K Street. Urma să ajungă la Institutul Smithsonian în aproximativ zece minute. Presupunând că îi mai lua alte cinci minute ca să găsească sala unde era prelegerea, va sosi exact la finalul discuţiilor. Atunci, urma să afle cine era.

Trecuseră aproape unsprezece ore de când se trezise în acea grozăvie. Totuşi, pentru că nu putea să-şi amintească nimic din ce fusese înainte de ora cinci, azi-dimineaţă, i se părea că dura de o viaţă întreagă.

A făcut dreapta pe 9th Street, îndreptându-se spre Esplanadă cu speranţe mari. Câteva clipe mai târziu a auzit o sirenă de poliţie cum suna o dată şi inima i s-a oprit în loc.

A privit în oglinda retrovizoare. O maşină de patrulă era în urma lui şi semnaliza din faruri. Erau doi poliţişti pe scaunele din faţă. Unul i-a arătat trotuarul de pe partea dreaptă şi a strigat:

— Trageţi pe dreapta!

Luke era distrus. Aproape că reuşise.

Era, oare, posibil să fi comis vreo infracţiune minoră de circulaţie şi voiau să-l amendeze? Chiar dacă nu era decât atât, tot o să-i ceară permisul de conducere şi el nu avea niciun fel de act de identitate. Oricum, nu era vorba despre o infracţiune minoră de circulaţie. Conducea o maşină furată. Estimase că furtul nu va fi reclamat decât atunci când proprietarul se întorcea de la Philadelphia, în acea seară, târziu, însă ceva nu mersese cum trebuie. Aveau de gând să-l aresteze.

Mai întâi trebuiau totuşi să-l prindă.

A încetinit. În faţa lui, pe strada cu sens unic, era un camion. Fără să mai stea pe gânduri, a apăsat pe acceleraţie şi a depăşit camionul.

Poliţiştii au dat drumul sirenei şi au luat-o după el.

Luke s-a pus în faţa camionului, cu viteză mare. Acţiona numai din instinct. A tras frâna de mână şi a întors volanul tare spre dreapta.

Fordul a intrat într-un derapaj lung, rotindu-se în acelaşi timp. Camionul a virat stânga, ca să-l evite, forţând maşina de patrulă să intre pe partea stângă a străzii.

Luke a trecut în punctul mort ca să nu i se oprească motorul. S-a poziţionat cu faţa în sensul interzis. A băgat-o iar în viteză şi a apăsat pe acceleraţie, îndreptându-se în contra traficului de pe strada cu sens unic.

Maşinile virau violent spre stânga şi spre dreapta, pentru a evita o coliziune frontală. Luke a cotit la dreapta ca să nu intre într-un autobuz, apoi a şters un break, însă a nimerit în plin într-o grămadă de claxoane indignate. Un Lincoln vechi, de dinaintea războiului, a urcat pe trotuar şi s-a izbit de un felinar. Un motociclist a pierdut controlul şi a căzut de pe motor. Luke spera că nu s-a rănit prea tare.

A ajuns la următoarea intersecţie şi a întors la dreapta, pe un bulevard mai larg. A parcurs în viteză două cvartale, apoi s-a uitat în oglindă. Nu se vedea nici urmă de maşină de patrulă.

A cotit din nou, îndreptându-se spre sud. Se rătăcise, dar ştia că Esplanada era la sud. Cum maşina de patrulare nu se mai vedea, ar fi fost mai sigur pentru el dacă mergea cu viteză normală. Totuşi, era ora patru, iar el era şi mai departe de Institutul Smithsonian decât în urmă cu cinci minute. Dacă întârzia, participanţii la conferinţă plecau, probabil. A apăsat din nou pe acceleraţie.

Strada, care mergea spre sud, se înfunda şi Luke a fost obligat să facă la dreapta. A încercat să se uite la numele străzilor în timp ce conducea în viteză, depăşind maşinile mai lente. Era pe D Street. După un minut a ajuns pe 7th Street şi a cotit spre sud.

Norocul i s-a schimbat. Toate semafoarele erau pe verde. Avea şaptezeci de kilometri pe oră când a traversat Constitution Avenue şi a ajuns în parc.

Dincolo de pajişte, la dreapta lui, a văzut o clădire mare, roşu-închis, care semăna cu un castel de basm. Era exact acolo unde indica harta locaţia muzeului. A oprit maşina şi s-a uitat la ceas. Era patru şi cinci. Audienţa, probabil, tocmai pleca. A înjurat şi a sărit afară din maşină.

A luat-o la goană pe iarbă. Secretara îi spusese că prelegerea era în clădirea Aviaţiei, în spate. Oare asta era faţa sau spatele clădirii? Părea să fie faţa. Pe o latură a clădirii era o potecuţă care traversa o mică grădină. A urmat-o şi a ajuns pe o alee largă, cu două sensuri. Încă în goană, a descoperit o poartă din metal, lucrată migălos, care dădea spre intrarea din spate a muzeului. În dreapta lui, dincolo de o pajişte, era ceva ce părea un vechi hangar de avioane. A intrat.

S-a uitat în jur. Tot felul de aparate de zbor erau suspendate de plafon; vechi biplane, un avion de luptă cu reacţie şi chiar un

balon cu aer cald. La nivelul solului erau vitrine din sticlă în care erau expuse însemne de aviaţie, costume de zbor, aparate de fotografiat aeriene şi fotografii. Luke a vorbit cu un paznic în uniformă.

— Am venit pentru conferinţa despre combustibilii pentru rachete.

— Aţi întârziat prea mult, a zis bărbatul, privindu-şi ceasul. E patru şi zece, prelegerea s-a terminat.

— Unde s-a ţinut? Aş putea să-l mai prind pe conferenţiar.

— Cred că a plecat.

Luke l-a privit insistent şi a rostit în şoaptă:

— Răspunde dracului la întrebare. Unde?

Bărbatul avea aerul speriat.

— La capătul coridorului, a răspuns el, rapid.

Luke s-a grăbit de-a lungul clădirii. În capăt fusese improvizat un amfiteatru pentru conferinţe, cu o tablă, un rând de scaune şi un pupitru. Cea mai mare parte a participanţilor plecase şi asistenţii adunau deja în stive scaunele din metal pe laturile sălii. Vreo opt sau nouă oameni mai rămăseseră însă într-un colţ, adânciţi în discuţii, împrejurul unui bărbat cu părul alb, care ar fi putut să fie conferenţiarul.

Entuziasmul lui Luke se stinse. Cu câteva minute în urmă acolo se aflaseră mai bine de o sută de specialişti din domeniul lui. În acea clipă nu mai era decât o mână şi era foarte posibil ca niciunul dintre ei să nu-l cunoască.

Bărbatul cu părul alb a ridicat privirea spre el, apoi i-a privit din nou pe ceilalţi. Era imposibil să-şi dea seama dacă îl recunoscuse pe Luke sau nu. Bărbatul vorbea şi nu s-a întrerupt deloc.

— Nitrometanul este aproape imposibil de controlat. Nu pot fi ignoraţi factorii de siguranţă.

— Elementele de siguranţă pot fi integrate în proceduri, dacă există un combustibil suficient de bun, a zis un tânăr în costum de tweed.

Discuţia îi era familiară lui Luke. Fusese testată o varietate uluitoare de combustibili pentru rachete, mulţi dintre ei mai puternici decât combinaţia standard de alcool şi oxigen lichid, dar toţi aveau neajunsuri.

— Dar dimetilhidrazina asimetrică? a întrebat un bărbat cu accent sudist. Am auzit că se testează la Laboratorul de Igniţie din Pasadena.

— Merge, a intervenit Luke, deodată, dar e otravă curată.

S-au întors cu toţii către el. Bărbatul cu părul alb s-a încruntat, cu o expresie de uşoară iritare, nemulţumit că a fost întrerupt de un necunoscut.

Apoi tânărul în costum de tweed a zis, cu un aer surprins:

— Doamne, Luke, ce cauţi la Washington?

Luke se simţea atât de fericit, că era gata să şi plângă.

PARTEA A TREIA

• 4:15 A.M.

Un dispozitiv cu bandă magnetică din tubul rotitor modifică viteza de rotaţie a treptelor superioare între 450 r.p.m. şi 750 r.p.m., pentru a evita vibraţiile de rezonanţă care ar putea provoca dezintegrarea rachetei în spaţiu.

Luke şi-a dat seama că nu putea să vorbească. Emoţia eliberării era atât de puternică, încât părea că-i sugrumase gâtlejul. Întreaga zi se silise să rămână calm şi raţional, dar în acel moment era gata să clacheze.

Ceilalţi specialişti şi-au reluat discuţia, nestingheriţi, cu excepţia tânărului în costum de tweed, care părea îngrijorat.

— Hei, te simţi bine? l-a întrebat el.

Luke a dat din cap în sens afirmativ. După o clipă, a reuşit să îngaime:

— Putem să stăm de vorbă?

— Sigur, sigur. E un birou în spatele vitrinei despre fraţii Wright[10]. Profesorul Larkley l-a folosit mai devreme.

S-au îndreptat spre o uşă din lateralâ.

— Apropo, eu am organizat prelegerea asta.

L-a condus pe Luke într-o încăpere mică, spartană, unde erau câteva scaune, un birou şi un telefon. S-au aşezat.

— Ce se întâmplă?

— Mi-am pierdut memoria.

— Doamne!

— Amnezie autobiografică. Îmi amintesc în continuare specialitatea pe care o am, aşa mi-am făcut drum până la voi, dar nu ştiu nimic despre mine.

— Ştii cine sunt eu? a întrebat tânărul, cu un aer şocat.

Luke a scuturat din cap.

[10] Orville şi Wilbur Wright (1871-1948; respectiv 1867-1912) – inventatori americani, pionieri ai aeronauticii. (n.tr.).

— Pe dracu', nici de propriul meu nume nu sunt sigur.

— Pfui! exclamă omul, uluit. N-am întâlnit niciodată aşa ceva până acum, în realitate.

— Am nevoie să-mi spui ce ştii despre mine.

— Aşa cred. Hmm... de unde să încep?

— Mi-ai zis Luke.

— Toată lumea îţi spune Luke. Eşti doctor Claude Lucas, însă cred că nu ţi-a plăcut niciodată „Claude". Eu sunt Will McDermott.

Luke a închis ochii, copleşit de sentimentul de uşurare şi de gratitudine. Aflase cum îl chema.

— Îţi mulţumesc, Will.

— Nu ştiu nimic despre familia ta. Ne-am întâlnit doar de câteva ori, la conferinţe ştiinţifice.

— Ştii unde locuiesc?

— Huntsville, Alabama, cred. Lucrezi la Agenţia Armatei pentru Rachete Balistice. Au sediul la Redstone Arsenal, în Huntsville. Şeful tău este Wernher von Braun.

— Nici nu pot să-ţi spun cât de bine e să aflu toate chestiile astea!

— Am fost surprins să te văd, pentru că echipa ta se pregăteşte să lanseze o rachetă care va plasa pentru prima dată în spaţiu un satelit american. Sunt cu toţii la Cape Canaveral şi se zvoneşte că lansarea ar putea să aibă loc diseară.

— Am citit despre asta în ziar, azi-dimineaţă. Doamne, am lucrat, într-adevăr, la chestia asta?

— Mda. La Explorer. Este cea mai importantă lansare din istoria programului spaţial american – mai ales după succesul ruşilor cu Sputnik şi eşecul rachetei Vanguard, a marinei.

Luke era în al nouălea cer. Cu doar câteva ore în urmă îşi imaginase că era un vagabond beţiv. În acel moment se dovedea că era un om de ştiinţă în culmea carierei.

— Dar ar trebui să fiu acolo, la lansare!

— Exact... atunci, ai vreo idee de ce nu eşti?

Luke a dat din cap că nu.

— Azi-dimineaţă m-am trezit în toaleta pentru bărbaţi de la Union Station. Habar nu am cum am ajuns acolo.

Will i-a zâmbit cu înţeles, ca de la bărbat la bărbat.

— Se pare că ai fost la ditamai petrecerea aseară!

— Stai să te întreb serios – este genul de chestie pe care să o fac? Să mă îmbăt în aşa hal, încât să mi se rupă filmul?

— Nu te cunosc suficient ca să-ţi pot răspunde, a zis Will, încruntându-se. Dar aş fi surprins totuşi. Ştii cum suntem noi, oamenii de ştiinţă. Ideea noastră despre o petrecere este să stăm şi să bem cafea, discutând despre munca noastră.

Lui Luke i se părea corect.

— Pur şi simplu, nu mi se pare suficient de interesant să te îmbeţi.

Cert e că nu avea nicio altă explicaţie pentru care să fi ajuns în acea încurcătură. Cine era Pete? De ce fusese urmărit? Şi cine erau cei doi bărbaţi care îl căutaseră la Union Station?

S-a gândit să-i povestească lui Will despre toate acestea, însă a decis că suna prea ciudat. Will ar putea să înceapă să creadă că a luat-o razna.

— O să sun la Cape Canaveral, a zis McDermott, în schimb.

— Excelentă idee.

Will a ridicat receptorul de pe birou şi a format zero.

— Sunt Will McDermott. Pot să dau un telefon interurban de pe acest număr? Mulţumesc.

I-a întins lui Luke receptorul.

Acesta a aflat numărul de la Informaţii şi l-a format.

— Aici doctorul Lucas.

Se simţea din cale afară de mulţumit că reuşise prima dată să-şi spună numele: nu şi-ar fi imaginat câtă satisfacţie putea să-i aducă.

— Aş vrea să vorbesc cu cineva din echipa de lansare pentru Explorer.

— Sunt în Hangarele D şi R, a spus operatorul, un bărbat. Vă rog să nu închideţi.

O clipă mai târziu, s-a auzit o altă voce:

— La telefon, colonelul Hide, de la securitatea militară.

— Sunt doctorul Lucas...

— Luke! În sfârşit! Unde dracu’ eşti?

— La Washington.

— Păi, ce naiba faci acolo? Noi ne-am pierdut minţile! Am pus securitatea militară să te caute, FBI-ul, ba chiar şi CIA!

„Aşa se explică prezenţa celor doi agenţi care mă căutau prin Union Station”, s-a gândit Luke.

— Ascultă, s-a întâmplat un lucru straniu. Mi-am pierdut memoria. Am cutreierat prin oraş, încercând să îmi dau seama cine sunt. Într-un final, am dat peste nişte fizicieni care mă cunosc.

— Bine, asta este extraordinar. Cum s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?

— Speram să-mi poţi spune dumneata asta, colonele.

— Mi-ai spus întotdeauna Bill.

— Bill.

— OK, păi, o să-ţi zic ce ştiu. Luni dimineaţă ai plecat, argumentând că trebuie să ajungi la Washington. Ai decolat de pe Patrick.

— Patrick?

— Baza Aeriană Patrick, lângă Cape Canaveral. Marigold a făcut rezervările...

— Cine e Marigold?

— Secretara ta din Huntsville. Ea ţi-a rezervat şi apartamentul tău obişnuit de la hotelul Carlton, din Washington.

În vocea colonelului se simţea o urmă de invidie şi Luke s-a întrebat o clipă ce însemna „apartamentul obişnuit”, dar avea întrebări mai importante.

— I-am spus cuiva care era scopul călătoriei?

— Marigold ţi-a stabilit o întâlnire cu generalul Sherwood, la Pentagon, pentru ieri, la ora 10 a.m., însă nu te-ai prezentat la întâlnire.

— Am spus ce motiv aveam ca să mă întâlnesc cu generalul?

— Se pare că nu.

— Care e domeniul de care răspunde?

— Securitatea militară – dar e şi prieten cu familia ta, aşa că întâlnirea putea să aibă legătură cu orice.

„Trebuie să fi fost ceva de maximă importanţă, a chibzuit Luke, dacă m-a făcut să plec din Cape Canaveral exact atunci când racheta mea era gata să fie lansată”.

— Lansarea o să aibă loc diseară?

— Nu, avem nişte probleme cu vremea. A fost amânată până mâine, la 10:30 p.m.

Luke se întreba ce naiba făcuse.

— Am prieteni aici, în Washington?

— Sigur. Unul dintre ei mi-a telefonat din oră în oră. Bern Rothsten.

Hide i-a dictat un număr de telefon.

Luke l-a scris în grabă pe o bucată de hârtie.

— O să-l sun imediat.

— Mai întâi ar trebui să vorbeşti cu soţia ta.

Luke a îngheţat, cu răsuflarea tăiată. „Soţie, a cumpănit el. Am o soţie. Mă întreb cum arată şi cine o fi...”

— Alo, mai eşti pe fir? a întrebat Hide.

Luke a început să respire din nou.

— Ăăă, Bill...

— Da?

— Cum o cheamă?

— Elspeth, a răspuns Hide. Pe soţia ta o cheamă Elspeth. Îţi transfer legătura la telefonul ei. Stai aşa, să nu închizi.

Luke avea o senzaţie de nervi la stomac. Era o tâmpenie, se gândi el. Doar era soţia lui.

— Elspeth la telefon. Luke, tu eşti?

Avea o voce caldă, joasă, cu o dicţie precisă şi fără niciun accent anume. Şi-a imaginat o femeie înaltă, sigură pe ea.

— Da, aici Luke. Mi-am pierdut memoria.

— Am fost aşa de impacientată. Eşti bine?

S-a simţit ridicol pentru că se îngrijora cineva de felul în care ajunsese el. Şi şi-a dat seama că ea nu a auzit faza cu memoria.

— Cred că abia acum sunt.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

— Habar nu am, de fapt. Azi-dimineaţă m-am trezit în toaleta bărbaţilor, de la gară, la Union Station, şi toată ziua mi-am petrecut-o încercând să aflu cine sunt.

— Toată lumea te caută. Acum unde eşti?

— La Institutul Smithsonian, în clădirea Aviaţiei.

— Are cineva grijă de tine?

Luke i-a zâmbit lui Will McDermott.

— M-a ajutat un coleg cercetător. Şi am numărul de telefon al lui Bern Rothsten. Dar nu e nevoie să mă îngrijească nimeni. Nu am nimic, doar că mi-am pierdut memoria.

Will McDermott s-a ridicat, cu un aer stânjenit şi a şoptit:

— Te las să vorbeşti în voie. O să aştept afară.

Luke a dat recunoscător din cap.

— Deci, a continuat Elspeth, nu-ţi aminteşti de ce ai plecat la Washington în aşa grabă?

— Nu. Şi e clar că nici ţie nu ţi-am spus.

— Ai zis că pentru mine e mai bine să nu ştiu nimic. Totuşi, am fost îngrijorată. L-am sunat pe vechiul tău prieten de la Washington, Anthony Carroll. Lucrează la CIA.

— Şi el a făcut ceva?

— Ţi-a telefonat la hotelul Carlton, luni seară, şi aţi stabilit să vă vedeţi la micul dejun, marţi dimineaţă, la prima oră... dar n-ai mai venit. Te-a căutat toată ziua. Acum o să-l sun, să-l înştiinţez că totul e în ordine.

— E evident că s-a întâmplat ceva cu mine între luni seară şi marţi dimineaţă.

— Ar trebui să te vadă un doctor, să-ţi facă un control.

— Mă simt bine. Însă sunt o mulţime de lucruri pe care vreau să le aflu. Avem copii?

— Nu.

Luke a simţit o tristeţe care i se părea familiară, ca durerea surdă a unei vechi răni.

— Am tot încercat să facem un copil de când ne-am căsătorit, în urmă cu patru ani, dar nu am reuşit, a explicat Elspeth.

— Părinţii mei trăiesc?

— Mama ta. Locuieşte la New York. Tatăl tău a murit în urmă cu cinci ani.

Luke a simţit un val brusc de întristare, care părea să vină de niciunde. Pierduse amintirile cu tatăl lui şi îl copleşea sentimentul că nu va mai putea să-l vadă niciodată. I se părea insuportabil de trist.

— Ai doi fraţi şi o soră, toţi mai mici decât tine, a continuat Elspeth. Sora ta e cea mai mică şi e preferata ta. E cu zece ani mai tânără ca tine, locuieşte în Baltimore.

— Ai numerele lor de telefon?

— Sigur. Aşteaptă să mă duc după ele.

— Aş vrea să vorbesc cu ei, nu ştiu de ce.

A auzit un suspin înăbuşit la capătul celălalt al firului.

— Plângi?

— Nu am nimic, a răspuns Elspeth trăgându-şi nasul.

Luke şi-o imagina cum scotea o batistă din poşetă.

— Mi s-a făcut deodată milă de tine, a spus ea, cu vocea înlăcrimată. Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Au fost câteva momente dificile.

— Stai să-ţi dau numerele de telefon.

— Suntem bogaţi? a întrebat Luke, după ce a notat numerele de telefon.

— Tatăl tău a fost un bancher de succes. Ţi-a lăsat mulţi bani. De ce?

— Bill Hide mi-a zis că stau în „apartamentul meu obişnuit” de la Carlton.

— Înainte de război tatăl tău a fost consilier în administraţia Roosevelt şi îi plăcea să-şi ia familia cu el când se ducea la Washington. Aţi avut întotdeauna un apartament luxos la Carlton. Cred că te ţii de tradiţie.

— Deci noi doi nu trăim din banii pe care mi-i dă armata.

— Nu, deşi în Huntsville încercăm să nu facem prea mare paradă, în comparaţie cu colegii tăi.

— Aş putea să-ţi tot pun întrebări toată dimineaţa, însă ce vreau, de fapt, este să aflu cum mi s-a întâmplat treaba asta. Vrei să iei avionul încoace în seara asta?

A urmat un moment de tăcere.

— Doamne, de ce?

— Ca să descifrăm misterul ăsta împreună. Aş avea nevoie de ajutor... şi de un camarad, ca să spun aşa.

— Ar trebui să uiţi toate astea şi să vii tu aici.

Aşa ceva era de neimaginat.

— Nu pot să uit. Trebuie să aflu ce se petrece. E prea ciudat ca să ignor totul.

— Luke, nu pot să plec de la Cape Canaveral. Suntem pe cale să lansăm primul satelit american, ce naiba! Nu pot să las baltă echipa într-un moment ca ăsta.

— Probabil că ai dreptate.

Luke înţelegea, dar în acelaşi timp se simţea rănit de refuzul ei.

— Cine e Bern Rothsten?

— A fost la Harvard cu tine şi Anthony Carroll. Acum e scriitor.

— Se pare că a încercat să dea de mine. Poate că ştie el despre ce e vorba.

— Sună-mă mai târziu, bine? În noaptea asta o să fiu la motelul Starlite.

— OK.

— Ai grijă de tine, Luke, te rog, a spus ea, sinceră.

— Aşa o să fac, promit, a asigurat-o el şi a închis.

A rămas o clipă în tăcere. Se simţea sleit din punct de vedere emoţional. O parte din el voia să se ducă la hotel şi să se întindă. Numai că era prea curios. A ridicat receptorul din nou şi a format numărul pe care îl lăsase Bern Rothsten.

— Aici e Luke Lucas, a zis el, când cineva a răspuns.

Bern avea o voce gravă şi un uşor accent newyorkez.

— Luke, slavă cerului! Ce dracu' ai păţit?

— Toată lumea îmi pune întrebarea asta. Răspunsul e că nu prea ştiu nimic, în afară de faptul că mi-am pierdut memoria.

— Ţi-ai pierdut memoria?

— Exact.

— La naiba! Ştii cum ţi s-a întâmplat?

— Nu. Speram să ai tu vreo idee.

— S-ar putea.

— De ce ai încercat să dai de mine?

— Eram îngrijorat. M-ai sunat luni. Ai zis că erai pe drum încoace, că voiai să mă vezi şi că o să mă suni de la Carlton. Dar nu m-ai mai sunat.

— Luni noaptea mi s-a întâmplat ceva.

— Mda. Ascultă, trebuie să telefonezi cuiva. Doctorul Billie Josephson e un expert de talie mondială în probleme de memorie.

Numele i-a aprins un bec.

— Cred că am dat peste numele ei la bibliotecă.

— E şi fosta mea soţie, şi o veche prietenă de-a ta.

Bern i-a dat lui Luke numărul de telefon al lui Billie.

— O sun chiar acum. Bern...

— Da?

— Mi-am pierdut memoria şi se pare că o veche prietenă e expert mondial în memorie. Nu ţi se pare o coincidenţă a naibii de mare?

— Chiar aşa, a zis Bern.

• 4:45 P.M.

Ultima treaptă, care conţine satelitul, are doi metri lungime şi doar cincisprezece centimetri lăţime, şi

cântărește paisprezece kilograme. Are forma unui burlan de sobă.

Billie programase o întâlnire de o oră cu un pacient, un fotbalist care fusese accidentat – suferise o comoţie cerebrală în urma unei coliziuni cu un membru al echipei adverse. Era un subiect interesant, pentru că era capabil să-şi amintească totul până cu o oră înainte de meci, dar nimic după aceea, până în clipa în care s-a trezit stând pe linia de fund a terenului, cu spatele la joc, întrebându-se cum a ajuns acolo.

În timpul întrevederii, mintea i-a stat în altă parte, cu gândul la Fundaţia Sowerby şi la Anthony Carroll. Când a terminat cu jucătorul de fotbal şi i-a telefonat lui Anthony, se simţea frustrată şi nerăbdătoare. A avut noroc şi l-a prins pe Anthony la birou din prima încercare.

— Anthony, a zis ea brusc, ce mama dracului se întâmplă?

— O mulţime de lucruri, a răspuns el. Egiptul şi Siria au convenit să se unifice, fustele devin tot mai scurte şi Roy Campanella şi-a rupt gâtul într-un accident de maşină şi s-ar putea să nu mai joace niciodată pentru echipa Dodgers.

Billie şi-a stăpânit impulsul de a ţipa la el.

— Am fost „sărită” pentru funcţia de director de cercetare aici, la spital, a rostit ea, cu un calm silit. Len Ross a primit postul. Ştiai?

— Mda, cred că da.

— Nu înţeleg. Mă gândeam că s-ar putea să-l pierd în faţa unui outsider mai bine pregătit... Sol Weinberg, de la Princeton, sau cineva de genul ăsta. Dar toată lumea ştie că sunt mai bună decât Len.

— Chiar aşa?

— Anthony, fii serios! O ştii prea bine. Ce dracu’, chiar tu m-ai împins pe direcţia asta de cercetare, cu ani în urmă, la sfârşitul războiului, când eram...

— Bine, bine, îmi amintesc, a întrerupt-o el. Chestiile alea sunt în continuare strict secrete, să ştii.

Billie nu credea că lucruri pe care le făcuseră în timpul războiului mai puteau fi şi în prezent secrete importante, însă nu avea importanţă.

— Atunci, de ce nu am primit slujba?

— Ar trebui să ştiu eu asta?

Era umilitor, Billie simţea lucrul acesta, dar nevoia de a înţelege era mai mare decât stânjeneala.

— Fundaţia insistă pentru Len.

— Cred că e dreptul lor.

— Anthony, spune-mi!

— Asta fac.

— Faci parte din fundaţie. Este ceva foarte neobişnuit ca un fond de administrare să se amestece într-o astfel de decizie. În mod normal, lasă asta pe seama specialiştilor. Trebuie să ştii de ce au făcut această excepţie?

— Păi, nu ştiu. Şi bănuiala mea e că pasul nu a fost făcut, deocamdată. În mod cert nu a avut loc nicio şedinţă pe tema asta... Aş fi aflat de ea.

— Charles era foarte sigur.

— Nu pun la îndoială faptul că e adevărat, din nefericire pentru tine. Însă nu e genul de treburi pentru care se decide în mod deschis. Mai degrabă, directorul şi unul sau doi membri ai consiliului s-au întâlnit la Cosmos Club şi au stat de vorbă la un pahar. Unul dintre ei l-a sunat pe Charles şi i-a spus. El nu-şi poate permite să-i supere, aşa că a fost de acord. Aşa se rezolvă lucruri de genul ăsta. Mă surprinde doar că Silverton a fost foarte sincer cu tine.

— Cred că era şocat. Nu înţelege de ce ar face ei aşa ceva. M-am gândit că poate ştii tu.

— Probabil că e o tâmpenie absolută. Ross e familist?

— Căsătorit, are patru copii.

— Directorul nu prea e de acord cu femeile care câştigă salarii mari, când există şi bărbaţi care se luptă să-şi întreţină familia.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Am un băiat şi o mamă în vârstă de care am grijă!

— N-am zis că e logic. Ascultă, Billie, trebuie să plec, iartă-mă. Te sun mai târziu.

— Bine.

După ce a închis, a rămas cu ochii ţintă pe telefon, încercând să-şi limpezească gândurile. Conversaţia i se păruse falsă şi se întreba de ce. Era perfect plauzibil ca Anthony să nu ştie despre maşinaţiunile celorlalţi membri ai Fundaţiei. Atunci, de ce nu-l credea? Când se gândea la discuţia lor, îşi dădea seama că Anthony fusese evaziv – ceea ce nu-i stătea în fire. Până la urmă

îi spusese cât ştia, dar împotriva voinţei lui. Totul convergea către o concluzie foarte clară.

Anthony minţea.

• 5 P.M.

Treapta a patra a rachetei este din titan, un metal uşor, însă foarte rezistent, şi nu din oţel inox. Greutatea mică îi permite rachetei un plus de greutate de aproape un kilogram, în echipamente ştiinţifice.

Când Anthony a pus receptorul în furcă, telefonul a sunat iar, aproape imediat. A ridicat şi a auzit vocea lui Elspeth, speriată.

— Pentru Dumnezeu, aştept de un sfert de oră pe fir!

— Am vorbit cu Billie, care...

— Nu contează. Eu tocmai am vorbit cu Luke.

— Iisuse, cum adică?

— Taci din gură şi ascultă-mă. Era la Institutul Smithsonian, în clădirea Aviaţiei, cu un grup de oameni de ştiinţă.

— Am plecat chiar acum.

Anthony a pus în furcă receptorul şi a ieşit în goană pe uşă. Pete l-a văzut şi a fugit după el. Au coborât în parcare şi au sărit în maşina lui Anthony.

Faptul că Luke vorbise cu Elspeth îl supăra pe Anthony. Lucrul sugera că totul începea să se destrame. Dar poate dacă ajungea la Luke înaintea tuturor, mai reuşea totuşi să ţină urzeala laolaltă. Le-a luat zece minute ca să parcurgă Independence Avenue şi 10th Street. Au lăsat maşina în dreptul intrării din spate a muzeului şi au dat fuga la vechiul hangar care era clădirea Aviaţiei. Lângă intrare era un telefon public, însă nici urmă de Luke.

— Ne despărţim, a zis Anthony. Eu o iau la dreapta, tu la stânga.

A trecut printre exponate, scrutând chipurile bărbaţilor care priveau vitrinele din sticlă şi se zgâiau la aparatele de zbor suspendate de plafon. În capătul opus intrării s-a întâlnit cu Pete, care a făcut un gest dezolat, cu braţele goale, întinse lateral.

Pe una dintre laturile hangarului erau toalete şi nişte birouri. Pete a verificat toaleta bărbaţilor şi Anthony a căutat prin birouri. Luke sunase, probabil, de la unul dintre acele telefoane, dar nu mai era acolo.

— Nimic, a spus Pete când a ieşit din toaleta bărbaţilor.

— E o adevărată catastrofă, a zis şi Anthony.

— Chiar aşa, s-a mirat Pete, încruntându-se. O catastrofă? Individul ăsta e mai important decât mi-ai zis, nu?

— Da, a recunoscut Anthony. S-ar putea să fie cel mai periculos om din America.

— Doamne!

La peretele din capătul hangarului Anthony a văzut o stivă de scaune puse unele peste altele şi un pupitru de conferinţe mobil. Un tânăr într-un costum de tweed vorbea cu doi bărbaţi în salopetă. Anthony şi-a amintit că Elspeth spusese despre Luke că era cu un grup de oameni de ştiinţă. Poate că ar putea totuşi să-i ia urma.

— Scuzaţi-mă, aici a avut loc vreo conferinţă anume?

— Sigur, profesorul Larkley a susţinut o prelegere despre combustibilii pentru rachete, a răspuns tânărul. Mă numesc Will McDermott şi eu am organizat-o, în cadrul Anului International al Geofizicii.

— A participat şi doctorul Claude Lucas?

— Da. Sunteţi prieten cu el?

— Da.

— Ştiţi că şi-a pierdut memoria? Nu ştia nici cum îl cheamă, înainte să-i spun eu.

Anthony şi-a înghiţit o înjurătură. De asta îi fusese teamă din clipa în care Elspeth i-a spus că vorbise cu Luke. „Uitucul” ştia cine era cu adevărat.

— Trebuie să dau urgent de dr. Lucas, a zis Anthony.

— Ce păcat, tocmai a plecat!

— A spus unde se duce?

— Nu. Am încercat să-l încurajez să meargă la un doctor, să i se facă un control, dar a zis că se simţea bine. Mi se pare că era foarte şocat.

— Da, mulţumesc, apreciez ajutorul pe care ni-l daţi.

Anthony s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat în viteză. Era furios.

Pe Independence Avenue a văzut o patrulă de la Circulaţie. Doi poliţişti verificau o maşină parcată pe partea cealaltă a drumului. Anthony s-a apropiat şi a văzut că maşina era un Ford Fairlane alb cu albastru.

— Ia te uită! i-a spus el lui Pete.

A verificat plăcuţele de înmatriculare. Era chiar maşina pe care Rosy Curioasa o văzuse de la fereastra ei din Georgetown.

Le-a arătat ofiţerilor de poliţie legitimaţia CIA.

— Tocmai aţi depistat o maşină parcată ilegal? a întrebat el.

— Nu, a răspuns cel mai în vârstă dintre cei doi, am văzut un bărbat care era la volanul ei, pe 9th Street. Însă a reuşit să fugă de noi.

— L-aţi lăsat să vă scape? s-a arătat mirat Anthony, nevenindu-i să creadă.

— A întors la o sută optzeci de grade şi s-a repezit fix în aglomeraţie! a adăugat şi poliţistul mai tânăr. Al naibii de bun şofer, cine-o fi el.

— După câteva minute am văzut maşina parcată aici, dar tipul nu mai e, a completat celălalt poliţist.

Anthony ar fi vrut să le dea cap în cap ţestele lor goale. În loc de asta i-a lămurit:

— Acest bărbat este un fugar şi e posibil să fi furat o altă maşină din cartier şi să plece.

Şi-a scos o carte de vizită din portofel.

— Dacă primiţi vreo reclamaţie despre o maşină furată prin apropiere, vă rog să mă sunaţi la numărul acesta. Da?

Poliţistul mai în vârstă a citit cartea de vizită şi a spus:

— Mă asigur personal că aşa se va întâmpla, domnule Carroll.

Anthony şi Pete au revenit la Cadillac-ul galben şi au plecat.

— Ce crezi că va face în continuare? a întrebat Pete.

— Nu ştiu. S-ar putea să se ducă direct la aeroport şi să ia avionul spre Florida; s-ar putea duce la Pentagon; sau poate se duce la hotel. La dracu', s-ar putea să-i intre în cap să se ducă la New York, să-şi vadă mama. E posibil să fim nevoiţi să ne răspândim în zece direcţii.

A rămas tăcut, pe gânduri, în timp ce a parcat şi a intrat în Clădirea Q. Când a ajuns la el în birou a zis:

— Vreau doi oameni la Union Station, doi la staţia de autobuz. Vreau doi oameni la birou, să-i sune pe toţi membrii familiei lui Luke, prietenii şi cunoştinţele, să-i întrebe dacă se aşteaptă să-l

vadă sau dacă au veşti de la el. Vreau să te duci împreună cu doi oameni la hotelul Carlton. Ia-ţi o cameră şi pe urmă păzeşte holul. O să vin şi eu acolo, mai târziu.

Pete a ieşit şi Anthony a închis uşa.

În acea zi, pentru prima oară, Anthony era speriat. De vreme ce Luke îşi cunoştea identitatea, cine ştie ce altceva s-ar fi putut să mai afle. Proiectul acesta trebuia să reprezinte marele triumf al lui Anthony, dar se transforma într-un dezastru care putea să-i pună capăt carierei.

Putea să-i pună capăt vieţii.

Dacă ar reuşi să-l găsească pe Luke, ar putea să mai repare situaţia. Însă ar trebui să ia măsuri drastice. Nu ar mai fi fost de ajuns să-l pună pe Luke sub supraveghere. Trebuia să rezolve problema o dată pentru totdeauna.

Cu inima grea, s-a dus la fotografia preşedintelui Eisenhower, care atârna pe perete. A tras de una dintre laturile ramei şi tabloul s-a dat deoparte, rotit pe balamale, ca să dezvăluie un seif. A format combinaţia, a deschis uşa seifului şi a scos din el pistolul.

Era un Walther P38 semiautomat, pistolul pe care îl folosise armata germană în cel de-al Doilea Război Mondial. Lui Anthony îi fusese dat înainte de a pleca în Africa de Nord. Mai avea şi un amortizor, conceput special de OSS ca să se potrivească armei.

Prima dată când ucisese un om folosise acel pistol.

Albin Moulier era un trădător care îi dăduse în vileag poliţiei pe membrii Rezistenţei franceze. Meritase să moară – cei cinci membri ai celulei fuseseră de acord cu asta. Au tras la sorţi, într-un grajd părăsit la kilometri distanţă de orice aşezare, noaptea, târziu, cu o singură lampă care arunca umbre mişcătoare pe pereţii aspri din piatră. Anthony ar fi putut să nu participe, pentru că era singurul străin, dar atunci ar fi pierdut respectul celorlalţi, aşa că a insistat să-şi încerce norocul alături de ei. Şi trăsese paiul scurt.

Albin fusese imobilizat de roata ruginită a unui plug stricat, nici măcar nu era legat la ochi, ascultase discuţia şi văzuse cum au tras la sorţi. S-a scăpat pe el când au pronunţat sentinţa la moarte şi a ţipat când l-a văzut pe Anthony că scotea pistolul. Ţipătul a ajutat: l-a făcut pe Carroll să vrea să-l omoare repede, doar ca să oprească zgomotul. L-a împuşcat pe Albin de la mică distanţă, între ochi, cu un singur glonţ. După aceea ceilalţi i-au

spus că a făcut-o bine, fără ezitări sau regrete, ca un bărbat adevărat.

Anthony încă îl mai visa pe Albin.

A scos amortizorul din seif, l-a fixat pe ţeava pistolului şi l-a înşurubat bine. Şi-a pus paltonul. Era o haină lungă din păr de cămilă, la un singur rând de nasturi, cu buzunare interioare adânci. Şi-a băgat pistolul în buzunarul din dreapta, cu patul în jos şi amortizorul ieşind din el. A lăsat haina descheiată şi a băgat mâna stângă, a tras pistolul afară apucând de amortizor şi l-a trecut în mâna dreaptă. Apoi a mutat butonul de siguranţă de pe latura stângă a armei până la poziţia „Foc”. Întreaga chestiune a durat o secundă. Amortizorul făcea ca arma să fie incomodă. Ar fi fost mai uşor să ducă separat cele două componente. Totuşi, era posibil să nu aibă vreme să fixeze amortizorul înainte de a trage. Era mai bine să-l lase aşa.

Şi-a încheiat paltonul şi a ieşit.

• 6 P.M.

Satelitul este mai degrabă de forma unui glonţ decât sferic. Teoretic, o sferă ar fi mai stabilă; *dar, în practică, satelitul trebuie să aibă nişte antene care ies din el, cu rolul de a asigura comunicaţiile radio, iar antenele îi strică forma sferică.*

Luke a luat un taxi până la Spitalul de Boli Nervoase şi la recepţie şi-a spus numele, zicând că avea programare la doctoriţa Josephson.

La telefon, Billie fusese fermecătoare: îngrijorată pentru el, bucuroasă să-i audă vocea, curioasă să afle că şi-a pierdut memoria, nerăbdătoare să-l vadă cât mai repede. Vorbea cu un accent sudist, ca şi cum avea permanent în gâtlej un hohot de râs gata să răbufnească.

Ea cobora grăbită scările, o femeie scundă, cu un halat alb, de laborator, ochii mari, căprui şi roşeaţa trecătoare a înflăcărării pe chip. Luke nu s-a putut abţine şi a zâmbit văzând-o.

— Ce bine îmi pare să te văd! a zis ea şi s-a aruncat de gâtul lui, îmbrăţişându-l.

Luke a simţit imboldul să-i răspundă exuberanţei şi a strâns-o cu putere. Speriat că s-ar fi putut să o ofenseze, a încremenit cu mâinile în aer.

Billie a râs.

— Nu-ţi aminteşti de mine, e clar. Nu-ţi face probleme. Sunt aproape inofensivă.

Luke şi-a lăsat braţele să-i cadă în jurul umerilor ei. Trupul micuţ era moale şi rotund pe sub haina de laborator.

— Vino, te conduc la mine în birou.

L-a dus pe scări în sus.

Când traversau coridorul spaţios, o femeie cu părul alb, îmbrăcată în halat de baie, a zis:

— Doamnă doctor! Îmi place iubitul tău!

Billie a zâmbit şi a replicat:

— Marlene, pe urmă ţi-l dau şi ţie.

Billie avea o încăpere micuţă, cu un birou simplu şi un dulap din metal pentru dosare, dar îl înfrumuseţase cu flori şi o pictură abstractă şi ostentativă, în culori vii. I-a oferit lui Luke cafea şi a deschis un pachet de biscuiţi, apoi l-a întrebat despre amnezie.

Pe măsură ce el îi răspundea la întrebări, Billie lua notiţe. Luke nu mâncase nimic de douăsprezece ore, aşa că a hăpăit toţi biscuiţii. Femeia a zâmbit şi l-a întrebat:

— Mai vrei? Mai am un pachet.

Luke a clătinat din cap că nu.

— Mi-am făcut o imagine destul de clară, a zis ea într-un final. Suferi de amnezie globală, însă în afară de asta pari sănătos din punct de vedere mintal. Nu pot să-ţi evaluez starea de sănătate fizică, pentru că nu sunt un astfel de doctor şi e de datoria mea să-ţi recomand să faci un control medical cât mai repede cu putinţă.

Apoi i-a zâmbit şi a continuat:

— Oricum, pari în regulă, doar puţin zdruncinat.

— Există vreun tratament pentru o astfel de amnezie?

— Nu, nu este. În general, procesul este ireversibil.

Era o lovitură pentru el. Luke sperase că totul ar fi putut să-i revină în amintire într-o străfulgerare de moment.

— Doamne! a şoptit el.

— Nu fi abătut, a rostit Billie cu blândeţe. Cei care suferă de genul acesta de amnezie au toate facultăţile mintale şi sunt în

stare să înveţe ceea ce s-a uitat; aşadar, de obicei, sunt capabili să-şi reia firul vieţii şi să trăiască normal. O să fii bine.

Chiar şi în timp ce afla veştile acelea groaznice, Luke şi-a dat seama că o urmărea fascinat, concentrându-şi atenţia mai întâi asupra ochilor ei, care păreau să degaje compasiune, apoi a gurii expresive şi în final asupra felului în care lumina lămpii de birou îi cădea pe buclele negre. Voia ca ea să nu se oprească, să vorbească la nesfârşit.

— Ce anume mi-a provocat amnezia? a întrebat el.

— O afecţiune a creierului este prima posibilitate ce trebuie explorată. Totuşi, nu există niciun semn de rănire şi ai menţionat că nu ai dureri de cap.

— Exact. Atunci, ce altceva?

— Există câteva variante, a explicat ea, cu răbdare. Poate să fie provocată de stresul prelungit, un şoc brusc sau droguri. Mai trebuie avut în vedere şi un efect secundar al tratamentului pentru schizofrenie, care presupune o combinaţie de şocuri electrice şi medicamente.

— Se poate depista care dintre ele m-au afectat?

— Nu în mod concludent. Azi-dimineaţă ai fost mahmur, zici. Dacă nu a fost din cauza băuturii, s-ar putea să fie vorba de efectele post factum ale drogurilor. Cert e că nu vei ajunge la un răspuns final doar discutând cu doctorii. Trebuie să afli ce s-a întâmplat cu tine în intervalul dintre luni seara şi azi-dimineaţă.

— Mă rog, cel puţin ştiu ce să caut. Şoc, droguri sau tratamentul pentru schizofrenie.

— Nu eşti schizofrenic. Ai o percepţie foarte bună asupra realităţii. Care e următoarea mutare?

Luke s-a ridicat în picioare. N-ar fi vrut să renunţe la compania acelei femei seducătoare, dar aflase de la ea tot ce se putea.

— O să-i fac o vizită lui Bern Rothsten. Cred că s-ar putea să ştie câte ceva.

— Ai maşină?

— I-am cerut taximetristului să mă aştepte.

— Te conduc.

În timp ce coborau scările, Billie l-a luat afectuos de braţ.

— De când ai divorţat de Bern? a întrebat-o Luke.

— De cinci ani. Destul ca să devenim din nou prieteni.

— Asta e o întrebare ciudată, însă trebuie să ţi-o adresez. Noi doi am fost vreodată împreună?

— Vai de mine! a exclamat Billie. Chiar am fost iubiţi!

• 1943

În ziua în care Italia a capitulat, Billie a dat peste Luke în holul Clădirii Q.

La început nu l-a recunoscut. A văzut un bărbat slab, la vreo treizeci de ani, îmbrăcat într-un costum care îi era prea larg, iar ochii ei au trecut peste el fără să-l recunoască. Apoi l-a auzit vorbind.

— Billie? Nu-ţi aminteşti de mine?

Îi recunoştea vocea, desigur, şi asta a făcut ca inima să-i bată mai tare. Dar când a privit din nou la bărbatul acela emaciat care rostise cuvintele, a scos un ţipăt de groază. Capul lui arăta ca un craniu descărnat. Părul lui, odinioară strălucitor, devenise tern. Gulerul cămăşii îi era prea larg şi haina părea că stătea aninată pe un umeraş din sârmă. Ochii lui erau cei ai unui bătrân.

— Luke! a exclamat ea. Arăţi îngrozitor!

— Dumnezeule, mulţumesc, a răspuns el, cu un zâmbet obosit.

— Iartă-mă, a spus ea repede.

— Nu-ţi face griji! Am slăbit câteva kilograme, ştiu. Nu prea era de mâncare acolo unde am fost.

Billie ar fi vrut să îl ia în braţe, însă s-a abţinut, deoarece nu era sigură că lui i-ar fi plăcut.

— Ce faci aici? a întrebat-o Luke.

Billie a oftat din toţi rărunchii.

— Un training: hărţi, radio, arme de foc, lupta neînarmată.

— Nu prea eşti costumată pentru ju-jitsu.

Lui Billie îi plăcea încă să se îmbrace cu stil, în ciuda războiului. În acea zi purta un costum galben-pal, cu haina tip bolero şi o fustă îndrăzneaţă, scurtă până la genunchi, şi o pălărie mare, de forma unei farfurii răsturnate. Fireşte, nu-şi putea permite să cumpere hainele cele mai la modă din salariul plătit de armată: făcuse costumul chiar ea, la o maşină de cusut împrumutată. Tatăl ei îşi învăţase toţi copiii să coasă.

— O iau ca pe un compliment, a replicat fata, surâzând, în timp ce începea să-şi revină din şoc. Pe unde ai umblat?

— Ai o clipă, să vorbim?

— Sigur.

Ea trebuia să participe la un curs de criptografie, dar la dracu' cu el.

— Haide să mergem afară!

Era o după-amiază caldă de septembrie. Luke şi-a scos haina de la costum, şi-o aruncat-o pe un umăr, apoi au pornit să se plimbe pe marginea bazinului cu apă din cadrul complexului Lincoln Memorial, Washington, DC.

— Cum ai ajuns la OSS?

— Anthony Carroll a aranjat, a răspuns ea.

Oficiul Serviciilor Strategice era considerat un departament de elită şi slujbele de acolo erau foarte râvnite.

— Anthony şi-a folosit influenţa pe care o are familia lui ca să intre acolo. Acum este asistentul personal al lui Bill Donovan, sau „Wild Bill" Donovan, şeful OSS. Am fost şoferul unui general timp de un an şi l-am însoţit peste tot prin Washington, aşa că m-am simţit foarte fericită să fiu trimisă aici. Anthony şi-a folosit poziţia ca să-şi aducă toţi cunoscuţii de la Harvard. Elspeth e la Londra, Peg e în Cairo şi înţeleg că Bern şi cu tine aţi fost pe undeva în spatele liniilor inamice.

— În Franţa, a precizat Luke şi a zâmbit.

— Cum a fost acolo?

Luke şi-a aprins o ţigară. Era o apucătură nouă – la Harvard nu fumase – şi trăgea fumul ţigării în piept ca şi cum era sursa vieţii.

— Primul om pe care l-am ucis a fost un francez, a zis el, deodată.

Era dureros de limpede că bărbatul avea nevoie să vorbească despre asta.

— Spune-mi cum s-a întâmplat.

— Era poliţist, un jandarm. Claude, îl chema la fel ca pe mine. Nu era chiar un tip rău – antisemit, dar nu mai mult decât francezul mediu sau decât mulţi dintre americani, dacă e vorba. A dat peste ferma unde se întâlnea gruparea mea. Nu încăpea îndoială ce făceam noi acolo – aveam hărţi pe masă şi puştile aşezate într-un colţ şi Bern le arăta franţujilor cum să lege sârmele la o bombă cu ceas.

Luke a scos un hohot de râs ciudat, fără pic de umor.

— Afurisitul dracului a încercat să ne aresteze pe toţi. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Trebuia să-l ucidem, indiferent de ce ar fi făcut.

— Şi ce ai făcut tu? a întrebat Billie, în şoaptă.

— L-am scos afară şi l-am împuşcat în ceafă.

— Oh, Dumnezeule!

— Nu a murit imediat. A durat cam un minut.

Billie l-a apucat de mână şi a strâns. Luke nu şi-a retras-o şi au continuat să se plimbe de-a lungul bazinului îngust, mână în mână. I-a mai relatat o istorisire despre o femeie, luptătoare în Rezistenţă, care fusese prinsă şi torturată, iar Billie a plâns, lacrimile strălucindu-i pe obraz în soarele cald de septembrie. După-amiaza s-a mai răcorit şi Luke a continuat să scoată la iveală detalii întunecate: maşini aruncate în aer, ofiţeri germani asasinaţi, camarazi din Rezistenţă împuşcaţi în schimburi de focuri şi familii de evrei duse către destinaţii necunoscute, ţinându-şi de mână copiii, plini de încredere.

Se plimbau de două ore, când la un moment dat Luke s-a împiedicat şi Billie l-a prins, ca să nu cadă.

— Dumnezeule! Sunt aşa de obosit. Dorm foarte prost.

Billie i-a chemat un taxi şi l-a condus la hotel.

Luke stătea la Carlton. În general, armata nu-şi permitea un astfel de lux, dar Billie şi-a amintit că familia lui era înstărită. Avea un apartament luxos. În living era un pian de concert şi – ceva ce ea nu mai văzuse până atunci – un telefon în baie.

A sunat la room-service şi a comandat supă de pui şi ouă jumări, chifle calde şi o carafă cu lapte rece. Aşezat pe canapea, Luke a început o altă poveste, una amuzantă, despre cum au sabotat o fabrică producătoare de farfurii pentru armata germană.

— Am intrat în atelierul ăla mare de prelucrare a metalului şi acolo erau vreo cincizeci de femei enorme, musculoase, care încărcau furnalul şi loveau matriţele cu barosul. Am strigat la ele: „Ieşiţi din clădire! O să sară în aer!” Femeile au început să râdă la mine! Nu voiau să plece şi au continuat toate să muncească. Nu mă crezuseră.

Înainte să termine povestirea, a sosit mâncarea.

Billie a semnat nota, i-a dat un bacşiş chelnerului şi a dus farfuriile în camera de servire a mesei. Când s-a întors iar la el,

Luke adormise. L-a trezit doar cât să-l ducă în dormitor şi să-l întindă pe pat.

— Nu pleca, a bălmăjit el, apoi ochii i s-au închis iar.

I-a scos ghetele şi i-a slăbit uşor cravata. Prin fereastra deschisă intra un vânticel blajin. Nu avea nevoie de pături.

Billie s-a aşezat pe marginea patului şi l-a privit o vreme, amintindu-şi de drumul lung de la Cambridge la Newport, în urmă cu aproape doi ani. I-a mângâiat obrazul cu muchia degetului mic, aşa cum făcuse şi în noaptea aceea. Luke nu s-a mişcat.

Fata şi-a scos pălăria şi pantofii, a rămas puţin pe gânduri şi şi-a scos fusta şi jacheta. Apoi, doar în ciorapi şi lenjerie, s-a întins pe pat. Şi-a pus braţele în jurul umerilor lui ososi, i-a tras capul la piept şi l-a îmbrăţişat.

— Acum totul e bine, a zis ea. Când te vei trezi, voi fi tot aici.

•••

A venit noaptea. Temperatura a scăzut. Billie a închis fereastra şi a tras o cuvertură peste ei. Puţin după miezul nopţii a adormit şi ea, cu braţele în jurul trupului lui cald.

În zori, după ce dormise douăsprezece ore, Luke s-a trezit brusc şi s-a dus la baie. A revenit câteva minute mai târziu şi s-a băgat la loc în pat. Îşi scosese costumul şi cămaşa şi nu mai avea decât lenjeria pe el. A luat-o în braţe şi a strâns-o.

— Am uitat să-ţi spun ceva foarte important.

— Ce?

— În Franţa, tot timpul m-am gândit la tine. În fiecare zi.

— Da? a şoptit Billie. Chiar aşa?

Luke nu i-a răspuns. Adormise din nou.

A rămas în îmbrăţişarea lui, gândindu-se la el în Franţa, cum îşi risca viaţa şi o purta pe ea în amintire; şi era aşa de fericită, încât simţea că o să-i plesnească inima.

La ora opt dimineaţă, Billie s-a dus în livingul apartamentului, a telefonat în Clădirea Q şi le-a spus că se îmbolnăvise. Era prima zi când se învoia din motive de sănătate, în mai bine de un an de când lucra pentru armată. A făcut o baie şi s-a spălat pe cap, apoi s-a îmbrăcat. A comandat cafea şi fulgi de porumb de la room-service. Chelnerul i-a spus doamna Lucas. Era bucuroasă că nu a fost o chelneriţă, pentru că o femeie ar fi observat că nu purta verighetă.

Crezuse că mirosul de cafea îl va trezi pe Luke, însă nu a fost aşa. A citit *Washington Post* de la un capăt la altul, chiar şi pagina de sport. Tocmai îi scria mamei sale, în Dallas, pe hârtia hotelului, când Luke a apărut din dormitor în lenjerie, împleticindu-se, cu părul negru încâlcit şi obrazul acoperit de boarea albăstruie a bărbii nerase. Billie i-a surâs, fericită că el s-a trezit.

Părea confuz.

— Cât am dormit?

Billie s-a uitat la ceasul de la mână. Era aproape de amiază.

— Vreo optsprezece ore.

Nu-şi dădea seama ce gândea el. Era bucuros să o vadă? Stânjenit? Oare îşi dorea ca ea să plece?

— Doamne, a spus Luke, frecându-se la ochi. Nu am mai dormit aşa de un an. Ai stat aici tot timpul? Arăţi proaspătă ca o floricică.

— Am dormit şi eu puţin.

— Ai stat peste noapte?

— Mi-ai cerut să rămân.

Luke s-a încruntat.

— Parcă îmi amintesc...

A clătinat din cap.

— Frate, ce vise am avut, a zis el, în drum spre telefon. Room-service? Vreau un cotlet în sânge, cu trei ouă ochiuri. Plus suc de portocale, pâine prăjită şi cafea.

Billie a ridicat din sprâncene. Nu-şi petrecuse niciodată noaptea cu un bărbat, aşa că nu ştia la ce să se aştepte dimineaţa, dar asta chiar o dezamăgise. Era aşa de lipsit de romantism, că se simţea aproape insultată. Îi amintea de fraţii ei când se trezeau – tot neraşi, morocănoşi şi flămânzi. Îi veni totuşi în minte că starea lor se îmbunătăţea în general, odată ce mâncau.

— Aşteptaţi puţin, a zis el la telefon şi s-a uitat la Billie. Vrei şi tu ceva?

— Da, nişte ceai cu gheaţă.

Luke a repetat comanda ei şi a închis.

S-a aşezat lângă ea pe canapea.

— Am vorbit mult ieri.

— Ăsta e adevărul.

— Cât de mult?

— Vreo cinci ore în şir.

— Iartă-mă!

— Nu ai de ce să-ţi ceri iertare. Indiferent ce faci, te rog să nu-ţi ceri iertare.

Ochii ei s-au umplut de lacrimi.

— N-am să uit toată viaţa mea.

El i-a luat mâinile într-ale lui.

— Îmi pare aşa de bine că ne-am întâlnit din nou.

Inima femeii a tresăltat.

— Şi mie, a zis ea.

Începea să semene cu ceea ce sperase ea că va fi.

— Mi-ar plăcea să te sărut, dar nu mi-am mai schimbat hainele de douăzeci şi patru de ore.

Billie a resimţit o senzaţie bruscă, asemenea unui mugure irupând primăvara, şi şi-a dat seama că era udă. Era şocată de ea însăşi: nu i se mai întâmplase niciodată atât de repede.

Dar s-a abţinut. Încă nu se hotărâse unde voia să ajungă cu toate astea. Avusese toată noaptea la dispoziţie, ca să se decidă, însă nici măcar nu se gândise la asta. În acel moment se temea că, odată ce l-ar fi atins, îşi va pierde controlul. Şi pe urmă, ce?

Războiul adusese în Washington o nouă relaxare a normelor morale, dar pentru ea asta nu existase. Şi-a încleştat mâinile în poală şi a zis:

— Sunt sigură că nu am de gând să te sărut până când nu te vei îmbrăca.

Luke i-a aruncat o privire sceptică.

— Ţi-e teamă să nu te compromiţi?

Ironia din vocea lui a făcut-o să tresară, înfiorată.

— Ce vrei să spui, mai exact?

Luke a ridicat din umeri.

— Doar am petrecut noaptea împreună.

Billie era jignită şi indignată.

— Am rămas aici pentru că m-ai implorat să o fac! a protestat ea.

— Bine, nu te enerva.

Dorinţa pe care o simţise pentru el se transformase, într-o strălucire, într-o furie la fel de puternică.

— Te prăbuşeai de epuizare şi te-am băgat în pat, a zis ea, mânioasă. Pe urmă m-ai rugat să nu te las singur, aşa că am rămas.

— Îţi mulţumesc.

— Atunci, nu vorbi de parcă m-am purtat ca o... târfă!

— Nu asta am vrut să spun.

— Ba exact asta ai făcut! M-am compromis deja atât de tare, că orice altceva aş face nu mai contează.

Luke a oftat adânc.

— Mă rog, nu am avut de gând să insinuez aşa ceva. Doamne, faci atâta scandal pentru o remarcă la întâmplare.

— Prea a dracului de întâmplătoare.

Problema era că Billie *chiar* se compromisese.

La uşă a ciocănit cineva.

S-au uitat unul la altul.

— Room-service, cred, a presupus Luke.

Billie nu voia ca un chelner să o vadă împreună cu un bărbat dezbrăcat.

— Du-te în dormitor, i-a cerut ea.

— Bine.

— Mai întâi dă-mi inelul tău.

Luke s-a uitat la mâna lui stângă. Pe degetul mic purta un inel cu sigiliu.

— De ce?

— Ca să creadă chelnerul că sunt măritată.

— Dar nu mi-l scot niciodată de pe deget.

Asta a înfuriat-o şi mai tare.

— Dispari de aici, a şuierat ea.

Luke a intrat în dormitor. Billie a deschis uşa şi o chelneriţă a împins înăuntru căruciorul de servire.

— Poftiţi, donşoară, a zis fata.

Billie a roşit. Era ceva insultător în acel „donşoară”. A semnat nota de plată, însă nu i-a dat niciun bacşiş.

— Poftim, a zis şi Billie, şi i-a întors spatele.

Chelneriţa a plecat. Billie a auzit duşul curgând. Se simţea epuizată. Petrecuse ore sub presiunea unei pasiuni profund romantice şi apoi, în câteva minute, totul se fâsâise. Luke era, de obicei, aşa de delicat şi, cu toate acestea, se transformase într-un urs. Cum se putea întâmpla aşa ceva?

Indiferent care era motivul, o făcuse să se simtă vulgară. După un minut, două, avea să apară din baie, gata să stea jos şi să ia micul dejun cu ea, ca şi cum ar fi fost un cuplu căsătorit. Dar nu erau şi Billie se simţea din ce în ce mai stânjenită.

„Păi, a reflectat ea, dacă nu-mi place, de ce mai sunt încă aici?" Era o întrebare bună.

Şi-a pus pălăria. Era mai bine să plece cu urma de demnitate care îi mai rămăsese.

S-a gândit să-i scrie un bilet. Sunetul apei şiroind la duş s-a oprit. Luke era gata să-şi facă din nou apariţia, mirosind a săpun, îmbrăcat în halat, cu părul ud şi picioarele goale, numai bun să-l mănânci. Nu mai era timp pentru bilet.

A plecat din apartament, închizând încet uşa în urma ei.

•••

În următoarele patru săptămâni l-a văzut aproape în fiecare zi.

La început era în Clădirea Q, la şedinţele zilnice de informare. O căuta în pauza de prânz şi mâncau împreună la cantină sau luau sandvişuri şi mergeau în parc. Manierele lui reveniseră la obişnuita curtoazie relaxată şi asta o făcea să se simtă respectată şi protejată. Supărarea din cauza comportamentului său de la hotelul Carlton îi mai trecuse. Billie se gândea că poate nici el nu-şi mai petrecuse noaptea cu o iubită; şi, la fel ca ea, nu era sigur de protocolul în astfel de situaţii. Se purtase cu lejeritate, aşa cum ar fi făcut-o cu o soră – şi poate că sora lui era singura fată care îl văzuse vreodată numai în lenjerie.

La finele săptămânii îi dăduse întâlnire şi sâmbătă seara au mers să vadă filmul *Jane Eyre.* Duminică au fost cu canoea pe lacul Potomac. Plutea în aerul din Washington o senzaţie de sfârşeală. Oraşul era plin de tineri în drum spre front sau care reveneau acasă în permisie, bărbaţi pentru care moartea violentă reprezenta un eveniment cotidian. Voiau să joace jocuri de noroc, să bea, să danseze şi să facă amor, întrucât era posibil să nu mai aibă o altă ocazie. Barurile erau ticsite şi o fată fără iubit nu mai era nevoită să-şi petreacă vreo seară singură. Alaţii câştigau războiul, dar balonul de săpun al exuberanţei era zilnic spart de veştile despre rude, vecini şi amici din facultate ucişi şi răniţi pe linia frontului.

Luke se mai îngrăşase puţin şi începea să doarmă mai bine. Din privire îi dispăruse orice urmă de obsesii sau temeri. Şi-a

cumpărat câteva haine care erau pe măsură, cămăşi cu mâneca scurtă şi pantaloni albi şi un costum bleumarin din flanel, pe care îl purta când se întâlneau seara. Ceva din aerul lui de băietan îi revenise.

Vorbeau fără oprire. Ea îi explica în ce fel studiul psihologiei va ajunge până la urmă să elimine bolile mintale, iar el îi spunea cum vor reuşi oamenii să poată zbura pe Lună. Au retrăit acea noapte fatidică de weekend, care le schimbase vieţile. Au discutat despre război şi despre când ar putea să se termine: Billie credea că germanii nu mai puteau rezista mult timp, odată ce Italia căzuse, însă Luke era de părere că s-ar putea să mai dureze ani până va fi alungată Japonia din Pacific. Uneori ieşeau cu Anthony şi Bern şi discutau politică prin baruri, exact aşa cum făcuseră şi când erau cu toţii împreună, la facultate, într-o altă lume. În cursul unei săptămâni, Luke a luat avionul spre New York, ca să-şi viziteze familia, şi lui Billie i-a fost aşa de dor de el, că s-a îmbolnăvit. Nu se sătura niciodată de el, nici măcar nu ajungea să se plictisească. Luke era atent, spiritual şi isteţ.

Cam de două ori pe săptămână se certau serios. Fiecare dispută respecta modelul celei din apartamentul lui de la hotel. El spunea ceva pe un ton superior şi lipsit de tact sau lua vreo hotărâre despre planurile pentru seară fără să o consulte, sau presupunea că el ştia cel mai bine, legat de vreun subiect, sau o temă de la radio, sau automobile, sau tenis. Ea protesta aprins şi el o acuza că reacţiona exagerat. Ea se înfuria din ce în ce mai tare pe măsură ce încerca să-l facă să înţeleagă ce era greşit în atitudinea lui şi el începea să se simtă ca un martor ostil supus întrebărilor părţii adverse. În toiul certurilor, ea exagera sau făcea vreo afirmaţie deplasată, sau spunea ceva ce ştia că era fals. Atunci, el o acuza că nu era sinceră şi zicea că nu avea sens să discute cu ea, deoarece era în stare să afirme orice, doar să câştige disputa. El pleca, mai convins ca oricând că avea dreptate. După câteva minute, era înnebunită, îl căuta şi îl implora să uite şi să redevină prieteni. La început el păstra o expresie împietrită; apoi ea spunea ceva care îl făcea să râdă şi el se topea.

Dar în tot acest timp, ea nu s-a dus niciodată la hotelul lui şi când îl săruta, era o atingere abia simţită şi castă a buzelor, întotdeauna într-un loc public.

Chiar şi aşa, Billie simţea întotdeauna senzaţia aceea lichidă, înăuntrul ei, de fiecare dată când îl atingea şi ştia că nu putea să meargă mai departe fără să ajungă până la capăt.

Însorita lună septembrie s-a transformat într-un octombrie friguros şi Luke a primit o nouă însărcinare.

Vestea a venit într-o după-amiază de vineri. O aştepta pe Billie în holul Clădirii Q, să iasă de la muncă. A văzut după faţa lui că s-a întâmplat ceva rău.

— Ce e? a întrebat ea, imediat ce s-au întâlnit.

— Mă întorc în Franţa.

Billie era consternată.

— Când?

— Luni dimineaţă plec la Washington. Şi Bern la fel.

— Ce Dumnezeu, n-ai făcut destul?

— Nu mă deranjează pericolul, a spus Luke. Totuşi, nu vreau să te părăsesc.

Fetei i s-au umplut ochii de lacrimi. A înghiţit cu greu.

— Două zile, a îngăimat ea.

— Trebuie să-mi fac bagajele.

— Te ajut.

S-au dus la hotelul lui.

Imediat ce au ajuns în cameră, Billie l-a apucat de pulover, l-a tras spre ea şi a aplecat capul, ca el să o sărute. De data asta nu mai era nici urmă de castitate din partea ei. Şi-a plimbat vârful limbii peste buzele lui, apoi şi le-a întredeschis pe ale ei, pentru a-i primi limba lui.

Şi-a scos haina. Purta o rochie cu dungi verticale, alb cu albastru, şi guler alb.

— Atinge-mi sânii.

Luke părea surprins.

— Te rog, l-a implorat ea.

Mâinile lui s-au făcut cupă peste sânii ei mici. Billie a închis ochii şi s-a concentrat asupra senzaţiei care o încerca.

S-au despărţit şi ea l-a privit flămândă, încercând să-i memoreze chipul. Voia să nu-i uite niciodată albastrul ochilor, bucla de păr negru care îi cădea pe frunte, curbura maxilarului, moliciunea buzelor.

— Vreau o fotografie de-a ta, a zis ea. Ai vreuna?

— Nu umblu cu fotografii la mine, a zâmbit el şi a continuat, cu un accent de newyorkez: Ce sunt eu, Frank Sinatra?

— Trebuie să ai vreo fotografie de-a ta pe undeva.

— S-ar putea să am o fotografie de familie. Stai să caut, a spus Luke şi a intrat în dormitor.

Billie l-a urmat.

Valiza lui hărtănită, din piele maronie, stătea pe un stativ pentru valize. De patru săptămâni, şi-a dat seama Billie. Luke a scos o ramă din argint, care se deschidea ca o cărticică. Înăuntru erau două fotografii, câte una pe fiecare parte. A scos una dintre ele şi i-a întins-o.

Era o poză făcută în urmă cu trei sau patru ani şi înfăţişa un Luke mai tânăr şi mai gras, în tricou polo. Lângă el era un cuplu mai vârstnic, probabil părinţii lui, plus doi băieţi gemeni de vreo treisprezece ani şi o fetiţă. Cu toţii erau îmbrăcaţi în haine de plajă.

— Nu pot să o iau, e o fotografie cu familia ta, a zis fata, deşi şi-o dorea din tot sufletul.

— Eu vreau să ţi-o ofer. De fapt, aşa sunt, o părticică din familia mea.

Şi exact asta iubea Billie la el.

— Ai avut-o cu tine, în Franţa?

— Da.

Era aşa de importantă pentru el, încât abia dacă se îndura să îl lipsească de acea fotografie. Şi tocmai de aceea o considera şi mai de preţ.

— Arată-mi-o şi pe cealaltă, l-a rugat ea.

— Ce?

— Sunt două fotografii în rama aia.

Luke nu părea prea dornic să o facă, totuşi a deschis rama. A doua poză fusese decupată din albumul de absolvire al colegiului Radcliffe. Era o fotografie a lui Billie.

— Şi pe asta ai avut-o în Franţa? a întrebat ea, simţind cum gâtlejul îi era crispat, abia dacă putea să respire.

— Da.

Billie a izbucnit în lacrimi. Nu mai suporta. Luke îi decupase poza din albumul şcolii şi o purtase cu el, lângă fotografia familiei lui, în tot acel timp când viaţa îi fusese pusă în aşa de mare pericol. Nu-şi imaginase nicicum că însemna atât de mult pentru el.

— De ce plângi? a întrebat-o el.

— Fiindcă mă iubeşti, a răspuns ea.

— E adevărat. Îmi era teamă să-ţi spun. Te-am iubit încă din weekendul cu Pearl Harbor.

Pasiunea pe care o simţea Billie s-a transformat subit în furie.

— Cum poţi să spui asta, netrebnicule? M-ai părăsit!

— Dacă tu şi cu mine ajungeam atunci iubiţi, asta l-ar fi distrus pe Anthony.

— Să-l ia dracu' pe Anthony! a exclamat ea, lovindu-l cu pumnul în piept, deşi el nu părea să simtă. Cum poţi să pui fericirea lui Anthony mai presus de a mea, ticălos ce eşti?

— Ar fi fost lipsit de onoare.

— Nu pricepi, am fi putut să ne bucurăm unul de celălalt vreme de doi ani!

Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Şi acum mai avem doar două zile... două amărâte de zile afurisite!

— Atunci, încetează cu plânsul şi sărută-mă iar, a spus Luke.

Billie i-a cuprins gâtul cu braţele şi i-a tras capul spre ea. Lacrimile i se prelingeau printre buzele lor îngemănate, în gură. Luke a început să-i descheie rochia.

— Te rog, a zis ea, nerăbdătoare, pur şi simplu, rupe-o. El a tras tare de rochie şi nasturii au zburat până în talie. Încă o smucitură şi a descheiat-o complet. Billie a lăsat-o să-i alunece de pe umeri şi a rămas doar în chiloţi şi ciorapi.

Luke avea un aer solemn.

— Eşti sigură că vrei?

Ea se temea că pe Luke îl vor paraliza îndoielile de ordin moral.

— Trebuie, trebuie, te rog, nu te opri! a exclamat ea.

A împins-o uşor înapoi, pe pat. Billie s-a întins pe spate şi el s-a aşezat deasupra, sprijinindu-şi greutatea pe coate. S-a uitat în ochii ei.

— Nu am mai făcut-o niciodată.

— Nu-i nimic, a spus ea. Nici eu.

•••

Prima dată au terminat destul de repede, dar o oră mai târziu au vrut să o facă din nou şi de data asta a durat mai mult. Billie i-a spus că voia să facă totul, să-i ofere toate plăcerile la care visase el vreodată, să execute fiecare act posibil de intimitate sexuală. Au făcut dragoste tot weekendul, frenetici de dorinţă şi tristeţe, ştiind că s-ar putea să nu se mai vadă niciodată.

După ce Luke a plecat, luni dimineaţă, Billie a plâns două zile. Opt săptămâni mai târziu, şi-a dat seama că era însărcinată.

• 6:30 P.M.

Oamenii de ştiinţă nu pot decât să ghicească la ce temperaturi extreme, pozitive şi negative, va fi supus satelitul în spaţiu, în timp ce se deplasează din întunericul adânc din umbra Pământului la strălucirea crudă a luminii solare. Pentru a împiedica efectele acestea, cilindrul este parţial acoperit cu un strat strălucitor de oxid de aluminiu, în fâşii de o treime de centimetru lăţime, menite să respingă razele arzătoare ale soarelui, şi izolat cu fibră de sticlă, în scopul de a-l feri de frigul crunt din spaţiu.

— Da, am fost iubiţi, i-a răspuns Billie, în timp ce coborau scările.

Luke avea gura uscată. Îşi imagina cum o ţinea de mână, examinându-i chipul de partea cealaltă a unei mese, la lumina lumânărilor, sărutând-o, privind-o cum se dezbrăca. Se simţea vinovat, deoarece ştia că avea o soţie, numai că de soţie nu-şi aducea aminte şi Billie era chiar acolo, lângă el, vorbind cu însufleţire, zâmbindu-i şi mirosind vag a săpun parfumat.

Au ajuns la uşa clădirii şi s-au oprit.

— Ne iubeam? a întrebat Luke.

S-a uitat intens la ea, studiindu-i expresia. Până atunci faţa ei fusese uşor de citit, dar între timp cartea se închisese brusc şi nu mai vedea decât o copertă goală.

— Oh, da, a răspuns ea şi, chiar dacă tonul era unul lejer, în vocea i se ascundea ceva. Credeam că erai singurul bărbat din lume.

Cum putuse să lase să-i scape o astfel de femeie? I se părea o tragedie mai mare decât faptul că îşi pierduse memoria.

— Şi apoi te-ai răzgândit.

— Sunt destul de bătrână acum ca să ştiu că nu există Făt-Frumos, ci doar nişte bărbaţi cu defecte mai mari sau mai mici.

Uneori poartă armuri strălucitoare, dar întotdeauna ele mai au şi pete de rugină pe alocuri.

Luke voia să ştie totul, fiecare detaliu, însă erau prea multe întrebări.

— Deci, te-ai măritat cu Bern.

— Da.

— Cum e el?

— Inteligent. Toţi bărbaţii mei trebuie să fie isteţi. Altfel mă plictisesc. Şi puternici... destul de puternici ca să mă provoace.

Billie a surâs şi zâmbetul ei era al cuiva cu suflet mare.

— Ce n-a mers?

— Valori conflictuale. Sună abstract, dar Bern şi-a riscat viaţa pentru cauza libertăţii, în două războaie, în Războiul Civil din Spania şi apoi în cel de-al Doilea Război Mondial... Şi în cazul lui, politica era mai presus de tot.

Exista o întrebare pe care Luke voia să o pună mai mult decât oricare alta. Nu îi trecea prin minte niciun fel mai delicat, mai ocolit, de a o adresa, aşa că a spus-o pe şleau.

— Acum ai pe cineva?

— Desigur. Îl cheamă Harold Brodsky.

Luke se simţea caraghios. Bineînţeles că avea pe cineva. Era o femeie divorţată, frumoasă, de treizeci de ani, bărbaţii ar trebui să stea la coadă ca să o invite în oraş. A zâmbit trist.

— El e Făt-Frumos?

— Nu, însă e inteligent, mă face să râd şi mă adoră.

Luke a simţit un frison de invidie străpungându-i inima. „Norocos, Harold ăsta”, a chibzuit el.

— Şi presupun că împărtăşiţi aceleaşi idealuri.

— Da. Cele mai importante lucruri din viaţa lui sunt copilul – Harold e văduv – şi activitatea lui ştiinţifică.

— Şi asta ce înseamnă?

— Chimia iodului. Şi eu am aceleaşi sentimente faţă de munca mea, a continuat Billie, zâmbind. Poate că nu sunt chiar o visătoare în privinţa bărbaţilor, însă cred că am rămas o idealistă când vine vorba de descoperirea misterelor minţii omeneşti.

Vorbele ei l-au readus pe Luke înapoi la criza prin care trecea. A fost ca o lovitură neaşteptată, şocantă şi dureroasă.

— Mi-aş dori să poţi descoperi şi misterul minţii mele.

Femeia s-a încruntat şi, în ciuda problemelor care îl apăsau, a observat cât de drăguţă era când îşi încreţea nasul, încurcată.

— E ciudat. Poate că ai suferit un traumatism cranian care nu a lăsat urme vizibile, dar în cazul ăsta e surprinzător că nu te doare capul.

— Nu mă doare.

— Nu eşti alcoolic şi nici narcoman, îmi dau seama doar uitându-mă la tine. Dacă ai suferit vreun şoc îngrozitor sau ai fost supus unui stres prelungit, probabil că aş fi aflat, fie de la tine, fie de la prietenii noştri comuni.

— Şi atunci, nu mai rămâne decât...

Billie a scuturat din cap.

— Sigur nu eşti schizofrenic, aşa că e imposibil să ţi se fi administrat tratamentul combinat cu medicamente şi electroterapie, care ar fi putut provoca...

S-a oprit brusc, privind ispititor de uluită, cu gura întredeschisă şi ochii mari.

— Ce-i? întrebă Luke.

— Tocmai mi-am amintit de Joe Blow.

— Cine?

— Joseph Blow. Numele m-a surprins pentru că mi s-a părut că suna a făcătură.

— Şi?

— A fost internat ieri, la sfârşitul zilei, după ce plecasem acasă. Apoi a fost externat, noaptea – ceea ce e cu totul straniu.

— Ce avea?

— Era schizofrenic. La naiba! a exclamat ea apoi, pălind.

Luke începea să înţeleagă la ce se gândise Billie.

— Şi pacientul ăsta...

— Haide să ne uităm pe fişa lui.

Billie s-a răsucit pe călcâie şi a luat-o la goană pe scări în sus.

Au grăbit pasul de-a lungul coridorului şi au intrat într-o încăpere pe a cărei uşă scria Birou Dosare. Nu era nimeni înăuntru. Billie a aprins lumina.

A deschis sertarul cu literele A-D, a frunzărit dosarele şi a tras unul afară. A citit cu glas tare:

— Bărbat alb, 1,85 m înălţime, 81 de kilograme, 37 de ani.

Bănuiala lui Luke s-a confirmat.

— Crezi că eu am fost, a spus el.

Billie a încuviinţat. Pacientului i se administrase tratamentul care provoacă amnezia globală.

— Dumnezeule! a exclamat Luke, consternat şi intrigat în acelaşi timp.

Dacă Billie avea dreptate, însemna că i se făcuse acest lucru în mod intenţionat. Aşa se explica şi faptul că fusese urmărit tot timpul – probabil de cineva care dorea neapărat să se asigure că tratamentul funcţionase.

— Cine a făcut-o?

— Colegul meu, doctorul Leonard Ross, e cel care l-a internat pe pacient. Len e psihiatru. Aş vrea să ştiu care au fost motivele pentru care colegul meu a autorizat tratamentul. În mod normal, un pacient trebuie ţinut sub observaţie o vreme, de obicei câteva zile, înainte de a i se administra un tratament. Şi nu-mi pot imagina justificările medicale pentru externarea pacientului imediat după aceea, chiar dacă aveau acordul rudelor. Este cu totul împotriva regulamentului.

— Se pare că Ross a încurcat-o.

— Probabil că nu, a zis Billie, oftând. Dacă fac plângere, lumea o să mă acuze că sunt ranchiunoasă, dezamăgită, deoarece Len a obţinut funcţia pe care mi-o doream eu, director de cercetare, aici.

— Când s-a întâmplat asta?

— Astăzi.

Luke era nedumerit.

— Ross a fost promovat *astăzi*?

— Da. Presupun că nu e o coincidenţă.

— Nici vorbă! A fost mituit. I s-a promis promovarea în schimbul efectuării acestui tratament complet neregulamentar.

— Nu pot să cred. Ba da, pot. E o fire foarte slabă.

— Dar e unealta altcuiva. Un superior din ierarhia spitalului trebuie să-l fi pus să o facă.

— Nu, a zis Billie, clătinând din cap. Cei care finanţează postul, Fundaţia Sowerby, au insistat ca Ross să fie numit. Mi-a zis şeful meu. Nu reuşeam să înţelegem de ce. Acum ştiu.

— Totul se potriveşte... dar rămâne la fel de încurcat ca mai înainte. Cineva din fundaţie voia să-mi pierd memoria?

— Pot să-mi dau seama despre cine e vorba, a zis Billie. Anthony Carroll. El e membru în consiliul de administraţie.

Luke şi-a amintit numele. Era tipul de la CIA de care pomenise Elspeth.

— Tot mai rămâne de lămurit de ce.

— Acum avem pe cine să întrebăm, a spus Billie şi a pus mâna pe telefon.

În timp ce ea forma numărul, Luke a încercat să-şi pună ordine în gânduri. În ultima oră suferise şoc peste şoc. I se spusese că nu-şi va mai recăpăta memoria. Aflase că o iubise pe Billie şi că o pierduse şi nu reuşea să înţeleagă cum de fusese aşa de tâmpit. Apoi descoperise că amnezia îi fusese provocată deliberat şi că responsabil de asta era cineva de la CIA. Cu toate acestea, tot nu avea idee de ce i se întâmplase acest lucru.

— Vreau să vorbesc cu Anthony Carroll, a cerut Billie, la telefon, pe un ton imperativ. Sunt doctoriţa Josephson. Bine, atunci să-i spuneţi că trebuie să vorbesc urgent cu el. Să mă sune acasă, fix într-o oră, a mai adăugat ea, privindu-şi ceasul.

Apoi faţa i s-a întunecat.

— Nu mă face din vorbe, amice, ştiu sigur că poţi să-i transmiţi un mesaj la orice oră din zi sau din noapte, oriunde s-ar afla.

A trântit receptorul.

Văzând privirea lui Luke, i s-a făcut jenă.

— Scuze. Tipul mi-a spus: „Să văd ce pot să fac”, de parcă urma să-mi întoarcă o ditamai favoarea.

Luke şi-a amintit că Elspeth îi spusese că Anthony Carroll era un vechi prieten care fusese la Harvard cu Luke şi Bern.

— Anthony ăsta. Credeam că e prieten.

— Mda, a încuviinţat Billie îngrijorată, afişând o expresie de încruntare pe chip. Aşa credeam şi eu.

• 7:30 P.M.

Problema temperaturii este un obstacol esenţial în cazul zborurilor cosmice cu oameni la bord. Pentru a evalua eficacitatea izolaţiei termice, Explorer are patru termometre: *trei în învelişul exterior, ca să măsoare temperatura exterioară, şi celălalt în interior, în compartimentul echipamentelor, pentru a măsura*

temperatura interioară. Scopul este să se menţină nivelul între 4 şi 21 de grade Celsius – o plajă confortabilă pentru supravieţuirea omului.

Bern locuia pe Massachusetts Avenue, cu vedere spre defileul pitoresc de la Rock Creek, într-un cartier cu reşedinţe mari şi ambasade străine. Apartamentul lui era în stil iberic, decorat cu mobilier colonial hispanic, forme contorsionate din lemn închis la culoare. Pereţii de un alb imaculat expuneau picturi ale unor peisaje scăldate în soare. Luke şi-a amintit că Billie spusese despre Bern că a luptat în Războiul Civil din Spania.

Era uşor să ţi-l imaginezi pe Bern ca luptător. Părul negru începuse să-i cadă şi burta îi atârna puţin peste cureaua pantalonilor sport, dar faţa lui avea ceva dur, iar ochii cenuşii, o privire sumbră. Luke se întreba dacă un bărbat atât de cu picioarele pe pământ va fi în stare să creadă ciudata poveste pe care avea să i-o spună.

Bern i-a strâns mâna cu căldură şi i-a oferit o cafea tare într-o ceaşcă mică. Pe capacul cutiei gramofonului, într-o ramă din argint, era portretul unui bărbat între două vârste, îmbrăcat cu o cămaşă ruptă şi înarmat cu o puşcă. Luke a luat-o să o privească.

— Largo Benito, a explicat Bern. Cel mai remarcabil bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Am luptat cu el în Spania. Pe fiul meu îl cheamă Largo, dar Billie îi spune Larry.

Probabil că Bern îşi amintea de Războiul din Spania ca de perioada cea mai frumoasă din viaţa lui. Luke se întreba cu invidie care fusese cea mai frumoasă perioadă din propria lui viaţă.

— Presupun că am avut amintiri formidabile despre vreun moment, a zis el, abătut.

Bern l-a privit pătrunzător.

— Ce mama dracului se petrece, bătrâne?

Luke s-a aşezat şi i-a povestit ce descoperire făcuseră, el şi Billie, la spital. Apoi a spus:

— Iată ce bănuiesc că mi s-a întâmplat. Nu ştiu dacă o să mă crezi, însă tot o să-ţi spun, deoarece sper sincer să poţi face puţină lumină în misterul ăsta.

— O să fac ce pot.

— Am venit la Washington luni, chiar înainte de lansarea rachetei, ca să mă întâlnesc cu un general de armată. Scopul era secret, ceva ce nu am pomenit nimănui. Soţia mea era îngrijorată din pricina mea şi i-a telefonat lui Anthony, ca să-i ceară să mă supravegheze. Anthony a stabilit să ne întâlnim marţi dimineaţă, la micul dejun.

— Pare logic. Anthony e cel mai vechi prieten al tău. Când v-am cunoscut eraţi deja colegi de cameră.

— Partea care urmează e ceva mai speculativă. M-am întâlnit cu Anthony să luăm micul dejun, înainte de a merge la Pentagon. Mi-a pus ceva în cafea, să mă adoarmă, apoi m-a băgat în maşină la el şi m-a dus la Spitalul de Boli Nervoase din Georgetown. Probabil că a îndepărtat-o cumva pe Billie sau poate că a aşteptat până când a plecat ea de la serviciu. Oricum, s-a asigurat că ea n-o să mă vadă şi m-a internat sub un nume fals. Pe urmă a luat legătura cu doctorul Len Ross, despre care ştia că putea fi corupt. S-a folosit de poziţia lui de membru în consiliul de administraţie al Fundaţiei Sowerby şi l-a convins pe Len să-mi aplice un tratament care să-mi distrugă memoria.

Luke a făcut o pauză, aşteptându-se ca Bern să spună că toată povestea era ridicolă, imposibilă, invenţia unei imaginaţii bogate. Dar nu a fost aşa. Spre surpriza lui Luke, Bern a zis simplu:

— Pentru Dumnezeu, de ce?

Luke începea să se simtă mai bine. Dacă Bern îl credea, poate că avea să-l ajute.

— Deocamdată, a zis Luke, să ne concentrăm asupra modului, şi nu a motivului.

— Bine.

— Ca să-şi acopere urmele, m-a externat din spital, m-a îmbrăcat în zdrenţe – probabil cât încă eram inconştient în urma tratamentului – şi m-a abandonat în Union Station, împreună cu un amic a cărui sarcină era să mă convingă că aşa trăiam şi în acelaşi timp să mă supravegheze şi să se asigure că tratamentul amnezic avusese efect.

— Trebuie să-şi fi dat seama că, mai devreme sau mai târziu, aveai să afli adevărul, a opinat Bern, aparent sceptic.

— Nu neapărat... oricum, nu tot adevărul. Sigur, a trebuit să ia în calcul că după câteva zile sau săptămâni o să-mi dau seama

cine eram. Dar s-a gândit că voi fi crezut în continuare că aveam mintea varză. Oamenii chiar îşi pierd memoria după ce beau prea mult, cel puţin aşa se spune. Dacă mi se părea greu de crezut şi ajungeam să pun întrebări, urmele s-ar fi şters între timp. Billie probabil că ar fi uitat de pacientul misterios – iar în cazul în care şi-ar fi amintit, Ross ar fi distrus fişa medicală.

— Un plan riscant, însă unul cu şanse reale de reuşită, a zis Bern şi a dat din cap, meditativ. În munca sub acoperire, asta este, în general, cel mai bun lucru pe care poţi să-l speri.

— Mă surprinde că nu eşti mai sceptic.

Ben a ridicat din umeri.

Luke a insistat.

— Ai vreun motiv pentru care accepţi aşa de uşor povestea asta?

— Cu toţii am lucrat ca agenţi. Lucruri de felul ăsta se întâmplă.

Luke simţea clar că Bern îi ascundea ceva. Dar nu putea să facă nimic altceva decât să-l roage.

— Bern, pentru numele lui Dumnezeu, dacă mai este ceva ce ştii, spune-mi. Am nevoie de orice fărâmă de ajutor pe care pot să o obţin.

Bern părea angoasat.

— Este ceva... însă e secret şi nu vreau să bag pe nimeni în belea.

Inima lui Luke a tresăltat, plină de speranţă.

— Spune-mi, te rog. Sunt disperat.

— Te cred că eşti, a zis Bern.

S-a uitat la Luke cu o privire intensă. Apoi a tras adânc aer în piept şi a adăugat:

— Bun, atunci uite ce e. Către sfârşitul războiului, Billie şi Anthony au lucrat la un proiect special pentru OSS, intitulat „Comitetul pentru Serul Adevărului”. Tu şi cu mine n-am ştiut nimic la vremea aceea, dar eu am aflat mai târziu, când eram însurat cu Billie. Căutau medicamente care i-ar fi afectat pe prizonierii aflaţi în interogatoriu, în sensul de a mărturisi adevărul. Au încercat cu mescalină, barbiturice, scopolamină şi canabis. Subiecţii testelor erau soldaţi suspectaţi că ar simpatiza cu comuniştii. Billie şi Anthony au vizitat baze militare din Atlanta, Memphis şi New Orleans. Câştigau încrederea soldatului

suspectat, îi dădeau drogul şi verificau dacă el divulga vreun secret.

Luke a început să râdă.

— Deci o grămadă de pifani au tras pe nas gratis!

Bern a încuviinţat.

— La nivelul acela, toată tărăşenia părea uşor comică. După război, Billie s-a întors la colegiu şi şi-a susţinut lucrarea de doctorat despre efectele diferitelor droguri legale, cum ar fi nicotină, asupra stării mentale a oamenilor. Când a devenit, în sfârşit, profesor, a continuat să lucreze în acelaşi domeniu, concentrându-se asupra felului în care drogurile şi alţi factori afectează memoria.

— Dar nu pentru CIA.

— Eu aşa credeam. Dar m-am înşelat.

— Iisuse!

— În 1950, când Roscoe H. Hillenkoetter era directorul CIA, agenţia a început un proiect al cărui nume de cod a fost „Bluebird” şi Hillenkoetter a autorizat folosirea unor fonduri nedeclarate, aşa că nu a existat o evidenţă contabilizată. Au finanţat o serie întreagă de proiecte legitime de cercetare din diverse universităţi, canalizând fondurile prin intermediul unor fundaţii, pentru a masca adevărata lor sursă. Şi au finanţat şi cercetările lui Billie.

— Şi ea ce părere a avut?

— Ne-am certat din cauza asta. I-am spus că nu era corect, că agenţii CIA aveau de gând să spele creierele oamenilor. Ea zicea că orice descoperire ştiinţifică poate fi folosită în scopuri bune sau rele, că făcea o cercetare inestimabilă şi că nu-i păsa cine achita nota de plată.

— Ăsta e motivul pentru care aţi divorţat?

— Oarecum. Pe atunci scriam scenariul unei emisiuni radio care se chema *Poveste poliţistă,* însă voiam să mă apuc de film. În 1952 am scris un scenariu de film despre o agenţie guvernamentală secretă, care spăla creierele cetăţenilor inocenţi. Jack Warner mi l-a cumpărat, dar lui Billie nu i-am spus nimic.

— De ce?

— Ştiam că CIA ar anula filmul.

— Pot face asta?

— Pe crucea mea că da.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Filmul a ieşit în 1953. Frank Sinatra a jucat rolul unui cântăreţ de club care era martorul unui asasinat politic şi căruia i se ştergea apoi memoria, cu un procedeu secret. Joan Crawford juca pe şefa lui. A avut un succes uriaş. Cariera mea era aranjată... eram înecat în oferte pe bani buni, de la toate studiourile de film.

— Şi Billie?

— Am dus-o la premieră.

— Presupun că s-a înfuriat.

— A luat-o razna, a zis Bern, zâmbind amar. A zis că m-am folosit de informaţii confidenţiale pe care le-am obţinut de la ea. Era sigură că CIA îi va retrage fondurile, îi va distruge cercetările. A fost sfârşitul căsătoriei noastre.

— La asta se referea Billie când a zis că aveaţi valori conflictuale.

— Are dreptate. Cu tine ar fi trebuit să se mărite... N-am înţeles niciodată, de fapt, de ce n-a făcut-o.

Luke a rămas cu respiraţia tăiată. Era curios să afle de ce spusese Bern asta. Însă a amânat întrebarea.

— Oricum, ca să revenim la anul 1953, presupun că CIA nu i-a tăiat finanţarea.

— Nu, a precizat Bern, cu o expresie amarnic de furioasă. În schimb, mi-au distrus cariera.

— Cum aşa?

— Am fost supus unei investigaţii vizând loialitatea. Desigur, fusesem comunist, chiar până la sfârşitul războiului, aşa că am fost o ţintă uşoară. Am fost trecut pe lista neagră în Hollywood şi nici măcar la vechea mea slujbă de la radio nu m-am putut întoarce.

— Ce rol a avut Anthony în toate astea?

— Billie a zis că a făcut tot ce i-a stat în putere ca să mă apere, însă şefii l-au dat la o parte.

Bern s-a încruntat puţin.

— După tot ce mi-ai spus acum, mă întreb dacă a fost, într-adevăr, aşa.

— Şi ce-ai făcut?

— Am avut câţiva ani grei, apoi mi-a venit ideea cu *Gemenii teribili.*

Luke a ridicat din sprâncene.

— E o serie de cărţi pentru copii, a explicat Bern, arătând spre rafturile bibliotecii.

Copertele erau viu colorate.

— Întâmplarea face că i le-ai citit copilului surorii tale.

Luke era fericit că avea un nepot sau o nepoată – sau mai mulţi. Îi plăcea ideea de a le citi cu glas tare. Erau atâtea lucruri pe care trebuia să le afle despre sine. A fluturat din mână spre apartamentul scump în care erau.

— Cărţile au, probabil, mult succes.

Bern a dat din cap că da.

— Prima poveste am scris-o sub un pseudonim şi am folosit un agent literar care le simpatiza pe victimele vânătorii de vrăjitoare a lui McCarthy. Cartea a fost un bestseller uriaş şi de atunci am scris câte două pe an.

Luke s-a ridicat şi a luat o carte de pe raft. A citit:

Ce e, oare, mai lipicioasă, mierea sau ciocolata? *Gemenii trebuiau să afle. De aceea au făcut experimentul care a înfuriat-o atât de mult pe mami.*

Luke a zâmbit. Îşi imagina copii cărora le plăceau chestiile astea. Pe urmă s-a întristat.

— Elspeth şi cu mine nu avem copii.

— Nu ştiu de ce, a zis Bern. Ţi-ai dorit întotdeauna cu tărie o familie.

— Am încercat, dar nu s-a întâmplat, a răspuns Luke, închizând cartea. Am o căsătorie fericită?

Bern a oftat.

— Dacă tot mă întrebi, nu.

— De ce?

— Ceva nu mergea, însă nu ştiai ce. Mi-ai telefonat o dată, să-mi ceri sfatul, dar n-am putut să te ajut.

— În urmă cu câteva minute ai zis că Billie ar fi trebuit să se mărite cu mine.

— Păi da, eraţi îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt.

— Şi atunci, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu exact. După război v-aţi certat foarte rău. Nu sunt prea sigur care a fost motivul.

— Trebuie să o întreb pe Billie.

— Probabil.

Luke a pus cartea înapoi pe raft.

— Oricum, acum înţeleg de ce nu ai reacţionat cu totală neîncredere la povestea mea.

— Da, a consimţit Bern. Cred că Anthony a făcut-o.

— Ai idee totuşi de ce?

— Habar nu am.

• 8 P.M.

Dacă variaţiile de temperatură sunt mai mari decât estimările, este posibil ca tranzistorii de germaniu să se supra-încălzească, bateriile cu mercur vor îngheţa, iar satelitul nu va reuşi să transmită datele înapoi pe Pământ.

Billie stătea la măsuţa ei de toaletă, împrospătându-şi machiajul. Considera că ochii erau trăsătura ei cea mai reuşită şi întotdeauna şi-i machia cu grijă, cu tuş negru, fard cenuşiu de pleoape şi puţin rimel. Lăsase deschisă uşa de la dormitor şi auzea televizorul mitraliind de jos: Larry şi Becky-Ma se uitau la cel mai de succes western care a apărut vreodată pe micul ecran, *Wagon Train* (*Caravana*), regizat de John Ford.

În acea seară nu avea chef să iasă la întâlnire. Evenimentele de peste zi îi stârniseră sentimente puternice. Era furioasă că nu primise slujba pe care şi-o dorea, uluită de ceea ce făcuse Anthony, şi se simţea confuză şi ameninţată de descoperirea faptului că vechea atracţie dintre ea şi Luke era la fel de intensă şi de periculoasă ca întotdeauna. S-a trezit reanalizându-şi relaţiile ei cu Anthony, Luke, Bern şi Harold, întrebându-se dacă în viaţa ei luase deciziile corecte. După toate câte se întâmplaseră, perspectiva de a-şi petrece seara urmărind serialul dramatic de televiziune *Kraft Television Theater* împreună cu Harold i se părea insipidă, chiar dacă pe el îl plăcea foarte tare.

S-a auzit telefonul.

Billie a sărit de pe scaun şi a traversat încăperea până la aparatul de lângă pat, dar Larry ridicase deja receptorul, în hol. A auzit vocea lui Anthony:

— Aici CIA. Washington este pe punctul de a fi invadat de o armată de verze gigantice săltăreţe.

Larry chicotea.

— Unchiule Anthony, tu eşti!

— Dacă sunteţi abordaţi de o varză, nu încercaţi, repet, nu încercaţi să discutaţi cu ea.

— Varza nu poate să vorbească!

— Singurul fel în care puteţi să o trataţi este să o snopiţi în bătaie lovind-o cu felii de pâine.

— Inventezi totul! a spus Larry râzând iar.

— Anthony, a zis Billie, sunt pe fir.

— Larry, du-te şi pune-ţi pijamaua, bine? l-a îndemnat Anthony.

— Bine, a consimţit Larry şi a închis.

Vocea lui Anthony s-a schimbat.

— Billie?

— Da.

— Voiai să te sun... urgent. Am înţeles că l-ai făcut zdrenţe pe ofiţerul de serviciu.

— Mda. Anthony, ce dracu’ pui la cale?

— Cred că trebuie să-mi pui întrebări mai clare...

— Nu face pe nebunul, pentru Dumnezeu. Mi-am dat seama că minţeai ultima oară când am discutat, dar atunci nu ştiam care era adevărul. Acum ştiu. Am aflat ce i-ai făcut lui Luke azi-noapte, în spitalul meu.

S-a lăsat tăcerea.

— Vreau o explicaţie, a continuat Billie.

— Chiar nu pot să vorbesc despre asta la telefon. Dacă ne-am putea întâlni la un moment dat, în zilele care urmează...

— Pe dracu’! a exclamat ea, fiindcă nu avea de gând să-l lase să tragă de timp. Vreau să-mi spui varianta ta chiar acum.

— Ştii că nu pot...

— Poţi să faci al dracului de bine orice doreşti, aşa că nu pretinde altceva în faţa mea.

— Ar trebui să ai încredere în mine, a protestat Anthony. Suntem prieteni de douăzeci de ani.

— Mda, şi m-ai băgat în belea de la prima noastră întâlnire.

— Încă mai eşti furioasă pentru asta? a întrebat-o Anthony cu o voce ce suna amuzată.

Billie s-a înmuiat.

— Sigur că nu. Vreau să am încredere în tine. Eşti naşul băiatului meu.

— O să-ţi explic totul dacă vrei să te întâlneşti cu mine mâine.

Aproape că era gata să accepte, dar apoi şi-a amintit ce făcuse el.

— Noaptea trecută n-ai avut încredere în mine, nu? Ai acţionat pe la spatele meu, chiar la mine în spital.

— Ţi-am spus, pot să-ţi explic…

— Ar fi trebuit să-mi explici *înainte* să mă decepţionezi. Spune-mi adevărul, sau mă duc la FBI în clipa în care pun receptorul jos. Tu alegi.

Era periculos să-i ameninţi pe bărbaţi – adeseori asta îi făcea încăpăţânaţi. Dar ştia cât de mult ura CIA intervenţia FBI-ului şi cât le era de teamă de asta, mai ales când agenţia acţiona la limita legalităţii, ceea ce însemna în majoritatea cazurilor. Agenţii federali, care îşi păzeau cu gelozie dreptul exclusiv de a-i vâna pe spioni în interiorul SUA, ar fi savurat şansa de a investiga activităţile ilegale ale CIA pe teritoriul Statelor Unite. Şi în cazul în care ceea ce făcea Anthony, orice ar fi fost, era absolut cinstit, atunci ameninţarea lui Billie nu avea efect. Însă dacă el sărea peste limitele legale, atunci bărbatul se va speria.

Anthony a oftat.

— Mă rog, sun de la un telefon public şi presupun că nici telefonul tău nu e ascultat.

A făcut pauză.

— S-ar putea să-ţi vină greu să mă crezi.

— Încearcă-mă.

— Păi, uite. Billie, Luke e spion.

O clipă, Billie a rămas mută de uimire; apoi a zis:

— Nu fi absurd!

— E comunist, agent al Moscovei.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Dacă îţi închipui că o să înghit chestia asta…

— Am depăşit faza în care să-mi mai pese dacă tu crezi sau nu.

Tonul lui Anthony devenise brusc dur.

— De ani de zile transmite sovieticilor secrete despre rachetele noastre. Cum crezi că au reuşit ei să pună Sputnik-ul pe o orbită în timp ce satelitul nostru se află încă pe masa de laborator? Din punct de vedere ştiinţific nu sunt înaintea

noastră, pentru Dumnezeu! Ei s-au bucurat de toate cercetările noastre, ca şi de ale lor. Iar Luke este răspunzător de asta.

— Anthony, amândoi îl cunoaştem pe Luke de douăzeci de afurisiţi de ani. Politica nu l-a interesat niciodată!

— Asta este cea mai bună acoperire dintre toate.

Billie a ezitat. Era, oare, posibil să fie adevărat? Fără îndoială că un spion serios va pretinde că nu era interesat de politică, nici măcar că era republican.

— La naiba, Luke nu şi-ar trăda ţara!

— Sunt oameni care o fac! Aminteşte-ţi: când lucra cu Rezistenţa franceză era mână în mână cu comuniştii. Sigur, atunci erau de partea noastră, dar e clar că el a continuat şi după război. Personal, cred că motivul pentru care nu s-a însurat cu tine a fost că ar fi intrat în conflict cu activitatea lui pentru sovietici.

— S-a însurat cu Elspeth.

— Da, însă nu au făcut copii.

Billie s-a aşezat pe treptele scării, descumpănită.

— Ai vreun indiciu?

— Am *dovada*... planurile top-secret pe care i le-a dat unui cunoscut ofiţer KGB.

În acel moment era total perplexă.

— Nu înţeleg.

— Billie, urma să-l ucidem.

— Cine urma să-l ucidă?

— Noi, CIA. Ştii că armata e pe cale să lanseze primul nostru satelit. Dacă racheta asta eşuează, ruşii vor domina spaţiul cosmic în viitorul previzibil, aşa cum britanicii au dominat America timp de două sute de ani. Trebuie să înţelegi că Luke reprezintă cea mai mare ameninţare pentru puterea şi prestigiul american, de la război încoace. Decizia de a-l elimina a fost luată la o oră după ce am aflat despre el.

— De ce să nu-l judecaţi, pur şi simplu, ca spion?

— Şi să lăsăm ca toată lumea să afle că securitatea noastră e atât de slabă, încât sovieticii ne ştiu de ani de zile secretele despre rachetă? Gândeşte-te ce ar însemna asta pentru influenţa americană... mai ales în toate acele ţări subdezvoltate care cochetează cu Moscova. Opţiunea aceasta nici măcar nu a fost luată în discuţie.

— Şi atunci, ce s-a întâmplat?

— L-am convins să încerce asta. Am mers până la vârf. Nimeni nu ştie ce fac, cu excepţia directorului CIA şi a preşedintelui. Şi ar fi mers dacă Luke nu era un afurisit aşa de descurcăreţ. Aş fi putut să-l salvez *şi* să ţin secretă toată tărăşenia. Numai să fi crezut că şi-a pierdut memoria după o noapte de chef la greu şi să fi dus o vreme viaţa de vagabond. Aş fi putut ţine totul sub control. Nici chiar el nu ar fi ştiut ce secrete a divulgat.

Billie a avut un moment de egoism.

— Dar cariera mea n-ai ezitat să o distrugi.

— Ca să salvez viaţa lui Luke? N-am crezut că ai vrea să ezit.

— Nu mai fi aşa de al dracului de blazat, asta a fost mereu defectul tău cel mai mare.

— Oricum, Luke mi-a dat planul peste cap... cu ajutorul tău. Acum el e cu tine?

— Nu, a răspuns ea, simţind cum i se zbârleşte părul pe ceafă.

— Trebuie să vorbesc cu el înainte de a-şi face şi mai mult rău. Unde e?

— Nu ştiu, a minţit ea, din instinct.

— Sper că nu mi-ai ascunde tocmai mie ceva, nu?

— Bineînţeles că aş face-o. Doar mi-ai spus deja că organizaţia ta voia să-l ucidă pe Luke. Ar însemna să fiu toantă să-ţi dezvălui unde e, chiar dacă aş şti. Dar nu ştiu.

— Billie, ascultă-mă. Sunt singura speranţă pe care o are. Dacă vrei să-i salvezi viaţa, spune-i să-mi dea un telefon.

— O să mă gândesc la asta, a zis Billie, dar Anthony deja închisese.

• 8:30 P.M.

Compartimentul pentru instrumente nu are uşi sau trape de acces. Ca să lucreze la echipamentele din interior, inginerii de la Cape Canaveral trebuie să ridice tot învelişul. Este dificil, dar scuteşte considerabil din greutate, un factor critic în efortul desprinderii rachetei de forţa gravitaţională a Pământului.

Cu o mână tremurândă, Luke a pus jos telefonul.

— Pentru Dumnezeu, ce ţi-a zis? l-a întrebat Bern. Arăţi ca un spectru!

— Anthony susţine că aş fi un agent sovietic, i-a răspuns Luke.

Bern şi-a strâns parţial pleoapele.

— Şi...?

— Când CIA m-a descoperit, aveau de gând să mă ucidă, dar Anthony i-a convins că ar fi la fel de eficient să-mi şteargă memoria.

— O istorie vag plauzibilă, a rostit Bern, detaşat.

Luke era terminat.

— Iisuse Hristoase, poate să fie adevărat?

— Pe dracu'! Sigur că nu.

— Nu ai de unde să ştii.

— Ba am.

Lui Luke aproape că nu-i venea să spere.

— De unde?

— Deoarece *am fost* agent sovietic.

Luke îl privi încremenit.

— Ei şi? Puteam să fim amândoi agenţi, fără să ştim unul de altul.

Bern a clătinat din cap.

— Tu mi-ai terminat cariera.

— Cum?

— Mai vrei nişte cafea?

— Mulţam, nu. Mă ameţeşte.

— Arăţi ca dracu'. Când ai mâncat ultima oară?

— Billie mi-a dat nişte biscuiţi. Lasă mâncarea, spune-mi ce ştii.

Bern s-a ridicat în picioare.

— Îţi fac totuşi un sandviş, înainte să leşini.

Luke şi-a dat seama că îi era groaznic de foame.

— Ar fi grozav.

S-au dus amândoi în bucătărie. Bern a deschis frigiderul şi a scos o pâine de secară, un pachet cu unt, nişte carne din conservă şi o ceapă. Lui Luke a început să-i lase gura apă.

— Era în timpul războiului, a zis Bern, în timp ce ungea patru felii cu unt. Rezistenţa franceză era împărţită între gaullişti şi comunişti şi făceau manevre pentru a-şi stabili poziţia după

război. Roosevelt şi Churchill voiau să se asigure că forţele comuniste nu vor câştiga alegerile. Aşa că gaullиştii primeau toate armele şi muniţia.

— Şi ce părere aveam despre asta?

Bern a aşezat pe pâine carnea de vită, muştar şi rondele de ceapă.

— Nu aveai convingeri solide în legătură cu politica franceză, voiai doar să-i batem pe nazişti şi să te întorci acasă. În schimb, eu aveam alte planuri. Voiam să echilibrez lucrurile.

— Cum?

— Le-am vândut comuniştilor pontul despre o paraşutare de armament pe care o aşteptam, astfel încât ei să ne ambuscheze şi să ne fure echipamentele.

Bern şi-a scuturat capul, plin de remuşcări.

— Au dat chix în stil mare. Trebuiau să dea peste noi în drum spre bază, aparent din întâmplare, şi să ceară să împărţim frăţeşte. În loc de asta, ne-au atacat la punctul de aterizare, imediat ce materialele au ajuns la sol. Aşa că tu ţi-ai dat seama că fusesem trădaţi. Iar eu eram suspectul cel mai plauzibil.

— Ce am făcut?

— Mi-ai oferit un târg. Trebuia să încetez să mai lucrez pentru Moscova, chiar atunci, iar tu aveai să păstrezi secretul despre ce făcusem, pe vecie.

— Şi...?

Bern a ridicat din umeri.

— Amândoi ne-am ţinut promisiunile. Însă nu cred că m-ai iertat vreodată. Oricum, prietenia dintre noi nu a mai fost niciodată la fel, după aceea.

O pisică birmaneză cenuşie, imensă, a apărut de nicăieri, mieunând, iar Bern i-a aruncat pe podea o feliuţă de carne. Pisica a mâncat-o delicat şi şi-a lins lăbuţele.

— Dacă aş fi fost comunist, a zis Luke, te-aş fi acoperit.

— Absolut.

Luke începea să creadă în propria lui nevinovăţie.

— Dar puteam să fi devenit comunist după război.

— Nici vorbă. E ceva ce ţi se întâmplă când eşti tânăr, sau nu ţi se întâmplă deloc.

Era logic.

— Totuşi, puteam să fac spionaj pentru bani.

— Nu ai nevoie de bani. Familia ta e bogată.

Aşa era. Elspeth îi spusese.

— Deci Anthony se înşală.

— Sau minte.

Bern a tăiat sandvişurile şi le-a pus pe două farfurii.

— Suc?

— Sigur.

Bern a scos din frigider două sticle de Coca-Cola şi le-a deschis. I-a întins lui Luke una dintre farfurii şi o sticlă, le-a luat pe ale lui şi a mers înainte, spre living.

Luke se simţea ca un lup flămând. A terminat sandvişul din câteva îmbucături. Bern îl urmărea amuzat.

— Poftim, ia-l şi pe al meu.

Luke a scuturat din cap.

— Mulţumesc, nu.

— Haide, ia-l. Oricum, trebuie să ţin regim.

Luke a luat sandvişul lui Bern şi l-a devorat.

— Dacă Anthony minte, a continuat Bern, care a fost *adevăratul* lui motiv ca să te facă să-ţi pierzi memoria?

Luke a înghiţit.

— Trebuie să aibă legătură cu plecarea mea bruscă de la Cape Canaveral, luni.

Bern a dat din cap.

— Altfel ar fi prea multe coincidenţe.

— Este posibil să fi aflat ceva de mare însemnătate, aşa de important, încât am fost nevoit să dau fuga la Pentagon şi să-i informez despre asta.

Bern s-a încruntat.

— De ce nu le-ai spus celor de la Cape Canaveral ce ai aflat?

Luke s-a gândit la asta.

— Probabil că nu aveam încredere în nimeni de acolo.

— OK. Atunci, înainte de a te duce la Pentagon, Anthony te-a interceptat.

— Corect. Şi cred că am avut încredere în el şi i-am dezvăluit ce descoperisem.

— Şi pe urmă?

— A considerat că era aşa de important, încât a decis să-mi şteargă memoria, ca să se asigure că secretul nu va fi dezvăluit vreodată.

— Mă întreb ce dracului era.

— Când o să aflu asta, o să înţeleg ce s-a întâmplat cu mine.

— De unde vrei să începi?

— Cred că primul pas e să mă duc la camera mea de la hotel şi să mă uit prin lucrurile mele. Poate că o să găsesc un indiciu.

— Dacă Anthony ţi-a şters memoria, sigur ţi-a scotocit şi printre obiectele personale.

— Probabil că a distrus orice indicii evidente, dar s-ar putea să mai fie şi ceva ce el nu şi-a dat seama că era relevant. Oricum, trebuie să verific.

— Şi pe urmă?

— Singurul loc unde mai pot să caut e Cape Canaveral. O să mă întorc diseară acolo, cu avionul...

S-a uitat la ceasul de la mână. Era trecut de ora nouă.

— Sau mâine-dimineaţă.

— Rămâi aici la noapte, l-a sfătuit Bern.

— De ce?

— Nu ştiu. Nu-mi place ideea să-ţi petreci noaptea singur. Du-te la Carlton, i-aţi lucrurile şi vino înapoi aici. Dimineaţă, te duc la aeroport.

Luke a înclinat din cap.

— Ai fost un prieten al naibii de bun pentru mine în treaba asta, a zis el stânjenit.

Bern a ridicat din umeri.

— Ne cunoaştem de o grămadă de vreme.

Luke nu era mulţumit cu atât.

— Dar tocmai mi-ai spus că, după incidentul din Franţa, prietenia noastră nu a mai fost la fel.

— E adevărat, a consimţit Bern, privindu-l cu candoare. Părerea ta era că, dacă un om te-a trădat o dată, te va trăda din nou.

— Pot să cred asta, a rostit Luke, gânditor. Totuşi, nu aveam dreptate, nu-i aşa?

— Da, a zis Bern, aşa e.

• 9:30 P.M.

Compartimentul în care sunt aparatele tinde să se supra-încălzească înainte de decolare. Soluţia tehnică găsită pentru a rezolva această problemă este una

tipică pentru modul mai puţin rafinat, dar eficient, în care s-a dezvoltat grabnicul proiect Explorer. Un container cu gheaţă carbonică este ataşat electromagnetic în exteriorul rachetei. De câte ori compartimentul se încălzeşte, un termostat acţionează un ventilator de răcire. Chiar înainte de decolare, magnetul se deconectează şi mecanismul de răcire cade la sol.

Cadillac-ul Eldorado galben al lui Anthony era parcat pe K Street, pe porţiunea dintre 15th Street şi 16th Street. Stătea înghesuit în coada unui şir de taxiuri. Maşinile aşteptau să fie chemate de portarul de la hotelul Carlton. Dinăuntrul vehiculului, Anthony vedea perfect curba aleii pentru maşini care ducea în faţa hotelului şi intrarea puternic luminată. Pete era în hotel, în camera pe care o rezervase, şi aştepta să primească telefon de la unul din agenţii care îl căutau pe Luke prin tot oraşul.

Anthony spera, pe de o parte, să nu sune niciunul dintre ei şi, pe de altă parte, ca Luke să fi reuşit, cumva, să scape. Atunci şi el ar fi putut, în sfârşit, să nu ia cea mai dureroasă decizie din viaţa lui. Cealaltă jumătate din el încerca în disperare să afle unde era Luke şi să termine cu el.

Luke era un prieten vechi, un bărbat cumsecade, soţ dedicat şi un grozav om de ştiinţă. Dar, până la urmă, nu avea nicio importanţă. În război cu toţii uciseseră şi oameni cumsecade, care, pur şi simplu, se nimeriseră de partea greşită a baricadei. Luke era de partea greşită în Războiul Rece. Tocmai faptul că îl cunoştea îl făcea să-i fie aşa de greu.

Pete a ieşit în grabă din hotel. Anthony a lăsat geamul în jos.

— A sunat Ackie, l-a înştiinţat Pete. Luke e în apartamentul de pe Massachusetts Avenue, unde locuieşte Bernard Rothsten.

— În sfârşit, a exclamat Anthony.

Amplasase agenţi în faţa clădirii unde locuia Bern şi în dreptul casei lui Billie, anticipând că Luke ar putea să apeleze la vechii lui amici, pentru ajutor, şi faptul că avusese dreptate îl umplea de satisfacţie.

— Când pleacă, a mai zis Pete, Ackie o să-l urmărească. E cu motocicleta.

— Bine.

— Crezi că o să vină aici?

— S-ar putea. Îl aştept.

În holul hotelului mai erau doi agenţi, care îl vor avertiza pe Anthony dacă Luke ar apărea pe una dintre intrări.

— Cealaltă variantă foarte posibilă este aeroportul.

— Am trimis patru oameni acolo.

— În regulă. Cred că avem sub supraveghere toate căile de ieşire.

— Mă întorc lângă telefon, a spus Pete, dând afirmativ din cap.

Anthony se gândea la scena care avea să urmeze. Luke o să fie confuz şi nesigur pe el, circumspect, dar dornic să-l ia la întrebări pe Anthony. El o să încerce să-l ducă pe Luke undeva unde să fie singuri. Odată ce vor rămâne doar ei doi, nu o să-i ia lui Anthony mai mult de câteva secunde ca să scoată pistolul cu amortizor din buzunarul interior al paltonului.

Luke o să facă o ultimă încercare de a scăpa cu viaţă. Nu-i stătea în fire să accepte înfrângerea. O să se arunce asupra lui Anthony sau o să sară pe geam, sau o să alerge spre uşă. Carroll o să-şi păstreze sângele-rece, doar mai ucisese până atunci; o să rămână calm. Va ţine pistolul fără să-i tremure mâna şi o să apese pe trăgaci, ţintind pieptul lui Luke; o să tragă mai multe focuri, sigur că-l va opri pe Luke. Şi acesta o să cadă la pământ. Anthony se va apropia de el, îi va verifica pulsul şi, dacă va fi nevoie, se va folosi şi de *coup de grâce.* Şi cel mai vechi prieten al lui va fi mort.

Nu vor exista probleme. Anthony avea dovada clară a trădării: planurile pe care era scrisul lui Luke. Nu va putea dovedi că erau luate de la un agent sovietic, dar cuvântul lui era suficient pentru cei de la CIA.

O să-i arunce cadavrul undeva. O să fie găsit, desigur, şi va avea loc o anchetă. Mai devreme sau mai târziu, poliţia o să descopere că CIA se interesase de victimă şi va începe să pună întrebări; însă agenţia avea experienţă în a bloca anchetele. Poliţiei i se va declara că legătura dintre agenţie şi victimă era o chestiune de siguranţă naţională şi deci foarte secretă, dar că nu avea nicio legătură cu crima.

Oricine ar fi pus sub semnul îndoielii acest lucru – fie el poliţist, ziarist, politician – va fi supus unei cercetări în privinţa loialităţii. Prietenii, vecinii şi rudele vor fi interogaţi de agenţii

care se vor referi vag la presupuse afiliaţii comuniste. Investigaţiile nu vor ajunge niciodată la nicio concluzie, însă, chiar şi aşa, tot va fi distrusă credibilitatea celui suspectat.

„O agenţie secretă poate să facă orice”, se gândea el cu o sumbră convingere de sine.

Un taxi a oprit la intrarea hotelului şi din el a coborât Luke. Purta un palton bleumarin şi pălărie cenuşie, pe care, probabil, le cumpărase sau furase la un moment dat, în cursul acelei zile. Pe partea cealaltă a străzii, Ackie Horwitz, aflat pe motocicletă, a oprit şi el. Anthony a ieşit din maşină şi s-a îndreptat spre intrarea în hotel.

Luke părea tensionat, dar expresia de pe faţa lui denota o hotărâre îndârjită. A plătit taxiul şi s-a uitat fix la Anthony, fără să-l recunoască. I-a spus şoferului să păstreze restul şi a intrat în hotel. Anthony l-a urmat.

Aveau aceeaşi vârstă, treizeci şi şapte de ani. Se cunoscuseră la Harvard, când aveau doar optsprezece, în urmă cu un secol, parcă.

„Ca să ajungă la aşa ceva, chibzui Anthony, cu amărăciune. Ca să ajungă la asta”.

•••

Luke ştia că un bărbat pe motocicletă îl urmărise de când plecase de la apartamentul lui Bern. În acel moment era tensionat la maximum, cu simţurile toate în alertă.

Holul hotelului Carlton semăna cu un salon imens, plin de reproduceri după piese de mobilier franţuzesc. În partea opusă intrării, recepţia era aşezată într-o nişă, ca să nu strice linia perfect dreptunghiulară a spaţiului. La intrarea în bar, două femei în haine de blană discutau cu un grup de bărbaţi cu smoching. Valeţi în livrele şi personalul de la recepţie, în fracuri negre, îşi vedeau de treburi cu tăcută eficienţă. Era un mediu luxos, menit să calmeze nervii zdruncinaţi ai călătorilor. Asupra lui Luke nu avea niciun efect.

După ce a scrutat holul, a identificat rapid doi bărbaţi care aveau aerul că erau agenţi. Unul şedea pe o canapea elegantă şi citea ziarul, celălalt fuma o ţigară în picioare, lângă lift. Niciunul nu părea că ar fi de acolo. Erau îmbrăcaţi de muncă, în trenduri şi costume tip business, iar cămăşile şi cravatele lor nu erau de seară. În mod sigur, cei doi nu erau gata să-şi petreacă seara prin restaurante şi baruri scumpe.

S-a gândit să iasă imediat afară – dar ce-ar fi rezolvat cu asta? S-a apropiat de recepţie, şi-a spus numele şi a cerut cheia de la camera lui. Când s-a întors, un bărbat i s-a adresat:

— Salut, Luke!

Era bărbatul care intrase în hotel în urma lui. Nu arăta ca un agent, însă Luke îi observase, în mare, aspectul: era înalt, cam tot atât cât Luke, şi ar fi putut spune că părea distins, doar că era îmbrăcat neglijent. Paltonul scump, din stofă de păr de cămilă, era vechi şi tocit, pantofii arătau ca şi cum nu văzuseră niciodată crema de ghete şi, în plus, bărbatul avea neapărat nevoie de o tunsoare. Totuşi, tonul lui era autoritar.

— Mi-e teamă că nu ştiu cine eşti. Sunt amnezic.

— Anthony Carroll. Mă bucur foarte mult că am reuşit, în sfârşit, să dau de tine! a zis bărbatul, întinzând mâna să-l salute.

Luke a devenit neliniştit. Tot nu ştia dacă Anthony îi era prieten sau duşman.

— Am o mulţime de întrebări pentru tine.

— Sunt gata să-ţi răspund.

Luke a făcut o pauză şi l-a privit fix, întrebându-se de unde să înceapă. Anthony nu părea să fie genul de om care să-şi trădeze un vechi prieten. Expresia feţei era inteligentă şi deschisă, nu chipeşă, dar atrăgătoare. Până la urmă, Luke a întrebat:

— Cum dracu’ ai putut să-mi faci aşa ceva?

— Nu am avut încotro – pentru binele tău. Încercam să-ţi salvez viaţa.

— Nu sunt spion.

— Nu e chiar aşa de simplu.

Luke l-a studiat pe Anthony, încercând să ghicească la ce se gândea. Nu se putea hotărî dacă spunea adevărul. Anthony părea cinstit. Nu avea nicio urmă de viclenie în expresia feţei. Chiar şi aşa, Luke era sigur că Anthony nu îi dezvăluia tot adevărul.

— Nimeni nu crede ce le-ai spus, că lucrez pentru Moscova.

— Cine e nimeni ăsta?

— Nici Bern, nici Billie.

— Ei nu cunosc toate aspectele.

— Mă cunosc pe mine.

— Şi eu la fel.

— Ce ştii tu şi ei nu?

— O să-ţi spun. Dar nu putem discuta aici. Ceea ce am să-ţi zic este secret. Nu vrei să mergem la biroul meu? E la doar cinci minute de aici.

Luke nu avea de gând să-l însoţească. Nu înainte de a i se răspunde satisfăcător la o grămadă de întrebări. Totuşi, îşi dădea seama că holul hotelului nu era un loc propice pentru o conversaţie secretă.

— Haide la mine în apartament!

În felul acesta scăpa de ceilalţi agenţi, însă rămânea stăpân pe situaţie: de unul singur, Anthony nu ar fi fost în stare să-l doboare.

Carroll a ezitat, apoi se pare că s-a decis şi a acceptat:

— Sigur.

Au traversat holul şi au urcat în lift. Luke a verificat numărul camerei de pe cheie: 530.

— Etajul cinci, i-a indicat el liftierului.

Bărbatul a închis uşile ascensorului şi a tras de manivelă.

Cât timp au urcat, nu au rostit niciun cuvânt. Luke se uita la îmbrăcămintea lui Anthony: haina veche, costumul ponosit, cravată greu de definit. În mod surprinzător, Anthony reuşea să poarte acea ţinută dezordonată cu un fel de neglijentă nepăsare.

Deodată, Luke a observat cum ţesătura moale a paltonului era uşor umflată pe partea dreaptă. Anthony avea în buzunar ceva greu.

A simţit fiori de frică. Făcuse o gravă greşeală. Nu se gândise că Anthony ar putea să aibă o armă.

Încercând să-şi păstreze inexpresivitatea feţei, Luke era furios. Oare Anthony o să-l împuşte chiar acolo, în hotel? Dacă aştepta până când vor ajunge în cameră, nu ar avea cine să-l vadă. Dar cum rămânea cu zgomotul? Pistolul s-ar putea să aibă amortizor.

Când liftul s-a oprit la etajul cinci, Anthony şi-a descheiat haina.

„Ca să poată trage rapid”, s-a gândit Luke.

Au ieşit pe palierul etajului. Luke nu ştia în ce parte să o ia, însă Anthony a făcut la dreapta, sigur pe el. Probabil că fusese deja în camera lui Luke.

Claude Lucas asuda pe sub haina de ploaie. Avea sentimentul că toate acestea i se mai întâmplaseră şi înainte, şi nu doar o

singură dată, dar cu mult timp în urmă. Îşi dorea să fi păstrat arma poliţistului căruia îi rupsese un deget. Dar la ora nouă azi-dimineaţă, habar nu avusese în ce era implicat – credea doar că îşi pierduse, pur şi simplu, memoria.

A încercat să se calmeze. Erau în continuare unul la unul. Anthony avea pistolul, însă Luke îi ghicise intenţiile. Erau aproape la egalitate.

Mergând de-a lungul coridorului, cu inima bătându-i nebuneşte în piept, Luke căuta ceva cu care să-l pocnească pe Anthony, o glastră grea, o scrumieră din sticlă, un tablou cu o ramă solidă. Nu exista nimic.

Trebuia să facă ceva înainte să intre în cameră.

Oare nu putea să încerce să-l dezarmeze pe Anthony? Era posibil să reuşească, însă era riscant. Pistolul ar fi putut să se descarce în timpul luptei şi nu avea de unde să ştie încotro s-ar fi îndreptat glonţul în acea clipă crucială.

Au ajuns la uşă şi Luke a scos cheia. O broboană de sudoare i s-a prelins pe faţă. Dacă intra, era un om mort.

A descuiat uşa şi a împins-o de perete.

— Intră, a zis el, făcând un pas în lături, ca să-şi lase musafirul să pătrundă în cameră.

Anthony a ezitat, apoi a păşit pe lângă Luke şi a trecut pragul.

Luke l-a agăţat pe Anthony de gleznă cu laba piciorului drept, şi-a pus ambele mâini pe umerii lui şi l-a îmbrâncit cu putere. Anthony a zburat la podea. S-a prăbuşit peste o măsuţă în stil Regency, dărâmând în cădere o glastră mare cu narcise. Disperat, s-a apucat de un lampadar din alamă cu abajur roz din mătase, dar şi acesta a căzut odată cu el.

Luke a trântit uşa în urmă şi a luat-o la goană. S-a repezit pe coridor. Liftul nu mai era pe palier. A zbughit-o pe scările de serviciu şi a coborât în goană. La etajul următor s-a ciocnit cu o cameristă care ducea o stivă de prosoape.

— Mă scuzaţi! i-a strigat el, în timp ce femeia ţipa şi prosoapele zburau în toate părţile.

Câteva clipe mai târziu ajungea la capătul scărilor. Era într-un coridor strâmt. Dintr-o latură, dincolo de un set scund de scări şi o arcadă, se vedea holul hotelului.

•••

Anthony ştia că era o greşeală să intre primul în cameră, dar Luke nu-i lăsase altă posibilitate. Din fericire, nu s-a lovit prea

tare. După un moment de stupoare, s-a ridicat de jos. S-a întors, s-a dus la uşă şi a deschis-o. Când s-a uitat afară, l-a văzut pe Luke grăbindu-se pe coridor. În timp ce îi luă urma, Luke a cotit şi a dispărut, probabil pe scări.

Anthony l-a urmat, alergând cât putea de tare, însă se temea că nu va reuşi să-l prindă pe Luke, la fel de bine antrenat ca şi el. Oare Curtis şi Malone, care erau în hol, vor avea atâta minte cât să-l prindă pe Luke?

Un etaj mai jos, Anthony a fost întârziat pentru un moment de o cameristă care stătea în genunchi, pe palier, şi aduna nişte prosoape împrăştiate pe jos. A înjurat şi a încetinit, ca să o poată ocoli. Între timp, a auzit că se oprea liftul. I-a tresărit inima: poate că o să aibă noroc.

Din lift au ieşit un bărbat şi o femeie îmbrăcaţi elegant, vădit ameţiţi de cheful din restaurant. Anthony s-a năpustit pe lângă ei, zicând liftierului:

— Parter, şi dă-i bătaie.

Bărbatul a închis uşile cu zgomot şi a tras de manivelă. Anthony se uita neputincios la numerele descrescătoare ale etajelor, luminate rând pe rând, în succesiune lentă. Liftul a ajuns la parter. Uşa s-a deschis şi el a ieşit.

•••

Luke a ţâşnit în hol chiar pe lângă uşile liftului. Inima i-a stat în gât. Cei doi agenţi pe care îi zărise mai devreme stăteau în dreptul intrării principale, blocându-i ieşirea. O clipă mai târziu, uşile liftului s-au deschis şi din el a coborât Anthony.

Într-o secundă trebuia să ia o decizie – să lupte sau să fugă.

Nu voia să se bată cu trei bărbaţi. Aproape sigur l-ar fi dovedit. Cei de la securitatea hotelului li s-ar fi alăturat. Anthony putea să-şi arate legitimaţia CIA şi toată lumea l-ar fi ascultat. Luke ar fi ajuns în arestul poliţiei.

S-a întors şi a fugit din nou pe coridorul hotelului. În urmă auzea zgomotul paşilor apăsaţi ai lui Anthony, care o luase după el. Trebuia să mai existe o intrare prin spate – aprovizionarea nu putea fi făcută prin holul principal.

A forţat trecerea dincolo de o draperie şi s-a trezit într-o curticică decorată ca o cafenea mediteraneeană în aer liber. Câteva cupluri se legănau pe un mic ring de dans. Tăbărând printre mese, s-a îndreptat către o uşă. Un coridor îngust se întindea la stânga lui. A luat-o în fugă pe acolo. Şi-a închipuit că

se afla, probabil, aproape de partea din spate a hotelului, dar, din păcate, nu vedea nicio cale de ieşire.

A ajuns într-un fel de depozit al bucătăriei, acolo unde erau finalizate preparatele gătite în altă parte. Vreo şase chelneri în uniformă încălzeau mâncarea în vase ultra folosite şi aşezau farfuriile pe tăvi. În mijlocul încăperii era o scară care cobora la un nivel inferior. Luke şi-a forţat trecerea printre chelneri şi a luat-o pe scări, ignorând vocea care striga după el:

— Domnule, mă scuzaţi! Nu aveţi voie să coborâţi pe acolo!

În urma lui a luat-o şi Anthony şi aceeaşi voce s-a auzit, indignată:

— Ce-i aici, Union Station?

La subsol era bucătăria principală, un purgatoriu asudat, unde zeci de bucătari găteau pentru sute de persoane. Flăcările aragazurilor ardeau de zor, aburii se vălătuceau, tigăile bolboroseau. Chelnerii ţipau la bucătari şi bucătarii ţipau la ajutoarele lor. Erau cu toţii prea ocupaţi ca să-i dea atenţie lui Luke, care făcea slalom printre frigidere şi aragazuri, printre stivele de farfurii şi butoaiele cu legume.

În spatele bucătăriei a găsit nişte scări care urcau. A bănuit că duceau la intrarea pentru livrările de mărfuri. Dacă nu, va fi încolţit. A riscat totuşi şi a luat-o în sus. În capătul scărilor a ţâşnit printr-o uşă dublă şi a ieşit în aerul rece al nopţii.

Era într-o curte întunecoasă. O lampă chioară deasupra unei uşi i-a arătat tomberoanele de gunoi şi stive de lăzi din lemn care, probabil conţinuseră fructe. Cincizeci de metri mai departe, la dreapta lui, era un gard înalt din fier, cu o poartă încuiată, şi dincolo de ele, o stradă pe care simţul lui de orientare i-o indica drept 15th Street.

A alergat până la poartă. A auzit în urma lui cum se deschidea uşa şi a presupus că era Anthony care ieşea. Şi erau singuri.

A ajuns la poartă. Era încuiată şi ferecată cu un lacăt mare din oţel. Dacă măcar un trecător ar trece pe acolo, lui Anthony i-ar fi teamă să tragă. Însă nu trecea nimeni.

Cu inima gata să-i iasă din piept, Luke s-a căţărat pe gard. Când a ajuns în vârf, a auzit sunetul discret, înăbuşit, detunătura unui pistol cu amortizor. Dar n-a simţit nimic. Era o ţintă dificilă, în mişcare, la cincizeci de metri distanţă şi în întuneric, însă nu imposibil de nimerit. S-a avântat peste gard. Sunetul înfundat provocat de amortizorul pistolului s-a auzit din

nou. S-a clătinat şi a căzut la pământ. A mai perceput şi o a treia împuşcătură înăbuşită. A sărit în picioare şi a luat-o la goană, spre est. Nu au mai fost împuşcături.

Când a ajuns la colţul străzii, s-a uitat înapoi. Anthony nu se zărea nicăieri.

Luke scăpase.

•••

Anthony a simţit că i se înmuiau picioarele. S-a sprijinit cu mâna de zidul rece, ca să-şi revină.

Fusese cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată. Când l-a ucis pe Albin Moulier a fost uşor. A ţintit arma spre silueta lui Luke, care se căţăra pe gardul din sârmă, dar a fost aproape incapabil să apese pe trăgaci.

Rezultatul a fost absolut dezastruos. Luke era încă în viaţă – şi, după ce se trăsese asupra lui, asta îl făcuse mult mai vigilent şi hotărât să afle adevărul.

Uşa dinspre bucătărie s-a dat de perete şi în prag au apărut Malone şi Curtis. Anthony şi-a strecurat discret pistolul înapoi în buzunarul interior al hainei. Apoi, gâfâind, a spus:

— Dincolo de gard... după el!

Ştia că nu-l vor putea prinde pe Luke.

Când cei doi au dispărut din raza lui vizuală, el a început să caute tuburile goale ale cartuşelor.

• 10:30 P.M.

Modelul de rachetă se bazează pe prototipul V-2[11] *cu care a fost bombardată Londra în timpul războiului. Chiar şi motorul arată la fel. Accelerometrele, releele şi giroscoapele sunt toate luate după V-2. Pompa pentru combustibil foloseşte apă oxigenată trecută printr-un catalizator de cadmiu, ceea ce degajă o energie care acţionează turbina – iar aceasta provine tot de la V-2.*

[11] V-2 (în germană: Vergeltungswaffe 2 – „Arma Răzbunării 2”) a fost prima rachetă balistică, din seria Aggregat, cu rază lungă de acţiune şi dezvoltată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial în Germania, cu scopul expres de a fi folosită împotriva Londrei, iar mai târziu, a Antwerpen-ului. (n.red.).

Harold Brodsky a pregătit un Martini sec foarte bun şi preparatul din peşte, ton, la cuptor al doamnei Riley era delicios, exact cum promisese. La desert, Harold a servit plăcintă cu cireşe şi îngheţată. Billie se simţea vinovată. Bărbatul făcea multe eforturi să-i intre în voie, dar mintea îi era numai la Luke şi Anthony, la trecutul lor comun şi la noile încurcături în care intraseră.

În timp ce Harold făcea cafeaua, ea a telefonat acasă şi a verificat dacă totul era în ordine cu Larry şi Becky-Ma. Pe urmă Harold a propus să meargă în living şi să se uite la televizor. A scos o sticlă de brandy franţuzesc, scump, şi a turnat din belşug în două pahare foarte mari. Billie se întreba care era scopul lui – să-şi adune curajul, sau să-i risipească reţinerile? A tras pe nas vaporii de coniac, însă nu a băut niciun strop.

Harold, la rândul lui, era gânditor. De obicei, ştia să întreţină atmosfera, era vorbăreţ, spiritual şi isteţ. Şi, când erau împreună, Billie râdea mult, în general, dar în seara aceea şi el era preocupat.

Au văzut un episod din serialul *Kraft Theatre,* cu titlul *Run, Joe, Run*! Jan Sterling juca rolul unei chelneriţe încurcate cu un fost gangster, Alex Nichol. Billie nu reuşea să fie atentă la pericolele imaginare de pe ecran. Mintea îi fugea la misterul faptelor lui Anthony împotriva lui Luke. Cât lucraseră pentru OSS încălcaseră tot felul de legi, iar Anthony încă lucra sub acoperire, însă, chiar şi aşa, Billie era şocată că el mersese atât de departe. Cu siguranţă, în timp de pace funcţionau altfel de legi, nu?

Şi ce motiv ar fi avut? Bern o sunase să-i povestească despre mărturisirea pe care i-o făcuse lui Luke şi asta i-a confirmat ceea ce-i spusese instinctul ei, anume că Luke nu era spion. Dar Anthony credea, oare, astfel? Dacă nu, atunci care era adevăratul motiv pentru ceea ce făcuse?

Harold a închis televizorul şi şi-a mai turnat un Martini.

— M-am gândit la viitorul nostru, a zis el.

Inima lui Billie s-a oprit o clipă. Avea de gând să o ceară de soţie. Dacă ar fi făcut-o cu o zi în urmă, i-ar fi spus „da”. În acel moment însă, abia dacă mai putea să se gândească la asta.

Harold a luat-o de mână.

— Te iubesc! Ne înţelegem bine, ne interesează aceleaşi lucruri şi amândoi avem câte un copil... dar nu de asta. Cred că

aş vrea să mă însor cu tine şi dacă ai fi o chelneriţă care mestecă gumă şi e o admiratoare a lui Elvis Presley.

Billie a râs.

— Te ador, pur şi simplu, a continuat Harold, fără alt motiv în afară de faptul că eşti tu. Ştiu că e pe bune, pentru că mi s-a mai întâmplat, o singură dată, cu Lesley. Am iubit-o din tot sufletul, până când soarta mi-a luat-o. Aşa că nu am niciun fel de îndoieli. Te iubesc şi vreau să fim pe veci împreună.

A privit-o şi apoi a întrebat-o:

— Ce spui?

Billie a oftat.

— Ţin mult la tine. Aş vrea să mă culc cu tine, cred că ar fi minunat.

La auzul vorbelor ei, Harold a ridicat din sprâncene, însă nu a întrerupt-o.

— Şi nu pot să nu mă gândesc la faptul că totul ar fi cu mult mai uşor dacă aş avea pe cineva cu care să împărtăşesc greutăţile.

— Asta e bine.

— Până ieri, asta ar fi fost suficient. Aş fi spus: „Da, te iubesc, haide să ne căsătorim”. Adevărul e că astăzi am întâlnit pe cineva pe care l-am cunoscut în trecut şi mi-a reamintit ce înseamnă să fii îndrăgostit la douăzeci şi unu de ani.

L-a privit cu toată candoarea.

— Harold, nu mă simt aşa cu tine.

Bărbatul nu-şi pierduse complet nădejdea.

— Cine se mai simte aşa la vârsta noastră?

— Poate că ai dreptate.

Billie şi-ar fi dorit să fie din nou nebunatică şi pătimaşă. Dar era o dorinţă ridicolă pentru o femeie divorţată şi cu un copil de şapte ani. Ca să mai câştige un răgaz, şi-a dus paharul la buze.

S-a auzit soneria la uşă.

Lui Billie i-a tresărit inima.

— Cine dracului o fi? s-a întrebat Harold, furios. Sper că Sidney Bowman nu vrea să-i împrumut cricul tocmai la ora asta.

S-a ridicat şi s-a dus în hol. Billie ştia cine era la uşă. Şi-a pus jos paharul cu brandy, neatins, şi s-a ridicat la rândul ei în picioare. A auzit vocea lui Luke.

— Trebuie să vorbesc cu Billie.

Femeia se întreba de ce se simţea atât de peste măsură de mulţumită.

— Nu sunt sigur că vrea să fie deranjată tocmai acum, a răspuns Harold.

— E important.

— De unde ştiai că e aici?

— Mama ei mi-a spus. Îmi pare rău, Harold, nu am timp să bat câmpii.

Billie a auzit o buşitură, apoi un strigăt de protest din partea lui Harold şi s-a gândit că Luke intrase cu forţa în casă. S-a dus şi ea la uşă şi s-a uitat pe hol.

— Luke, potoleşte-te, a intervenit ea. Suntem acasă la Harold.

Luke avea haina ruptă, îşi pierduse pălăria şi părea foarte tulburat.

— Ce s-a mai întâmplat de data asta? l-a întrebat Billie.

— Anthony a tras în mine.

Billie era şocată.

— Anthony? s-a mirat ea. Doamne, ce l-a apucat? A tras *în tine*?

Harold era speriat.

— Ce e chestia asta, cu împuşcatul?

Luke nu l-a luat în seamă.

— E momentul să discut cu cineva oficial despre toate astea, i-a zis el lui Billie. Mă duc la Pentagon. Dar mi-e teamă că nu voi fi crezut. Vrei să vii şi tu, să mă susţii?

— Sigur, a acceptat ea şi şi-a luat haina din cuierul de pe hol.

— Billie! a exclamat Harold. Ce naiba... discutam ceva foarte important.

— Chiar am nevoie de tine, a zis Luke.

Billie ezita. Era foarte greu pentru Harold. Reieşea, evident, că plănuise momentul acesta de ceva vreme, însă viaţa lui Luke era în pericol.

— Iartă-mă, i-a spus ea lui Harold. Trebuie să plec.

Şi-a ridicat faţa, să primească un sărut, însă el s-a întors cu spatele.

— Nu fi aşa, a zis Billie. Ne vedem mâine.

— Ieşiţi afară din casa mea, amândoi, a şuierat Harold, furios.

Billie a ieşit, cu Luke după ea, iar Harold a trântit uşa în urma lor.

• 11 P.M.

Programul Jupiter costase 40 de milioane de dolari în 1956 şi 140 de milioane în 1957. Pentru 1958, cifra estimată era de peste 300 de milioane.

Anthony a găsit ceva papetărie cu antetul hotelului în sertarul biroului din camera închiriată de Pete. A scos un plic. A luat din buzunar trei gloanţe deformate şi trei tuburi, de la cele trei focuri trase asupra lui Luke. Le-a pus în plic şi l-a sigilat, apoi şi l-a îndesat în buzunar. O să scape de el cu prima ocazie.

Se ocupa cu gestionarea rapidă şi eficientă a pagubelor. Avea foarte puţin timp la dispoziţie şi trebuia să fie meticulos, să şteargă orice urmă a acelui incident. Activitatea îl ajuta să anihileze sentimentul de auto-dezgust care îi amăra gura.

Adjunctul managerului care era de serviciu a intrat în cameră cu o mină furioasă. Era un bărbat mic de înălţime, îngrijit, cu chelie.

— Domnule Suchard, luaţi loc, vă rog, l-a invitat Anthony, arătându-i bărbatului legitimaţia CIA.

— CIA! a exclamat Suchard şi indignarea a început să i se dezumfle.

Anthony a scos o carte de vizită din portofel.

— Pe cartea de vizită scrie Departamentul de Stat, dar mă puteţi găsi la acest număr dacă aveţi nevoie de mine.

Suchard manevra cartea de vizită ca şi cum ar fi fost o bombă gata să explodeze.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Carroll?

Avea un uşor accent, pe care Anthony l-a bănuit a fi elveţian.

— Mai întâi, vreau să-mi cer scuze pentru oarecare zarvă pe care am produs-o mai devreme.

Suchard a înclinat capul, înţepat. Nu avea de gând să spună că era în ordine.

— Din fericire, puţini au fost clienţii care au observat ceva. Numai personalul de la bucătărie şi câţiva chelneri v-au văzut când îl fugăreaţi pe acel gentleman.

— Mă bucur că nu am deranjat prea mult minunatul dumneavoastră hotel, chiar dacă a fost vorba despre o chestiune de siguranţă naţională.

Managerul a ridicat din umeri, surprins.

— Siguranţă naţională?

— Sigur, nu vă pot oferi detalii...

— Desigur.

— Dar sper că pot să contez pe discreţia dumneavoastră.

Hotelierii profesionişti se mândresc întotdeauna cu discreţia lor şi Suchard a încuviinţat viguros.

— Într-adevăr, puteţi să contaţi pe ea.

— S-ar putea să nu fie necesar să raportaţi acest incident managerului dumneavoastră.

— E posibil...

Anthony a scos un sul de bancnote.

— Departamentul de Stat dispune de un mic fond destinat compensaţiilor în astfel de situaţii.

A scos o bancnotă de douăzeci de dolari. Suchard a acceptat-o.

— Iar dacă există membri de personal care par nemulţumiţi, poate că...

A numărat încet alte patru bancnote de douăzeci şi i le-a întins.

Era o mită mare pentru un asistent de manager.

— Vă mulţumesc, domnule, a zis Suchard. Sunt convins că vă vom putea satisface solicitarea.

— Dacă veţi fi chestionat de cineva, e mai indicat să spuneţi că nu aţi văzut nimic.

— Desigur, a consimţit Suchard, ridicându-se în picioare. Dacă asta este tot...

— Ţinem legătura, a replicat Anthony şi a înclinat dispreţuitor din cap.

Suchard a plecat.

În cameră a intrat Pete.

— Şeful securităţii pentru trupele armate de la Cape Canaveral este colonelul Bill Hide, a zis el. Stă la motelul Starlite.

I-a înmânat lui Anthony o bucată de hârtie cu un număr de telefon, apoi a ieşit din nou.

Anthony a format numărul şi a obţinut legătura în camera lui Hide.

— Sunt Anthony Carroll, de la CIA, Departamentul Servicii Tehnice.

Hide vorbea cu o încetineală nespecifică unui militar şi părea să aibă câteva pahare la bord.

— Păi, cu ce pot să vă ajut, domnule Carroll?

— Vă sun în legătură cu doctorul Lucas.

— A, da?

Părea vag ostil şi Anthony a decis să-l perie niţel.

— Domnule colonel, dacă mi-aţi putea acorda câteva minute la ora aceasta târzie, aş aprecia un sfat din partea dumneavoastră.

Hide s-a înmuiat.

— Sigur, vă stau la dispoziţie.

Aşa mai mergea.

— Cred că ştiţi că doctorul Lucas s-a comportat ciudat în ultimul timp, ceea ce este îngrijorător în cazul unui cercetător cu acces la informaţii secrete.

— Foarte adevărat.

Anthony voia ca Hide să aibă senzaţia că deţinea controlul.

— Cum aţi cataloga dumneavoastră starea lui mintală?

— Ultima dată când l-am văzut părea normal, dar am vorbit cu el în urmă cu câteva ore şi mi-a zis că şi-a pierdut memoria.

— Lucrurile sunt mult mai complicate. A furat o maşină, a spart o casă şi a pătruns prin efracţie, s-a bătut cu un poliţist, chestii de felul ăsta.

— Dumnezeule, atunci e mai rău decât credeam.

„Hide s-a prins în plasă”, se gândea Anthony, uşurat. A plusat.

— Noi credem că nu mai raţionează, însă dumneavoastră îl cunoaşteţi mai bine decât noi. Despre ce credeţi că e vorba?

Anthony îşi ţinea respiraţia, sperând să primească răspunsul potrivit.

— Pe dracu’, bănuiesc că suferă o cădere nervoasă.

Era exact ceea ce Anthony intenţionase să-l facă pe Hide să creadă – dar în acel moment Hide avea impresia că ideea era a lui şi a continuat tentativa de a-l convinge pe Anthony despre asta.

— Domnule Carroll, uite ce e, armata nu ar angaja un nebun pentru un proiect top-secret. În condiţii normale, Luke e la fel de întreg la minte ca mine şi ca dumneata. E evident că l-a destabilizat ceva.

— Se pare că trăieşte cu ideea că există un fel de conspiraţie împotriva lui... dar spuneţi că n-ar trebui să credem asta, nu?

— Nici vorbă.

— Aşadar, ar trebui să nu dăm mare importanţă chestiilor acestea. Adică n-ar trebui să alertăm Pentagonul.

— Doamne, nu, a rostit Hide, îngrijorat. De fapt, ar fi mai bine să-i sun eu şi să-i previn că este posibil ca Luke să-şi fi pierdut minţile.

— Cum credeţi.

A intrat Pete şi Anthony a ridicat un deget, semn că voia ca el să aştepte. Şi-a îndulcit vocea şi a rostit în receptor:

— Coincidenţa face că sunt un vechi prieten al doctorului şi al doamnei Lucas. Voi încerca să-l conving pe Luke să caute ajutor psihiatric.

— Pare o idee bună.

— Bun, vă mulţumesc, domnule colonel. M-aţi liniştit şi vom acţiona în direcţiile pe care le-aţi sugerat.

— Cu plăcere. Dacă vreţi să mă mai întrebaţi ceva sau să discutaţi cu mine, sunaţi-mă oricând.

— Cu siguranţă, o voi face.

Anthony a închis.

— Ajutor psihiatric? a întrebat Pete.

— E doar spre binele lui.

Anthony a trecut în revistă situaţia. Nu exista nicio dovadă acolo, la hotel. Pentagonul era pus în gardă faţă de orice raport pe care Luke l-ar fi putut înainta. Nu mai rămânea decât spitalul lui Billie.

S-a ridicat în picioare.

— Revin într-o oră. Vreau să rămâi aici. Însă nu în hol. Ia-i pe Malone şi Curtis şi plătiţi un chelner de la room-service ca să vă lase să intraţi în apartamentul lui Luke. Am sentimentul că o să se întoarcă.

— Şi dacă o face?

— Nu-l mai lăsaţi să vă scape iar... orice-ar fi.

• MIEZUL NOPŢII

Racheta Jupiter C foloseşte hydyne, un combustibil cu o putere energetică mare, cu 12 procente mai puternic decât substanţa propulsoare cu alcool,

întrebuinţată pentru racheta Redstone standard. E o substanţă toxică, extrem de corozivă, un amestec de UDMH – dimetilhydrazină asimetrică – şi diethylentriamină (*DETA*).

Billie a intrat cu maşina ei roşie Thunderbird în parcarea Spitalului de boli nervoase din Georgetown şi a oprit motorul. Colonelul Lopez, de la Pentagon, a tras şi el alături Fordul Ferlaine de culoare kaki.

— Nu crede o vorbă din ce-i spun, a zis Luke, furios.

— Nu e de mirare, a cugetat Billie. Asistent managerul de la Carlton afirmă că nu a fost nimeni fugărit prin bucătăriile hotelului şi nu există niciun fel de tuburi de cartuş în zona rampei de aprovizionare.

— Anthony a eliminat probele.

— Eu ştiu asta, dar colonelul Lopez, nu.

— Mulţumesc cerului că te am pe tine să mă susţii.

Au ieşit din maşină şi au intrat în clădirea spitalului împreună cu colonelul, un hispanic răbdător cu o faţă inteligentă. Billie a salutat recepţionista cu un gest din cap şi i-a condus pe cei doi bărbaţi sus pe scări şi de-a lungul culoarului care ducea la biroul de dosare.

— O să vă arăt dosarul unui bărbat numit Joseph Bellow, care are trăsături fizice la fel cu ale lui Luke, a explicat Billie.

Colonelul a încuviinţat şi femeia a continuat:

— O să vedeţi că a fost internat marţi, i s-a administrat un tratament şi a fost externat miercuri, la ora 4 a.m. Trebuie să înţelegeţi că este cu totul neobişnuit ca un pacient cu schizofrenie să primească tratament înainte de a fi mai întâi ţinut sub observaţie. Şi nu cred că mai e nevoie să vă precizez că nu s-a mai pomenit ca un pacient să fie externat dintr-un spital de boli nervoase la ora patru dimineaţa.

— Înţeleg, a zis Lopez, evaziv.

Billie a tras fişierul, a scos dosarul Bellow, l-a pus pe masă şi l-a deschis.

Era gol.

— Doamne! a exclamat ea.

Luke se uita neîncrezător la mapa din carton.

— Am văzut eu însămi fişele, în urmă cu mai puţin de şase ore!

Lopez s-a ridicat îndreptat de spate, cu un aer agasat.

— Păi, presupun că asta e tot.

Luke avea groaznica senzaţie că trăia într-un univers ireal în care oricine putea să facă orice voia cu el, să-l împuşte, să se joace cu mintea lui, fără să poată demonstra ce s-a petrecut.

— Poate că sunt schizofrenic, a rostit Luke, sumbru.

— Bun, dar eu nu sunt, a zis Billie. Şi amândoi am văzut dosarul ăla.

— Doar că nu mai e aici, a comentat Lopez.

— Staţi aşa, a adăugat Billie. În registrul zilnic trebuie să figureze internarea lui. Se află la recepţie.

A închis dosarul şi a trântit la loc sertarul fişierului.

Au coborât în holul de la intrare.

— Charlie, i s-a adresat ea recepţionerului, dă-mi, te rog, să văd registrul.

— Imediat, doamnă doctor Josephson.

Tânărul de culoare din spatele tejghelei a căutat o vreme în jurul lui, apoi a zis:

— Drace, unde naiba a dispărut?

— Doamne Sfinte, a murmurat Luke.

Recepţionistul s-a înnegrit la faţă de ruşine.

— În urmă cu câteva ore era aici, ştiu sigur.

Billie tuna şi fulgera.

— Spune-mi un lucru, Charlie. Doctorul Ross a fost aici în seara asta?

— Da, doamnă doctor. A plecat înainte cu câteva minute.

Billie a înclinat din cap.

— Data viitoare când îl vezi, întreabă-l unde a dispărut registrul. El ştie.

— Chiar aşa o să fac, a asigurat-o omul, iar Billie s-a îndepărtat de recepţie.

— Daţi-mi voie să vă întreb ceva, domnule colonel, a zis Luke, furios. Înainte de a mă întâlni astă-seară, v-a vorbit altcineva despre mine?

Lopez a ezitat, apoi a răspuns:

— Da.

— Cine?

— Cred că aveţi dreptul să ştiţi, a răspuns colonelul, oarecum potrivnic. Am primit un telefon de la un anume colonel Hide, de

la Cape Canaveral. El a menţionat că CIA v-a supravegheat şi au raportat că aveţi un comportament iraţional.

— Iarăşi Anthony, a bufnit Luke, clătinând furios din cap.

— La dracu', nu mai ştiu ce am putea face ca să vă convingem, s-a adresat Billie colonelului. Şi nici nu pot să vă condamn că nu ne credeţi, atâta vreme cât nu avem nicio dovadă.

— N-am afirmat că nu vă cred, a venit replica lui Lopez.

Luke era surprins şi l-a privit pe colonel cu speranţa renăscută.

— Aş fi putut să cred, a continuat Lopez, că ţi-ai imaginat că un tip de la CIA te-a fugărit prin hotelul Carlton şi a tras asupra ta pe strada din spate. Aş fi acceptat poate chiar şi că tu şi doctoriţa Josephson aţi conspirat ca să pretindeţi că a existat un dosar şi că a dispărut. Dar nu cred că băiatul ăsta, Charlie, e părtaş la conspiraţie. Trebuie să existe un registru zilnic şi acesta a dispărut. Nu cred că voi l-aţi luat – de ce s-o fi făcut? Cineva are ceva de ascuns.

— Deci mă credeţi? l-a întrebat Luke.

— Ce să cred? Nu ştii despre ce e vorba. Nici eu nu ştiu. Însă e al dracului de clar că se întâmplă ceva. Şi cred că are legătură cu racheta pe care suntem gata să o lansăm.

— Şi ce-o să faceţi?

— O să ordon alertă maximă de securitate la Cape Canaveral. Am fost acolo şi ştiu că sunt neglijenţi. Mâine-dimineaţă nici nu vor şti ce i-a lovit.

— Şi cum rămâne cu Anthony?

— Am un amic la CIA. O să-i relatez lui povestea voastră, o să-i spun că nu ştiu dacă e adevărată sau nu, dar că sunt îngrijorat.

— Asta n-o să rezolve mare lucru! a protestat Luke. Trebuie să ştim ce se petrece, de ce mi-au ras memoria!

— Sunt de acord, a consimţit Lopez. Însă nu pot să fac mai mult. Restul depinde de tine.

— Fir-ar! a exclamat Luke. Aşadar, mă lupt singur.

— Nu, l-a susţinut Billie. Nu te lupţi singur.

PARTEA A PATRA

• 1 A.M.

Noul combustibil are la bază un gaz paralizant, foarte periculos. Combustibilul este livrat la Cape Canaveral cu un tir special, echipat cu nitrogen, pentru a-l neutraliza în cazul unor scăpări. O picătură căzută pe piele va fi absorbită instantaneu în sistemul sanguin şi s-ar dovedi fatală. Tehnicienii obişnuiesc să spună: „*Dacă simţi miros de peşte, ia-o la fugă cât poţi de repede*”.

Billie conducea cu viteză, foarte stăpână pe felul în care manevra schimbătorul manual cu trei trepte al maşinii Thunderbird. Luke o privea admirativ. Au gonit pe străzile pustii din Georgetown, traversând cursul de apă spre centrul oraşului Washington, şi s-au îndreptat către hotelul Carlton.

Luke se simţea plin de energie. Ştia cine îi era duşmanul, avea alături o prietenă şi înţelesese ce avea de făcut. Era perplex de ceea ce i se întâmplase, dar hotărât să dezlege misterul şi nerăbdător să purceadă la asta.

Billie a parcat dincolo de intrare, după colţul clădirii.

— Intru eu prima, a zis ea. Dacă zăresc pe cineva suspect în hol, o să ies imediat. Dacă mă vezi că-mi scot haina, înseamnă că ai cale liberă.

Lui Luke nu-i surâdea prea tare planul.

— Şi dacă Anthony e acolo?

— Pe mine n-o să mă împuşte.

Billie a ieşit din maşină.

Luke s-a gândit dacă să se certe cu ea şi a decis să n-o facă. Probabil că Billie avea dreptate. Presupunea că Anthony îi scotocise amănunţit prin camera de hotel şi distrusese orice a considerat că ar putea să constituie un indiciu al secretului pe care îşi dorea cu atâta ardoare să nu fie descoperit. Totuşi, Anthony avea în acelaşi timp nevoie să păstreze o aparenţă de

normalitate, să susţină minciuna că Luke îşi pierduse memoria după un exces de alcool. Aşadar, Luke se aştepta să-şi regăsească mare parte din lucrurile personale. Asta îl va ajuta să se reorienteze. Şi s-ar putea să existe şi un indiciu pe care Anthony să-l fi trecut cu vederea.

S-au apropiat de hotel separat, Luke rămânând pe partea cealaltă a străzii. A privit-o pe Billie cum intra în clădire, admirându-i mersul elegant şi felul în care îi flutura haina. Prin uşile din sticlă avea vedere şi în interiorul hotelului, în hol. Un hamal s-a apropiat imediat de Billie, bănuitor să vadă o doamnă elegantă sosind singură, la o oră atât de târzie din noapte. Luke a văzut-o vorbind şi a presupus ce spunea:

— Sunt doamna Lucas, soţul meu soseşte şi el imediat.

Apoi Billie şi-a scos haina.

Luke a trecut drumul şi a intrat în hotel.

— Iubito, a zis el, pentru urechile hamalului, vreau să dau un telefon înainte de a urca.

La recepţie exista un telefon cu circuit intern, dar Luke nu voia ca hamalul să audă ce avea el de vorbit. Lângă biroul de recepţie era un hol mai mic, unde se afla o cabină telefonică pentru convorbiri locale cu plată şi un scaun. Luke a intrat acolo. Billie l-a urmat şi a închis uşa cabinei. Erau foarte aproape unul de celălalt. Luke a băgat o monedă în aparat şi a format numărul hotelului. A ţinut receptorul puţin depărtat, ca să poată auzi şi Billie. Deşi foarte tensionat, i se părea excitant faptul că era atât de aproape de ea.

— Hotel Sheraton-Carlton, bună dimineaţa!

Luke şi-a dat seama că era chiar *dimineaţă*, joi dimineaţa. Erau douăzeci de ore de când nu mai dormise, însă nu-i era somn. Era prea încordat.

— Camera 530, vă rog.

Centralista a ezitat.

— Domnule, este trecut de ora unu noaptea... e ceva urgent?

— Doctorul Lucas mi-a zis să sun, indiferent cât de târziu.

— Foarte bine.

A urmat o pauză, apoi s-a auzit cum suna. Luke conştientiza cât de aproape de el era trupul cald al lui Billie, în rochia din mătase purpurie. A fost nevoit să-şi înfrângă imboldul de a o cuprinde pe după umerii mici, drepţi, ca să o strângă la piept.

După patru apeluri era gata să creadă că nu era nimeni în cameră, dar chiar atunci cineva a ridicat receptorul. Aşadar, Anthony sau unul dintre oamenii lui stătea şi aştepta acolo. Asta era supărător; însă Luke se simţea mai bine, ştiind unde îşi desfăşurase trupele inamicul lui.

— Alo! s-a auzit o voce la capătul celălalt.

Tonul era indecis, nu era Anthony, dar ar fi putut să fie Pete.

Luke a folosit o voce de om ameţit de băutură.

— Ronnie, io sunt, Tim. Haide mă, că te ’şteptăm toţi!

Bărbatul de la telefon a mârâit enervat.

— Un beţiv, a bombănit acesta, ca şi cum ar fi vorbit cu altcineva. Amice, ai greşit camera.

— Aoleo, îmi cer scuze, sper că nu v-am trezit..., a zis Luke, apoi a închis.

— Era cineva? a întrebat Billie.

— Poate chiar mai mult decât o singură persoană.

— Ştiu cum să-i scoatem de acolo, a zis femeia, zâmbind. Am făcut aşa la Lisabona, în timpul războiului. Haide, vino!

Au ieşit din cabina telefonică. Luke a băgat de seamă că Billie luase discret o cutie cu chibrituri de pe o scrumieră de lângă lift. Liftierul i-a dus la etajul cinci.

Au găsit camera 530 şi au trecut în tăcere pe lângă ea. Billie a deschis o uşă fără niciun număr pe ea şi au intrat într-o debara pentru lenjerie.

— Perfect, a zis ea, în şoaptă. Există vreo alarmă de incendiu prin apropiere?

Luke s-a uitat împrejur şi a văzut o alarmă de genul acelora care se putea declanşa dacă spărgeai geamul cu un ciocănel agăţat lângă ea.

— Uite acolo, a zis el.

— Bun.

În debara, cearşafurile şi păturile erau stivuite frumos pe rafturile din lemn închise cu draperii. Billie a desfăcut o pătură şi a aruncat-o pe jos. A făcut la fel şi cu alte câteva, până când a obţinut o grămadă. Luke bănuia ce avea de gând să facă şi presupunerile lui au fost confirmate când ea a luat o comandă de mic dejun de pe o clanţă şi a aprins-o cu un chibrit. Când aceasta a luat foc, a pus-o pe grămada de lenjerie.

— De asta nu trebuie să fumezi în pat, a zis ea.

În timp ce flăcările se înteţeau, Billie a mai adăugat şi alte aşternuturi. Avea faţa asudată de căldură şi agitaţie şi era mai atrăgătoare decât oricând. Curând focul a devenit o vâlvătaie. Fumul ieşea în valuri din debara şi începuse să umple coridorul.

— E momentul să sune alarma. Nu vrem să rănim pe nimeni.

— Corect, a consimţit Luke şi din nou i-a venit în minte fraza: „Nu sunt colaboraţionişti”. Numai că în acel moment o înţelegea. În timpul Rezistenţei, când arunca în aer fabrici şi depozite, probabil că era în permanenţă îngrijorat ca nu cumva să fie răniţi francezi nevinovaţi.

A apucat ciocănelul atârnat de un lanţ lângă alarma de incendiu. A spart sticla cu o lovitură uşoară şi a apăsat butonul mare şi roşu dinăuntru. O clipă după aceea, un sunet puternic a spart tăcerea coridorului.

Luke şi Billie s-au retras în capătul culoarului, depărtându-se de lift, până când abia dacă mai vedeau uşa apartamentului lui Luke prin fumul gros.

Uşa cea mai aproape de ei s-a deschis şi a apărut o femeie în cămaşă de noapte. A văzut fumul, a ţipat şi a luat-o la fugă pe scări. Pe o altă uşă a ieşit un bărbat în cămaşă, cu un creion în mână; era evident că lucrase până târziu; apoi a apărut şi un cuplu de tineri înfăşuraţi în cearşafuri, care tocmai fuseseră întrerupţi când făceau dragoste; pe urmă, un bărbat cu ochii tulburi, îmbrăcat în pijamale roz, mototolite.

S-a deschis încet şi uşa camerei 530.

Luke a zărit un bărbat înalt care ieşea pe coridor. Chinuindu-se să-l vadă prin fum, Luke a crezut că distingea pe obrazul acestuia o pată mare, de culoarea vinului, un semn din naştere. Era Pete. S-a dat înapoi, să nu fie recunoscut. Silueta a ezitat, dar ulterior a părut că se hotărăşte şi s-a alăturat celor care se grăbeau să coboare pe scări. Alţi doi bărbaţi au ieşit şi l-au urmat.

— Drumul e liber, a zis Luke.

Împreună cu Billie a intrat în apartament şi el a închis uşa, să împiedice fumul să pătrundă înăuntru. Şi-a scos haina.

— Oh, Dumnezeule! a exclamat Billie. E aceeaşi cameră.

•••

Ea se uita împrejur, cu ochii cât cepele.

— Nu pot să cred.

Vorbea în şoaptă, Luke abia dacă reuşea să o audă.

— E chiar acelaşi apartament.

Luke stătea nemişcat, cu ochii la ea. Pe Billie o încerca o emoţie puternică.

— Ce s-a întâmplat aici? a întrebat-o Luke, într-un final.

Ea a clătinat din cap, surprinsă, plimbându-se prin încăpere.

— Mi-e greu să cred că nu-ţi mai aminteşti. În colţul de colo era un pian cu coadă. Închipuie-ţi... un pian într-o cameră de hotel!

A aruncat o privire în baie.

— Şi aici, un telefon. Nu mai văzusem niciodată un telefon în baie.

Luke aştepta. Pe chipul lui Billie se citea tristeţea şi altceva în plus, pe care nu reuşea să-l descifreze.

— Aici ai locuit pe timpul războiului, a zis ea, în sfârşit, apoi a adăugat repede: Aici am făcut dragoste.

Luke s-a uitat în dormitor.

— Pe patul ăla, presupun.

— Nu doar pe pat, a răspuns Billie, chicotind.

Pe urmă a redevenit serioasă.

— Cât de tineri eram, a zis ea.

Ideea de a face dragoste cu femeia aceea fermecătoare era insuportabil de excitantă.

— Fir-ar, mi-aş dori să-mi pot aminti, a spus Luke şi vocea îi era plină de dorinţă.

Spre surprinderea lui, Billie s-a îmbujorat.

Luke s-a dus şi a ridicat receptorul telefonului. A format numărul centralei. Voia să se asigure că focul nu se va extinde. După ce a aşteptat îndelung, apelul i-a fost preluat.

— Sunt domnul Davies, eu am dat alarma, a turuit Luke, repede. Focul e în debaraua de lenjerie de lângă camera 530.

A închis fără să mai aştepte un răspuns.

Billie se uita prin apartament, depăşise momentul de emoţie.

— Hainele tale sunt aici, a zis ea.

Luke a intrat în dormitor. Pe pat, pregătite ca şi cum tocmai fuseseră aduse de la curăţat, stăteau întinse un sacou de tweed, cenuşiu-deschis, şi o pereche de pantaloni de flanel, de culoarea cărbunelui. A presupus că le purtase în avion şi le trimisese la călcat. Pe jos era o pereche de pantofi eleganţi, maroniu-închis. În interiorul unuia dintre ei era o curea din piele de crocodil, rulată cu grijă.

A deschis sertarul noptierei şi a găsit acolo un portofel, un carnet de cecuri şi un stilou. Şi mai interesantă era o agendă subţire, care la sfârşit avea o listă cu numere de telefon. A răsfoit-o rapid şi a găsit săptămâna în curs.

Duminică, 26
Sun-o pe Alice (*1928*)

Luni, 27
Cumpără costum de baie
8:*30 a.m. şedinţă Apex, Mtl Vanguard*

Marţi, 28
8 a.m. Mic dejun cu A.C., cafeneaua Hay Adams

Billie stătea în picioare, lângă el, să vadă ce citea. Şi-a pus mâna pe umărul lui. Era un gest simplu, dar atingerea ei i-a provocat un fior de plăcere.

— Ai idee cine ar putea să fie Alice?

— Sora ta mai mică.

— Ce vârstă are?

— E cu şapte ani mai tânără decât tine... asta înseamnă treizeci.

— Deci e născută în 1928. Presupun că am vorbit de ziua ei. Aş putea să o sun acum şi să o întreb dacă am spus ceva ieşit din comun.

— Bună idee.

Luke era mulţumit. Îşi reconstituia viaţa.

— Probabil că am plecat în Florida fără costumul de baie.

— Cui îi stă mintea la costum de baie în ianuarie?

— Aşa că mi-am notat să cumpăr luni unul. În dimineaţa aceea m-am dus la motelul Vanguard la ora opt şi jumătate.

— Ce înseamnă şedinţă Apex?

— Cred că e în legătură cu traiectoria curbă pe care o are racheta în zbor. Nu-mi amintesc să fi lucrat la ea, însă ştiu că trebuie făcute nişte calcule importante şi foarte complicate. Treapta a doua trebuie să se detaşeze fix în punctul maxim al traiectoriei, pentru ca satelitul să poată fi pus pe o orbită permanentă.

— Ai putea să afli cine a mai fost la şedinţă şi să vorbeşti cu ei.

— O s-o fac.

— Pe urmă, marţi, ai luat micul dejun împreună cu Anthony în cafeneaua hotelului Hay Adams.

— După asta nu mai e nicio întâlnire trecută în agendă.

A răsfoit-o până la ultimele pagini. Erau acolo numerele de telefon pentru Anthony, Billie şi Bern, pentru mama şi Alice şi încă alte douăzeci sau treizeci de numere care nu-i spuneau nimic.

— E ceva care te surprinde? a întrebat-o pe Billie.

Ea a clătinat din cap.

Existau câteva indicii pe care merita să le cerceteze, însă nimic evident. Nici nu se aşteptase la altceva, dar tot era dezamăgit. A băgat agenda în buzunar şi a privit împrejur, prin încăpere. Pe un suport de bagaje stătea deschisă o geantă destul de uzată, din piele neagră. A scotocit prin ea, a găsit lenjerie şi cămăşi curate, un carnet de notiţe plin pe jumătate cu calcule matematice şi o carte de buzunar, *Bătrânul şi marea*, de Hemingway, cu un colţ îndoit la pagina 143.

Billie s-a uitat în baie. Ustensile pentru bărbierit, geanta pentru cosmetice, periuţa de dinţi.

Luke a deschis dulapurile şi sertarele din dormitor, iar Billie a făcut la fel în living. Luke a găsit într-un dulap un palton negru din lână şi o pălărie cu boruri tari, tot neagră, dar nimic altceva.

— Nimic, a strigat el. Dar tu?

— Mesajele telefonice sunt aici, pe birou. De la Bern, de la un colonel Hide şi de la cineva pe nume Marigold.

Luke îşi închipuia că Anthony citise mesajele, le-a considerat nesemnificative şi totuşi a decis că nu avea rost să dea naştere la suspiciuni, aşadar le-a distrus.

— Cine e Marigold, ştii?

Luke s-a gândit puţin. Mai auzise numele acesta, în timpul zilei. În acel moment şi-a amintit.

— E secretara mea din Huntsville, a răspuns el. Colonelul Hide zicea că ea mi-a făcut rezervarea la avion.

— Mă întreb dacă ei i-ai spus care era scopul călătoriei fale.

— Mă îndoiesc. N-am zis nimănui de la Cape Canaveral.

— Ea nu e de la Cape Canaveral. Şi s-ar putea să fi avut mai multă încredere în secretara ta decât în oricine altcineva.

Luke a înclinat din cap.

— Orice e posibil. O să verific. Până acum, este pista cea mai promiţătoare.

A scos agenda şi s-a uitat din nou la numerele de telefon de la sfârşitul ei.

— Bingo! a exclamat el. Marigold... acasă.

S-a aşezat la birou şi a format numărul. Se întreba cât timp mai avea, înainte ca Pete şi ceilalţi agenţi să se întoarcă.

Parcă citindu-i gândurile, Billie a început să-i strângă lucrurile în geanta din piele neagră.

La telefon i-a răspuns o femeie somnoroasă, cu un uşor accent de Alabama. După voce, Luke a bănuit că era o persoană de culoare.

— Îmi cer scuze că sun la o oră aşa de târzie. Tu eşti, Marigold?

— Doctore Lucas! Slavă Domnului că aţi sunat! Ce faceţi?

— Bine, cred, mulţumesc.

— Păi, ce Dumnezeu s-a întâmplat cu dumneavoastră? Nu ştia nimeni unde eraţi... şi acum aflu că v-aţi pierdut memoria. E adevărat?

— Da.

— Vai de mine! Cum s-a întâmplat aşa ceva?

— Nu ştiu, dar sper să mă ajuţi să-mi dau seama.

— Dacă pot...

— Aş vrea să aflu de ce am hotărât brusc să plec luni la Washington? Ţi-am spus?

— Nici vorbă, şi eu am fost foarte curioasă.

Era răspunsul la care se şi aştepta, însă tot era dezamăgit.

— Am pomenit ceva care să-ţi fi dat vreo idee?

— Nu.

— Dar ce-am *spus*?

— Că trebuie să mergeţi la Washington, via Huntsville, şi mi-aţi cerut să fac rezervările pentru cursele de avion la MATS.

Iniţialele în cauză indicau agenţia aeriană militară şi Luke a bănuit că avea dreptul să se folosească de ea când făcea călătorii în scopuri militare. Dar era ceva ce nu înţelegea.

— Am călătorit via Huntsville?

Nimeni altcineva nu-i pomenise despre asta.

— Aţi precizat că voiaţi să vă opriţi câteva ore aici.

— Mă întreb de ce.

— Pe urmă aţi adăugat ceva destul de ciudat. Mi-aţi cerut să nu dezvălui nimănui că veniţi la Huntsville.

— A! Deci era o vizită secretă?

— Da. Şi am păstrat secretul. M-au întrebat cei de la siguranţa militară şi de la FBI şi nu am spus niciunora dintre ei, pentru că mi-aţi cerut să n-o fac. Când au zis că aţi dispărut, nu ştiam dacă făceam bine sau nu, dar m-am gândit că era mai bine să fac aşa cum mi-aţi solicitat. Am făcut bine?

— La naiba, Marigold, nu ştiu. Totuşi, îţi apreciez loialitatea.

Sunetul alarmei de incendiu se oprise. Luke şi-a dat seama că nu mai avea timp.

— Trebuie să închid acum. Mulţumesc pentru ajutor.

— Păi, cum altfel. Doar să fiţi cu băgare de seamă, mă auziţi?

Femeia a închis.

— Ţi-am strâns lucrurile, l-a înştiinţat Billie.

— Mulţumesc.

Şi-a luat din dulap paltonul negru şi pălăria şi le-a îmbrăcat.

— Haide să plecăm de aici înainte să se întoarcă spionii ăia!

•••

S-au dus la un bistro non-stop din apropierea clădirii FBI, chiar lângă cartierul chinezesc, şi au comandat nişte cafea.

— Mă întreb când decolează primul zbor spre Huntsville în dimineaţa asta, a zis Luke.

— Ne trebuie Ghidul Oficial al Curselor Aeriene, a spus Billie.

Luke s-a uitat în jur, prin bistro. A văzut doi poliţişti care mâncau gogoşi, patru studenţi beţi, care comandaseră hamburgeri, şi două femei destul de sumar îmbrăcate, care ar fi putut să fie nişte prostituate.

— Nu prea cred să ţină vreunul sub tejghea, a zis el.

— Pun pariu că Bern are unul. Scriitorilor le plac lucruri de genul ăsta. Întotdeauna caută chestii prin el.

— Probabil că doarme.

— Atunci, o să-l trezesc, a spus Billie, ridicându-se. Ai o fisă?

— Sigur.

Luke mai avea încă buzunarul plin cu monedele pe care le furase cu o zi în urmă.

Billie s-a dus la telefonul cu fise de lângă toalete. Luke îşi sorbea cafeaua şi se uita după ea. În timp ce vorbea, îşi lăsa într-o parte capul şi zâmbea, folosindu-se de drăgălăşenii faţă

de cineva pe care îl trezise din somn. Era fermecătoare, iar dorinţa pe care Luke o simţea era de-a dreptul dureroasă.

Billie a revenit la masă.

— Se va întâlni cu noi şi o să aducă şi ghidul.

Luke s-a uitat la ceas. Era ora două dimineaţă.

— Probabil că o să plec la aeroport direct de aici. Sper să existe un zbor cât mai devreme.

— Ai un termen-limită? l-a întrebat Billie, încruntându-se.

— S-ar putea să fie. Mă tot întreb: ce putea să mă determine să las totul baltă ca să dau fuga la Washington? Trebuie să aibă legătură cu racheta. Şi despre ce altceva putea să fie vorba, dacă nu despre ceva care ameninţă lansarea?

— Un sabotaj?

— Da. Şi dacă am dreptate, trebuie să o dovedesc înainte de ora zece şi jumătate, în seara asta.

— Vrei să vin şi eu cu tine la Huntsville?

— Trebuie să ai grijă de Larry.

— Pot să-l las cu Bern.

— Nu cred că e nevoie, a zis Luke, clătinând din cap. Mulţumesc.

— Mereu ai fost o fire afurisit de independentă.

— Nu e vorba despre asta.

Şi-ar fi dorit ca ea să înţeleagă.

— Mi-ar face mare plăcere să vii cu mine. Tocmai asta e problema... Îmi doresc mult prea mult.

Billie a întins braţul peste masa cu blat de material plastic şi l-a luat de mână.

— E în ordine.

— E încurcat, ştii. Sunt însurat cu altcineva, dar nu ştiu ce sentimente am pentru ea. Cum e soţia mea?

Billie a scuturat din cap.

— Nu pot să-ţi vorbesc eu despre Elspeth. Trebuie să o redescoperi singur.

— Presupun că aşa e.

Billie i-a dus mâna la buze şi a sărutat-o uşor.

Luke a înghiţit un nod.

— Întotdeauna te-am plăcut aşa de mult sau e ceva nou?

— Nu e nimic nou.

— Mi se pare că ne înţelegem cu adevărat bine.

— Nu, ne certăm ca dracii. Însă ne adorăm unul pe celălalt.

— Ai spus că ne-am iubit, odinioară... în apartamentul acela de hotel.

— Încetează.

— A fost bine?

Femeia l-a privit cu lacrimi în ochi.

— Cel mai bine.

— Atunci, cum se face că nu sunt însurat cu tine?

Billie a început să plângă, cu hohote abia vizibile, care îi scuturau trupul micuţ.

— Fiindcă...

S-a şters la ochi şi a tras adânc aer în piept, apoi a început iar să plângă. Până la urmă, a izbucnit:

— Te-ai supărat aşa de tare pe mine, că n-ai mai vrut să-mi vorbeşti cinci ani.

• 1945

Părinţii lui Anthony aveau o herghelie în apropiere de Charlottesville, Virginia, la câteva ore distanţă de Washington. Era o casă mare, albă, pe structură din lemn, cu două aripi lungi, prevăzute cu peste zece dormitoare. Mai erau grajduri şi terenuri de tenis, un lac şi un pârâu, padocuri şi o zonă împădurită. Mama lui Anthony moştenise ferma de la tatăl ei, plus cinci milioane de dolari.

Luke a sosit acolo în vinerea de după capitularea Japoniei. Doamna Carroll l-a întâmpinat în uşă. Era o femeie blondă şi nervoasă, care arăta că fusese frumoasă odinioară. L-a condus într-un mic dormitor, impecabil de curat, cu pardoseala din lemn lustruit şi un pat înalt, de modă veche.

El s-a dezbrăcat de uniformă – avea grad de maior – şi şi-a pus un sacou sport, de caşmir, şi pantaloni de flanel gri. În timp ce-şi lega cravata, Anthony a băgat capul pe uşă.

— Avem cocktailuri în salon, când eşti gata.

— Vin imediat. Care e camera lui Billie?

Peste chipul lui Anthony a trecut umbra unei îngrijorări şi s-a încruntat.

— Fetele sunt în aripa cealaltă, să ştii. În chestiuni de felul acesta, amiralul e de modă veche.

Tatăl lui Anthony îşi petrecuse viaţa în armată.

— Nicio problemă, a zis Luke, ridicând din umeri.

Ultimii trei ani şi-i petrecuse umblând, noaptea, printr-o Europă sub ocupaţie: o să fie în stare să găsească dormitorul iubitei pe întuneric.

Când a coborât, la ora şase, toţi vechii lui prieteni îl aşteptau. Pe lângă Anthony şi Billie, mai erau acolo Elspeth, Bern şi prietena acestuia, Peg. Cea mai mare parte a războiului Luke fusese împreună cu Bern şi Anthony, iar toate permisiile şi le petrecuse cu Billie, dar pe Elspeth sau pe Peg nu le mai văzuse din 1941.

Amiralul i-a întins un Martini şi Luke a luat o înghiţitură. Sosise momentul să sărbătorească, mai mult ca oricând. Se discuta zgomotos şi cu voioşie. Mama lui Anthony îi privea cu o expresie de vagă încântare, iar tatăl lui bea cocktailurile mai repede decât oricare altcineva.

În timpul cinei Luke i-a studiat, comparându-i cu tinerii aceia frumoşi, care fuseseră atât de îngrijoraţi cu patru ani în urmă că ar putea să fie exmatriculaţi de la Harvard. Elspeth era foarte slabă după cei trei ani de raţii dure pe care îi trăise în Londra în timpul războiului: chiar şi sânii ei superbi păreau mai mici. Peg, odinioară o fată demodată, cu suflet mare, era îmbrăcată elegant, dar faţa, fardată cu grijă, avea o expresie de duritate şi cinism. La cei douăzeci şi şapte de ani ai lui, Bern arăta cu zece ani mai în vârstă. Pentru el acesta fusese al doilea război. Fusese rănit de trei ori şi avea chipul supt al cuiva care a cunoscut prea multă suferinţă, a lui, dar şi a celorlalţi.

Lui Anthony îi mersese cel mai bine. Avusese parte de ceva acţiune, însă în cea mai mare parte a războiului fusese la Washington. Siguranţa lui, optimismul şi umorul excentric supravieţuiseră neştirbite.

Nici Billie nu părea foarte schimbată. În copilărie avusese parte de greutăţi şi lipsuri şi poate că de aceea războiul nu lăsase semne asupra ei. Îşi petrecuse doi ani la Lisabona, ca agent sub acoperire, şi Luke ştia – deşi alţii nu aveau cunoştinţă – că ucisese un om acolo, îi tăiase beregata ca o profesionistă, în curtea din spatele cafenelei unde victima era pe cale să vândă duşmanului secrete. Era şi în acel moment un ghemuleţ de strălucitoare energie, veselă, apoi, o clipă mai târziu, înfoiată

de mândrie, iar Luke nu obosea niciodată să-i studieze felul în care îşi tot schimba expresia.

Era un noroc deosebit că supravieţuiseră cu toţii. Cele mai multe dintre grupurile de felul lor pierduseră cel puţin un prieten.

— Ar trebui să toastăm pentru ceva, a propus Luke, ridicându-şi paharul cu vin. Pentru toţi cei care au supravieţuit... şi pentru cei care nu au reuşit.

Au băut toţi, pe urmă Bern a zis:

— Am şi eu un toast. Pentru acei bărbaţi care au rupt gâtul maşinii naziste de război... Armata Roşie.

Au băut din nou, dar amiralul părea nemulţumit şi a spus:

— Cred că ajunge cu atâtea toasturi.

Bern era încă un comunist convins, însă Luke era sigur că nu mai lucra pentru Moscova. Făcuseră o înţelegere şi Luke credea că Bern îşi ţinuse promisiunea. Totuşi, relaţia lor nu mai revenise la acea căldură de odinioară. Să ai încredere în cineva era ca şi cum ai ţine apă în pumni – era aşa de uşor să o verşi şi nu mai puteai să o recuperezi. Luke se întrista de fiecare dată când îşi amintea despre camaraderia pe care o împărtăşiseră el şi Bern, dar nu se simţea în stare să o recâştige.

Cafeaua s-a servit tot în salon. Luke împărţea ceştile. Când i-a oferit lui Billie frişcă şi zahăr, ea i-a spus în şoaptă:

— Aripa de est, la etaj, ultima uşă pe stânga.

— Frişcă vrei?

Fata a ridicat din sprâncene.

Luke a râs înfundat şi a trecut mai departe.

La ora zece şi jumătate, amiralul a insistat ca bărbaţii să treacă în sala de biliard. Pe o servantă erau trabucuri cubaneze şi băuturi tari. Luke a refuzat să mai bea: era nerăbdător să se strecoare sub aşternuturi, lângă trupul cald, dornic, al lui Billie şi ultimul lucru de care avea nevoie atunci era să adoarmă repede.

Amiralul şi-a turnat un ditamai paharul cu whisky şi l-a luat pe Luke în partea din spate a încăperii, ca să-i arate armele lui, aşezate într-o vitrină încuiată, fixată în perete. În familia lui Luke nu existau vânători şi pentru el armele aveau ca scop să omoare oameni, nu animale, aşa că nu îi plăceau. Şi, în plus, credea cu tărie că armele şi alcoolul reprezentau o combinaţie proastă. S-a prefăcut totuşi interesat, ca să fie politicos.

— Luke, îţi cunosc şi îţi respect familia, a spus amiralul, examinând o carabină Lee-Enfield. Tatăl tău este un bărbat deosebit.

— Vă mulţumesc, a zis Luke.

Suna ca un fel de discurs repetat în prealabil. În perioada războiului tatăl lui ajutase la funcţionarea Biroului pentru Controlul Preţurilor, dar probabil că amiralul îl credea încă bancher.

— Va trebui să te gândeşti la familia ta, băiete, atunci când îţi vei alege nevasta, a continuat amiralul.

— Da, domnule, aşa voi face.

Luke se întreba la ce se gândea omul acela.

— Indiferent cine va deveni doamna Lucas, i se va asigura un loc pe treptele cele mai înalte ale societăţii americane. Trebuie să-ţi alegi o fată care să poată face faţă acestui rang.

Luke începea să înţeleagă unde bătea discuţia. Enervat, a pus repede carabina la loc în stativ.

— O să ţin cont de asta, domnule amiral, l-a asigurat el şi s-a întors să plece.

Amiralul i-a pus o mână pe braţ şi l-a oprit.

— Indiferent ce vei face, nu-ţi bate joc de tine.

Luke l-a privit ţintă. Era hotărât să nu-l întrebe pe amiral la ce făcea aluzie. Avea impresia că ştia răspunsul şi era mai bine dacă rămânea nerostit.

Dar amiralul era pornit.

— Să nu rămâi proptit lângă jidăncuţa aia... nu te merită.

Luke a scrâşnit din dinţi.

— Dacă nu vă supăraţi, acesta este un subiect pe care aş prefera să-l discut cu tatăl meu.

— Taică-tu nu ştie despre ea, nu-i aşa?

Luke s-a înroşit. Amiralul lovise direct în ţintă. Nici Luke, nici Billie nu făcuseră cunoştinţă cu părinţii celuilalt.

Nici nu prea avuseseră vreme. Dragostea dintre ei se petrecuse în scurte momente, în plin război. Însă nu acesta fusese singurul motiv. Adânc în sufletul lui, un omuleţ mic şi răutăcios îi şoptea că, din punctul de vedere al părinţilor lui, o tânără dintr-o familie de evrei săraci lipiţi nu era tocmai soţia ideală pentru el. Ea ar fi acceptat-o, era sigur... chiar ar fi ajuns să o îndrăgească, din toate acele motive pentru care o iubea şi el. Dar la început s-ar fi putut să fie puţin dezamăgiţi. În

consecinţă, era nerăbdător să le-o prezinte părinţilor într-un context potrivit, cu un prilej relaxat, când ar fi avut răgazul să o cunoască.

Faptul că era un sâmbure de adevăr în insinuările amiralului nu a făcut decât să-l înfurie şi mai tare pe Luke. Cu o agresivitate abia ţinută în frâu, acesta a spus:

— Să mă iertaţi, dar *vă previn* că remarcile dumneavoastră sunt ofensatoare la adresa mea.

Toţi cei de faţă au amuţit, însă ameninţarea abia mascată a lui Luke a trecut complet pe deasupra, fără să-l impresioneze pe amiral, care era destul de beat.

— Fiule, înţeleg asta, însă sunt mai bătrân ca tine şi ştiu despre ce vorbesc.

— Mă iertaţi, cred că nu-i cunoaşteţi pe cei implicaţi.

— Ei, dimpotrivă, este posibil să ştiu mai multe decât tine despre doamna în chestiune.

Ceva din tonul amiralului suna ca o avertizare, dar Luke era prea furios ca să-şi dea seama.

— Ştiţi pe dracu', a zis el, cu o lipsă deliberată de politeţe.

Bern a încercat să intervină.

— Hei, oameni buni, lăsaţi-o mai moale! Haideţi să jucăm biliard.

Numai că amiralul nu mai putea fi oprit. L-a luat pe Luke pe după umeri.

— Uite ce e, fiule, sunt bărbat şi eu, te înţeleg, a spus el, cu o insinuare de intimitate care lui Luke nu-i venea bine. Atâta vreme cât nu iei lucrurile prea în serios, nu e niciun rău să te tăvăleşti cu o târfuliţă, cu toţii am...

Nu a mai apucat să termine fraza. Luke s-a întors spre el, i-a pus ambele mâini în piept şi i-a dat un brânci. Amiralul s-a dat înapoi, clătinându-se, cu braţele fluturând în aer, iar paharul de whisky i-a zburat din mână. A încercat să-şi păstreze echilibrul, dar nu a reuşit şi a căzut cu o bufnitură pe covor.

— Hei, încetaţi, sau vă astup gura aia împuţită cu pumnul! a strigat Luke la el.

Alb la faţă, Anthony l-a apucat strâns pe Luke de braţ şi a zis:

— Luke, ce Dumnezeu te-a apucat?

Bern s-a băgat între ei şi amiralul căzut la podea.

— Calmaţi-vă amândoi!

— *La naiba* cu calmul! s-a răstit Luke. Ce fel de om e ăla care te invită la el acasă şi pe urmă îţi insultă iubita? Chiar că trebuie să-l înveţe cineva pe prostul ăsta bătrân ce înseamnă bunele maniere!

— E o târfă, a spus amiralul, aşezat în fund. Pe toţi dracii, ştiu cel mai bine, a continuat el, apoi vocea i s-a transformat într-un răcnet. Eu i-am plătit avortul!

Luke a rămas tablou.

— Avortul?

— Da, fir-ar al dracului, a confirmat amiralul, muncindu-se să se ridice în picioare. Anthony a lăsat-o însărcinată şi am dat o mie de dolari ca să scape ea de bastard.

Gura bărbatului s-a schimonosit într-un rânjet dispreţuitor de triumf.

— Ei, mai zi-mi şi acum că nu ştiu ce vorbesc.

— Minţiţi.

— Întreabă-l pe Anthony.

Luke s-a uitat la prietenul lui.

Anthony a scuturat din cap şi a explicat:

— Copilul nu era al meu. Aşa i-am spus tatii, ca să-mi dea cei o mie de dolari. Dar era copilul tău, Luke.

Faţa lui Luke a devenit roşie, până la rădăcina părului. Bătrânul amiral beat îl făcuse să pară caraghiosul caraghioşilor. El era cel care habar nu avea. Credea că o cunoştea pe Billie, însă ea îi ascunsese ceva atât de important. Concepuse un copil şi iubita lui făcuse avort, ştiau asta cu toţii în afară de el. Se simţea cum nu se poate mai umilit.

A ieşit din sala de biliard, ca o furtună. A traversat holul şi a intrat în salon dând uşa de perete. Mama lui Anthony era singură, probabil că fetele plecaseră la culcare. Văzându-i faţa, doamna Carroll l-a întrebat:

— Luke, dragule, ce s-a întâmplat?

El nu i-a răspuns nimic şi a ieşit, trântind uşa.

A urcat în fugă scările şi a luat-o spre aripa de est a clădirii. A găsit camera lui Billie şi a intrat, fără să mai bată la uşă.

Fata stătea întinsă pe pat şi citea, goală, cu capul sprijinit în mână şi părul cârlionţat revărsat în faţă, ca un val care se sparge de ţărm. Vederea ei i-a tăiat răsuflarea, pentru o clipă. Lumina ce venea de la o veioză de pe noptieră îi picta pe trup o dungă aurie, de la umărul mic şi rotund, de-a lungul coapsei şi

pe piciorul suplu, până la unghia dată cu ojă roşie. Oricum, frumuseţea ei n-a făcut decât să-l înfurie şi mai tare.

Billie a ridicat privirea la el cu un zâmbet de fericire, apoi trăsăturile chipului i s-au întunecat, când a văzut expresia de pe faţa lui Luke.

— M-ai înşelat vreodată? i-a strigat el.

— Nu, niciodată! a răspuns Billie, ridicându-se în picioare, speriată.

— Ticălosul ăla de amiral susţine că a plătit ca să faci un avort.

Chipul fetei a devenit palid.

— Oh, nu!

— E adevărat? a ţipat Luke. Răspunde!

Billie a dat din cap şi a început să plângă, îngropându-şi faţa în mâini.

— Deci m-ai înşelat.

— Iartă-mă, voiam un copil cu tine, îmi doream din toată inima, însă nu am avut cum să-ţi vorbesc. Erai în Franţa şi habar nu aveam dacă ai să te mai întorci vreodată. Am fost nevoită să iau singură decizia, a zis ea, suspinând, pe urmă a ridicat vocea şi a adăugat: A fost cea mai grea perioadă din viaţa mea!

Luke era năucit.

— Noi doi am conceput un copil, a zis el.

Starea lui Billie s-a schimbat într-o secundă.

— Să nu începi cu chestii siropoase, a rostit ea, batjocoritoare. Când mi-ai tras-o, n-ai fost tocmai sentimental, aşa că nu e cazul să începi acum... oricum, e al dracului de târziu pentru asta.

Vorbele ei l-au rănit.

— Trebuia să-mi fi zis. Chiar dacă n-ai avut cum să dai de mine în momentul acela, trebuia să-mi spui cu prima ocazie, următoarea dată când am venit în permisie.

— Da, ştiu, a replicat Billie, oftând. Dar Anthony a considerat că nu trebuia să divulg nimănui şi nu e prea greu să convingi o fată să păstreze secretul despre ceva de felul ăsta. Nu era nevoie să afle cineva, niciodată, în afară de nenorocitul ăsta de amiral, Carroll.

Pe Luke îl scotea din minţi calmul cu care vorbea ea despre felul cum îl trădase, ca şi cum singura ei greşeală era că a fost prinsă.

— Nu pot să mă împac cu ideea asta, a conchis el.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat Billie, în şoaptă.

— Cu faptul că m-ai înşelat... şi în legătură cu un lucru atât de important... cum să mai am încredere în tine?

Chipul lui Billie exprima suferinţa.

— Vrei să-mi spui că s-a terminat cu noi?

Luke nu a scos nicio vorbă.

— Îmi dau seama de asta, a continuat ea. Te cunosc prea bine. Am dreptate, nu-i aşa?

— Da.

Billie a început din nou să plângă.

— Tâmpitule! a zis ea, printre lacrimi. Nu ştii nimic, ascultă-mă! În ciuda anilor de război...

— Războiul m-a învăţat că nimic nu contează mai mult decât loialitatea.

— Nu ai învăţat nici acum că atunci când suntem presaţi de împrejurări, noi, oamenii, suntem dispuşi să minţim.

— Chiar şi pe cei pe care îi iubim?

— Îi minţim *mai mult* pe cei pe care îi iubim, pentru că ne pasă atât de mult de ei. De ce crezi că spunem întotdeauna adevărul în faţa preotului şi a psihiatrului, şi a unor persoane total necunoscute pe care le întâlnim în tren? Fiindcă nu-i iubim, aşa că nu ne pasă ce cred.

Era enervant de plauzibil ce afirma Billie. Însă el dispreţuia astfel de scuze facile.

— Nu concep să-mi trăiesc aşa viaţa.

— Ferice de tine, a venit replica ei amară. Vii dintr-o familie fericită, nu ai cunoscut niciodată lipsurile, nu ai fost respins, ai tone de prieteni. Ai luptat din greu în război, totuşi nu ai fost schilodit sau torturat şi nu ai suficientă imaginaţie ca să fii laş. Nu ţi s-a întâmplat niciodată nimic rău. Sigur, nu minţi... din acelaşi motiv pentru care doamna Carroll nu fură conserve cu supă.

Era formidabilă – se convinsese singură că el era cel care greşea! Era imposibil să discuţi cu o femeie capabilă să se amăgească singură în aşa hal. Dezgustat, Luke s-a întors către uşă, gata să plece.

— Dacă asta este ceea ce crezi, probabil te bucuri că relaţia noastră s-a terminat.

— Nu, nu mă bucur, a zis ea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraz. Te iubesc, n-am iubit niciodată un alt bărbat. Îmi pare rău că te-am minţit, dar nu am de gând să-mi torn cenuşă în cap pentru că am făcut un lucru rău, într-un moment de criză.

Luke nu voia ca ea să-şi toarne cenuşă în cap. Nu voia nimic de la ea. Pur şi simplu, voia să se ducă departe de ea şi de prietenii ei, şi de amiralul Carroll, şi de casa aceea îngrozitoare.

Undeva, în mintea lui, o voce firavă îi şoptea că renunţa la cel mai preţios lucru pe care îl avusese vreodată şi îl prevenea că discuţia aceea îi va provoca regrete atât de amarnice, că o să-i pârjolească sufletul ani de zile de atunci încolo. Însă era mult prea furios, prea umilit şi prea rănit de moarte ca să asculte acea voce.

S-a apropiat de uşă.

— Nu pleca, l-a implorat Billie.

— Naiba să te ia! a replicat el şi a ieşit.

• 2:30 A.M.

Noul tip de combustibil şi un rezervor mai mare au crescut puterea de propulsie a rachetei Jupiter la 37 648 de kilograme forţă şi a prelungit timpul de ardere de la 121 la 155 de secunde.

— Anthony mi-a fost atunci un prieten adevărat, a zis Billie. Eram disperată. O mie de dolari! Nu aveam de unde să fac rost de atâţia bani. El i-a obţinut de la taică-său şi a luat totul asupra lui. A fost un tip pe cinste. De aceea îmi e aşa de greu să înţeleg ce face acum.

— Nu-mi vine să cred că am renunţat la tine, a zis Luke. Chiar n-am înţeles prin ce trecuseşi?

— N-a fost doar vina ta, a explicat Billie, obosită. Pe atunci aşa am crezut, dar acum înţeleg şi partea mea de vină în toată nebunia aia.

Avea aerul că reluarea întregii întâmplări o extenuase.

O vreme au rămas în tăcere, amuţiţi de regretele care îi încercau. Luke se întreba cât o să-i ia lui Bern să ajungă cu

maşina de la Georgetown; apoi gândurile lui s-au întors la ceea ce îi povestise Billie.

— Nu prea îmi place ce aflu despre mine, a adăugat Luke, după un timp. Chiar mi-am pierdut cei mai buni doi prieteni, pe tine şi pe Bern, doar pentru că am fost implacabil şi tare de cap?

Billie a ezitat, apoi a izbucnit în râs.

— Ca s-o spun fără menajamente, exact asta ai făcut.

— Aşa că te-ai măritat cu Bern.

Ea a râs din nou.

— Cât de egocentric poţi să fii! a rostit ea pe un ton amical. Nu m-am măritat cu Bern pentru că m-ai părăsit. M-am măritat fiindcă este unul dintre cei mai oneşti oameni din lume. E inteligent, are suflet mare şi e bun la pat. Mi-au trebuit ani de zile ca să te uit şi când mi s-a întâmplat, m-am îndrăgostit de Bern.

— Şi noi doi am devenit iar prieteni?

— Încetul cu încetul. Noi te-am iubit întotdeauna, cu toţii, chiar dacă erai uneori un afurisit cu parul înfipt în fund. Când s-a născut Larry, ţi-am scris şi ai venit să mă vezi. Pe urmă, un an mai târziu, Anthony a organizat o mare petrecere când a împlinit treizeci de ani şi ai apărut şi tu. Reveniseşi la Harvard, îţi luai doctoratul şi noi, ceilalţi, eram în Washington... Elspeth şi Peg lucrau pentru CIA, eu făceam cercetare la Universitatea George Washington, iar Bern scria scenarii pentru emisiuni radio... dar tu veneai de câteva ori pe an şi atunci ne adunam toţi.

— Când m-am însurat cu Elspeth?

— În 1954... anul în care am divorţat de Bern.

— Ştii de ce m-am însurat cu ea?

Billie a ezitat. Luke îşi imagina că răspunsul ar fi trebuit să fie uşor. Ea ar fi trebuit să răspundă „Fiindcă o iubeai... bineînţeles!” Însă ea nu a zis aşa.

— Nu sunt persoana potrivită să-ţi răspundă la întrebarea asta, a venit într-un final răspunsul ei.

— O s-o întreb pe Elspeth.

— Mi-aş dori să o faci.

Luke s-a uitat la ea. Era ceva în acea ultimă remarcă. Încerca să-şi dea seama cum să extragă înţelesul acela, când afară a oprit un Lincoln Continental alb. Bern a coborât în grabă din el şi a intrat în restaurant.

— Iartă-mă că te-am trezit din somn, a spus Luke.

— Nu-ţi face probleme, a zis Bern. Billie nu susţine convingerea că atunci când un om doarme trebuie să-l laşi în pace. Dacă ea e trează, toată lumea ar trebui să fie la fel. Ai fi ştiut asta dacă nu-ţi pierdeai memoria. Poftim!

A aruncat pe masă o cărţulie groasă. Pe copertă scria: *Ghidul Oficial Al Curselor Aeriene – publicaţie lunară.* Luke a luat-o.

— Uită-te după Capital Airlines – au curse spre sud, l-a sfătuit Billie.

Luke a găsit paginile respective.

— E un avion care decolează la 6:55... mai sunt patru ore până atunci.

Apoi s-a uitat mai bine.

— La naiba, face escale în toate orăşelele din Dixie şi ajunge la Huntsville la ora 2:23 după-amiază, ora locală.

Bern şi-a pus o pereche de ochelari şi a citit peste umărul lui Luke.

— Următoarea cursă nu decolează decât la ora 9, dar are escale puţine şi e un avion Viscount, aşa că o să ajungi la Huntsville mai devreme, câteva minute înainte de prânz.

— O să iau cursa care pleacă mai târziu, deşi nu-mi place să pierd timpul prin Washington mai mult decât este nevoie, a precizat Luke.

— Mai ai alte două probleme, a continuat Bern. Prima: cred că Anthony o să aibă oameni postaţi la aeroport.

Luke s-a încruntat.

— Poate că aş putea să plec de aici cu maşina şi să iau avionul undeva pe traseu.

S-a uitat la orarul curselor.

— Prima escală a cursei care pleacă devreme e într-un oraş care se cheamă Newport News. Unde dracu’ e asta?

— Lângă Norfolk în Virginia, a răspuns Billie.

— Aterizează acolo la ora opt fără două minute. Oare pot să ajung la timp?

— Sunt trei sute de kilometri, a spus Billie. Să zicem patru ore. Poţi să ajungi cu o oră înainte de cursă.

— Chiar mai mult, dacă iei maşina mea, a adăugat Bern. Viteza maximă la care poate ajunge e de o sută optzeci de kilometri pe oră.

— Îmi împrumuţi maşina?

Bern a zâmbit.

— Ne-am salvat unul altuia viaţa. O maşină nu înseamnă nimic.

Luke a încuviinţat din cap.

— Mulţumesc.

— Mai ai însă o problemă, a zis Bern.

— Care e aceea?

— Am fost urmărit până aici.

• 3 P.M.

Rezervoarele de combustibil conţin deflectoare care să împiedice agitarea lichidului. În lipsa acestora, mişcarea lichidului este atât de violentă, încât a provocat dezintegrarea unuia dintre modelele pentru testare, racheta Jupiter 1B, la numai 93 de secunde de zbor.

Anthony stătea la volanul Cadillac-ului său galben, la o distanţă de un cvartal de un local fast-food. Parcase în spatele unui camion, aproape lipit de el, aşa că automobilul, uşor de remarcat, de altfel, era bine ascuns, însă el vedea perfect localul şi porţiunea de trotuar luminată din faţa lui. Părea să fie un loc unde îşi omorau vremea poliţiştii: afară erau parcate două maşini de patrulă, pe lângă Thunderbird-ul roşu al lui Billie şi Continentalul alb al lui Bern.

Ackie Horwitz fusese postat în faţa clădirii unde era apartamentul lui Bern, cu instrucţiuni clare să nu se mişte de acolo decât dacă ar fi apărut Luke; dar când Bern a ieşit în miezul nopţii, Ackie a avut inspiraţia de a încălca ordinele şi l-a urmărit cu motocicleta. Imediat ce Rothsten a ajuns la fast-food, Ackie a sunat la Clădirea Q şi l-a alertat pe Anthony.

În acel moment Ackie ieşea din fast-food, îmbrăcat în costumul lui de motociclist, din piele, într-o mână cu o ceaşcă de cafea şi cu o acadea în cealaltă. S-a oprit lângă geamul portierei lui Anthony.

— Lucas e înăuntru.

— Ştiam eu, a zis Anthony cu dispreţ.

— Dar şi-a schimbat hainele. Acum are o haină neagră şi o pălărie la fel.

— Cealaltă pălărie şi-a pierdut-o la Carlton.

— Rothsten e cu el, plus fata.

— Cine mai e înăuntru?

— Patru poliţişti care spun bancuri porcoase, un insomniac care stă cu nasul în ediţia de dimineaţă a ziarului *Washington Post* şi bucătarul.

Anthony a dat din cap. Nu-i putea face nimic lui Luke, cât timp erau de faţă şi poliţiştii.

— Aşteptăm aici până când o să iasă Luke şi pe urmă îl urmărim amândoi. De data asta nu ne mai scapă.

— ’Nţeles.

Ackie s-a dus la motocicleta lui, parcată în spatele maşinii lui Anthony, şi s-a urcat în şa, să-şi bea cafeaua.

Anthony se gândea cum să facă. O să-l prindă pe Luke pe o străduţă liniştită, îl vor dovedi şi îl vor duce în casa conspirativă pe care CIA o avea în cartierul chinezesc. Acolo Anthony o să scape de Ackie. Pe urmă îl va ucide pe Luke.

Se simţea cât se poate de degajat şi de hotărât. Mai devreme, la Carlton, avusese un moment de slăbiciune emoţională, dar după aceea se îmbărbătase şi luase decizia de a nu se mai gândi la prietenie şi trădare decât după ce toate acestea se vor fi încheiat. Ştia că făcea ceea ce trebuia. O să se ocupe de regrete după ce îşi va fi făcut datoria.

Uşa fast-food-ului s-a deschis.

Mai întâi a ieşit Billie. În spatele ei lumina era strălucitoare, aşa că Anthony nu a putut să-i vadă faţa, însă i-a recunoscut silueta minionă şi felul legănat în care păşea. Apoi a apărut un bărbat în haină neagră şi pălărie de aceeaşi culoare – Luke. S-au îndreptat spre automobilul roşu, Thunderbird. Silueta în trend care încheia grupul s-a urcat într-un Lincoln Continental alb.

Anthony a pornit motorul.

Întâi a plecat T-bird-ul, urmat de maşina albă. Anthony a aşteptat câteva secunde şi pe urmă a intrat şi el în trafic. Ackie s-a luat pe urmele lui cu motocicleta.

Billie s-a îndreptat spre est, urmată de micul convoi. Anthony se păstra la ceva distanţă, dar străzile erau pustii, aşa că urmăriţii observaseră, cu siguranţă, că aveau coadă. Anthony

simţea inevitabilul situaţiei. Deci nu mai avea rost să se amăgească, sosise momentul încheierii socotelilor.

Ajunseseră pe 14th Street şi s-au oprit la semafor, iar Anthony, în spatele automobilului lui Bern. Când s-a făcut verde, maşina lui Billie a zvâcnit brusc înainte şi Lincoln-ul a rămas pe loc.

Cu o înjurătură, Anthony a rulat în marşarier câţiva metri, pe urmă a băgat în viteză şi a călcat pe pedala de acceleraţie. Automobilul greu a ţâşnit. A ocolit Lincoln-ul înţepenit şi a luat-o în goană după ceilalţi.

Billie a condus în zigzag pe străzile din spatele Casei Albe, trecând pe roşu, sfidând semnele de circulaţie şi intrând pe străzile cu sens unic. Anthony a făcut la fel, în încercarea disperată de a-i rămâne pe urme, dar automobilul lui cu greu putea să facă faţă manevrabilităţii T-bird-ului şi Billie se îndepărta simţitor.

Ackie l-a depăşit pe Anthony şi a reuşit să se ţină de urma lui Billie. Totuşi, pe măsură ce distanţa dintre ea şi Anthony creştea, bărbatul şi-a dat seama că planul ei era ca mai întâi să scape de Cadillac, pe tot felul de curbe şi întoarceri, ca mai apoi să iasă pe autostradă şi să se descotorosească şi de motocicletă, care nu putea depăşi viteza maximă a T-bird-ului, de 200 de kilometri pe oră.

— La naiba! a exclamat omul.

Atunci a intervenit norocul. Cu un scrâşnet, maşina lui Billie a luat o curbă strânsă şi a intrat într-un torent de apă. Din cauza unei conducte sparte, apa se revărsa dintr-un canal pe marginea rigolei şi şoseaua, cât era de lată, era inundată. Femeia a pierdut controlul maşinii. Spatele a descris un arc larg şi automobilul s-a răsucit cu o sută optzeci de grade. Ackie a virat pe lângă ea, motocicleta i-a alunecat de sub el, a căzut şi s-a rostogolit în apă, însă omul s-a ridicat imediat. Anthony a apăsat pedala frânei până la podea şi a oprit brusc, în intersecţie. Thunderbird-ul stătea de-a curmezişul străzii, cu portbagajul la numai câţiva centimetri de o maşină parcată. Anthony a tras în dreptul botului, ca să o blocheze. Billie nu mai putea să scape.

Ackie ajunsese deja în dreptul portierei şoferului. Anthony a alergat pe partea cealaltă, la locul de lângă şofer.

— Jos din maşină! a strigat el.

A scos pistolul din buzunarul interior.

Portiera s-a deschis şi bărbatul în haină neagră şi pălărie a coborât.

Anthony a văzut imediat că nu era Luke, ci Bern.

S-a întors şi a privit înapoi, în direcţia de unde veniseră. Nici urmă de Lincoln-ul alb.

Furia îi creştea. Făcuseră schimb de haine şi Luke scăpase cu maşina lui Bern.

— Imbecilule! a răcnit el la Bern. Habar nu ai ce ai făcut!

Îi venea să-l împuşte pe loc.

Bern era enervant de calm.

— Păi, de ce nu-mi spui tu, Anthony? a replicat el. Ce-am făcut?

Anthony i-a întors spatele şi şi-a îndesat pistolul înapoi în haină.

— Stai puţin, a zis Bern. Trebuie să ne explici. Ce i-ai făcut lui Luke e împotriva legii.

— Nu trebuie să-ţi explic absolut nimic, a izbucnit Anthony.

— Luke nu e spion.

— De unde ştii aşa ceva?

— Ştiu.

— Nu te cred.

Bern l-a privit mustrător.

— Ba sunt sigur că mă crezi. Ştii foarte bine că Luke nu e agent sovietic. Şi atunci, de ce naiba pretinzi că ar fi?

— Du-te dracului, a şuierat Anthony şi s-a îndepărtat.

•••

Billie locuia în Arlington, o suburbie înverzită din Virginia, pe malul fluviului Potomac. Anthony a trecut cu maşina pe strada ei. Când a ajuns în dreptul casei sale, a văzut pe partea cealaltă a drumului un Chevrolet sedan închis la culoare, al celor de la CIA. A dat colţul şi a parcat.

Billie urma să ajungă acasă după câteva ore. Ea ştia unde plecase Luke. Dar nu avea să-i spună lui Anthony. Îşi pierduse încrederea în el. Ea îi era credincioasă lui Luke – asta dacă Anthony nu reuşea să o preseze dincolo de orice limită.

Iată deci exact ce trebuia să facă.

Oare el înnebunise? O voce a minţii îl tot întreba dacă în final ceea ce câştiga merita tot efortul depus. Exista vreun fel de justificare pentru ceea ce avea de gând să facă? Şi-a alungat

îndoielile. Îşi alesese soarta cu mult timp în urmă şi nu avea să se lase întors din drum, nici măcar de Luke.

A deschis portbagajul maşinii şi a scos din el o geantă de piele neagră de mărimea unei cărţi şi o lanternă mică. Apoi s-a întors la Chevrolet. A urcat pe locul din dreapta, lângă Pete, şi a început să privească la geamurile întunecate ale căsuţei lui Billie. „O să fie cel mai groaznic lucru pe care l-am făcut vreodată”, chibzuia el.

— Ai încredere în mine? a întrebat Anthony, cu ochii la Peter.

Faţa desfigurată a acestuia s-a schimonosit într-un zâmbet stânjenit.

— Ce întrebare mai e şi asta? Da, sigur că am încredere.

Cei mai mulţi dintre agenţii tineri îl venerau pe Anthony ca pe un erou, dar Pete mai avea un motiv ca să-i fie devotat. Anthony descoperise ceva despre el, care i-ar fi putut încheia cariera – faptul că fusese arestat odinioară deoarece solicitase serviciile unei prostituate –, însă păstrase secretul. Pentru a-i aduce aminte lui Pete despre asta, a continuat:

— Dacă aş face un lucru despre care ai crede că e greşit, ai mai fi de partea mea?

Pete a ezitat, iar când, în sfârşit, a vorbit, emoţia îi gâtuia vocea.

— Să-ţi mărturisesc ceva.

Ochii îi priveau ţintă în faţă, prin parbriz, la strada luminată de lămpile de pe stâlpi.

— Mi-ai fost ca un tată, asta e tot.

— O să fac ceva care n-o să-ţi placă. Am nevoie să fii convins că este ceea ce trebuie făcut.

— OK... dă-i drumul.

— O să mă duc în casă, a adăugat Anthony. Claxonează dacă soseşte cineva.

A păşit cu grijă pe aleea pentru maşini, a ocolit garajul şi a mers la uşa din spate. A aprins lanterna să vadă prin geamul de la bucătărie. În întuneric a văzut masa şi scaunele pe care le ştia foarte bine.

Trăise o viaţă întreagă în înşelăciune şi trădare, dar atât de josnic – se gândi el, cuprins deodată de un val de indignare – nu fusese niciodată până în acel moment.

Uşa bucătăriei avea o încuietoare simplă cu o cheie pe interior. Anthony ar fi putut s-o deschidă şi cu un creion. Ţinând

lanterna cu mâna, a desfăcut fermoarul genţii de piele şi a scos din ea un instrument care semăna cu o sondă dentară. A băgat-o în broasca uşii şi a împins afară cheia de pe cealaltă parte. Aceasta a căzut fără niciun zgomot pe covoraş. Anthony a răsucit sonda şi a descuiat uşa.

A păşit în tăcere în casa cufundată în întuneric. Ştia cu ochii închişi pe unde să meargă. A verificat mai întâi livingul, apoi dormitorul lui Billie. Amândouă încăperile erau goale. Pe urmă a verificat dormitorul lui Becky-Ma. Femeia dormea adânc şi aparatul pentru auz stătea pe noptieră. Ultima cameră în care a intrat era a lui Larry.

A luminat cu lanterna faţa copilului care dormea şi a simţit cum îl cuprinde ameţeala din pricina sentimentului de culpabilitate. S-a aşezat pe marginea patului şi a aprins lumina.

— Ei, Larry, trezeşte-te. Haide!

Băiatul a deschis ochii. După câteva clipe de confuzie, a zâmbit.

— Unchiule Anthony! a exclamat copilul, zâmbind în continuare.

— Trebuie să te îmbraci, i-a zis Anthony.

— Cât e ceasul?

— E devreme.

— Şi ce-o să facem?

— Surpriză, a venit răspunsul lui Anthony.

• 4:30 A.M.

Combustibilul pătrunde în camera de ardere a motorului rachetei cu o viteză de 30 de metri pe secundă. Arderea este iniţiată din secunda în care fluidele se întâlnesc. Căldura degajată de flacără evaporă rapid lichidul. Presiunea creşte până la câteva sute de kilograme pe centimetru pătrat, iar temperatura urcă până la 2 760° C.

— Eşti îndrăgostită de Luke, nu-i aşa? a întrebat-o Bern pe Billie.

Stăteau în maşina ei, în faţa blocului unde locuia Rothsten. Ea nu voia să urce, era nerăbdătoare să ajungă acasă, la Larry şi Becky-Ma.

— Îndrăgostită? s-a arătat ea mirată, cu un aer confuz. Aşa sunt?

Nu era sigură cât ar fi trebuit să-i împărtăşească fostului ei soţ. Erau prieteni, dar nu foarte apropiaţi.

— Nu-i nicio problemă, a zis Bern. Mi-am dat seama cu mult timp în urmă că Luke e cel cu care ar fi trebuit să te măriţi. Nici nu cred că ai încetat vreodată să-l iubeşti. M-ai iubit şi pe mine, însă altfel.

Ce spunea era adevărat. Dragostea ei pentru Bern era un sentiment calm, blând. Cu el nu simţise niciodată uraganul de pasiune care o mistuia atunci când era împreună cu Luke. Iar când şi-a pus întrebarea ce simţea pentru Harold – o uşoară afecţiune sau vâltoarea beţiei simţurilor – răspunsul a devenit deprimant de limpede. Gândul la Harold îi dădea o senzaţie plăcută, dar nu foarte intensă. Nu avea cine ştie ce experienţă cu bărbaţii – singurii cu care făcuse sex erau Luke şi Bern totuşi instinctul îi spunea că Harold nu i-ar oferi niciodată acea excitare intensă pe care o resimţea pe când era cu Luke.

— Luke e însurat, a zis ea. Cu o femeie foarte frumoasă.

Ea a rămas o clipă pe gânduri, apoi a adăugat:

— Elspeth e sexi?

Bern s-a încruntat.

— Greu de spus. S-ar putea să fie, alături de bărbatul potrivit. Mi s-a părut rece, însă ea n-a avut niciodată ochi decât pentru Luke.

— Nu că ar avea vreo importanţă. Luke e genul de bărbat credincios. Ar rămâne cu ea şi dacă ar fi un aisberg, doar din sentimentul datoriei.

Apoi Billie s-a oprit.

— E ceva ce trebuie să-ţi spun.

— Ascult.

— Mulţumesc. Fiindcă n-ai zis „Ţi-am spus eu”. Apreciez sincer faptul că te-ai abţinut.

Bern a izbucnit în râs.

— Te gândeşti la marea noastră ceartă.

Billie a dat din cap.

— Ai zis că munca mea va fi folosită ca să li se spele oamenilor creierii. S-a adeverit ce ai prezis.

— Nu contează. Tot m-am înşelat. Munca ta trebuia să fie făcută. Avem nevoie să înţelegem creierul omenesc. Omul poate să folosească ştiinţa ca să facă rău, dar, nu putem ţine pe loc progresul ei. Totuşi, ia spune, ai vreo teorie în legătură cu ce are Anthony de gând?

— Nu mi-a venit în minte nimic mai bun decât asta: cred că Luke a descoperit un spion la Cape Canaveral şi a venit în Washington să raporteze despre asta la Pentagon. Însă spionul este, de fapt, un agent dublu, care lucrează pentru noi, aşa că Anthony e disperat să-l protejeze.

Bern a clătinat din cap.

— Nu se susţine. Anthony ar fi putut să rezolve lucrurile spunându-i, pur şi simplu, lui Luke despre acţiunile agentului dublu.

— Probabil că ai dreptate. În plus, Anthony chiar *a tras* asupra lui Luke în urmă cu câteva ore. Ştiu că treburile astea de spionaj tind să li se urce bărbaţilor la cap, însă nu-mi vine să cred că CIA ar omorî un cetăţean american ca să protejeze un agent dublu.

— Sigur că n-ar face-o, a replicat Bern. Dar nici nu ar fi necesar să o facă. Anthony ar fi putut să aibă încredere în Luke, pur şi simplu.

— Ai o teorie mai bună?

— Nu.

Billie a ridicat din umeri.

— Oricum, nu cred că mai are vreo importanţă. Anthony şi-a înşelat prietenii şi i-a trădat... cui îi pasă din ce motive? Indiferent care a fost raţiunea ciudată care l-a îndemnat la asta, e pierdut pentru noi. Şi ne-a fost un bun prieten.

— Viaţa e nasoală, a spus Bern, apoi a sărutat-o pe obraz şi a coborât din maşină. Dacă mâine ai vreun semn de la Luke, sună-mă.

— Bine.

Bern a intrat în clădire şi Billie a pornit motorul maşinii.

A traversat Memorial Bridge, a luat-o pe lângă Cimitirul Naţional şi printre străduţele de suburbie, până acasă. A pătruns cu spatele pe aleea pentru maşini, un obicei pe care îl căpătase fiindcă era întotdeauna în grabă când pleca. A intrat în casă, şi-a agăţat haina pe cuierul din hol şi s-a dus direct la etaj,

descheindu-şi în timpul ăsta rochia ca să şi-o tragă peste cap. A aruncat-o pe un scaun, s-a descălţat şi s-a dus să vadă ce face Larry.

Când a văzut patul gol, a scos un ţipăt.

L-a căutat în baie, apoi la Becky-Ma în cameră.

— Larry! a răcnit ea, cât au ţinut-o puterile.

A coborât în fugă scările şi l-a căutat în fiecare cameră. Aşa cum era, fără rochie, a ieşit din casă şi s-a uitat în garaj şi în curte. Pe urmă a intrat iar, a trecut prin fiecare cameră, din nou, a deschis dulapurile şi debaralele, s-a uitat sub paturi şi în orice spaţiu destul de mare ca să încapă în el un copil de şapte ani.

Băiatul dispăruse.

Becky-Ma a ieşit din camera ei şi pe chipul plin de riduri al bătrânei se citea spaima.

— Ce se petrece? a întrebat ea, tremurând.

— Unde e Larry? a strigat Billie la ea.

— În patul lui, aşa credeam, a răspuns bătrâna, apoi a scos un geamăt de durere, când a înţeles ce se întâmplase.

O clipă Billie a rămas nemişcată, respirând greu, încercând să-şi domolească frica. Apoi s-a dus în camera lui Larry şi s-a uitat cu atenţie împrejur.

Odaia era în ordine, fără urmele vreunei lupte. A controlat dulapul şi i-a văzut pijamaua albastră cu ursuleţi, pe care o purtase cu o seară în urmă, împăturită cu grijă şi pusă pe un raft. Hainele pe care i le pregătise de şcoală dispăruseră. Indiferent ce se întâmplase, copilul s-a îmbrăcat înainte de a pleca. Se părea că a însoţit pe cineva în care avea încredere.

Anthony.

La început s-a simţit uşurată. Anthony nu i-ar fi făcut niciun rău lui Larry. Pe urmă s-a gândit mai bine. „Oare?” Şi despre Luke ar fi spus că Anthony nu i-ar face niciodată vreun rău şi totuşi a tras în el. Nu mai avea de unde să ştie ce va face Anthony. În cel mai fericit caz, Larry era, probabil, speriat că fusese trezit în toiul nopţii, pus să se îmbrace şi să plece de acasă fără să o fi văzut pe mama lui.

Trebuia să-l aducă înapoi cât mai grabnic.

A coborât repede să-l sune pe Anthony. Telefonul a început să ţârâie înainte de a ajunge la el. A ridicat receptorul cu o smucitură.

— Alo?

— Sunt Anthony.

— Cum ai putut să faci asta? a strigat Billie. Cum ai putut să fii aşa de nemilos?

— Trebuie să aflu unde este Luke, a răspuns el, rece. Este cum nu-ţi imaginezi de important.

— A plecat...

S-a oprit brusc. Dacă îi dădea informaţia, lui Billie nu i-ar mai fi rămas nicio pârghie.

— Unde a plecat?

Billie a tras aer în piept şi a întrebat:

— Unde e Larry?

— E cu mine. Nu-ţi face griji, e bine.

— Cum să nu-mi fac griji, nenorocit de om ce eşti!

— Spune-mi doar ce vreau să aflu şi totul o să fie în ordine.

Ar fi vrut să-l creadă, să-i dezvăluie ce ştia şi să aibă încredere că o să-l aducă pe Larry acasă, însă a rezistat cu fermitate tentaţiei.

— Ascultă-mă, când o să-mi văd fiul, o să-ţi zic unde e Luke.

— Nu ai încredere în mine?

— Glumeşti, nu?

Anthony a oftat.

— De acord. Ne vedem la Jefferson Memorial.

Billie a simţit un val de triumf.

— Când?

— La ora şapte.

Ea şi-a verificat ceasul. Era trecut de ora şase.

— O să fiu acolo.

— Billie...

— Ce-i?

— Să vii singură.

— Mda, a răspuns ea şi a închis.

Becky-Ma stătea lângă ea, cu un aer fragil şi îmbătrânit.

— Ce e? a întrebat ea. Ce s-a întâmplat?

Billie a încercat să lase impresia că era calmă.

— Larry e cu Anthony. Probabil că a venit şi l-a luat când dormeai tu. Mă duc după el. Nu mai avem de ce să ne facem griji.

A urcat la etaj şi a azvârlit nişte haine pe ea. Pe urmă a luat scaunul de la măsuţa de toaletă şi l-a pus în dreptul şifonierului.

S-a urcat pe el şi a luat o valiză mică de deasupra. A pus-o pe pat şi a deschis-o.

A desfăcut pânza şi a despăturit un Colt .45 automatic.

În timpul războiului, cu toţii fuseseră dotaţi cu pistoale Colt. Ea îl păstrase ca amintire pe al ei, dar, din instinct, îl curăţa şi îl ungea cu regularitate. Considera că, după ce ai fost împuşcat o dată, nu te mai simţeai în largul tău decât dacă aveai undeva o armă.

A apăsat butonul de siguranţă de pe partea stângă a patului armei, chiar în spatele trăgaciului, şi a scos încărcătorul, ascuns în pat. În valiză era şi o cutie cu gloanţe. A introdus şapte în încărcător, împingându-le unul câte unul, pe urmă a băgat la loc încărcătorul, până când a auzit declicul. A armat pistolul, ca să bage un glonţ pe ţeavă.

S-a întors şi a văzut-o pe Becky-Ma în prag, cu ochii pe pistol. A privit-o pe mama ei în tăcere, preţ de o clipă. Apoi a ieşit grăbită din casă şi a urcat în maşină.

• 6:30 A.M.

Prima treaptă conţine aproximativ 25 000 de kilograme de combustibil. Acestea vor fi consumate în două minute şi treizeci şi cinci de secunde.

Era o bucurie să conduci automobilul Lincoln Continental al lui Bern. Era o maşină de viteză, suplă, care rula lejer cu o sută şaizeci pe oră, zburând pe şoselele pustii ale statului Virginia. Când a ieşit din Washington, Luke s-a simţit ca şi cum lăsa în urmă un coşmar şi călătoria lui matinală îi dădea sentimentul exaltant că evadase.

Era încă întuneric atunci când a ajuns la Newport News şi a tras maşina în parcarea de lângă clădirea aeroportului. Nu era nicio lumină, în afară de singurul bec al unei cabine telefonice de lângă intrare. Era o noapte senină, cu un cer plin de stele. Avioanele garate păreau nişte cai dormind.

Luke era treaz de mai bine de douăzeci şi patru de ore şi se simţea epuizat de oboseală, dar mintea îi mergea cu repeziciune. Era îndrăgostit de Billie. Aflat la peste trei sute de

kilometri distanţă de ea, putea să-şi recunoască sieşi. Dar ce însemna asta? Oare o iubise întotdeauna? Sau era doar o înflăcărare de o zi, o reiterare a pasiunii care se declanşase atât de repede în trecut, în 1941? Şi cu Elspeth cum rămânea? De ce se însurase cu ea? O întrebase pe Billie despre asta, însă ea refuzase să-i răspundă.

„O s-o întreb pe Elspeth”, reflectă el.

S-a uitat la ceas. Mai avea puţin peste o oră până să decoleze. Era timp suficient. A coborât din maşină şi s-a dus la cabina telefonică.

Elspeth a răspuns imediat, ca şi cum ar fi fost trează. Telefonistul hotelului a prevenit-o că tariful convorbirii va fi adăugat la nota de plată.

— Sigur, sigur, fă-mi legătura, a zis ea.

Brusc, Luke s-a simţit stânjenit.

— Ăăă, bună dimineaţa, Elspeth.

— Mă bucur foarte mult că ai sunat! Eram foarte, foarte îngrijorată... ce se întâmplă?

— Nu ştiu de unde să încep.

— Eşti bine?

— Da, acum sunt în ordine. Pe scurt, Anthony mi-a provocat pierderea memoriei. Mi-a administrat o combinaţie de şocuri electrice şi medicamente.

— Iisuse! De ce să fi făcut aşa ceva?

— Susţine că sunt spion sovietic.

— E o prostie!

— Aşa i-a zis lui Billie.

— Deci cu Billie ai fost?

Luke a sesizat nota de ostilitate din vocea lui Elspeth.

— M-a ajutat, s-a apărat Luke.

Şi-a amintit că o rugase pe Elspeth să vină la Washington, ca să-l ajute, dar ea îl refuzase.

Soţia lui a schimbat subiectul.

— De unde mă suni?

Luke a ezitat să-i răspundă. Inamicii lui ar fi putut foarte bine să înregistreze convorbirile telefonice ale lui Elspeth.

— Nu prea vreau să spun, poate că ne ascultă cineva.

— Bine, înţeleg. Ce ai de gând să faci în continuare?

— Trebuie să aflu ce anume voia Anthony să uit.

— Şi cum o să procedezi?

— Prefer să nu-ţi spun la telefon.

— Păi, îmi pare rău că tocmai mie nu poţi să-mi zici nimic.

Vocea ei trăda exasperarea.

— De fapt, te-am sunat să te întreb câteva lucruri.

— Bun, dă-i drumul.

— De ce nu putem să avem copii?

— Nu ştiu. Anul trecut ai fost la un specialist în fertilitate, însă nu a descoperit nimic în neregulă. În urmă cu câteva săptămâni, am consultat o doctoriţă din Atlanta. Mi-a făcut câteva analize. Acum aşteptăm rezultatele.

— Vrei să-mi povesteşti, te rog, cum am ajuns să ne căsătorim?

— Te-am sedus.

— Cum?

— Am pretins că aveam săpun în ochi, ca să te fac să mă săruţi. E cel mai vechi truc şi sunt stânjenită când mă gândesc că ai căzut în plasă.

Luke nu-şi dădea seama dacă ea era amuzată sau cinică, sau poate amândouă.

— Povesteşte-mi cum s-a întâmplat, cum te-am cerut în căsătorie?

— Nu ne mai văzuserăm de câţiva ani, a început ea povestea, când ne-am întâlnit din nou, în 1954, la Washington. Eu lucram încă la CIA. Tu erai la Laboratorul de Igniţie din Pasadena, dar ai venit cu avionul la căsătoria lui Peg. La micul dejun am stat unul lângă altul.

Elspeth a făcut o pauză, rememorându-şi clipele respective, şi Luke a aşteptat răbdător. Când ea a reluat firul istorisirii, vocea îi era mai blândă.

— Am discutat mult... de parcă nici nu trecuseră treisprezece ani şi eram încă nişte copii de şcoală, cu toată viaţa înaintea noastră. Eu a trebuit să plec mai devreme... eram dirijoarea Orchestrei de Tineret de pe 16th Street şi aveam repetiţie. Ai venit şi tu cu mine...

• 1954

Copiii din orchestră erau cu toţii săraci şi cei mai mulţi dintre ei erau negri. Repetiţia avea loc într-o biserică din mahalaua sărăcăcioasă. Instrumentele erau primite de pomană, împrumutate sau cumpărate de prin centrele de amanet. Ei repetau uvertura unei opere de Mozart, *Nunta lui Figaro.* În ciuda tuturor aşteptărilor, copiii cântau foarte bine.

Motivul acestei performanţe era Elspeth. O profesoară riguroasă, care prindea fiecare notă falsă şi eroare ritmică, dar îşi corecta elevii cu infinită răbdare. O siluetă zveltă în rochie galbenă, ea dirija orchestra cu foarte multă vervă, părul roşcat îi flutura, mâinile lungi şi elegante scotea muzica din copii cu gesturi pline de pasiune.

Repetiţia a durat două ore şi Luke a asistat la ea fără să clipească, fermecat. Îşi dădea seama că toţi băieţii erau îndrăgostiţi de Elspeth şi toate fetele voiau să fie ca ea.

— Copiii ăştia sunt la fel de talentaţi la muzică pe cât e orice copil bogat care are un pian Steinway în salon, a comentat fata mai târziu, când erau în maşină. Numai că intru în tot felul de belele.

— De ce spui asta?

— Mi se reproşează că iubesc negroteii, a explicat Elspeth. Şi cariera mea la CIA s-a cam terminat din cauza asta.

— Nu înţeleg.

— Oricine îi tratează pe negri ca pe nişte fiinţe omeneşti este suspectat de comunism. Aşa că n-o să ajung niciodată mai mult decât secretară. Nu că ar fi cine ştie ce pierdere. Femeile, oricum, nu ajung niciodată mai mult decât un ofiţer de caz.

L-a luat pe Luke la ea acasă, un apartament mic şi aerisit, cu doar câteva piese de mobilier modern, cubist. Luke a pregătit două Martini şi Elspeth s-a apucat să prepare spaghete în chicinetă. Luke i-a povestit despre slujba lui.

— Mă bucur foarte mult pentru tine, a zis ea încântată, întotdeauna ţi-ai dorit să explorezi spaţiul cosmic. Vorbeai despre asta şi la Harvard, când eram iubiţi.

Luke a surâs.

— Şi pe vremea aceea lumea credea că era doar un vis prostesc al scriitorilor de science-fiction.

— Cred că nici acum nu putem să fim siguri că o să se întâmple.

— Ba cred că putem, a rostit el, serios. Toate problemele mari au fost deja rezolvate de cercetătorii germani, în timpul războiului. Nemţii au construit rachete care erau lansate din Olanda şi cădeau asupra Londrei.

— Eram acolo, îmi amintesc despre asta... le botezasem bombe şuierătoare, a precizat ea, apoi s-a scuturat ca de un gând rău. Una era gata să mă ucidă. Mergeam spre birou, chiar în timpul unui raid aerian, pentru că trebuia să instruiesc un agent care urma să fie paraşutat în Belgia peste doar câteva ore. Am auzit cum cădea o bombă în spatele meu. Făcea un zgomot groaznic, un fel de *scrâşnet,* pe urmă s-a auzit zgomotul de sticlă spartă şi de ziduri prăbuşite, şi un fel de suflu plin de praf şi de bucăţele de piatră. Ştiam că, dacă m-aş fi întors să mă uit, aveam să mă panichez şi să mă arunc la pământ, ghemuită ca o minge, cu ochii închişi. Aşa că am privit drept înainte şi am continuat să merg.

Pe Luke îl impresiona imaginea tinerei Elspeth mergând pe străzile întunecate, în timp ce bombele cădeau în jurul ei, şi se simţea recunoscător că fata supravieţuise.

— Curajoasă femeie! a murmurat el.

Fata a ridicat din umeri.

— Nu mă simţeam curajoasă, doar speriată.

— La ce te gândeai?

— Nu-ţi dai seama?

Luke şi-a reamintit că, de câte ori Elspeth avea timp de pierdut, ea se gândea la matematică.

— Numere prime? s-a hazardat el.

— Numerele Fibonacci, a explicat ea, râzând.

Luke a dat din cap. Matematicianul Fibonacci îşi închipuise o pereche de iepuri care făceau câte doi pui în fiecare lună, pui care se reproduceau cu aceeaşi rată la distanţă de o lună după naştere şi s-a întrebat câte perechi de iepuri vor exista după un an. Răspunsul era 144, dar numărul perechilor de iepuri din fiecare lună reprezenta cea mai faimoasă serie de numere din matematică: 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144... Puteai să-ţi dai seama care era următorul număr adunându-le pe ultimele două.

— Până am ajuns la birou, calculasem al patruzecilea număr Fibonacci.

— Îţi aminteşti care e?

— Bineînţeles: 102 334 105. Deci rachetele noastre au la bază bombele şuierătoare?

— Mai degrabă pe racheta lor V2, ca să fim mai corecţi.

Luke nu ar fi trebuit să vorbească despre munca lui, dar discuta cu Elspeth şi, oricum, probabil că ea avea un nivel de autorizare mai mare decât al lui.

— Construim o rachetă care să poată decola din Arizona şi să explodeze în Moscova. Şi, dacă putem să facem asta, putem să zburăm şi pe Lună.

— Aşadar, e acelaşi lucru, doar că la scară mai mare?

Elspeth manifesta pentru ştiinţa rachetelor un interes mai mare decât oricare altă fată pe care o cunoscuse vreodată.

— Da. Avem nevoie de motoare mai mari, de un combustibil mai eficace, sisteme de ghidare mai bune, chestii dintr-astea. Niciuna dintre probleme nu e de nerezolvat. Plus că, în prezent, cercetătorii aceia nemţi lucrează pentru noi.

— Mi se pare că am auzit despre asta, a zis ea şi apoi a schimbat subiectul. Şi viaţa ta, în general? Ai vreo iubită?

— Acum, nu.

De la despărţirea de Billie, în urmă cu nouă ani, se întâlnise cu câteva fete şi cu unele chiar se culcase, dar adevărul – pe care nu voia să i-l mărturisească lui Elspeth – era că niciuna dintre ele nu însemnase prea mult pentru el.

Existase cineva pe care ar fi putut să o iubească, o fată înaltă, cu ochi căprui şi părul rebel. Avea acel soi de energie, acel *joie de vivre* care îi plăcuse la Billie. O cunoscuse la Harvard în perioada în care îşi dădea doctoratul. Într-o seară, târziu, în timp ce se plimbau împreună prin campus, ea l-a luat de mână şi i-a spus: „Sunt măritată”. Pe urmă l-a sărutat şi a plecat. Acela fusese singurul moment în care a crezut că se îndrăgostise.

— Dar tu? a întrebat-o, la rândul lui, pe Elspeth. Peg s-a măritat, Billie e deja în divorţ... trebuie să le ajungi din urmă.

— A, ştii şi tu cum este cu noi, cele care lucrăm pentru guvern.

Era o frază clişeu. În Washington erau atât de multe tinere femei care lucrau pentru guvern, încât depăşeau numărul bărbaţilor de cinci ori. În consecinţă, se crease în legătură cu ele

un stereotip, că ar fi fost frustrate din punct de vedere sexual şi disperate să-şi găsească un iubit. Luke nu credea că Elspeth era astfel, dar, dacă ar fi vrut să evite răspunsul la întrebarea lui, avea tot dreptul.

Elspeth i-a zis să se uite la aragaz, cât avea ea să-şi aranjeze puţin ţinuta. Era o cratiţă mare cu spaghete şi una mai mică în care clocotea sosul de roşii. Luke şi-a scos sacoul şi cravata şi a amestecat în sos cu o lingură din lemn. Paharul cu Martini îl bine dispusese, mâncarea mirosea bine şi era împreună cu o femeie pe care o plăcea cu adevărat. Se simţea fericit.

A auzit-o pe Elspeth strigându-l, cu o voce neobişnuit de vlăguită.

— Luke... poţi să vii puţin?

A intrat în baie după ea. Rochia lui Elspeth atârna pe uşă şi ea rămăsese doar în sutienul fără bretele, de culoarea piersicii, şi într-o jupă asortată, în ciorapi şi pantofi.

— Mi-a intrat săpun în ochi, fir-ar să fie! Vrei să încerci să-l scoţi?

Luke a umplut chiuveta cu apă rece.

— Apleacă-te deasupra chiuvetei, cu faţa cât mai aproape de apă, a zis el, susţinând-o cu mâna stângă lipită între omoplaţi.

Pielea deschisă de pe spatele fetei era catifelată şi caldă la atingere. Luke a luat apă în căuşul palmei drepte şi a ridicat-o spre faţa lui Elspeth.

— E mai bine, a spus ea.

I-a clătit ochiul de mai multe ori, până când ea a zis că nu o mai ustură. Apoi a ridicat-o de la chiuvetă şi i-a şters faţa, tamponându-i-o cu un prosop curat.

— Ochiul îţi este uşor injectat, însă cred că n-o să ai probleme, a liniştit-o Luke.

— Cred că arăt ca dracu’.

— Ba nu.

S-a uitat mai bine la ea. Ochiul era roşu şi părul de pe partea lui se udase, dar, chiar şi aşa, arăta la fel de uluitor de frumoasă ca în ziua în care o văzuse pentru prima dată, în urmă cu mai bine de zece ani.

— Eşti cu adevărat frumoasă!

Elspeth ţinea încă bărbia uşor săltată, deşi Luke terminase să o şteargă. Buzele i s-au deschis într-un surâs. Să o sărute a fost cel mai uşor lucru din lume. Şi ea i-a răspuns la sărut, la început

ezitant, pe urmă şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului lui, l-a tras spre ea şi l-a sărutat apăsat.

Sutienul fetei îi presa pieptul. Ar fi trebuit să fie sexi, dar sârma acestuia era atât de dură, că îl zgâria pe Luke prin pânza subţire a cămăşii. După o clipă el a făcut un pas înapoi, simţindu-se stânjenit.

— Ce-i? a întrebat ea.

Luke a atins uşor sutienul şi a zis, zâmbind uşor:

— Mă răneşte.

— Săracul de tine! a spus ea, prefăcându-se că îi e milă.

A dus o mână la spate şi şi-a desfăcut sutienul cu o mişcare rapidă. Acesta a căzut pe jos.

Îi atinsese sânii de câteva ori, în urmă cu mulţi ani, însă nu-i văzuse niciodată. Erau albi şi rotunzi şi sfârcurile palide erau ridicate, din pricina excitaţiei. Şi-a încolăcit iar braţele în jurul gâtului lui şi şi-a lipit trupul de el. Avea sânii moi şi catifelaţi.

— Uite, a zis ea, aşa trebuie să se simtă.

După un timp Luke a ridicat-o în braţe, a intrat în dormitor şi a pus-o pe pat. Ea şi-a aruncat pantofii din picioare. El i-a atins marginea jupei şi a zis:

— Îmi dai voie?

Fata a chicotit.

— Vai, Luke, eşti aşa de politicos!

El a râs. Era cumva caraghios, dar nu ştia să fie altfel. Elspeth şi-a săltat şoldurile şi el i-a scos jupa. Chilotul roz se asorta cu restul lenjeriei.

— Nu mai întreba, a zis ea. Scoate-i, pur şi simplu.

Când au făcut dragoste, a fost lent şi intens. Ea i-a tot tras capul spre ea, sărutându-l, în timp ce el se mişca înăuntrul ei.

— Îmi doresc de atât timp asta, i-a şoptit ea la ureche.

Pe urmă a ţipat de plăcere, de mai multe ori şi a rămas întinsă pe spate, epuizată.

Curând după aceea Elspeth a adormit adânc, însă Luke a rămas treaz, gândindu-se la viaţa lui.

Întotdeauna îşi dorise o familie. Pentru el, fericirea însemna o casă mare, zgomotoasă, plină de copii, de prieteni şi animale de companie. Şi uite că ajunsese la treizeci şi trei de ani, era tot neînsurat şi anii parcă treceau tot mai repede. După război, cariera devenise prioritatea lui, îşi zicea sieşi. Se întorsese la facultate, să recupereze anii pierduţi. Dar nu acesta era

adevăratul motiv pentru care rămăsese burlac. Adevărul era că numai două femei îi ajunseseră vreodată în suflet: Billie şi Elspeth. Billie îl minţise, însă Elspeth era acolo, lângă el. I-a privit trupul voluptuos, în strălucirea stinsă a felinarelor de afară, din piaţa Dupont Circle. Oare ce putea să fie mai bine decât să-şi petreacă fiecare noapte aşa, alături de o fată inteligentă, curajoasă ca un leu, care se purta minunat cu copiii şi, peste toate astea, era uluitor de frumoasă?

Când s-a făcut ziuă, el s-a trezit şi a făcut cafeaua şi a dus-o în dormitor pe o tavă. Pe Elspeth a găsit-o în pat, stând în şezut şi arătând încântător de somnoroasă. I-a zâmbit veselă.

— Trebuie să te întreb ceva, a zis el.

S-a aşezat pe marginea patului şi i-a luat mâna.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Zâmbetul fetei a dispărut, Elspeth părând tulburată de întrebarea lui.

— Doamne! a exclamat ea. Pot să mă gândesc?

• 7 A.M.

Gazele de evacuare trec prin ajutajul reactiv al rachetei precum o ceaşcă de cafea fierbinte turnată pe gâtul unui om de zăpadă.

Anthony a condus maşina spre Jefferson Memorial cu Larry aşezat pe bancheta din faţă, între el şi Pete. Era încă întuneric şi zona era pustie. A întors maşina şi a parcat, aşa încât farurile să lumineze orice alt autovehicul care s-ar fi apropiat.

Memorialul era un cerc dublu de coloane pe care se odihnea cupola acoperişului. Era aşezat pe o platformă înaltă, la care se ajungea prin partea din spate.

— Statuia are şase metri înălţime şi cântăreşte patru tone şi jumătate, i-a explicat el lui Larry. E făcută din bronz.

— Unde e?

— N-o vezi de aici, dar e în mijlocul stâlpilor acelora.

— Trebuia să venim pe lumină, s-a plâns Larry.

Anthony îl mai luase şi altă dată pe Larry la plimbare. Fuseseră la Casa Albă, la grădina zoologică şi la Muzeul

Smithsonian. Mâncau hotdogi la prânz şi îngheţată după-amiaza şi Anthony îi cumpăra lui Larry o jucărie, înainte de a-l duce înapoi acasă. Întotdeauna se distrau bine. Anthony îşi iubea finul. Însă în acea zi, Larry îşi dădea seama că nu era totul în ordine. Era prea devreme şi voia să fie cu mama lui, şi simţea, probabil, tensiunea care plutea în aer.

Anthony a deschis portiera.

— Larry, rămâi puţin aici, cât vorbesc cu Pete.

Cei doi bărbaţi au coborât din maşină. În aerul rece se vedea cum le ieşeau aburii respiraţiei.

— O să aştept aici, i-a spus el lui Pete. Tu iei puştiul şi îl duci să vadă monumentul. Să rămâi în partea asta, ca ea să-l zărească atunci când o să vină.

— Bine, a rostit Pete, pe un ton rece şi tăios.

— Nu pot să sufăr chestia asta, a ţinut să precizeze Anthony.

De fapt, trecuse de faza la care să-i mai pese. Larry era nefericit şi Billie era înnebunită de teamă, dar o să le treacă amândurora, iar el nu avea de gând să lase sentimentele să-i stea în cale.

— N-o să le facem nimic, nici puştiului, nici maică-sii, a zis el, încercând să-l liniştească pe Pete. Dar ea o să ne spună unde s-a dus Luke.

— Şi pe urmă ducem copilul înapoi.

— Nu.

— Nu?

Expresia de pe faţa lui Pete a rămas ascunsă în întuneric, însă vocea i-a trădat consternarea.

— De ce nu?

— Fiindcă mai târziu este posibil să mai avem nevoie şi de alte informaţii de la ea.

„Pete este neliniştit, dar o să accepte, cel puţin deocamdată”, se gândea Anthony. A deschis portiera maşinii.

— Vino, Larry, i-a zis el băiatului. Unchiul Pete o să-ţi arate statuia.

Larry a coborât şi, cu o politeţe precaută, a spus:

— După ce o văd, cred că aş vrea să merg acasă.

Lui Anthony i se ridică un nod în gât. Curajul de care dădea dovadă Larry aproape că îl copleşise. După o clipă, i-a răspuns pe un ton calm:

— O să vedem ce spune mami. Acum du-te!

Copilul l-a luat de mână pe Pete şi au înconjurat monumentul, spre treptele din spate. Un minut după aceea au apărut în faţa coloanelor, luminaţi de farurile maşinii.

Anthony şi-a verificat ceasul. Peste şaisprezece ore racheta urma să fie lansată şi, într-un fel sau altul, totul se va fi terminat. Şaisprezece ore însemna timp berechet ca Luke să cauzeze pierderi însemnate.

Billie ar fi trebuit să ajungă până în acel moment. Îl încercă un sentiment amar de îndoială. Oare avea convingerea că ea va veni? Era prea speriată şi panicată ca să apeleze la poliţie sau să pună la cale vreo şmecherie oarecare, de asta era sigur.

Avea dreptate. Câteva clipe mai târziu, o altă maşină se apropie. Anthony nu-i distingea culoarea, dar era un Ford Thunderbird. S-a oprit la douăzeci de metri de maşina lui Anthony şi o siluetă mică, subţire, a coborât grăbită, lăsând motorul pornit.

— Bună, Billie, a salutat-o Anthony.

Femeia şi-a mutat privirile de la el către monument şi i-a văzut pe Pete şi Larry pe platforma înaltă, privind spre cercul de coloane. A încremenit pe loc, fără să-şi poată dezlipi ochii de la ei.

Anthony s-a apropiat de ea.

— Să nu încerci cumva ceva dramatic... să nu-l superi pe Larry.

— Nenorocitule, să nu-mi vorbeşti despre supărarea lui Larry!

Avea vocea gâtuită din cauza tensiunii. Era gata să izbucnească în lacrimi.

— Am fost obligat să fac asta.

— Nimeni nu e *obligat* să facă aşa ceva.

Ostilitatea femeii nu era deloc surprinzătoare, însă, chiar şi aşa, dispreţul pe care i-l simţea l-a rănit.

— Ştii citatul acela din Thomas Jefferson, care e scris în interiorul monumentului cu litere de jumătate de metru? Scrie aşa: „Am jurat în faţa lui Dumnezeu să nu tolerez în veci nicio formă de tiranie asupra minţii omului”. De aceea fac toate astea.

— Nu-mi pasă care-ţi sunt motivele. Ai uitat toate idealurile pe care le nutreai odată. Nimic bun nu poate să iasă dintr-o astfel de trădare.

Era o pierdere de timp să încerce să-i argumenteze.

— Unde e Luke? i-a tăiat-o el, scurt.

S-a lăsat o lungă tăcere. În sfârşit, Billie i-a răspuns:

— Luke a luat avionul spre Huntsville.

Anthony a oftat din rărunchi, mulţumit. Obţinuse ceea ce-i trebuia.

Dar răspunsul ei era o surpriză.

— De ce Huntsville?

— Întrucât acolo face armata proiectarea rachetelor.

— Asta ştiu. Totuşi de ce să se ducă tocmai azi acolo? Evenimentul cel mare e în Florida.

— Nu ştiu de ce.

Anthony încerca să-i citească expresia de pe chip, însă era prea întuneric.

— Am convingerea că îmi ascunzi ceva.

— Nu-mi pasă ce crezi tu. Îmi iau copilul şi am plecat.

— Nu, n-o să-l iei, a replicat Anthony. Mai rămâne cu noi o vreme.

— De ce? a ţipat Billie pe un ton plin de suferinţă. Doar ţi-am spus unde a plecat Luke!

— S-ar putea să mai fie nevoie să ne ajuţi şi altfel.

— Nu e cinstit!

— Lasă, o să supravieţuieşti, a zis el şi i-a întors spatele.

Asta a fost greşeala lui.

•••

Billie aproape că se aşteptase la asta.

Când Anthony a făcut primii paşi către maşină, ea s-a aruncat asupra lui. Cu umărul drept l-a izbit în şale. Femeia nu cântărea mai mult de 55 de kilograme, iar el avea, probabil, cu vreo douăzeci de kilograme mai mult, dar Billie a avut de partea ei elementul-surpriză şi furia. Anthony s-a împiedicat şi a căzut în faţă, pe mâini şi genunchi. A gemut, de durere şi surpriză.

Billie a scos Coltul din buzunarul hainei.

În timp ce Anthony încerca să se ridice de jos, l-a atacat din nou, de astă dată din lateral. Bărbatul s-a prăbuşit iar, rostogolindu-se. Când a ajuns cu faţa în sus, Billie s-a lăsat pe un genunchi lângă capul lui şi i-a vârât cu sila în gură ţeava pistolului. A simţit cum se sparge un dinte din dantura lui Carroll.

Bărbatul a încremenit.

Billie a eliberat intenţionat siguranţa pistolului şi l-a pus în poziţia de tragere. S-a uitat şi a citit spaima în ochii lui. Nu se aşteptase la un pistol. Pe bărbie i s-a prelins un strop de sânge.

Femeia a ridicat privirea. Larry şi un alt bărbat se uitau la monument, fără să aibă habar ce se întâmpla jos. Şi-a întors din nou atenţia către Anthony.

— O să-ţi scot pistolul din gură, a zis ea, gâfâind. Dacă faci o mişcare, te împuşc. Dacă vrei să mai trăieşti, trebuie să strigi la colegul tău şi să-i spui exact ce-ţi spun eu.

A tras ţeava pistolului afară din gura lui Anthony şi i-a îndreptat-o spre ochiul stâng.

— Acum, a zis ea. Strigă-l!

Anthony avu un moment de ezitare.

Billie i-a atins pleoapa cu ţeava armei.

— Pete! a strigat el.

Maxell a întors capul, surprins. A urmat o pauză.

— Unde eşti? a întrebat Pete, derutat, pentru că Billie şi Anthony erau în afara razelor farurilor.

— Spune-i să rămână pe loc.

Anthony a tăcut mâlc. Billie i-a apăsat pistolul pe ochi şi atunci el a strigat din nou:

— Rămâi pe loc!

Pete şi-a dus mâna la frunte, încercând să străpungă întunericul, căutând locul de unde venea vocea.

— Ce se întâmplă? a strigat el. Nu te văd.

— Larry, eu sunt, mami, a strigat şi Billie, apăsând şi mai tare cu ţeava în ochiul celui prăbuşit pe spate. Unchiul Anthony o să-i spună omului de lângă tine să-ţi dea drumul.

— Bine, bine! a răcnit acesta şi ea a mai slăbit presiunea. Dă drumul copilului!

— Eşti sigur? a întrebat Pete.

— Fă cum îţi spun, pentru Dumnezeu... are pistolul îndreptat spre mine.

— Bine!

Pete i-a eliberat braţul lui Larry.

Copilul s-a repezit spre partea din spate a monumentului şi a reapărut după câteva clipe, cât i-a trebuit ca să coboare treptele. A luat-o la fugă spre Billie.

— Nu aşa! a zis ea, luptându-se să-şi păstreze calmul în glas. Urcă în maşină, repede!

Larry a fugit la Thunderbird şi a sărit înăuntru, trântind portiera.

Cu o mişcare fulgerătoare, Billie l-a lovit pe Anthony cu pistolul peste faţă, de ambele părţi, cu toată puterea. Bărbatul a ţipat de durere, dar înainte să se mişte, ea i-a băgat din nou pistolul în gură. Gemând, el a rămas împietrit.

— Să-ţi aminteşti de asta, a zis ea, dacă o să mai fii vreodată tentat să răpeşti un copil.

Billie s-a ridicat şi i-a scos pistolul din gură.

— Stai liniştit, i-a ordonat ea.

Cu pistolul încă aţintit spre Anthony, s-a îndreptat cu spatele spre maşina ei. A ridicat ochii spre monument. Pete nu se clintise de acolo.

S-a urcat în maşină.

— Ai un pistol? a întrebat-o Larry.

Billie şi-a îndesat Coltul în haină.

— Eşti bine? l-a întrebat ea.

Băiatul a început să plângă.

Ea a băgat schimbătorul în viteza întâi şi a apăsat pe acceleraţie.

• 8 A.M.

Rachetele mai mici, care acţionează treptele a doua, a treia şi ultima, folosesc drept oxidant un combustibil solid denumit T17-E2, un polisulfid cu perclorat de amoniu. Fiecare rachetă generează o forţă de propulsie în spaţiu de aproximativ 725 kilograme forţă.

Bern a turnat nişte lapte cald peste fulgii de porumb ai lui Larry, în timp ce Billie bătea un ou pentru friganele. Îi dăduseră copilului lor ceva bun de mâncare, să-l aline, dar mama lui simţea că şi cei mari aveau nevoie de alinare. Larry mânca pofticios şi în acelaşi timp asculta la radio.

— O să-l omor pe ticălosul ăla de Anthony, bombănea Bern, vorbind în şoaptă, să nu-l audă Larry. Pe crucea mea, am să-l omor.

Furia lui Billie dispăruse după ce îl pocnise pe Anthony cu pistolul peste faţă. Însă acasă era îngrijorată şi speriată – în parte pentru Larry, care trăsese o spaimă grozavă, şi în parte pentru Luke.

— Îmi e teamă că Anthony s-ar putea să încerce să-l omoare pe Luke, a zis ea.

Bern a pus o bucăţică de unt în tigaia încinsă, apoi a înmuiat o felie de pâine albă în oul bătut pe care îl pregătise Billie.

— Nu-i chiar aşa de uşor să-l ucizi pe Luke.

— Dar crede că a scăpat... nu ştie că i-am spus lui Anthony unde este.

Cât timp Bern a prăjit pâinea dată prin ou, Billie a păşit în sus şi-n jos prin bucătărie, muşcându-şi buzele.

— Probabil că Anthony e deja pe drum spre Huntsville. Luke călătoreşte cu un avion destul de lent. Anthony ar putea să ia o cursă MATS şi să ajungă acolo înaintea lui. Trebuie să găsesc un mijloc de a-l preveni pe Luke.

— Să laşi un mesaj la aeroport?

— Nu e suficient de sigur. Cred că va trebui să mă duc eu însămi până acolo. Este un avion Viscount care pleacă la ora nouă, nu-i aşa? Unde e ghidul curselor de avion?

— Chiar pe masă.

Billie l-a ridicat. Zborul 271 decola din Washington exact la ora nouă. Spre deosebire de zborul lui Luke, acesta nu avea decât două escale şi ateriza la Huntsville cu patru minute înainte de ora douăsprezece. Cursa în care era Luke sosea abia la 2:23. Ar fi putut să-l aştepte la aeroport.

— Am ceva şanse, a zis ea.

— Atunci, ar trebui să o faci.

Billie a ezitat, privindu-l pe Larry, sfâşiată de imboldurile contradictorii.

Bern îi citi gândurile.

— N-o să i se întâmple nimic.

— Ştiu, însă nu vreau să-l părăsesc, mai ales azi.

— O să am eu grijă de Larry.

— Vrei să nu-l laşi să se ducă la şcoală?

— Da, cred că e o idee bună, cel puţin pentru azi.

— Mi-am terminat fulgii de porumb, a intervenit băiatul.

— Înseamnă că eşti gata să mănânci nişte frigănele, a spus Bern, punându-i o felie pe o farfurie. Vrei şi nişte sirop de arţar pe ea?

— Îhî.

— Ce înseamnă îhî?

— Da, te rog.

Bern i-a turnat nişte sirop dintr-o sticlă.

Aşezată faţă în faţă cu fiul ei, Billie l-a anunţat:

— Azi nu te duci la şcoală!

— Dar pierd ora de înot! a protestat puştiul.

— Poate că te duce tati la înot.

— Nu sunt bolnav!

— Ştiu, dragule, însă ai avut o dimineaţă destul de obositoare şi trebuie să te odihneşti.

Protestele lui Larry au mai liniştit-o pe Billie. Copilul părea să-şi revină rapid. Totuşi, nu s-ar fi simţit în largul ei să-l ştie la şcoală, înainte ca toată tărăşenia asta să se încheie.

Dar putea să-l lase cu tatăl lui. Bern era un agent cu experienţă şi ştia cum să-şi protejeze copilul. Billie a luat decizia. Se va duce la Huntsville.

— Distrează-te azi cu tati şi poate că o să te duci mâine la şcoală, bine?

— Bine.

— Mami trebuie să plece acum.

Nu voia să facă o scenă dramatică atunci când îşi lua la revedere, pentru că asta nu ar fi făcut decât să-l sperie pe copil.

— Ne vedem mai târziu, a mai spus ea, degajat.

Când să iasă, l-a auzit pe Bern zicând:

— Fac pariu că nu mai poţi să mănânci încă o friganea.

— Ba pot! a răspuns Larry.

Billie a închis uşa.

PARTEA A CINCEA

• 10:45 A.M.

Racheta va decola pe verticală, apoi se va apleca, intrând pe o traiectorie înclinată cu patruzeci de grade faţă de linia orizontului. În timpul zborului prin propulsie, prima treaptă este orientată cu ajutorul aripilor aerodinamice de ghidaj şi al deflectoarelor mobile din carbon ale jetului de emisie al motorului.

Luke a adormit imediat ce şi-a fixat centura de siguranţă şi nici nu a ştiut când a decolat de pe aeroportul din Newport News. A dormit buştean tot timpul cât avionul s-a aflat în aer, dar s-a trezit la fiecare aterizare zdruncinată pe încă o pistă, pe intermitentul lui traseu către vest, peste Virginia şi Carolina de Nord. De fiecare dată când deschidea ochii, îl cuprindea anxietatea şi îşi controla ceasul ca să vadă câte ore şi minute mai rămăseseră până la lansare. Cât timp mica aeronavă rula pe pistă, Luke se fâţâia pe locul lui. Puţină lume debarca, una sau două persoane se îmbarcau şi avionul decola din nou. Era ca o călătorie cu autobuzul.

Avionul a fost realimentat la Winston-Salem şi pasagerii au coborât pentru câteva minute. De la terminal, Luke a telefonat la Redstone Arsenal şi a cerut-o la telefon pe secretara lui, Marigold Clark.

— Doctore Lucas! Sunteţi bine?

— Da, sunt, dar nu am decât vreo două minute la dispoziţie. Lansarea a rămas pentru astă-seară?

— Da, la zece şi treizeci de minute.

— Sunt în drum spre Huntsville... avionul o să aterizeze la ora două şi douăzeci şi trei. Încerc să-mi dau seama de ce am venit luni.

— Tot nu v-aţi recuperat memoria?

— Nu. Deci nu ai habar de ce am făcut drumul până acolo?

— Aşa cum v-am explicat, nu mi-aţi spus.

— Şi ce-am făcut?

— Păi, să vedem. V-am aşteptat la aeroport cu o maşină a armatei şi v-am adus aici, la bază. Aţi intrat în Laboratorul de Calcul şi pe urmă aţi condus singur până în extremitatea de sud.

— Ce se află acolo, în capătul sudic?

— Platformele de testare statică. Am presupus că v-aţi dus în Clădirea de Teste... uneori lucraţi acolo... însă nu sunt sigură, pentru că n-am mers cu dumneavoastră.

— Şi pe urmă?

— Mi-aţi cerut să vă duc cu maşina acasă.

Luke a surprins o notă de afectare în vocea ei.

— Am aşteptat în maşină şi aţi intrat pentru doar câteva minute. Apoi v-am dus la aeroport.

— Asta e tot?

— Tot ce ştiu.

Luke a scos un geamăt de frustrare. Fusese sigur că Marigold avea să-i ofere câteva indicii.

Disperat, s-a lansat pe o altă direcţie cu întrebările.

— Cum arătam?

— În ordine, dar mintea vă era în altă parte. Eraţi preocupat, acesta e cuvântul potrivit. Mi-am imaginat că vă îngrijora ceva. Aşa se întâmplă mereu cu voi, oamenii de ştiinţă. Pe mine nu mă deranjează.

— Purtam hainele mele obişnuite?

— Unul dintre sacourile alea drăguţe, de tweed.

— Aveam ceva în mână?

— Doar servieta obişnuită. A, şi un dosar.

Pentru o clipă Luke nu a mai putut să respire.

— Un dosar? a repetat el, cu glasul gâtuit.

O stewardesă l-a întrerupt, zicându-i:

— Doctore Lucas, vă rog, trebuie să vă îmbarcaţi.

Luke a acoperit receptorul cu mâna şi a spus:

— Doar o clipă.

Apoi i s-a adresat lui Marigold:

— Era ceva special la dosarul acela?

— Un dosar obişnuit, de armată, din carton subţire şi cafeniu, destul de mare ca să intre în el documente şi scrisori oficiale.

— Ai idee ce era în el?

— Doar hârtii, după cum arăta.

Luke încerca să respire normal.

— Câte foi de hârtie? Una, zece, o sută? a întrebat el, străduindu-se să respire normal.

— Vreo cincisprezece, douăzeci, presupun.

— Ţi s-a întâmplat să zăreşti ce fel de documente erau?

— Nu, domnule, nu le-aţi scos din dosar.

— Şi mai aveam încă dosarul când m-ai dus la aeroport?

La celălalt capăt s-a lăsat tăcerea.

Stewardesa revenise.

— Doctore Lucas, dacă nu vă îmbarcaţi, o să plecăm fără dumneavoastră.

— Vin, vin, a zis Luke şi apoi a început să repete întrebarea pusă lui Marigold. Mai aveam dosarul...

— Am auzit, l-a întrerupt secretara. Încerc să-mi amintesc.

— Nu te grăbi, a spus Luke, muşcându-şi buza.

— Nu pot spune dacă îl aveaţi acasă.

— Dar la aeroport?

— Ştiţi ce, nu cred că îl aveaţi atunci. Vă şi văd cum vă îndepărtaţi de mine, spre terminal, şi vă văd, cu geanta într-o mână, iar în cealaltă... nimic.

— Eşti sigură?

— Da, acum sunt. Probabil că dosarul l-aţi lăsat undeva aici, ori la baza militară, ori acasă.

Luke procesa informaţiile în minte cu repeziciune. Era sigur că dosarul acela era exact motivul călătoriei lui la Huntsville. În el se afla secretul pe care îl descoperise, cel pe care Anthony îşi dorea cu atâta disperare ca el să-l uite. Poate că era o copie după original şi el o pusese bine undeva, la păstrare. De aceea îi ceruse lui Marigold să nu spună nimănui despre sosirea lui. Poate să fi părut o precauţie excesivă, însă nu încăpea îndoială că el adoptase astfel de obiceiuri în vremea războiului.

Dacă ar reuşi să găsească dosarul, ar descoperi şi secretul.

Stewardesa renunţase la el şi o vedea cum alerga pe asfaltul pistei. Motoarele avionului erau deja pornite.

— Cred că dosarul acela ar putea să fie foarte important, i-a zis el lui Marigold. N-ai putea să te uiţi primprejur, să vezi dacă nu e pe acolo?

— Doamne, doctore Lucas, aici e o bază militară! Doar ştiţi că trebuie să fie vreun milion de dosare dintr-astea, cafenii, pe aici, nu? De unde să ştiu eu care e ăla pe care îl aveaţi dumneavoastră în mână?

— Doar uită-te şi vezi dacă nu e vreunul pus undeva unde n-ar trebui să fie. Imediat ce aterizez la Huntsville o să merg acasă, să caut şi acolo. Pe urmă, dacă nu-l găsesc, o să vin la bază.

Luke a închis şi a luat-o la fugă spre avion.

• 11 A.M.

Planul de zbor este programat dinainte. În timpul zborului, semnalele transmise telemetric computerului activează sistemul de ghidaj, pentru a menţine traiectoria.

Cursa MATS spre Huntsville era plină de generali. Redstone Arsenal făcea mai mult decât să proiecteze rachete spaţiale. Era sediul Comandamentului Militar Artilerie-Rachete. Ţinând evidenţa unor astfel de lucruri, Anthony ştia că în baza militară era realizat şi testat tot felul de armament – de la racheta Redeye, de mărimea unei bâte de baseball, destinată trupelor terestre împotriva avioanelor inamice, şi până la uriaşa rachetă sol-sol, poreclită Cinstitul John. Fără îndoială, în bază erau o grămadă de ştabi cu epoleţi.

Anthony purta ochelari de soare, care îi ascundeau ochii învineţiţi de Billie. Buza nu-i mai sângera, iar dintele spart nu se vedea decât atunci când vorbea. În ciuda rănilor, se simţea plin de energie: era la un pas de a-l prinde pe Luke.

Oare trebuia să profite de prima ocazie ca să-l ucidă? Era cel mai simplu şi, de aceea, tentant. Însă îl îngrijora faptul că nu ştia exact ce avea Luke de gând. Trebuia să ia o decizie. Totuşi, când s-a urcat în avion era nedormit de patruzeci şi opt de ore, aşa că a aţipit. A visat că era din nou în vârstă de douăzeci şi unu de ani, copacii înalţi din campusul de la Harvard aveau frunze tinere şi dinaintea lui, ca un drum larg, se aşternea o viaţă plină de măreţe posibilităţi. Pe urmă s-a trezit cu Pete care îl zgâlţâia, în timp ce un caporal deschidea uşa avionului, iar el a tras în piept briza caldă a Alabamei.

Huntsville avea un aeroport civil, dar nu acolo aterizaseră. Cursele MATS aveau desemnată o pistă specială din cadrul bazei

militare Redstone Arsenal. Clădirea terminalului era o baracă mică de lemn, iar turnul de control, o schelă metalică de macara, cu o singură incintă în vârf, de unde se dirija traficul aerian.

Anthony a scuturat din cap, ca să-şi limpezească mintea şi a traversat gazonul pârjolit. Avea în mână o geantă mică în care erau pistolul, un paşaport fals şi cinci mii de dolari în numerar, trusa de urgenţă fără de care nu se urca niciodată într-un avion.

Adrenalina îl însufleţea. În următoarele câteva ore avea să ucidă un om, pentru prima dată de la război încoace. Stomacul i se strângea când se gândea la asta. Unde s-o facă? O variantă era să-l aştepte pe Luke la aeroportul Huntsville, să-l urmărească atunci când o să plece şi să-l împuşte undeva, pe şosea. Însă asta comporta un risc foarte mare. Luke nu avea să fie o ţintă prea uşoară. Putea încă să-i scape dacă Anthony nu era extrem de atent.

Poate că ar fi fost mai bine să afle unde intenţiona Luke să meargă, să ajungă acolo înaintea lui şi să-l surprindă într-o ambuscadă.

— Merg să pun nişte întrebări la bază, i-a spus el lui Pete. Tu du-te la aeroport şi stai de pază. Dacă soseşte Luke sau se întâmplă orice altceva, încearcă să dai de mine aici.

La marginea pistei aştepta un tânăr în uniformă de locotenent, care ţinea o pancartă pe care scria „Domnul Carroll, Departamentul de Stat”. Anthony i-a strâns mâna.

— Domnule, vă transmit salutări din partea colonelului Hickam, a rostit locotenentul, pe un ton oficial. Aşa cum a solicitat Departamentul de Stat, v-am asigurat o maşină.

A făcut semn cu mâna spre un Ford kaki.

— E perfect, a zis Anthony.

Telefonase la baza militară înainte de a se îmbarca în avion, susţinând cu obrăznicie că era pe teren din ordinul şefului CIA, Allan Dulles, şi a solicitat cooperarea armatei într-o misiune vitală ale cărei detalii erau strict secrete. Avusese afect, locotenentul părea dornic să-i facă pe plac.

— Colonelul Hickam ar fi bucuros dacă aţi trece pe la sediu, când o să vi se pară nimerit.

Locotenentul i-a oferit lui Anthony o hartă şi acesta şi-a dat seama că baza militară era uriaşă. Se întindea pe câţiva kilometri spre sud, până la râul Tennessee.

— Clădirea de comandă este marcată pe hartă, a continuat militarul. Şi avem un mesaj, în care sunteţi rugat să-l sunaţi pe domnul Carl Hobart, la Washington.

— Mulţumesc, domnule locotenent. Unde este biroul doctorului Claude Lucas?

— E Laboratorul de Calcul, a explicat locotenentul, apoi a scos un pix şi a făcut un semn pe hartă. Dar săptămâna aceasta toată lumea de acolo e la Cape Canaveral.

— Doctorul Lucas are o secretară?

— Da... doamna Marigold Clark.

Ea era cea care s-ar putea să ştie pe unde umbla Luke.

— Bun, domnule locotenent. Ţi-l prezint pe colegul meu, Pete Maxell. Trebuie să ajungă la aeroportul civil, să aştepte sosirea unei curse.

— Sunt bucuros să-l conduc chiar eu până acolo, domnule.

— Mulţumesc. Dacă va trebui să ia legătura cu mine aici, la bază, care este cea mai bună modalitate?

Locotenentul s-a uitat la Pete.

— Domnule, puteţi să lăsaţi un mesaj la biroul colonelului Hickam, iar eu o să încerc să i-l transmit domnului Carroll.

— E bine şi aşa, a rostit Anthony, hotărât. Să-i dăm drumul.

S-a suit în Ford, a verificat harta şi a pornit. Baza militară era una tipică. Drumuri drepte tăiau zona împădurită şi accidentată, întreruptă de dreptunghiuri perfecte de pajişte, cu iarba periuţă, ca o tunsoare de recrut. Construcţiile erau toate clădiri cu acoperişurile plate, din cărămidă roşie. Baza era bine marcată cu indicatoare şi lui Anthony nu i-a fost greu să găsească Laboratorul de Calcul, o construcţie în formă de T, cu două niveluri. Se întreba de ce aveau nevoie de atât spaţiu pentru nişte calcule, dar apoi şi-a dat seama că, probabil, acolo era un computer foarte puternic.

A parcat în faţa laboratorului şi a stat câteva minute să se gândească. Întrebarea pe care trebuia să o pună era una simplă: unde anume plănuia Luke să meargă în Huntsville? Probabil că Marigold ştia, însă l-ar fi protejat pe Luke şi ar fi fost reticentă în faţa unui străin, mai ales a unuia cu amândoi ochii învineţiţi. Totuşi, fusese lăsată la bază, în timp ce mai toţi cu care lucra plecaseră la Cape Canaveral pentru marele eveniment, aşa că, probabil, îi era urât şi se plictisea.

Anthony a intrat în clădire. Într-o zonă de spaţiu deschis se aflau trei birouri mici, fiecare cu câte o maşină de scris. Două dintre ele erau neocupate. La al treilea stătea o femeie de culoare de vreo cincizeci de ani, care purta ochelari cu ramele decorate cu strasuri şi o rochie de bumbac imprimată cu margarete.

— Bună ziua, a spus el.

Femeia a ridicat privirile. Anthony şi-a scos ochelarii de soare. Surprinsă, a căscat ochii la vederea felului în care arăta el.

— Bună! Cu ce pot să vă fiu de folos?

Cu o sinceritate simulată, Anthony a răspuns:

— Doamnă, caut şi eu o nevastă care să nu mă bumbăcească.

Marigold a izbucnit în râs.

Anthony şi-a tras un scaun şi s-a aşezat pe laterala biroului.

— Vin de la biroul colonelului Hickam. O caut pe Marigold Clark. Unde o găsesc?

— Eu sunt.

— A, nu. Don’şoara Clark pe care o caut e o femeie în toată firea. Dumneavoastră nu sunteţi decât o copilă.

— Ei, gata cu glumele, a zis ea, dar i-a zâmbit cu gura până la urechi.

— Doctorul Lucas e pe drum încoace... presupun că ştiţi asta.

— M-a sunat azi-dimineaţă.

— Când este aşteptat să sosească?

— Avionul lui aterizează la ora 2:23.

Informaţia era utilă.

— Deci pe la trei o să fie aici.

— Nu e musai.

— Aha. Şi de ce nu?

Femeia i-a spus exact ce voia să ştie.

— Doctorul Lucas a zis că mai întâi trece pe acasă şi pe urmă vine încoace.

Era perfect. Lui Anthony aproape că nu-i venea să creadă ce noroc avea. Luke se ducea de la aeroport direct acasă. Anthony putea să se ducă să-l aştepte acolo şi pe urmă să-l împuşte de îndată ce păşea în casă. Nu vor fi martori. Dacă folosea amortizorul, nimeni nu va auzi nici măcar împuşcătura. O să lase cadavrul acolo unde se va prăbuşi şi va pleca nestingherit. Cum Elspeth era în Florida, cadavrul s-ar putea să nu fie descoperit câteva zile.

— Mulţumesc, i-a spus el lui Marigold şi s-a ridicat în picioare. A fost o plăcere să vă cunosc.

A ieşit din clădire înainte ca ea să apuce să-l întrebe cum îl cheamă. A revenit la maşină şi s-a îndreptat spre clădirea centrului de comandă, un monolit cu trei niveluri şi aspectul unei închisori. A găsit biroul lui Hickam. Colonelul nu era acolo, însă sergentul l-a condus într-o cameră goală, unde era un telefon.

A sunat la Clădirea Q, dar nu a vorbit cu şeful lui, Carl Hobart. În schimb, a cerut legătura la şeful acestuia, George Cooperman.

— George, ce e?

— Ai împuşcat pe cineva noaptea trecută? l-a întrebat Cooperman şi vocea lui tabagică suna şi mai gravă decât de obicei.

Făcând un efort, Anthony a intrat în pielea aventurierului, personaj care îi plăcea aşa de mult lui Cooperman.

— Mă rog, cine ţi-a zis?

— Un colonel de la Pentagon l-a sunat pe Tom Ealy, la biroul şefului mare, şi Ealy i-a spus lui Carl Hobart, care a avut un orgasm.

— Nu există nicio dovadă. Am strâns toate cartuşele goale.

— Afurisitul ăla de colonel a găsit o gaură de nouă milimetri în afurisitul de perete şi şi-a dat seama ce a provocat-o. Ai rănit pe cineva?

— Din păcate, nu.

— Acum eşti în Huntsville, nu?

— Mda.

— Trebuie să te întorci imediat aici.

— Atunci, bine că n-am luat legătura cu tine.

— Anthony, ascultă-mă. Întotdeauna o las mai moale cu tine, cât pot de mult, pentru că obţii rezultate. Însă de data asta nu mai pot să te acopăr. De aici încolo eşti pe cont propriu, amice.

— Aşa îmi şi place.

— Noroc!

Anthony a închis şi a rămas cu ochii aţintiţi pe telefon. Nu prea mai avea mult timp. Rolul ăsta de Billy the Kid începea să nu mai ţină. Nu mai putea continua să nu respecte ordinele. Trebuia să încheie rapid chestiunea asta.

A căutat-o pe Elspeth la Cape Canaveral.

— Ai vorbit cu Luke? a întrebat-o el.

— Mi-a telefonat la şase şi jumătate azi-dimineaţă, a răspuns ea şi vocea îi era cam nesigură.

— De unde?

— Nu a vrut să-mi spună unde este, unde se duce sau ce are de gând să facă, deoarece se temea să nu-i fie ascultat telefonul. Dar mi-a spus că tu eşti răspunzător pentru amnezia lui.

— E în drum spre Huntsville. Eu acum sunt la Redstone Arsenal. Mă duc la voi acasă să-l aştept acolo. Pot să intru în casă?

Elspeth i-a răspuns cu o altă întrebare.

— Tot mai încerci să-l protejezi?

— Sigur că da.

— Nu va păţi nimic?

— Nu pot decât să fac tot posibilul.

A urmat o pauză şi pe urmă ea a zis:

— E o cheie sub ghiveciul cu bougainvillea, în curtea din spate.

— Mulţumesc.

— Ai grijă de Luke, da?

— Ţi-am zis că o să fac tot ce pot!

— Nu te răsti la mine, a rostit Elspeth, pe un ton mai apropiat de firea ei.

— O să am grijă de el, a asigurat-o el şi a închis.

S-a ridicat să plece, dar a sunat telefonul.

Se întreba dacă ar trebui să răspundă. „Ar putea să fie Hobart. Însă şeful Serviciilor Specializate nu ştie că sunt în biroul colonelului Hickam. Numai Pete ştie asta”, a reflectat Anthony.

A ridicat telefonul.

Era Pete.

— Doctoriţa Josephson e aici! l-a înştiinţat el.

— La naiba!

Anthony fusese sigur că Billie ieşise din peisaj.

— Tocmai a coborât din avion?

— Da, probabil că a luat o cursă mai rapidă decât cea în care e Lucas. Acum stă în clădirea terminalului, ca şi cum ar aştepta.

— Pe el îl aşteaptă, a zis Anthony, hotărât. S-o ia dracu’. A venit să-l prevină că suntem aici. Trebuie s-o iei de acolo.

— Cum?

— Nu mă interesează... scapă de ea, cum o fi!

• MIEZUL ZILEI

Orbita satelitului Explorer se va afla la treizeci şi patru de grade de ecuator. În raport cu suprafaţa terestră, el se va îndrepta către sud-est, deasupra Oceanului Atlantic, în direcţia vârfului sudic al Africii, apoi spre nord-est, peste Oceanul Indian şi Indonezia, spre Pacific.

Aeroportul Huntsville era mic, dar foarte aglomerat. Clădirea unicului terminal avea un ghişeu pentru închirieri auto al companiei Hertz, câteva distribuitoare automate şi un şir de cabine telefonice. Imediat ce a ajuns, Billie a verificat când sosea cursa lui Luke şi a aflat că avea cel puţin o oră întârziere şi că deci va ateriza la ora 3:15. Trebuia să aştepte trei ore.

Şi-a luat o ciocolată şi o băutură Dr Pepper de la automatul de dulciuri. Şi-a pus jos geanta metalică în care avea Coltul şi a rămas sprijinită de un zid, gânditoare. Cum să procedeze? Imediat ce o să-l vadă pe Luke o să-l avertizeze că Anthony era acolo. Luke o să fie prevenit şi va putea să ia măsuri – dar nu şi să se ascundă. Trebuia să afle ce făcuse în Huntsville luni şi pentru asta o să fie nevoit să se deplaseze de colo-colo. Trebuia să rişte. Nu putea să facă şi ea ceva ca să-l protejeze?

În timp ce Billie îşi storcea mintea, s-a apropiat de ea o fată în uniforma Liniilor Aeriene Capital.

— Sunteţi doctoriţa Josephson?

— Da.

— Am un mesaj pentru dumneavoastră, transmis telefonic, a zis stewardesa şi i-a întins un plic.

Billie s-a încruntat. Cine ştia că era acolo?

— Mulţumesc, a zis ea, în şoaptă, rupând plicul ca să-l deschidă.

— Cu plăcere. Vă rog să ne spuneţi dacă putem să vă mai fim de folos în vreun fel.

Billie a ridicat privirea şi i-a zâmbit. Uitase cât de politicoşi erau oamenii din sud.

— Aşa o să fac. Mulţumesc.

„Rog sunaţi-l pe doctorul Lucas în Huntsville JE 6-4231”.

Era contrariată. Oare Luke ajunsese deja? Şi de unde ştia el că ea o să fie acolo?

Nu exista decât un singur fel de a afla. A aruncat sticla de suc într-un coş şi a căutat o cabină telefonică.

La numărul format i s-a răspuns imediat şi o voce masculină a spus:

— Laboratorul de testare componente.

Se părea că Lucas era deja la Redstone Arsenal. Cum reuşise, oare?

— Cu doctorul Claude Lucas, vă rog.

— O clipă.

După o scurtă pauză, vocea a revenit:

— Doctorul Lucas a ieşit un moment. Cine îl caută, vă rog?

— Doctoriţa Bilhah Josephson, am primit un mesaj să-l sun la acest număr.

Vocea bărbatului s-a schimbat imediat.

— A, doamna doctor Josephson, mă bucur că v-am găsit! Doctorul Lucas voia neapărat să ia legătura cu dumneavoastră.

— Ce face acolo? Credeam că e încă în avion.

— Securitatea militară l-a preluat din avion la Norfolk, Virginia, şi l-a urcat într-o cursă specială. A ajuns de mai bine de o oră.

Billie era uşurată că Luke se afla în siguranţă, însă în acelaşi timp era surprinsă.

— Ce face acolo?

— Cred că ştiţi.

— Bine, cred că da. Cum merge?

— Bine... dar nu pot să vă dau detalii, mai ales prin telefon. Puteţi să ajungeţi până la noi?

— Unde sunteţi?

— Laboratorul e cam la o oră în afara oraşului, pe şoseaua către Chattanooga. Aş putea să trimit un şofer de la noi să vă ia, însă cred că e mai repede dacă luaţi un taxi sau închiriaţi o maşină.

Billie a scos un carnet din geantă şi a zis:

— Spuneţi-mi cum ajung.

Apoi, amintindu-şi de manierele ei sudiste, a adăugat:

— Vă rog, dacă nu vă deranjează.

• 1 P.M.

Motorul primei trepte trebuie oprit brusc şi detaşat imediat, altfel scăderea treptată a forţei poate provoca agăţarea primei trepte de treapta a doua şi nealinierea acesteia. De îndată ce presiunea combustibilului scade, valvele se închid la cinci secunde prin detonarea unor bolţuri explozive cu arc. Arcurile cresc viteza treptei a doua cu 0,79 metri pe secundă, garantând faptul că ea se va separa în condiţii de siguranţă.

Anthony ştia drumul până acasă la Luke. Petrecuse un weekend acolo, cu câţiva ani în urmă, la scurtă vreme după ce Luke şi Elspeth s-au mutat în Pasadena. A ajuns acolo în cincisprezece minute. Era pe Echols Hill, o stradă cu case vechi, mari, la câteva minute de centrul oraşului. A parcat după colţ, aşa încât Luke să nu aibă posibilitatea de a fi prevenit despre un vizitator.

A mers pe jos până la casă. Trebuia să se simtă destul de încrezător. Toate cărţile erau în mâna lui: surpriza, timpul şi o armă. În schimb, avea o spaimă cu greţuri. Se întâmplase deja de două ori să fie convins că îl avea pe Luke în plasă şi totuşi acesta îi scăpase.

Tot nu ştia de ce alesese Luke să ia avionul spre Huntsville în loc de Cape Canaveral. Decizia asta inexplicabilă sugera că exista ceva despre care Anthony nu avea cunoştinţă, o surpriză neplăcută, care s-ar putea întoarce împotriva lui în orice clipă.

Casa era albă, în stilul colonial specific graniţei dintre secole şi avea o verandă cu stâlpi. Era prea mare pentru un cercetător din armată, dar Luke nu susţinuse niciodată că ar trăi din ceea ce câştigă de la armată. Anthony a deschis o portiţă dintr-un zid scund şi a intrat în curtea din spate. N-ar fi fost greu să pătrundă acolo prin efracţie, însă nu era nevoie. S-a dus la intrarea din spate. Lângă uşa de la bucătărie se afla un ghiveci de teracotă, unde era o bougainvillea revărsată peste marginile lui, iar sub ghiveci era o cheie mare din fier.

A descuiat şi a intrat.

Deşi exteriorul era demodat într-un fel, dar plăcut, interiorul era după ultima modă. Elspeth avea în bucătărie tot felul de gadgeturi. Casa era prevăzută cu un hol mare, decorat în culori vibrante, pastel, un living cu consolă TV şi pick-up, şi cu o sufragerie cu scaune moderne, cu picioarele depărtate, şi servante. Anthony prefera mobila tradiţională, însă trebuia să recunoască faptul că designul din casa lui Luke era elegant.

În timp ce stătea în living, cu ochii ţintă la canapeaua arcuită, tapiţată cu vinilin roz, i-a revenit în minte amintirea sfârşitului de săptămână pe care îl petrecuse acolo. Într-o oră îşi dăduse seama că nu mergea bine căsătoria lor. Elspeth flirtase toată seara, ceea ce la ea era un semn de tensiune, iar Luke adoptase un ton silit de veselă ospitalitate, cu totul nefiresc.

Dăduseră o petrecere cu cocktailuri în sâmbăta aceea şi invitaseră o mulţime de tineri din Redstone Arsenal. Camera aceea fusese plină de cercetători prost îmbrăcaţi, care discutau despre rachete, de tineri ofiţeri care vorbeau despre şansele de promovare şi de femei drăguţe care bârfeau despre intrigile vieţii dintr-o bază militară. Gramofonul fusese ticsit cu discuri cu muzică jazz, dar în seara aceea muzica suna a jelanie, şi nu a veselie. Luke şi Elspeth se îmbătaseră – un lucru rar pentru amândoi –, iar Elspeth devenise şi mai frivolă, în timp ce Luke era din ce în ce mai tăcut. Lui Anthony i se păruse dureros să-i vadă nefericiţi pe aceşti doi oameni, pe care îi plăcea şi îi admira şi întreg weekendul îl deprimase.

Apoi lunga dramă a vieţilor lor întreţesute ajunsese la o inevitabilă încheiere.

Anthony s-a decis să cerceteze casa. Nu ştia ce anume căuta. Dar poate că o să dea peste ceva care să-i ofere un indiciu despre motivul venirii lui Luke acolo şi care să-l atenţioneze despre un eventual pericol. Şi-a pus o pereche de mănuşi din cauciuc, pe care le-a găsit în bucătărie. Până la urmă o să se desfăşoare o investigaţie criminologică şi nu voia să lase amprente.

A început din birou, o încăpere mică, înţesată cu rafturi pline cu cărţi ştiinţifice. S-a aşezat la biroul lui Luke, orientat cu faţa spre curtea din spate, şi a deschis sertarele.

Au urmat două ore în care a cercetat casa de sus şi până jos. Nu a găsit nimic.

A scotocit fiecare buzunar al fiecărui costum din dulapul bine garnisit al lui Luke. A deschis fiecare carte din birou, ca să verifice hârtiile ascunse între paginile lor. A ridicat capacul tuturor recipientelor din plastic din frigiderul imens, cu două uşi. S-a dus în garaj şi a căutat în frumosul Chrysler 3000C – cel mai rapid sedan din lume, după părerea ziarelor de la farurile aerodinamice şi până la aripioarele ca de rachetă.

Pe parcurs a aflat câteva secrete intime. Elspeth îşi vopsea părul, folosea somnifere prescrise de un medic şi suferea de constipaţie. Luke utiliza un şampon împotriva mătreţei şi era abonat la revista *Playboy.*

Pe masa din hol era o grămadă de corespondenţă, probabil pusă acolo de fata în casă. Anthony a răsfoit scrisorile, însă nu era nimic interesant: un pliant de la supermarket, revista *Newsweek,* o vedere din Hawaii, de la Ron şi Monica, plicuri cu porţiuni din celofan pentru adresă, ceea ce arăta că erau scrisori oficiale.

Căutarea nu avusese niciun rezultat. Tot nu ştia ce atu ar fi putut să aibă Luke în mânecă.

S-a dus în living. A ales o poziţie din care să poată privi printre şipcile jaluzelelor la peluza din faţa casei, dar şi prin uşa deschisă, spre holul de la intrare. S-a aşezat pe canapeaua de vinilin roz.

Şi-a scos arma, a verificat dacă era complet încărcată şi i-a fixat amortizorul.

A încercat să se calmeze singur, imaginându-şi dinainte scena. O să-l vadă pe Luke sosind de la aeroport, probabil cu un taxi. O să-l privească păşind pe peluza din faţă, scoţându-şi cheia şi deschizând uşa din faţă a casei sale. Luke va intra în hol, va închide uşa şi apoi se va îndrepta spre bucătărie. Când o să treacă prin living o să se uite prin uşa deschisă şi o să-l vadă pe Anthony aşezat pe canapea. O să se oprească, o să ridice din sprâncene, surprins, şi o să deschidă gura să spună ceva. În mintea lui o să fie ceva de genul „Anthony? Ce dracu'...?" Dar nu va rosti nicio vorbă. Privirea o să-i cadă pe pistolul ţinut perfect orizontal în poala lui Anthony şi o să priceapă care îi era soarta, cu o fracţiune de secundă înainte de a-i fi pecetluită.

Pe urmă Anthony o să-l împuşte mortal.

• 3 P.M.

Un sistem de duze de aer comprimat, montate în coada compartimentului cu echipamente, va controla înclinarea vârfului, atunci când racheta se va afla în spaţiu.

Billie se rătăcise.

De jumătate de oră ştia asta. Plecase de la aeroport într-un Ford închiriat, cu câteva minute înainte de ora unu, trecuse prin centrul oraşului Huntsville, pe urmă a intrat pe autostrada 59 spre Chattanooga. Se întrebase de ce ar fi fost laboratorul de testare a componentelor la o oră distanţă de bază şi şi-a închipuit că motivele ţineau de securitate: poate că exista pericolul ca respectivele componente să explodeze în timpul testării. Dar nu s-a gândit prea mult la acest lucru.

Indicaţiile pe care le primise erau să intre pe un drum naţional, la exact cincizeci de kilometri de Huntsville. Îşi potrivise kilometrajul la zero pe Main Street, dar când cifrele au ajuns la cincizeci, nu era în dreptul niciunei intersecţii. Cu un uşor sentiment de nelinişte, a continuat să meargă mai departe câţiva kilometri şi a făcut pe primul drum la dreapta.

Indicaţiile, care păruseră foarte exacte atunci când le-a notat, nu prea corespundeau cu drumurile pe care ajunsese şi devenea tot mai neliniştită, însă a continuat să conducă, încercând să găsească explicaţia cea mai plauzibilă. Evident, s-a gândit ea, bărbatul cu care vorbise nu a fost de încredere, aşa cum păruse la telefon. Şi-ar fi dorit să fi vorbit direct cu Luke în persoană.

Peisajul devenea tot mai sălbatic, fermele, dărăpănate, drumurile, pline de hârtoape şi gardurile, rupte. Contrastul între ceea ce se aşteptase să vadă şi ceea ce vedea în jur s-a tot accentuat, până când Billie a ridicat mâinile în aer, disperată, şi şi-a recunoscut sieşi că nu mai ştia unde era. Era furioasă pe sine şi pe prostul care îi dăduse indicaţiile.

A întors maşina şi a încercat să găsească drumul înapoi. Începuse să se întrebe dacă nu cumva se învârtea într-un cerc larg. Şi-a poziţionat maşina lângă un câmp unde un negru în salopetă de blugi şi pălărie din paie întorcea pământul tare cu un plug manual. A oprit motorul şi i s-a adresat.

— Caut laboratorul de testare a componentelor de la Redstone Arsenal, a zis ea.

Omul părea surprins.

— Baza militară? Păi, e tocmai înapoi, la Huntsville, dincolo de oraş, în sens opus.

— Dar au nişte dependinţe şi pe aici.

— Nu, din câte am văzut eu.

Nu avea rost. Va trebui să sune la laborator şi să ceară din nou să fie îndrumată.

— Pot să folosesc telefonul dumneavoastră?

— Da' n-am telefon.

Tocmai era să-l întrebe unde se afla cel mai apropiat telefon public, când a văzut teama din ochii lui. Şi-a dat seama că îl punea într-o situaţie care îl neliniştea: era singur pe un câmp, împreună cu o femeie albă care bătea câmpii. I-a mulţumit rapid şi a pornit mai departe.

După câţiva kilometri, a ajuns la un magazin de furaje prăpădit, care avea un telefon afară. A tras lângă el. Mai avea cu ea mesajul de la Luke şi numărul de telefon. A băgat o monedă în aparat şi a format numărul.

I s-a răspuns imediat. Era o voce de bărbat tânăr.

— Alo?

— Pot să vorbesc cu doctor Claude Lucas?

— Ai greşit numărul, scumpo.

„Oare nu reuşesc să fac nimic ca lumea?", a chibzuit ea disperată.

— Nu e Huntsville JE 6-4231?

A urmat o pauză.

— Mda. Aşa scrie pe cadran.

Billie a verificat încă o dată numărul din mesaj. Nu greşise.

— Încercam să sun la laboratorul de testare a componentelor.

— Păi, aţi sunat la un telefon public de pe aeroportul Huntsville.

— Un *telefon public*?

— Da, doamnă.

Billie a început să-şi dea seama că fusese trasă pe sfoară.

Vocea de la celălalt capăt al firului a continuat.

— Tocmai mă pregăteam s-o sun pe mama să vină să mă ia şi când am ridicat receptorul v-am auzit cerând să vorbiţi cu un tip Claude.

— La naiba! a izbucnit Billie.

A trântit telefonul, furioasă pe sine pentru credulitatea ei. Şi-a dat seama că Luke nu fusese preluat din avionul de linie şi dus la Huntsville cu o cursă militară şi nu se afla la laboratorul de testare componente, indiferent unde o fi fost ăla. Întreaga poveste fusese o minciună destinată să o scoată pe ea din peisaj – şi reuşise. S-a uitat la ceas. Probabil că Luke aterizase deja. Anthony l-a aşteptat... şi ea ar fi putut la fel de bine să fi rămas în Washington, la cât de utilă îi fusese.

Cu disperarea în suflet, se întreba dacă Luke mai era încă în viaţă.

Dacă aşa era, poate că ar mai putea încă să-l avertizeze. Era prea târziu ca să mai lase un mesaj la aeroport, totuşi trebuia să existe cineva căruia să-i poată telefona. Şi-a stors creierii. Şi-a adus aminte că Luke avea o secretară la baza militară; un nume de floare...

Marigold[12].

A sunat la Redstone Arsenal şi a cerut-o la telefon pe secretara doctorului Lucas. La capătul firului a auzit vocea unei femei cu un accent de Alabama.

— Laboratorul de Calcul, cu ce vă pot ajuta?

— Vorbesc cu Marigold?

— Da.

— Aici doctoriţa Josephson. Sunt o prietenă a doctorului Lucas.

— Da.

Marigold părea suspicioasă.

Billie voia ca femeia să aibă încredere în ea.

— Cred că am mai vorbit o dată. Numele meu e Billie.

— A, da, îmi amintesc. Ce mai faceţi?

— Sunt îngrijorată. Trebuie să-i transmit urgent un mesaj lui Luke. E cumva acolo?

— Nu, doamnă. S-a dus acasă la el.

— Ce face acolo?

— Caută un dosar.

— Un dosar?

Billie şi-a dat imediat seama ce însemna asta.

— Un dosar pe care l-a lăsat aici luni, poate?

— Nu ştiu nimic despre asta, a răspuns Marigold.

[12] Marigold = crăiţă (n.tr.).

Sigur că da, Luke îi spusese lui Marigold să păstreze secretă vizita lui de luni. Dar în acel moment nimic din toate acestea nu mai avea importanţă.

— Dacă îl vezi pe Luke sau dacă te sună, poţi, te rog, să-i transmiţi un mesaj din partea mea?

— Desigur.

— Spune-i că Anthony e aici.

— Asta e tot?

— O să înţeleagă. Marigold... Nu-mi vine să-ţi spun asta, de teamă să nu crezi că sunt nebună, dar cred că trebuie totuşi să o fac. Luke este în pericol.

— Din cauza acestui Anthony?

— Da. Mă crezi?

— S-au întâmplat chestii şi mai stranii de atât. Are legătură cu faptul că şi-a pierdut memoria?

— Da. Dacă poţi să-i transmiţi mesajul, asta poate să-i salveze viaţa. Vorbesc serios.

— O să fac tot posibilul, doamnă doctor.

— Mulţumesc, a zis Billie şi a închis.

Mai era, oare, cineva cu care ar fi putut să discute? S-a gândit la Elspeth.

A sunat centralista şi a cerut legătura cu Cape Canaveral.

• 3:45 P.M.

După ce eliberează în spaţiu treapta întâi, golită de combustibil, racheta intră pe o traiectorie în vid, iar sistemele de control pentru navigaţia spaţială o poziţionează astfel încât să se afle perfect la orizontală faţă de suprafaţa terestră.

La Cape Canaveral toată lumea era furioasă. Cei de la Pentagon ordonaseră o alertă de securitate. În acea dimineaţă, când sosise la bază, dornic să se apuce de lucru şi să facă ultimele verificări pentru crucialul eveniment al lansării rachetei, personalul fusese pus să aştepte la coada formată la poartă. Unii stătuseră şi câte trei ore în soarele Floridei. Rezervoarele maşinilor se goliseră, radiatoarele fierbeau, aerul condiţionat nu

mai funcţiona şi motoarele se calaseră, apoi nu au mai vrut să pornească. Fiecare maşină fusese cercetată – s-au ridicat capotele, genţile de golf au fost scoase afară din portbagaje, cauciucurile de rezervă, extrase din locaşul lor. Nervii au izbucnit când toate genţile au fost deschise, fiecare recipient cu mâncare a fost despachetat şi poşeta fiecărei femei răsturnată pe o masă pliantă, pentru ca poliţia militară a colonelului Hide să scotocească printre rujuri, scrisori de dragoste, tampoane şi pansamente gastrice.

Dar asta nu fusese tot. Când oamenii au ajuns în laboratoarele şi birourile lor, cât şi în atelierele de inginerie, au fost din nou întrerupţi de echipele de bărbaţi care le-au răscolit sertarele şi dulapurile cu dosare, s-au uitat prin oscilatoarele şi cutiile de vid şi le-au luat mostrele de testare de pe maşinile unelte cu care lucrau. „Încercăm să lansăm o afurisită de rachetă”, au explicat ei iar şi iar, însă cei de la securitate doar scrâşneau din dinţi şi mergeau mai departe. În ciuda întreruperilor, lansarea a rămas în continuare programată pentru 10:30 p.m.

Elspeth era bucuroasă de dezordinea creată. Însemna că nimeni nu avea să observe că era prea distrasă ca să-şi poată face treaba. Greşea programul şi distribuia cu întârziere actualizările, iar Willy Fredrickson era şi el prea distras ca să o certe. Elspeth nu ştia unde era Luke şi nu mai era prea convinsă că putea să aibă încredere în Anthony.

Când a sunat telefonul de pe biroul ei, cu puţin înainte de ora patru, inima i s-a oprit în loc.

A smuls receptorul din furcă.

— Alo?

— Sunt Billie.

— *Billie*?

Elspeth era cu adevărat surprinsă.

— Unde eşti?

— Sunt în Huntsville, încerc să iau legătura cu Luke.

— Ce caută acolo?

— Un dosar pe care l-a lăsat aici luni.

Lui Elspeth i-a căzut falca.

— Luni a fost la Huntsville? N-am ştiut.

— Nimeni n-a ştiut în afară de Marigold. Elspeth, înţelegi ce se petrece?

— Credeam că da, a răspuns aceasta şi s-a pornit să râdă în hohote... Dar acum nu mai ştiu nimic.

— Cred că viaţa lui Luke e în pericol.

— Ce te face să afirmi asta?

— Anthony a tras asupra lui seara trecută, la Washington.

Elspeth a îngheţat.

— Oh, Dumnezeule!

— E prea complicat ca să-ţi explic. Dacă te sună Luke, spune-i că Anthony e în Huntsville, da?

Elspeth încerca să-şi revină din şoc.

— Ăăă... sigur, bineînţeles că da.

— S-ar putea ca asta să-i salveze viaţa.

— Înţeleg... Billie... încă un lucru.

— Da.

— Să ai grijă de Luke, da?

S-a lăsat tăcerea.

— Ce vrei să spui? a întrebat Billie. Vorbeşti de parcă ar urma să mori.

Elspeth nu a răspuns. După un moment a întrerupt legătura. În gât i-a urcat un suspin. S-a luptat din răsputeri să se stăpânească. „Lacrimile nu ajută la nimic”, şi-a spus ea, dură. S-a liniştit singură. Pe urmă a format numărul de telefon de acasă, în Huntsville.

• 4 P.M.

Explorer va traversa pe orbita ei eliptică o distanţă de 2 900 de kilometri în spaţiu şi apoi va reveni până la numai 300 de kilometri depărtare de suprafaţa terestră. Viteza de deplasare pe orbită a satelitului este de 29 000 de kilometri pe oră.

Anthony a auzit o maşină. S-a uitat pe fereastra din faţă a casei lui Luke şi a văzut un taxi de Huntsville care a oprit la trotuar. A ridicat siguranţa pistolului pe care îl ţinea în mână. Gura i-a devenit uscată.

Telefonul a început să sune.

Era aşezat pe una dintre cele două măsuţe triunghiulare aflate la capetele canapelei curbate. Anthony a fixat aparatul cu privirea îngrozită. A sunat încă o dată. Nehotărât, stătea ca paralizat. A privit din nou pe fereastră şi l-a văzut pe Luke coborând din maşină. Apelul putea să fie unul lipsit de importanţă, să nu fie nimic, cineva care greşise numărul. Dar ar putea să fie vorba şi despre o informaţie vitală.

Groaza urca înăuntrul lui. Nu putea să răspundă la telefon şi să tragă în cineva în acelaşi timp. Telefonul a sunat a treia oară. Panicat, s-a repezit la receptor.

— Da.

— Sunt Elspeth.

— Ce e? Ce e?

— Caută un dosar pe care l-a ascuns luni, în Huntsville, a zis ea şoptit, cu o voce încordată.

Într-o străfulgerare, Anthony a înţeles totul. Luke nu făcuse una, ci două cópii după planurile pe care le descoperise duminică. Un set de cópii îl adusese cu el la Washington, cu intenţia de a-l înmâna la Pentagon, dar Anthony îl interceptase şi copiile acelea erau la el. Din păcate, nu şi-a imaginat că s-ar putea să mai fie şi un al doilea set ascuns undeva, ca măsură de precauţie. Uitase că Luke era veteran al luptei în Rezistenţa franceză, vigilent până la paranoia când era vorba de siguranţă.

— Cine mai ştie despre asta?

— Marigold, secretara lui. Şi Billie Josephson... ea mi-a spus. S-ar putea să mai fie şi alţii.

Luke tocmai plătea şoferului de taxi. Anthony nu mai avea timp.

— Trebuie să pun mâna pe dosarul ăla, i-a zis el lui Elspeth.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Aici nu este... am scotocit prin toată casa, de sus şi până jos.

— Atunci, probabil că e la subsol.

— Trebuie să mă ţin după el câtă vreme îl caută.

Luke se apropia de uşa din faţă.

— Nu mai am timp, a zis Anthony şi a trântit telefonul.

Îl auzea pe Luke descuind yala cu cheia, aşa că a traversat în fugă holul şi a intrat în bucătărie. A ieşit pe uşa din spate şi a închis-o fără zgomot. Cheia era încă în broască, pe dinafară. A

răsucit-o încet, ea a căzut, iar el s-a aplecat şi a strecurat-o sub ghiveciul de flori.

S-a lăsat pe vine şi s-a târât de-a lungul verandei, fără să se depărteze de casă sau să se ridice deasupra nivelului ferestrei. În aceeaşi poziţie a dat colţul şi a ajuns în partea din faţă a casei. De acolo şi până la stradă era complet descoperit. Era obligat să rişte.

Cel mai potrivit i s-a părut să-şi încerce norocul cât timp Luke îşi punea jos bagajul şi îşi atârna haina în cuier. În acel moment era mai puţin probabil să privească pe geam.

Scrâşnind din dinţi, a păşit cu repeziciune spre poartă. Rezista tentaţiei de a se uita înapoi, aşteptându-se în fiecare secundă să-l audă pe Luke strigând: „Hei! Opreşte! Opreşte-te sau trag!”

Nu s-a întâmplat nimic.

A ajuns în stradă şi a mers mai departe.

• 4:30 P.M.

Satelitul are doi mici transmiţători radio alimentaţi de baterii cu mercur nu mai mari decât nişte baterii de lanternă. Fiecare transmiţător are patru canale simultane de telemetrie.

Deasupra consolei pentru TV din living, lângă un lampadar din bambus, o ramă de tablou asortată, tot din bambus, încadra o fotografie color. Înfăţişa o roşcată izbitor de frumoasă, cu o rochie de mireasă din mătase ivoar. Lângă ea, în frac cenuşiu şi vestă galbenă, stătea Luke.

S-a uitat la Elspeth din fotografie. Arăta ca un star de cinema. Era înaltă şi elegantă, cu o siluetă voluptuoasă. „Norocos bărbat am fost dacă m-am însurat cu ea”, s-a gândit Luke.

Casa nu i-a plăcut prea mult. Când a văzut prima dată exteriorul şi glicina care urca pe stâlpii verandei umbroase, a simţit o bucurie în inimă. Dar interiorul era tot numai colţuri şi muchii, şi suprafeţe lucioase, şi culori tari. Totul era prea ordonat. A ştiut deodată că i-ar fi plăcut să trăiască într-o casă în care cărţile se revarsă de pe rafturi şi câinele doarme fix de-a latul holului, unde pianul are urme circulare de cafea şi o

tricicletă răsturnată blochează aleea de acces în garaj şi trebuie să fie mutată ca să poţi băga maşina.

În casa aceea nu trăia niciun copil. Nu existau nici animale de companie. Nimic nu era niciodată deranjat. Casa semăna cu o reclamă dintr-o revistă pentru femei sau cu un decor de pe platoul de filmare al unui serial TV de comedie. Îl făcea să simtă că oamenii care apăreau în camerele acelea erau actori.

A început să caute. Un dosar cafeniu, în culoarea specifică armatei, ar trebui să fie uşor de găsit – dacă nu cumva scosese documentele şi aruncase dosarul. S-a aşezat la masa din birou – biroul *lui* – şi a început să caute prin sertare. Nu a găsit nimic important.

A urcat la etaj.

A rămas câteva secunde să se uite la patul mare, dublu, cu cuvertura lui galben cu albastru. Era greu de crezut că împărţea în fiecare noapte patul acela cu fiinţa răpitoare din fotografia de nuntă.

A deschis dulapul şi, cu un şoc de plăcere, a văzut stativul plin de costume bleumarin şi gri şi de sacouri sport, din tweed, cămăşile cu dungi subţiri sau în carouri, puloverele stivuite şi pantofii lustruiţi aşezaţi pe suportul lor. Purta costumul acela furat de peste douăzeci şi patru de ore şi era tentat să-şi rezerve cinci minute ca să facă un duş şi să se schimbe cu un rând de haine ale lui. Dar a rezistat. Nu era timp de pierdut.

A scotocit cu atenţie în toată casa. Peste tot unde se uita mai afla câte ceva despre el şi soţia lui. Le plăceau Glen Miller şi Frank Sinatra, citeau Hemingway şi Scott Fitzgerald, beau scotch marca Dewar şi mâncau fulgi de cereale integrale şi se spălau pe dinţi cu pastă Colgate. Cotrobăind prin dulapul lui Elspeth, a descoperit că soţia lui cheltuia mult pe lenjerie scumpă. El, în schimb, avea o pasiune pentru îngheţată, deoarece în congelator era din belşug, iar talia lui Elspeth era atât de mică, încât nu putea să mănânce prea mult, indiferent ce.

Până la urmă, a renunţat.

Într-un sertar de bucătărie a găsit cheile autovehiculului Chrysler din garaj. O să se urce în el şi o să meargă la bază, să caute şi acolo.

Înainte de a pleca a luat corespondenţa din hol şi a frunzărit prin plicuri. Toate păreau cât se poate de oficiale, facturi şi

altele asemenea. Disperat să găsească un indiciu, a rupt plicurile şi s-a uitat la fiecare scrisoare. Una dintre ele era de la o doctoriţă din Atlanta, începea astfel:

Stimată doamnă Lucas,

În urma controlului dvs. periodic, rezultatele analizelor de sânge s-au întors de la laborator şi totul este normal.

Totuşi...

Luke s-a oprit din citit. Ceva îi spunea că nu avea obiceiul să citească scrisorile altora. Pe de altă parte, era vorba despre soţia lui şi cuvântul „totuşi" părea ameninţător. Poate că era vorba despre o problemă medicală şi în acest caz ar trebui să afle imediat.

A continuat să citească paragraful următor.

Totuşi, sunteţi sub greutatea normală, suferiţi de insomnie şi ultima dată când v-am văzut aveaţi semne evidente că plânseseraţi, deşi aţi precizat că nu era nimic în neregulă. Acestea sunt simptome ale depresiei.

Luke s-a încruntat. Era îngrijorător ce afla. De ce era deprimată? Ce fel de soţ era el?

Depresia poate fi cauzată de modificări în echilibrul chimic al organismului, de probleme mintale nerezolvate, cum ar fi dificultăţile de ordin marital sau de o traumă din copilărie, de exemplu moartea prematură a unuia dintre părinţi. Tratamentul poate să includă administrarea de antidepresive şi/sau terapie psihiatrică.

Devenea din ce în ce mai rău. Oare Elspeth era bolnavă mintal?

În cazul dumneavoastră, nu am nicio îndoială că starea respectivă are legătură cu tubectomia pe care aţi suferit-o în 1954.

Ce era o tubectomie? Luke s-a dus la el în birou, a aprins lampa de pe masă, a luat *Enciclopedia Medicală a Familiei* şi a căutat termenul. Ce a găsit l-a lăsat cu gura căscată. Era cea mai obişnuită metodă contraceptivă pentru femeile care nu voiau să aibă copii.

S-a lăsat greu pe un scaun şi a pus enciclopedia pe birou. A citit detaliile procedurii şi şi-a dat seama că la asta se referau femeile când vorbeau despre legarea trompelor.

Şi-a reamintit conversaţia cu Elspeth din dimineaţa aceea. El o întrebase de ce nu puteau să aibă copii. Ea îi răspunsese: „Nu ştim. Anul trecut ai fost la un specialist în fertilitate, însă nu a descoperit nimic în neregulă. În urmă cu câteva săptămâni, am consultat o doctoriţă din Atlanta. Mi-a făcut câteva analize. Acum aşteptăm rezultatele”.

Totul fusese o minciună. Ştia foarte bine de ce nu puteau să aibă copii – ea fusese sterilizată.

Într-adevăr, *ea* a fost la un medic din Atlanta, dar nu pentru teste de fertilitate... pur şi simplu, făcuse un control de rutină.

Luke avea inima sfâşiată. Dezamăgirea era imensă. De ce îl minţise Elspeth? A citit următorul paragraf.

> *Procedura aceasta poate provoca o depresie, indiferent de vârstă, dar în cazul dvs., dat fiind că v-aţi supus intervenţiei la şase săptămâni înainte de nuntă...*

Luke a rămas mut de uimire. Ceva era în neregulă în toată povestea. Elspeth îl minţise cu puţin înainte de căsătoria lor.

Cum reuşise? Nu-şi aducea aminte, evident. Dar putea să ghicească. Probabil că ea i-o fi spus că avea de făcut o operaţie minoră. Poate chiar a pomenit ceva vag, de genul „o chestiune feminină”.

A terminat de citit paragraful.

> *Procedura aceasta poate provoca o depresie, indiferent de vârstă, dar în cazul dvs., dat fiind că v-aţi supus intervenţiei la şase săptămâni înainte de nuntă, depresia a fost aproape inevitabilă şi ar fi trebuit să vă întoarceţi la medic pentru consultaţii regulate.*

Furia lui Luke s-a mai potolit când şi-a dat seama cât suferise Elspeth. A recitit câteva rânduri: „Totuşi, sunteţi sub greutatea normală, suferiţi de insomnie şi ultima dată când v-am văzut aveaţi semne evidente că plânseserăţi, deşi aţi precizat că nu era nimic în neregulă”. Trecuse de una singură printr-un adevărat iad.

Chiar dacă îi era milă de ea, rămânea totuşi faptul că mariajul lor fusese o minciună. Se gândea la casa pe care tocmai o cercetase şi a înţeles că nu se simţea foarte acasă în ea. Se simţea confortabil acolo, în micul lui birou, şi când a deschis dulapul, parcă a început să recunoască locurile, însă restul casei îi oferea imaginea unei vieţi de om însurat care îi era străină. Nu-i păsa de echipamentele de bucătărie şi de mobila elegantă şi modernă. Ar fi preferat covoarele vechi şi piesele moştenire de familie. Cel mai mult îşi dorea copii – iar copiii erau exact ceea ce ea îi refuzase în mod deliberat. Şi îl minţea de aproape patru ani în legătură cu acest lucru.

Şocul îl paralizase. S-a aşezat la birou, privind pe geam, în timp ce seara cobora peste arborii de hicori[13] din curtea din spate. Cum de şi-a lăsat viaţa să o ia pe o cale aşa de greşită? S-a gândit la cele ce aflase despre sine în ultimele treizeci şi şase de ore, de la Elspeth, Billie, Anthony şi Bern. Oare rătăcise calea încet, pas cu pas, ca un copil care hoinăreşte tot mai departe de casă? Sau a existat un punct de cotitură, un moment în care a luat o decizie greşită şi nu a ales direcţia bună când s-a aflat la răscruce? Era, oare, un bărbat slab, care eşuase în nefericire din pricina lipsei unui scop în viaţă? Sau avea un defect capital de caracter?

„Probabil că nu mă pricep deloc să judec oamenii”, a chibzuit Luke. Rămăsese apropiat lui Anthony, însă acesta a încercat să-l ucidă. Apoi rupsese relaţiile cu Bern, care îi fusese un prieten adevărat. Se certase cu Billie şi se însurase cu Elspeth, totuşi Billie lăsase totul baltă ca să-l ajute, iar Elspeth îl înşelase.

Un fluture de noapte uriaş s-a izbit de geamul închis şi zgomotul l-a scos din meditaţie. Şi-a privit ceasul şi a văzut, surprins, că era trecut de ora şapte.

---

[13] Arbore (*Carya ovata*) nord-american asemănător cu nucul, din al cărui lemn dens, foarte tare şi flexibil, se fac diverse obiecte, mai ales schiuri. (n.tr.).

Dacă spera să-şi descopere misterul vieţii pe care o ducea, trebuia să înceapă cu dosarul de negăsit. Nu era acolo, aşa că nu putea să fie decât la Redstone Arsenal. O să stingă luminile în casă, o să iasă şi o s-o încuie, apoi se va duce să scoată maşina neagră din garaj şi va pleca spre baza militară.

Timpul îl presa. Lansarea rachetei era programată pentru ora 10:30. Nu avea decât trei ore la dispoziţie ca să afle dacă exista sau nu o conspiraţie pentru a o sabota. Cu toate acestea, a rămas aşezat la biroul lui, privind fix prin fereastră la grădina întunecată, fără să vadă ceva.

• 7:30 P.M.

Unul dintre transmiţătorii radio este foarte puternic, dar are o viaţă scurtă – în două săptămâni va deveni inactiv. Semnalul mai slab de la cel de-al doilea transmiţător va dura două luni.

Când Billie a ajuns cu maşina acolo, casa lui Luke nu era luminată. Ce însemna asta, oare? Erau trei posibilităţi. Unu: casa era goală. Doi: Anthony stătea pe întuneric, aşteptând să-l împuşte pe Luke. Trei: Luke zăcea într-o baltă de sânge, mort. Incertitudinea o făcea să-şi piardă minţile de teamă.

Dăduse greş în stil mare, poate chiar cu consecinţe ce ar implica moartea cuiva. Cu câteva ore în urmă era într-o poziţie perfectă ca să-l poată preveni pe Luke şi să-l salveze – apoi se lăsase dusă de nas de un amărât de agent fără experienţă. I-a luat ore ca să ajungă înapoi la Huntsville şi să găsească unde era casa lui Luke. Habar nu avea dacă vreunul dintre mesajele ei de avertizare ajunseseră până la el. Era furioasă pe ea pentru că fusese aşa de incompetentă şi îngrozită că Luke s-ar fi putut să fi murit din cauza eşecului ei.

A mai cotit o dată şi a oprit. A inspirat profund şi s-a silit să raţioneze logic. Trebuia să afle cine era în casă. S-a gândit să se furişeze, în speranţa că-l va surprinde. Dar ar fi fost prea periculos. Să iei prin surprindere un bărbat cu pistolul în mână nu e niciodată o idee bună. Ar fi putut să se ducă direct la uşa din faţă şi să sune. Oare Anthony ar fi fost în stare să o împuşte

cu sânge rece, doar pentru că se afla acolo? Posibil. Însă ea nu trebuia să-şi rişte viaţa, nepăsătoare, pentru că avea un copil care nu se putea lipsi de ea.

Pe locul din dreapta ei se afla geanta diplomat. A deschis-o şi a scos pistolul Colt. Îi displăcea senzaţia greoaie pe care oţelul negru i-o lăsa în palmă. Bărbaţii cu care lucrase în timpul războiului se bucurau să umble cu armele. Unui bărbat îi făcea o plăcere senzuală să strângă în pumn patul unui pistol, să rotească butoiaşul unui revolver sau să-şi aşeze în scobitura umărului patul unei puşti. Ea nu avea nicio astfel de plăcere. Pentru ea, armele reprezentau ceva crud şi brutal, erau făcute să zdrobească oasele şi carnea unor fiinţe vii, cu inima bătându-le în piept. O făceau să se înfioare se groază.

Cu pistolul în poală, a întors maşina şi a revenit în dreptul casei lui Luke. A pus frână cu un scrâşnet chiar în faţa reşedinţei, a deschis portiera, a luat pistolul şi a coborât. Înainte ca oricine ar fi fost înăuntru să aibă timp să reacţioneze, a sărit peste zidul scund şi a traversat peluza în fugă, spre laterala casei.

Billie nu a auzit niciun sunet din interior.

A ocolit casa spre curtea din spate, s-a lăsat pe vine în dreptul uşii şi s-a uitat înăuntru pe un geam. Lumina difuză a unei lămpi stradale care se afla la ceva distanţă i-a permis să vadă că fereastra era una cu sistem batant simplu şi un singur zăvor. Camera părea goală. A întors arma şi a izbit geamul cu patul, aşteptându-se în tot acest timp să audă focul de armă care i-ar fi pus capăt vieţii. Nu s-a întâmplat nimic. A băgat mâna prin ochiul de geam spart, a tras zăvorul şi a deschis fereastra. A escaladat-o, a pătruns înăuntru, cu arma în mâna dreaptă, şi s-a lipit de perete. Putea să distingă vag forma unor mobile, o masă şi nişte rafturi cu cărţi. Se afla într-un mic birou. Instinctul îi spunea că era singură. Dar era îngrozită că, în întuneric, ar putea să se împiedice de trupul lui Luke.

Înaintând încet, a traversat încăperea şi s-a îndreptat spre uşă. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul şi în faţă a văzut holul gol. A păşit în el, precaută, cu arma pregătită. Se deplasa prin casa afundată în întuneric, îngrozită la fiecare pas că s-ar putea să-l vadă pe Luke întins pe podea. Toate camerele erau pustii.

După ce a căutat peste tot s-a oprit în dormitorul cel mai mare, cu ochii la patul dublu unde Luke dormise cu Elspeth,

întrebându-se ce să facă mai departe. Avea ochii în lacrimi, recunoscătoare că Luke nu era întins mort acolo. Dar unde era, oare? Îşi schimbase, poate, planurile şi a decis să nu mai vină acasă? Sau trupul lui fusese deja făcut să dispară? Oare Anthony nu reuşise să-l ucidă? Ajunseseră avertizările ei până la el?

O persoană care ar fi putut să aibă nişte răspunsuri era Marigold.

Billie a revenit în biroul lui Luke şi a aprins lumina. Pe birou era o enciclopedie medicală, deschisă la pagina despre sterilizarea femeilor. Ea s-a încruntat, nedumerită, dar apoi a dat la o parte întrebările legate de asta. A sunat la Informaţii şi a cerut numărul de telefon al lui Marigold Clark. După un moment, vocea de la capătul liniei i-a dat un număr din Huntsville. I-a răspuns un bărbat.

— E plecată la repetiţiile orchestrei, i-a spus omul, despre care Billie a presupus că era soţul lui Marigold. Doamna Lucas e în Florida, aşa că Marigold dirijează corul până când se va întoarce.

Billie şi-a amintit că Elspeth fusese dirijoarea Societăţii Corale Radcliffe şi apoi dirijase o orchestră de copii de culoare în Washington. Se pare că făcea ceva de genul acesta şi în Huntsville, iar Marigold era adjuncta ei.

— Trebuie neapărat să discut cu Marigold, a zis Billie. Credeţi că aş putea să întrerup repetiţia câteva minute?

— Cred că da. Sunt la Calvary Gospel Church, pe Mill Street.

— Vă sunt recunoscătoare. Mulţumesc foarte mult.

Billie s-a dus la maşina ei. A găsit Mill Street pe harta Hertz pe care o avea şi s-a dus acolo. Biserica era o construcţie frumoasă din cărămidă, ridicată într-un cartier sărac. A auzit corul de cum a deschis portiera. Când a intrat în biserică, muzica a învăluit-o ca un val marin. Cântăreţii erau la capătul opus al incintei. Corul număra vreo treizeci de bărbaţi şi femei, dar cântau de parcă ar fi fost o sută. Versurile melodiei pe care o interpretau sunau aşa: „Cu toţii ne vom bucura acolo, sus – oh, da! Slavă, slavă, Aleluia!” Coriştii se legănau şi băteau din palme în timp ce cântau. Un pianist interpreta într-o manieră de tavernă un acompaniament ritmic şi o femeie cu spatele la Billie îi dirija cu vigoare.

Stranele erau şiruri ordonate de scaune rabatabile, din lemn. S-a aşezat undeva în spate, conştientă că era singura persoană

cu pielea albă din locul acela. În ciuda încordării, muzica i-a atins coardele inimii. Era născută în Texas şi pentru ea armoniile acelea pline de fior reprezentau însuşi sufletul Sudului.

Era nerăbdătoare să o întrebe pe Marigold, însă era sigură că va primi răspunsuri mai bune dacă arăta respect şi aştepta sfârşitul cântecului.

Coriştii au încheiat cu un acord înalt şi imediat dirijoarea s-a întors spre ea.

— Mă întrebam ce s-a întâmplat de vi s-a pierdut concentrarea, a zis ea spre cor. Luăm o pauză scurtă.

Billie s-a apropiat de ea, pe culoarul dintre strane.

— Îmi cer scuze de întrerupere. Sunteţi Marigold Clark?

— Da, a răspuns secretara, prudentă, dar nu vă cunosc.

Era o femeie de aproximativ cincizeci de ani, cu ochelari fistichii.

— Am vorbit mai devreme la telefon. Sunt Billie Josephson.

— A, bună ziua, doamnă doctor Josephson.

Au făcut câţiva paşi mai departe de ceilalţi.

— Aveţi vreo veste de la Luke? a întrebat Billie.

— De azi-dimineaţă, nu. Îl aşteptam să apară la bază, în această după-amiază, însă nu a venit. Credeţi că a păţit ceva?

— Nu ştiu. M-am dus la el acasă şi acolo nu era nimeni. Mi-e teamă că a fost ucis.

Marigold a clătinat din cap, surprinsă.

— Lucrez de douăzeci de ani pentru armată, dar n-am mai auzit aşa ceva.

— Dacă mai e în viaţă, se află într-un mare pericol, a adăugat Billie, privind-o drept în ochi pe Marigold. Mă credeţi?

Femeia a ezitat un moment destul de lung.

— Da, doamnă, vă cred, a răspuns ea într-un târziu.

— Atunci, trebuie să mă ajutaţi, i-a spus Billie.

• 9:30 P.M.

Semnalul radio de la transmiţătorul mai puternic poate fi preluat de radioamatorii din toată lumea. Semnalul mai slab de la celălalt emiţător radio nu

poate fi detectat decât de staţiile special echipate pentru asta.

Anthony era la Redstone Arsenal, în Fordul lui de armată, zgâindu-se în întuneric, privind neliniştit spre uşa Laboratorului de Calcul. Era în parcarea din faţa clădirii centrale, situată la vreo câţiva metri mai departe.

Luke încerca să dibuie dosarul. Anthony ştia că n-o să-l găsească în laborator, tot aşa cum ştia că Luke nu l-ar fi găsit nici acasă – fiindcă el îl căutase deja în ambele locuri. Dar Anthony nu mai era în stare să anticipeze mişcările lui Luke. Nu putea decât să aştepte până când Luke va decide care va fi următorul lui pas, apoi va încerca să-l urmărească.

Totuşi, timpul lucra în favoarea lui. Fiecare minut care trecea făcea ca Luke să fie tot mai puţin periculos. Racheta va fi lansată peste o oră. Mai putea Luke să strice ceva în acest răgaz? Anthony nu ştia decât că în ultimele două zile vechiul lui prieten îi dovedise iar şi iar că nu trebuia subestimat.

În timp ce se gândea ia toate acestea, uşa laboratorului s-a deschis, revărsând în noapte o lumină galbenă, şi a apărut o siluetă care s-a apropiat de Chrysler-ul parcat la bordură. Aşa cum Anthony se aştepta, Luke nu avea nimic în mână. S-a urcat şi a pornit motorul.

Inima lui Anthony a început să bată mai tare. A pornit şi el, a aprins farurile şi l-a urmat.

Şoseaua se îndrepta către sud, în linie perfect dreaptă. După un kilometru, Luke a încetinit în faţa unei clădiri lungi, cu un singur nivel, şi a intrat în parcarea acesteia. Anthony a trecut mai departe, dispărând în noapte. La vreo patru sute de metri mai departe, unde Luke nu ar fi putut să-l vadă, a întors maşina. Când a ajuns iar în dreptul clădirii, maşina lui Luke era tot acolo, dar el dispăruse.

Anthony a intrat în parcare şi a oprit motorul.

•••

Luke fusese sigur că va găsi dosarul în Laboratorul de Calcul. De aceea petrecuse atât de mult timp acolo. Se uitase în fiecare dosar din biroul lui, apoi din biroul central, acolo unde lucrau secretarele. Şi nu a găsit nimic.

Dar mai exista o posibilitate. Marigold îi spusese că luni se dusese şi în Clădirea de Teste. Trebuie să fi avut un motiv

pentru asta. Oricum, aceasta era ultima lui speranţă. Dacă dosarul nu era nici acolo, nu ştia unde să-l mai caute. Şi intra în criză de timp. În câteva minute, racheta ori va fi lansată, ori va fi sabotată.

În Clădirea de Teste era o atmosferă cu totul diferită faţă de cea de la Laboratorul de Calcule. Prin comparaţie, incinta laboratorului era impecabil de curată, aşa cum cerea protocolul în cazul computerelor puternice care calculau forţa de deplasare, viteza şi traiectoriile. În schimb, Clădirea de Teste era neîngrijită, mirosea a ulei şi a cauciuc.

S-a grăbit să traverseze un coridor. Pereţii erau vopsiţi în verde-închis până la nivelul umerilor şi verde-deschis deasupra. Mai toate uşile erau prevăzute cu plăcuţe cu nume care aveau „Dr” înscris înainte, aşa că a presupus că erau birourile unor oameni de ştiinţă, dar, spre frustrarea lui, pe niciuna nu scria „Dr. Claude Lucas”. Cel mai probabil nu avea două birouri şi foarte posibil nici măcar o masă de lucru.

La capătul coridorului a intrat într-o sală mare cu vreo şase mese din oţel. În capătul opus intrării era o uşă deschisă care dădea într-un laborator cu mese din plăci de granit aşezate peste cutiile de metal cu sertare şi, mai departe, o uşă dublă care părea să se deschidă spre o platformă de încărcare din exterior.

De-a lungul peretelui din stânga se afla un şir de dulapuri înguste. Fiecare cu o plăcuţă pe care era un nume. Unul dintre ele era al lui. Poate că într-unul dintre acestea ascunsese dosarul.

A scos inelul cu chei şi a găsit una care părea potrivită. Luke a deschis uşa. Înăuntru a găsit o cască de protecţie aşezată pe un raft din partea superioară. Sub ea, agăţată de un cârlig, era o salopetă albastră. Pe podeaua dulapului era o pereche de cizme negre, din cauciuc, aparent pe măsura lui. Acolo, în spatele cizmelor, era un dosar cafeniu, culoarea armatei. Asta era, probabil, ceea ce căuta.

În dosar erau câteva documente. Când le-a scos, şi-a dat seama imediat că erau schiţele unor părţi din rachetă.

Cu inima bubuindu-i în piept, Luke s-a dus repede la una dintre mesele metalice şi a întins hârtiile sub o lampă. După câteva clipe în care le-a studiat rapid, a fost convins, fără urmă

de îndoială, că desenele reprezentau mecanismul de autodistrugere al rachetei Jupiter C.

Era îngrozit.

Fiecare rachetă era prevăzută cu un astfel de mecanism de autodistrugere, astfel încât, dacă s-ar fi întâmplat să devieze de la cursul programat şi ar fi ameninţat vieţile unor oameni, să poată fi aruncată în aer. În corpul principal al rachetei Jupiter se afla un fitil întins de-a lungul acestuia. La capătul superior al fitilului era ataşată o capsă de detonare din care ieşeau două fire. Dacă între ele se crea un arc electric – Luke vedea asta din desene –, capsa aprindea fitilul care, la rândul lui, distrugea rezervorul, împrăştiind combustibilul aprins şi distrugând racheta.

Explozia era declanşată printr-un semnal radio codificat. Schiţele arătau doi conectori identici, unul pentru sursa de emisie a undelor radio aflată la sol şi celălalt pentru receptorul din satelit. Unul transforma semnalul radio într-un cod complicat; celălalt, în schimb, primea semnalul şi, în cazul în care codul era corect, iniţia arcul electric între cele două fire ale capsei. O schiţă separată, nu o copie tipărită, ci un desen făcut în grabă, de mână, arăta exact felul în care erau executate legăturile în cadrul conectorilor, aşa încât oricine avea diagrama respectivă putea duplica semnalul.

Luke şi-a dat seama că era o treabă genială. Sabotorii nici nu aveau nevoie de explozive sau de dispozitive de declanşare întârziată – se puteau folosi de ceea ce exista deja în corpul rachetei. De asemenea, accesul la rachetă nu era necesar. Odată ce ştiau codul, nici măcar nu trebuiau să intre în Cape Canaveral. Semnalul radio putea fi lansat de la un emiţător situat la kilometri depărtare.

Ultimul document era o fotocopie a unui plic adresat lui Theo Packman, la motelul Vanguard. Oare Luke împiedicase expedierea originalului? Nu putea să fie sigur. Procedura standard de contraspionaj era să nu deranjezi reţeaua de spionaj şi să o utilizezi pentru dezinformarea inamicului. Dar dacă Luke le confiscase originalele, expeditorul a trimis un alt set de cópii. Oricum ar fi fost, Theo Packman era undeva pe plaja Cocoa, cu un emiţător radio, gata să arunce în aer racheta la câteva secunde după ce aceasta ar fi decolat.

Însă Luke putea să împiedice acest lucru. S-a uitat la ceasul electric de pe perete. Era zece şi cincisprezece minute. Avea timp să sune la Cape Canaveral şi să amâne lansarea. A apucat receptorul telefonului de pe masă.

— Pune-l jos, Luke, s-a auzit o voce.

Luke s-a întors încet, cu telefonul în mână. Anthony stătea în prag, cu paltonul lui din păr de cămilă, cu ochii învineţiţi şi buza umflată, îndreptând spre Luke un pistol cu amortizor.

Încet, fără tragere de inimă, Luke a pus receptorul în furcă.

— Tu erai în maşina din spatele meu, a zis el.

— M-am gândit că o să fii prea grăbit ca să mai verifici.

Luke s-a uitat la bărbatul pe care atât de greşit îl judecase. Oare existase vreun indiciu pe care ar fi trebuit să-l observe, vreo acţiune care ar fi trebuit să-l avertizeze că avea de-a face cu un trădător? Anthony avea un chip urât şi în acelaşi timp cu trăsături plăcute, care sugera tărie de caracter, dar nu duplicitate.

— De când lucrezi pentru Moscova? Din timpul războiului?

— Mai dinainte. De la Harvard.

— De ce?

Buzele lui Anthony s-au schimonosit într-un soi de zâmbet ciudat.

— Pentru o lume mai bună.

Luke ştia că odată, demult, o grămadă de oameni cu scaun la cap crezuseră în sistemul sovietic. Şi mai ştia şi că o astfel de convingere fusese spulberată de realităţile vieţii din timpul lui Stalin.

— Mai crezi încă în asta? a întrebat el, suspicios.

— Într-un fel. E în continuare speranţa cea mai bună, în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat.

Poate că aşa era. Luke nu avea cum să judece. De fapt, nu aceasta era chestiunea de fond. În cazul lui, nu putea pricepe deloc trădarea personală a lui Anthony.

— Suntem prieteni de douăzeci de ani. Şi, cu toate astea, aseară *ai tras* în mine.

— Da.

— Eşti în stare să-ţi ucizi cel mai vechi prieten? Pentru această cauză în care nu crezi decât pe jumătate?

— Da, şi tu ai face la fel. În război, amândoi ne-am riscat viaţa, a noastră şi a altora, pentru că aşa era corect.

— Nu cred că ne-am minţit măcar unul pe celălalt, darămite să tragem unul în altul.

— Am fi făcut-o dacă era nevoie.

— Nu cred.

— Uite ce e, dacă nu te omor acum, o să încerci să mă opreşti, să nu fug, nu-i aşa?

Luke era speriat, dar a rostit adevărul, furios.

— Al dracului să fiu dacă nu.

— Chiar dacă ştii că, în cazul în care sunt prins, aş ajunge pe scaunul electric.

— Cred că... da.

— Deci şi tu eşti gata să-ţi ucizi prietenul.

Luke era şocat. Sigur nu putea să fie pus pe aceeaşi treaptă cu Anthony, nu?

— Mai degrabă te-aş aduce în faţa justiţiei. Asta nu e o crimă.

— Însă tot mort aş fi, chiar şi aşa.

Luke a înclinat încet din cap.

— Presupun că da.

Cu o mână sigură, Anthony a ridicat pistolul şi a ţintit inima lui Luke.

Acesta s-a ascuns rapid în spatele dulapului din oţel.

Arma cu amortizor a icnit şi s-a auzit clinchetul metalic al glonţului care lovea în masă. Era un mobilier ieftin şi oţelul din care era confecţionat era subţire, dar destul de rezistent ca să facă glonţul să ricoşeze.

Luke s-a rostogolit sub masă. Presupunea că Anthony alerga din capătul sălii spre el, încercând să tragă din nou asupra lui. S-a ridicat, astfel încât spatele să-i fie lipit de partea dedesubt a mesei. A apucat cele două picioare de la un capăt, s-a ridicat complet, cu masa în spinare, înclinată înainte. În timp ce se răsturna, Luke s-a repezit în faţă orbeşte, cu masă cu tot, sperând să se ciocnească de Anthony. Masa a căzut cu zgomot la podea.

Însă Anthony nu era sub ea.

Luke s-a împiedicat şi s-a prăbuşit peste masa întoarsă cu picioarele în sus. A căzut în patru labe şi s-a lovit cu capul de unul dintre picioarele de oţel. S-a răsucit pe o parte şi apoi s-a ridicat repede în picioare, rănit şi ameţit. A privit în sus şi l-a văzut pe Anthony, cu faţa spre el, încadrat de uşa care ducea în laborator, bine înfipt pe picioarele depărtate, ţintind cu pistolul

ţinut cu ambele mâini. Se ferise de manevra stângace a lui Luke şi ajunsese în spatele lui. Luke era literalmente o ţintă fixă, iar viaţa lui avea să se sfârşească în câteva clipe.

Pe urmă o voce a strigat:

— Anthony! Opreşte-te!

Era Billie.

Anthony a încremenit, cu arma îndreptată spre Luke. Acesta şi-a întors încet capul şi s-a uitat în spate. Billie stătea în dreptul uşii şi puloverul ei roşu era ca un fulger pe fundalul verde al peretelui. Buzele ei roşii erau întinse ca două linii drepte, într-o expresie de hotărâre. Ţinea un pistol automat, cu o mână sigură, şi îl ochea pe Anthony. În spatele ei se afla o femeie de culoare, de vârstă medie, cu un aer şocat şi speriat.

— Lasă jos arma! a ţipat Billie.

Luke se aştepta oarecum ca Anthony să-l împuşte fără ezitare. Dacă el era cu adevărat un comunist convins, poate că era dispus să-şi sacrifice viaţa. Dar astfel nu ar fi realizat nimic, pentru că Billie tot ar fi intrat în posesia schiţelor şi acestea spuneau totul.

Încet, Anthony şi-a coborât braţele, însă nu a dat drumul armei.

— Las-o jos sau trag!

Anthony a zâmbit din nou strâmb.

— N-ai s-o faci, a zis el. Nu poţi s-o faci cu sânge rece.

Cu arma încă îndreptată spre podea, a început să dea înapoi, îndreptându-se către uşa deschisă care ducea în laborator. Luke îşi aminti că observase acolo o uşă care dădea, aparent, spre exterior.

— Stop! a strigat Billie.

— Doar nu crezi că o rachetă valorează mai mult decât viaţa unui om, chiar dacă este viaţa unui trădător, a spus Anthony, continuând să meargă tot cu spatele.

În acel moment era la doi paşi de uşă.

— Nu mă ispiti! a ţipat Billie.

Luke a privit-o, fără să ştie dacă ea va trage sau nu.

Anthony s-a întors şi a luat-o la fugă pe uşă.

Billie nu a tras.

Anthony a sărit peste o masă de laborator, a ţâşnit prin uşa dublă, care s-a deschis cu putere, şi a dispărut în noapte.

Luke a sărit în picioare. Billie venea spre el cu braţele larg deschise. Luke s-a uitat la ceasul de pe perete. Arăta ora 10:29. Mai avea un minut ca să-i prevină pe cei de la Cape Canaveral.

S-a întors cu spatele la Billie şi a ridicat receptorul telefonului.

• 10:29 P.M.

Instrumentele ştiinţifice de la bordul satelitului fuseseră proiectate să reziste presiunii de decolare de 100 de ori mai mare decât forţa gravitaţională G.

— Luke la telefon, a zis el când receptorul telefonului din buncăr a fost ridicat. Daţi-mi-l pe şeful responsabil de lansare.

— În clipa asta tocmai...

— Ştiu ce face! Dă-mi-l la telefon, repede!

A urmat o pauză. În fundal Luke distingea numărătoarea inversă:

— Douăzeci, nouăsprezece, optsprezece...

La telefon s-a auzit un alt glas, încordat şi nerăbdător.

— Willy la telefon... ce dracu' vrei?

— Cineva are codul de autodistrugere.

— La naiba! Cine?

— Sunt convins că e vorba de un spion. Vor să arunce racheta în aer. Trebuie să anulezi lansarea.

Vocea din fundal continuă:

— Unsprezece, zece...

— De unde ştii? a întrebat Willie.

— Am găsit schiţele cablajelor de la conectoarele codate şi un plic adresat unui anume Theo Packman.

— Asta nu dovedeşte nimic. Nu pot contramanda lansarea pe un temei atât de şubred.

Luke a oftat, copleşit brusc de un sentiment al fatalităţii.

— Doamne, ce pot să-ţi mai spun? Ţi-am zis tot ce ştiu. Decizia îţi aparţine.

— Cinci, patru...

— La dracu'! s-a auzit vocea lui Willy, care striga. Opriţi numărătoarea inversă!

Luke s-a lăsat să cadă pe un scaun. Reuşise. S-a uitat la feţele neliniştite ale lui Billie şi Marigold.

— Au anulat lansarea, le-a înştiinţat el.

Billie şi-a ridicat marginea puloverului şi şi-a îndesat pistolul în betelia pantalonilor de schi.

— Păi, a spus Marigold, care nu-şi prea găsea cuvintele, să fiu a naibii!

La telefon Luke a perceput ridicându-se din buncăr zumzetul întrebărilor furioase. Apoi s-a auzit o voce nouă.

— Luke? Sunt colonelul Hide. Ce mama dracului se petrece?

— Am descoperit ce m-a făcut să iau luni avionul spre Washington cu atâta grabă. Ştii cine este Theo Packman?

— Hmm... mda, cred că e un ziarist independent din echipa care scrie despre rachetă, lucrează pentru nişte ziare din Europa.

— Am găsit un plic adresat lui şi care conţine schiţele sistemului de autodistrugere al satelitului Explorer, inclusiv o schiţă a cablajelor de la conectorii de codificare.

— Iisuse! Oricine deţine informaţiile astea poate să arunce racheta în aer în timpul zborului!

— De aceea l-am convins pe Willy să oprească numărătoarea inversă.

— Slavă cerului că ai făcut-o!

— Ascultă, trebuie să-l găsiţi pe Packman ăsta, imediat. Adresa de pe plic este motelul Vanguard, poate că daţi de el acolo.

— S-a înţeles.

— Packman lucra pentru cineva din cadrul CIA, un agent dublu pe nume Anthony Carroll. El este cel care m-a interceptat la Washington, înainte de ajunge cu informaţiile la Pentagon.

— Am vorbit şi eu cu tipul!

Hide părea neîncrezător.

— Nu mă îndoiesc, a zis Luke.

— O să sun la CIA să le spun.

— Bine.

Luke a închis telefonul.

— Şi acum ce facem? a întrebat Billie.

— Cred că o să mă duc la Cape Canaveral. Lansarea va fi reprogramată pentru mâine la aceeaşi oră. Aş vrea să fiu acolo.

— Şi eu.

Luke a surâs.

— O şi meriţi. Tu ai salvat racheta.

S-a ridicat şi a luat-o în braţe.

— Ţie ţi-am salvat viaţa, fraierule! S-o ia dracu' de rachetă, ţi-am salvat viaţa ţie, a spus Billie şi l-a sărutat.

Marigold a tuşit cu înţeles.

— Aţi pierdut ultimul avion care decola de pe aeroportul din Huntsville, a rostit ea, pe un ton profesionist.

Luke şi Billie s-au desfăcut din îmbrăţişare fără prea mare grabă.

— Următoarea cursă este un zbor MATS care decolează de la bază la ora 5:30 A.M., a continuat Marigold. Sau mai e un tren al Southern Railway System, pe care l-aţi putea prinde. Circulă de la Cincinnati la Jacksonville şi se opreşte în Chattanooga pe la ora 1 A.M. Aţi putea ajunge la Chattanooga în câteva ore cu maşina aceea nouă şi fainâ pe care o aveţi.

— Îmi place ideea cu trenul, a zis Billie.

— Bine, a fost de acord, Luke, încuviinţând cu o înclinare a capului. Cineva, a continuat el privind la masa răsturnată cu susul în jos, va trebui să discute cu cei de la securitatea militară despre găurile astea de glonţ.

— O s-o fac eu de dimineaţă, l-a asigurat Marigold. Nu vreţi să pierdeţi vremea pe aici ca să răspundeţi la întrebări.

Au ieşit afară. Maşina lui Luke şi cea închiriată de Billie erau în parcare. Automobilul lui Anthony dispăruse.

Billie a îmbrăţişat-o pe Marigold.

— Mulţumesc, a zis ea. Ai fost minunată.

Marigold era stânjenită şi a revenit la tonul ei practic.

— Vreţi să mă ocup eu de returnarea maşinii la compania Hertz?

— Mulţumesc.

— Haideţi, fugiţi odată, lăsaţi totul în seama mea!

Billie şi Luke s-au urcat în Chryslerul lui şi au demarat.

Când au ajuns pe autostradă, Billie a zis:

— Mai e o întrebare pe care n-am lămurit-o.

— Ştiu, a răspuns Luke. Cine i-a trimis schiţele lui Theo Packman?

— Trebuie să fie cineva din interior, de la Cape Canaveral, cineva din echipa de cercetători.

— Exact.

— Ai idee cine ar putea fi?
Luke a tresărit.
— Da.
— De ce nu i-ai spus lui Hide?
— Fiindcă nu am nicio dovadă, nici măcar un motiv întemeiat pentru bănuielile mele. E doar un instinct. Dar, chiar şi aşa, tot sunt convins.
— Cine?
Cu inima plină de durere, Luke i-a răspuns:
— Cred că e Elspeth.

• 11 P.M.

Codorul de telemetrie foloseşte materiale magnetice care măsoară variaţiile de intensitate ale acestui tip de forţă, pentru a defini o serie de parametri de intrare ai instrumentelor satelitului.

Lui Elspeth nu-i venea să creadă. Cu doar câteva secunde înainte de igniţie, lansarea a fost amânată. Fusese atât de aproape de reuşită şi de cel mai mare triumf al vieţii ei. Şi îi scăpase printre degete.

Nu se aflase în buncăr – aceea era o zonă cu acces limitat strict pentru personalul-cheie ci pe acoperişul uneia dintre clădirile administrative, împreună cu un grup de secretare şi funcţionari care priveau prin binoclu la platforma de lansare inundată de lumină. Noaptea aceea în Florida era caldă, aerul de mare, umed. Temerile lor au crescut pe măsură ce minutele treceau şi racheta rămânea în continuare la sol; iar în acel moment se auzea cum creştea un murmur colectiv, în timp ce tehnicieni în salopete ieşeau mişunând de prin buncărele lor şi începeau procedura complexă a opririi tuturor sistemelor. Confirmarea finală a venit când turnul mobil a început să se mişte încet pe şine pentru a cuprinde din nou cu braţele lui metalice racheta.

Elspeth agoniza de frustrare. Ce naiba se întâmplase? Fără nicio vorbă, i-a lăsat pe ceilalţi în urmă şi s-a întors la Hangarul

R, păşind apăsat pe sol. Când a ajuns la ea în birou, telefonul suna. L-a smuls din furcă.

— Da?

— Ce se întâmplă? a întrebat Anthony.

— Au anulat lansarea. Nu ştiu de ce... tu ştii?

— Luke a găsit documentele. Probabil că el i-a sunat.

— Nu l-ai putut opri?

— L-am avut în bătaia armei... serios, dar Billie a dat peste noi şi era înarmată.

Elspeth simţea cum i se făcea greaţă de la stomac, la gândul că Anthony îndreptase arma spre Luke. Faptul că Billie fusese cea care intervenise înrăutăţea lucrurile.

— Luke a păţit ceva?

— Nu... şi nici eu. Dar pe hârtiile alea era numele lui Theo, îţi aminteşti?

— Fir-ar să fie!

— Probabil că deja sunt în drum spre el, să-l aresteze. Trebuie să-l găseşti înaintea lor.

— Stai să mă gândesc... acum e pe plajă... pot să ajung acolo în zece minute... Îi cunosc maşina, e un Hudson Hornet...

— Atunci, nu mai sta!

— Da.

A trântit telefonul şi a ieşit grăbită din clădire. A traversat în fugă parcarea şi a sărit în maşina ei albă, marca Bel Air, decapotabilă, însă ţinea capota ridicată şi geamurile bine închise din cauza ţânţarilor care invadau Cape Canaveral. A condus repede spre punctul de control şi i s-a permis ieşirea: securitatea era foarte strictă la intrare, dar nu şi la ieşire. A luat-o spre sud.

Nu exista un drum amenajat până la plajă. De la şosea se făceau mai multe poteci înguste şi neasfaltate, care duceau printre dune, până la ţărmul mării. Avusese de gând să o ia pe prima dintre ele şi să continue să se îndrepte spre sud chiar pe plajă. În felul acesta nu putea rata maşina lui Theo. Se uita atentă la vegetaţia aspră şi scundă de pe marginea drumului, încercând să distingă poteca în lumina farurilor. Trebuia să conducă încet, chiar dacă se grăbea foarte mult, de teamă să nu rateze intrarea. La un moment dat, a văzut o maşină apropiindu-se din lateral.

Era urmată de o alta şi încă una, şi încă una. Elspeth a semnalizat stânga şi a încetinit. De pe plajă se scurgea un şir constant de maşini. Spectatorii îşi dăduseră seama că lansarea se anulase – fără îndoială că şi ei văzuseră prin binoclu schela de susţinere revenind la poziţia iniţială – şi plecau toţi acasă.

A aşteptat să cotească la stânga. Poteca era prea strâmtă ca să încapă două maşini pe ea. Şoferul unui autovehicul din spatele ei claxona nerăbdător. Elspeth a gemut de exasperare, văzând că nu va putea să ajungă la plajă în felul acesta. A oprit semnalizatorul şi a apăsat pe acceleraţie.

A ajuns curând la o altă potecă, însă situaţia era aceeaşi: un şir neîntrerupt de maşini care ieşea de pe o potecă prea îngustă ca să îngăduie două vehicule.

— La dracu'! a exclamat ea cu glas tare.

Începuse să transpire, în ciuda aerului condiţionat din maşină. Nu avea cum să ajungă pe plajă. Trebuia să se gândească la altceva. Oare nu putea să-l aştepte pe autostradă, în speranţa că îi va zări maşina? Era prea hazardat. Ce va face Theo după ce o să plece de pe plajă? Cea mai bună variantă pentru ea era să se ducă la motelul lui şi să-l aştepte.

S-a grăbit într-acolo, accelerând în noapte. Se întreba dacă nu cumva colonelul Hide şi securitatea militară ajunseseră deja la motelul Vanguard. Probabil că mai întâi telefonaseră la poliţie sau la FBI. Aveau nevoie de un mandat ca să-l aresteze pe Theo, ştia asta – deşi oamenii legii recurgeau, în general, la diferite tertipuri legislative ca să evite astfel de inconveniente. Indiferent cum, tot le trebuiau câteva minute ca să acţioneze împreună. Elspeth avea şansa să le-o ia înainte, dacă se grăbea.

Motelul fusese construit într-o mică zonă comercială de pe marginea şoselei, între o benzinărie şi un magazin cu articole de pescuit şi momeli. Avea o parcare mare chiar în faţă. Nu erau semne că poliţia sau securitatea militară ar fi fost acolo: Elspeth ajunsese la timp. A parcat chiar lângă recepţia motelului, de unde era sigură că putea să vadă pe oricine intra sau ieşea, şi a oprit motorul.

Nu a trebuit să aştepte prea mult. Maşina galben cu maroniu, Hudson Hornet, a lui Theo a intrat în parcare câteva minute mai târziu. Theo a oprit într-un loc aflat la capătul îndepărtat al parcării, lângă şosea, şi a coborât. Era un bărbat puţintel la trup

şi scund, cu un început de chelie, îmbrăcat în pantaloni de doc şi cămaşă hawaiiană.

Elspeth a coborât şi ea din maşină.

A deschis gura să-l strige pe Theo din capătul parcării. Chiar în clipa aceea au sosit şi două maşini de poliţie.

Elspeth a îngheţat.

Erau maşinile şerifului din districtul Cocoa. Au intrat în trombă, dar fără sirene sau lumini de avertizare. În spatele lor veneau două maşinii fără însemne speciale. Au oprit de-a latul, blocând ieşirea autovehiculelor din parcare.

Theo nu i-a văzut la început. A traversat parcarea, îndreptându-se spre Elspeth şi spre recepţia motelului.

Femeia a înţeles dintr-o strălfulgerare ce trebuia să facă, însă avea nevoie de o stăpânire extraordinară şi nervi de oţel. „Stai calmă”, a chibzuit ea. A inspirat adânc şi a pornit către el. Când s-a apropiat, Theo a recunoscut-o şi a rostit cu glas tare:

— Ce mama naibii s-a întâmplat? Au anulat lansarea?

— Dă-mi cheile de la maşina ta, a zis Elspeth în şoaptă, întinzând mâna.

— De ce?

— Uită-te în spatele tău.

Theo a aruncat o privire peste umăr şi a văzut maşinile de poliţie.

— La naiba, ce caută aici? a întrebat el, tremurând.

— Pe tine. Stai liniştit. Dă-mi cheile!

Bărbatul i-a lăsat să cadă în palmă cheile.

— Continuă să mergi. Portbagajul maşinii mele nu e încuiat. Bagă-te acolo.

— În portbagaj?

— *Da*!

Elspeth a trecut pe lângă el.

I-a recunoscut pe colonelul Hide şi încă un chip oarecum familiar de la Cape Canaveral. Cu ei mai erau şi patru ofiţeri din poliţia locală şi doi bărbaţi tineri şi bine îmbrăcaţi, care s-ar fi putut să fie agenţi FBI. Niciunul dintre ei nu se uita în direcţia lui Elspeth. Stăteau adunaţi în jurul lui Hide. De la distanţă, Elspeth l-a auzit zicând:

— Doi oameni să meargă să verifice plăcuţele de înmatriculare ale maşinilor de aici, din parcare, iar ceilalţi să vină cu mine, înăuntru.

Elspeth a ajuns la maşina lui Theo şi a deschis portbagajul. Înăuntru era o valiză de piele care conţinea transmiţătorul radio – un echipament puternic şi foarte greu. Nu era sigură dacă va putea să o care. A ridicat-o pe muchia portbagajului şi a tras-o peste margine. A căzut la pământ cu o buşitură. Apoi a închis repede portbagajul.

S-a uitat împrejur. Hide încă mai dădea ordine oamenilor lui. În celălalt capăt al parcării a văzut cum se închidea încet capacul portbagajului de la maşina ei, parcă de la sine. Theo era înăuntru. Jumătate de problemă era rezolvată.

Scrâşnind din dinţi, a apucat de mânerul valizei şi a ridicat-o. Parcă ar fi fost o cutie de plumb. A făcut câţiva metri, ţinând-o cu greu. Când degetele i-au amorţit din cauza efortului, a lăsat valiza jos. A ridicat-o cu mâna cealaltă. A mai reuşit să parcurgă încă nouă metri înainte ca durerea să o copleşească şi să-i învingă voinţa. Răpusă de oboseală, a pus iar valiza jos.

În spatele ei, colonelul Hide şi oamenii lui traversau parcarea spre recepţia motelului. Elspeth se ruga ca Hide să nu se uite la faţa ei. Întunericul făcea puţin probabil ca el să o fi recunoscut. Desigur, ar fi putut să inventeze o poveste care să-i explice prezenţa acolo, dar dacă el ar fi vrut să se uite în portbagaj?

În sfârşit, a ajuns la maşina ei. Tocmai când deschidea portbagajul, unul dintre poliţiştii în uniformă s-a apropiat şi i-a zâmbit vesel.

— Să vă ajut cu el, doamnă? a întrebat el, politicos.

Theo se uita încremenit la ea dinăuntrul portbagajului, alb de spaimă.

— Mă descurc, i-a răspuns ea poliţistului, printre dinţi.

Cu amândouă mâinile a săltat valiza şi a lăsat-o să alunece în portbagaj. S-a auzit un uşor geamăt de durere dinspre Theo, când colţul valizei i s-a îndesat în coaste. Apoi, cu o mişcare rapidă, Elspeth a trântit portbagajul şi s-a sprijinit pe el. Simţea că braţele o să-i cadă din umeri.

S-a uitat la poliţist. Îl văzuse, oare, pe Theo? Omul legii i-a zâmbit încurcat.

— Tata m-a învăţat să nu iau niciodată cu mine un bagaj pe care nu-l pot ridica singură.

— Puternică fată, a zis poliţistul, cu o uşoară notă de repulsie.

— Mulţumesc, oricum.

Ceilalţi bărbaţi au trecut pe lângă ei, îndreptându-se către motel. Elspeth avea grijă să nu atragă privirile lui Hide. Poliţistul a mai rămas puţin.

— Plecaţi? a întrebat el.

— Da.

— De una singură?

— Chiar aşa.

Poliţistul s-a aplecat spre geamul maşinii şi s-a uitat înăuntru, pe locurile din faţă şi pe cele din spate, pe urmă s-a îndreptat iar de şale.

— Să conduceţi cu grijă! a mai spus el şi s-a îndepărtat. Elspeth s-a urcat în maşină şi a pornit motorul.

Alţi doi poliţişti în uniformă rămăseseră în urmă, ca să verifice plăcuţele de înmatriculare. A oprit lângă unul dintre ei.

— Mă lăsaţi să plec sau trebuie să rămân aici toată noaptea? i-a întrebat ea, încercând să zâmbească prietenos.

Bărbatul i-a verificat numărul de înmatriculare.

— Sunteţi singură?

— Da.

Poliţistul s-a uitat pe geam, la bancheta din spate şi Elspeth şi-a ţinut respiraţia.

— OK, puteţi trece, a zis omul într-un târziu, apoi s-a urcat la volanul uneia dintre maşini şi a dat-o la o parte.

Elspeth a condus maşina prin deschiderea creată şi a luat-o spre autostradă, pe urmă a apăsat acceleraţia până la podea.

Deodată a simţit că i se înmoaie tot corpul de uşurare. Braţele îi tremurau şi a trebuit să reducă viteza.

— Doamne Dumnezeule! a exclamat ea, respirând greu. A fost pe muchie de cuţit.

• MIEZUL NOPŢII

Patru antene subţiri, care ies din cilindrul satelitului, transmit semnalele radio către staţiile de recepţie din toată lumea. Explorer va transmite pe o frecvenţă de 108 MHz.

Anthony trebuia să părăsească statul Alabama. Acţiunea avea loc în Florida. Obiectivul pentru care muncise timp de douăzeci de ani avea să se decidă la Cape Canaveral în următoarele douăzeci şi patru de ore şi el trebuia să fie acolo.

Aeroportul din Huntsville era încă deschis şi luminiţele de pe pistă străluceau. Asta însemna că mai exista cel puţin încă un avion care trebuia să decoleze sau să aterizeze în seara aceea. Şi-a parcat Fordul de armată la şosea în dreptul clădirii terminalului, în spatele unei limuzine şi al câtorva taxiuri. Locul părea pustiu. Anthony nu s-a deranjat să încuie maşina, ci s-a grăbit înăuntru.

Locul era liniştit, dar nu pustiu. La ghişeul unei linii aeriene stătea o fată care scria într-un registru şi două femei de culoare, în salopetă, spălau podelele cu mopul. Trei bărbaţi aşteptau, unul în uniformă de şofer, ceilalţi cu haine boţite şi şepci cu cozoroc tare, tipice pentru şoferii de taxi. Pete stătea pe o banchetă. Anthony trebuia să scape de Pete, pentru siguranţa acestuia. La scena din Clădirea de Teste de la Redstone Arsenal fuseseră martore Billie şi Marigold şi una dintre ele o să raporteze cât de curând totul. Armata se va plânge la CIA. George Cooperman spusese deja că nu mai putea să-l protejeze pe Anthony. Acesta din urmă trebuia să renunţe la a pretinde că era într-o misiune legitimă a CIA. Jocul se terminase şi Pete ar face bine să plece acasă înainte de a păţi ceva.

E posibil ca Pete să se fi plictisit după douăsprezece ore de aşteptare în aeroport, dar în loc de asta, când a sărit în picioare, părea entuziasmat şi tensionat.

— În sfârşit! a exclamat el.

— Ce mai decolează astă-seară? a întrebat Anthony brusc.

— Nimic. Mai trebuie să aterizeze o cursă, de la Washington, însă nimic nu mai decolează înainte de ora 7 A.M.

— Fir-ar să fie. Trebuie să ajung în Florida.

— Mai e un zbor MATS de la Redstone, la 5:30, spre baza Patrick Air Force, aproape de Cape Canaveral.

— O să mă mulţumesc cu el.

Pete părea stânjenit. Cu aerul că scotea cuvintele cu forţa, el a precizat:

— Nu poţi să pleci în Florida.

„Aşadar, de aceea e aşa de tensionat”.

— Cum adică? a întrebat Anthony, detaşat.

— Am vorbit cu Washingtonul. Carl Hobart însuşi a discutat cu mine. Trebuie să ne întoarcem... şi nu începe discuţie, ca să-l citez.

Pe Anthony îl îneca furia, totuşi s-a prefăcut că era doar frustrat.

— Nişte dobitoci, a zis Anthony. Nu se poate conduce o operaţiune pe teren de la centru!

Pete nu s-a lăsat păcălit.

— Domnul Hobart susţine că trebuie să acceptăm faptul că nu mai e nicio operaţiune. De aici încolo se ocupă armata.

— Nu putem să-i lăsăm pe ei. Cei de la securitatea militară sunt complet incompetenţi.

— Ştiu, însă nu cred că avem încotro, domnule.

Anthony făcea efortul să respire cu calm. Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Cei de la CIA încă nu credeau că el era agent dublu, dar ştiau că era pe cont propriu şi nu mai respecta ordinele şi trebuiau să-l scoată din joc, pe cât posibil în linişte.

Anthony cultivase totuşi cu mare grijă loialitatea oamenilor lui şi ar fi trebuit să mai aibă ceva încredere în ochii lor.

— Uite cum o să facem, i-a zis el lui Pete. Te întorci la Washington. Le spui că am refuzat să mă supun ordinelor. Deci ieşi din schemă... acum este numai responsabilitatea mea.

S-a întors pe jumătate cu spatele, ca şi cum ar fi considerat de la sine înţeles că Pete va fi de acord.

— OK, a consimţit Maxell. Am bănuit că o să spui asta. Şi nu se poate aştepta nimeni ca eu să te răpesc.

— Corect, a replicat Anthony, degajat, ascunzându-şi uşurarea că Pete nu se împotrivea.

— Dar mai este ceva.

Anthony s-a întors iar spre el, arătându-şi iritarea.

— Ce mai e?

Pete a roşit şi semnul din naştere pe care îl avea pe obraz a devenit purpuriu.

— Mi-au cerut să-ţi iau arma.

Anthony începea să se teamă că nu va reuşi să scape uşor din acea situaţie. Nu încăpea vorbă să renunţe la armă. S-a forţat să zâmbească şi a zis:

— Atunci, spune-le că am refuzat.

— Îmi pare rău, nici nu vă pot spune cât de rău îmi pare. Însă domnul Hobart a fost foarte clar. Dacă nu mi-o predaţi, trebuie să fac apel la poliţia locală.

Anthony şi-a dat seama că în clipa aceea că trebuia să-l omoare pe Pete.

Preţ de câteva secunde a fost invadat de tristeţe. În ce adâncuri ale trădării fusese silit să coboare! Părea aproape imposibil ca asta să fie încheierea logică a angajamentului său, făcut cu douăzeci de ani în urmă, de a-şi închina întreaga viaţă unei cauze nobile. Apoi asupra lui a coborât un calm de moarte. Aflase în timpul războiului ce însemna să faci alegeri dificile. Acesta era un alt fel de război, însă imperativele erau aceleaşi. Odată ce intrai în joc, trebuia să câştigi, indiferent de preţ.

— În cazul acesta, presupun că s-a terminat totul, a zis el, cu un oftat sincer. Consider că este o decizie tâmpită. Oricum, cred că am făcut tot ce puteam.

Pete nu a încercat deloc să-şi ascundă uşurarea.

— Vă mulţumesc, a zis el. Îmi pare aşa de bine că luaţi lucrurile astfel.

— Nu-ţi face probleme. Nu te învinuiesc deloc. Ştiu că trebuie să urmezi ordinele lui Hobart.

Chipul lui Pete a căpătat o expresie hotărâtă.

— Aşadar, vreţi să-mi predaţi arma?

— Sigur.

Deşi pistolul era în buzunarul paltonului, Anthony a zis:

— E la mine în portbagaj.

Voia ca Pete să meargă cu el la maşină, însă s-a răzgândit subit.

— Aşteaptă-mă aici. Mă duc să o aduc.

Aşa cum bănuia, Pete se temea că el încerca să scape.

— Vin cu tine, a spus el repede.

Anthony a pretins că ezită şi apoi cedează.

— Cum vrei.

S-a îndreptat spre uşă, cu Pete pe urmele lui. Maşina era parcată la trotuar, la vreo treizeci de metri de intrarea în aeroport. Nu se vedea nici ţipenie.

Anthony a deschis capacul portbagajului cu o mişcare bruscă.

— Poftim, a zis el.

Pete s-a aplecat să se uite înăuntru.

Anthony a scos din palton pistolul, cu amortizorul montat. O clipă, un impuls nebunesc l-a ispitit să-şi vâre ţeava în gură şi să apese pe trăgaci, ca să pună odată capăt coşmarului ăsta.

Momentul acela de amânare a reprezentat o greşeală crucială.

— Nu văd niciun pistol, a spus Pete şi s-a întors spre el.

Şi a reacţionat rapid. Înainte ca Anthony să poată îndrepta pistolul cu amortizorul care îl făcea greu de mânuit, el a făcut un pas în lateral, afară din raza ţevii, şi i-a trimis un pumn în figură. Lovitura, puternică de să-i zdrobească oasele, l-a nimerit pe Anthony în falcă, făcându-l să se clatine. Pete l-a lovit şi cu celălalt pumn, peste ureche, şi Anthony s-a bălăbănit, a dat un pas împiedicat înapoi şi a căzut; dar, în timp ce se prăbuşea la pământ, a scos pistolul. Pete a văzut ce se pregătea. Faţa i s-a schimonosit de frică şi a ridicat mâinile, ca şi cum ele l-ar fi putut proteja de glonţ; apoi Anthony a apăsat pe trăgaci de trei ori la rând, repede.

Toate trei gloanţele şi-au atins ţinta, pieptul lui Pete. Sângele a ţâşnit din cele trei găuri făcute în costumul lui de mohair cenuşiu. Omul a căzut la pământ, cu o buşitură.

Anthony s-a ridicat clătinându-se şi a băgat arma în buzunar. S-a uitat în sus şi-n jos. Nimeni nu venea la aeroport şi nimeni nu ieşea din clădire. S-a aplecat deasupra trupului lui Pete.

Acesta s-a uitat la el. Nu murise.

Încercând să-şi stăpânească propria greaţă, Anthony a ridicat corpul plin de sânge şi l-a înghesuit în portbagajul deschis al maşinii. Pe urmă şi-a scos iar arma. Pete stătea întins în portbagaj, chircit de durere, şi se uita la el cu ochii plini de groază. Rănile în piept nu sunt întotdeauna fatale. Pete ar fi putut să supravieţuiască dacă ar fi fost îngrijit într-un spital, cât mai repede. Anthony a pus arma la capul lui Pete. Acesta a încercat să vorbească şi sângele i-a buşit pe gură. Anthony a apăsat pe trăgaci.

Pete s-a lăsat moale şi ochii i s-au închis.

Anthony a trântit capacul portbagajului şi s-a prăbuşit deasupra lui. Fusese lovit serios pentru a doua oară în aceeaşi zi şi capul îi vâjâia. Însă şi mai rea decât durerea fizică era conştientizarea faptelor pe care le comisese.

— Eşti bine, amice? a auzit el o voce.

Anthony s-a ridicat în picioare, şi-a îndesat arma în haină şi s-a întors. În spatele lui oprise un taxi şi şoferul se îndrepta spre el, cu un aer îngrijorat. Era un bărbat de culoare, cu părul grizonant.

Cât văzuse omul? Anthony nu ştia dacă era capabil să-l ucidă şi pe el.

— Nu ştiu ce-ai băgat în portbagajul ăla, dar pare ceva foarte greu.

— Un covor, a răspuns Anthony, respirând cu greutate.

Bărbatul s-a uitat la el cu acea candidă curiozitatea a locuitorilor din oraşele mici.

— Cineva ţi-a învineţit un ochi? Sau doi?

— Un mic accident.

— Vino în aeroport să bei o ceaşcă de cafea sau ceva.

— Nu, mulţumesc. N-am nimic.

— Cum doreşti, a zis taximetristul, îndreptându-se agale spre terminal.

Anthony a urcat în maşină şi a pornit.

• 1:30 A.M.

Prima misiune a transmiţătoarelor radio este să emită semnale care să permită satelitului să fie urmărit de staţiile de recepţie de la sol – pentru a demonstra că se află pe orbita stabilită.

Trenul ieşea încet din gara Chattanooga. În cuşeta strâmtă, Luke şi-a scos haina şi a agăţat-o în cuier, apoi s-a suit pe marginea patului de jos şi şi-a desfăcut şireturile pantofilor. Billie stătea pe pat, picior peste picior, şi îl privea. Luminile gării au pâlpâit şi apoi au dispărut, în timp ce locomotiva lua viteză, înaintând în noapte cu destinaţia Jacksonville, Florida.

Luke şi-a desfăcut cravata.

— Dacă e un număr de striptease, să ştii că nu e prea sexi, a zis Billie.

Luke a zâmbit jalnic. Se mişca încet pentru că nu era hotărât ce să facă. Fuseseră obligaţi să ia o cuşetă împreună, era singura liberă. Tânjea să o poată lua în braţe pe Billie. Tot ce

aflase despre el însuşi şi despre soţia lui îi spuneau că Billie era femeia cu care ar trebui să fie. Chiar şi aşa însă, el tot ezita.

— Ce-i? l-a întrebat Billie. La ce te gândeşti?

— Că ne mişcăm prea repede.

— Şaptesprezece ani nu înseamnă nimic?

— Pentru mine, nu sunt decât câteva zile, asta e tot ce-mi amintesc.

— În cazul meu, mi se pare o veşnicie.

— Încă sunt căsătorit cu Elspeth.

Billie a dat din cap, solemn.

— Şi te minte de ani în şir.

— Şi atunci, ar trebui să sar din patul ei în al tău?

Billie părea jignită.

— Ar trebui să faci exact ce îţi doreşti.

— Nu-mi place senzaţia asta, că îmi caut scuze, a încercat Luke să-i explice.

Ea nu i-a răspuns în niciun fel, aşa că el a insistat:

— Nu eşti de acord cu mine, nu?

— Nu, la naiba! a răspuns Billie. Îmi doresc să fac dragoste cu tine în seara asta. N-am uitat cum e şi vreau să mă simt din nou aşa, chiar acum.

A întors privirea afară, pe fereastră, în timp ce trenul traversa în goană un orăşel: zece secunde de dâre luminoase şi apoi, iar, cufundaţi în întuneric.

— Dar ştiu cum eşti tu, a continuat ea. Niciodată n-ai fost genul care să trăiască doar clipa, nici când eram tineri. Îţi trebuie timp ca să cântăreşti lucrurile şi să te convingi că faci ceea ce trebuie.

— Şi ce e rău în asta?

— Nimic, a răspuns ea, zâmbind. Mă bucur că eşti aşa. Se poate bizui omul pe tine ca pe o stâncă. Dacă n-ai fi fost aşa, probabil că nici eu n-aş fi...

Vocea i s-a stins.

— Ce aveai de gând să spui?

Billie l-a privit drept în ochi.

— Nu te-aş fi iubit atât de mult, atât timp.

Era stânjenită şi a ascuns acest lucru făcând o remarcă impertinentă.

— Oricum, trebuie să faci un duş.

Era adevărat. Purta aceleaşi haine de când le furase, în urmă cu treizeci şi şase de ore.

— De fiecare dată când m-am gândit să mă schimb, apărea ceva mai urgent care trebuia făcut, a opinat Luke. Am haine curate în geantă.

— Nu contează. Ce-ar fi să te urci tu sus, să faci loc să-mi scot şi eu pantofii.

Ascultător, Luke a urcat scăriţa şi s-a întins pe patul de sus. S-a întors într-o parte, cu cotul rezemat în pernă şi capul sprijinit în mână.

— Când îţi pierzi memoria, a adăugat el, e ca un nou început în viaţa ta. Ca şi cum te-ai naşte din nou. Fiecare decizie pe care ai luat-o poate fi reanalizată.

Billie şi-a azvârlit pantofii din picioare şi s-a ridicat.

— Nu cred că mi-ar plăcea, a zis ea.

Cu o mişcare iute şi-a dat jos pantalonii negri de schi şi a rămas în pulover şi chiloţeii scurţi albi. I-a surprins privirea şi atunci a zâmbit şi a spus:

— E OK, poţi să te uiţi la ce fac.

Şi-a băgat mâna pe sub pulover şi şi-a desfăcut sutienul. Pe urmă şi-a scos din mânecă braţul drept, cu mâna stângă şi-a tras bareta de pe umăr, şi-a băgat la loc braţul drept pe mânecă şi şi-a scos sutienul pe mâneca dreaptă, cu o mişcare de prestidigitator.

— Bravo! a exclamat Luke.

Billie l-a privit gânditoare.

— Aşa deci, acum o să dormim?

— Bănuiesc că da.

— Bine.

S-a urcat în picioare pe marginea patului de jos, ajungând la nivelul lui. El s-a aplecat şi i-a atins buzele într-un sărut. Billie a închis ochii. A simţit cum vârful limbii ei îi mângâia în treacăt buzele, pe urmă ea s-a retras şi faţa i-a dispărut.

Luke a rămas întins pe spate, cu gândul la ea, întinsă pe patul de jos, la doar câţiva centimetri, cu sânii sub puloverul moale de angora, cu picioarele goale şi suple. Peste câteva clipe a adormit.

A avut un vis cum nu se poate mai erotic. Era Bottom, personajul din *Visul unei nopţi de vară,* cel cu urechi de măgar, şi era sărutat peste tot pe faţa lui păroasă de zânele Titaniei,

care erau nişte fete goale, cu picioare suple şi sâni rotunzi. Titania însăşi, regina zânelor, îi descheia pantalonii, în timp ce roţile trenului răpăiau un ritm insistent...

S-a trezit încet, nedornic să părăsească tărâmul de basm şi să revină în lumea reală, cu trenuri şi rachete. Avea cămaşa desfăcută şi pantalonii descheiaţi. Billie era întinsă lângă el şi îl săruta.

— Eşti treaz? i-a murmurat ea în ureche – o ureche normală, nu de măgar – chicotind. Nu vreau să irosesc asta pe un tip care doarme.

Luke a atins-o, şi-a plimbat mâna de-a lungul trupului ei întins pe o parte. Încă mai avea puloverul pe ea, însă chiloţii dispăruseră.

— Sunt treaz, a răspuns el, bâiguit.

Billie s-a ridicat sprijinită în mâini şi genunchi, deasupra lui, în spaţiul strâmt dintre tavanul cuşetei şi patul de sus. S-a uitat în ochii lui şi s-a lăsat peste el. Luke a oftat cu intensă plăcere în timp ce aluneca înăuntrul ei. Trenul se legăna dintr-o parte în alta, iar şinele îngânau un ritm plin de erotism.

El şi-a băgat mâinile pe sub pulover şi i-a atins sânii. Avea pielea catifelată şi caldă.

— Le-a fost dor de tine, i-a şoptit ea iar în ureche.

Lui Luke i se părea ca visa pe jumătate, pe când trenul se legăna şi Billie îi săruta chipul, şi America gonea prin dreptul geamului, kilometru după kilometru. Şi-a încolăcit braţele pe spatele ei şi a strâns-o la piept, să se convingă că era aievea, în carne şi oase, nu o urzeală fermecată de-a zânelor. Se gândea că ar fi vrut să nu se mai termine, să continue la nesfârşit şi tocmai atunci trupul lui a preluat controlul şi el s-a agăţat de Billie, în timp ce valuri de plăcere îl inundau.

— Nu te mişca. Ţine-mă strâns, i-a murmurat ea.

Luke s-a conformat. Ea şi-a îngropat faţa în umărul lui, răsuflând fierbinte pe pielea lui. Rămas cu faţa în sus, tot în ea, femeia a început să zvâcnească, parcă de un spasm interior, iar şi iar până când, în sfârşit, a oftat la rândul ei, profund, şi s-a relaxat.

Au mai stat câteva clipe fără să se mişte. Lui Luke nu-i era somn şi nici lui Billie, evident, pentru că a zis:

— Am o idee. Haide să ne spălăm.

— Păi, a râs Luke, sigur am nevoie de asta.

Billie s-a rostogolit la o parte de pe el şi a coborât, iar Luke a urmat-o. În colţul cuşetei era o chiuvetă mică şi un dulăpior deasupra ei. Acolo Billie a găsit o lavetă de prosop şi un săpun. A umplut chiuveta cu apă caldă.

— O să te spăl eu pe tine şi pe urmă poţi să mă speli şi tu pe mine, a propus ea.

A înmuiat prosopul, a frecat săpun pe el şi a început. Era delicios de intim şi de sexi ce făcea. Luke a închis ochii. Billie i-a săpunit abdomenul, apoi a îngenuncheat, să-i spele gambele.

— Ai ratat ceva, a spus el.

— Stai cuminte, las partea cea mai plăcută la sfârşit.

Când a terminat, Luke a procedat la fel şi pentru ea a fost chiar mai excitant. Apoi s-au întins din nou, de astă dată pe patul de jos.

— Deci, a zis Billie, îţi mai aduci aminte de sexul oral?

— Nu, a răspuns el. Însă cred că pot să-mi dau seama ce şi cum.

PARTEA A ŞASEA

• 8:30 A.M.

Pentru a putea urmări cum trebuie satelitul, Jet Propulsion Laboratory[14] *a realizat o tehnică nouă de radiolocaţie, denumită Microlock. Staţiile Microlock folosesc un sistem de buclă cu calare pe fază*[15]*, care se poate fixa pe un semnal de numai a mia parte dintr-un watt, de la o distanţă de 32 186 de kilometri.*

Anthony a zburat spre Florida cu un mic avion care se zguduia şi se zdruncina la fiecare rafală de vânt prin care a trecut în timp ce traversa Alabama şi Georgia. Îi ţineau companie un general şi doi colonei care l-ar fi împuşcat pe loc dacă ar fi ştiut care îi era scopul călătoriei.

A aterizat la baza Patrick Air Force, la câţiva kilometri de Cape Canaveral. Terminalul aviatic consta din câteva încăperi mici din capătul unui hangar pentru avioane, în închipuirea lui a văzut un detaşament de agenţi FBI, în costumele lor îngrijite şi pantofii lustruiţi, care aşteptau să-l aresteze; dar nu era decât Elspeth.

Femeia părea epuizată. Pentru prima dată observa la ea semne că nu era departe de vârsta de mijloc. Tenul deschis avea riduri incipiente, iar trupul înalt o făcea puţin cocârjată. Elspeth l-a condus afară, unde mica ei maşină albă, Corvette, era parcată în soarele dogoritor.

De îndată ce au urcat în maşină, Anthony a spus:

— Ce face Theo?

— E destul de zdruncinat, dar o să fie bine.

— Poliţia are semnalmentele lui?

— Da... colonelul Hide le-a furnizat.

---

[14] Centru federal de cercetare şi dezvoltare al NASA situat în zona San Gabriel Valley, comitatul Los Angeles, California, Statele Unite. (n.red.).

[15] Bucla PLL (Phase Locked Loop) reprezintă un sistem automat cu reacţie, a cărui funcţionare se bazează pe detectarea diferenţei dintre fazele semnalului de intrare şi cele de ieşire. (n.red.).

— Unde se ascunde?

— În camera mea de motel. O să rămână acolo până se întunecă.

Elspeth a ieşit din baza aeriană pe autostradă şi s-a îndreptat spre nord.

— Dar tu? CIA o să-ţi dea semnalmentele la poliţie?

— Nu cred.

— Atunci, înseamnă că ai destul de multă libertate de mişcare. Asta e bine, pentru că va trebui să-ţi cumperi o maşină.

— Agenţiei îi place să-şi rezolve singură problemele. În clipa de faţă cred că am decis să fiu pe cont propriu şi singura lor grijă este să mă scoată din circulaţie înainte să-i pun într-o situaţie stânjenitoare. După ce o să-l asculte pe Luke, o să-şi dea seama că de ani de zile protejează un agent dublu. Însă asta s-ar putea să-i facă şi mai atenţi să muşamalizeze toată povestea. Nu am cum să fiu sigur, dar părerea mea e că nu mă vor căuta cu surle şi trâmbiţe.

— Nici asupra mea nu planează vreo urmă de bănuială. Aşa că toţi trei suntem încă în cărţi. Ceea ce înseamnă că avem o bună şansă. Mai putem încă să ducem planul la bun sfârşit.

— Luke nu te suspectează?

— Nu are niciun motiv.

— Acum unde este?

— În tren, după spusele lui Marigold... cu Billie, a răspuns Elspeth, cu o urmă de amărăciune în glas.

— Când trebuie să ajungă?

— Nu ştiu. Trenul de noapte îl duce până la Jacksonville, iar de acolo trebuie să ia un personal care merge de-a lungul coastei. Pe după-amiază, cred.

Un timp au rămas tăcuţi. Anthony încerca să se calmeze. În următoarele douăzeci şi patru de ore totul se va fi terminat. Vor reuşi să dea o lovitură istorică în numele cauzei căreia îşi dedicaseră viaţa şi vor intra în istorie – sau vor eşua şi cursa pentru cucerirea spaţiului cosmic va redeveni o întrecere cu doi competitori.

Elspeth a întors privirea spre el.

— Ce faci de mâine încolo?

— Plec din ţară, a răspuns el, bătând uşor cu palma mica valiză din poală. Am tot ce-mi trebuie, paşapoarte, bani lichizi, câteva articole simple ca să mă deghizez.

— Şi pe urmă?

— Moscova.

Îşi petrecuse cea mai mare parte a zborului cu avionul gândindu-se la asta.

— Biroul pentru Washington de la KGB. Aşa cred.

Anthony era maior KGB. Elspeth era agent mai vechi decât el – de fapt, ea îl recrutase, pe când erau la Harvard – şi avea grad de colonel.

— O să-mi dea un fel de funcţie consultativă de nivel superior, a continuat el. La urma urmelor, o să ştiu mai multe despre CIA decât oricine altcineva din tot blocul sovietic.

— Cum o să te împaci cu viaţa din URSS?

— În paradisul oamenilor muncii, vrei să spui? a subliniat el, zâmbind. Ai citit George Orwell. Unele animale sunt mai egale decât celelalte. Cred că foarte multe depind de ce se întâmplă în noaptea asta. Dacă reuşim, o să fim nişte eroi. Dacă nu...

— Nu eşti neliniştit?

— Ba sigur că sunt. La început o să mă simt singur... fără prieteni, fără familie, şi nici nu vorbesc rusa. Dar poate că o să mă însor şi o să cresc o droaie de mici tovarăşi.

Răspunsurile lui glumeţe mascau cât de adâncă îi era neliniştea.

— Cu multă vreme în urmă, am hotărât să-mi sacrific viaţa personală pentru ceva mult mai important.

— Şi eu am luat aceeaşi decizie, însă tot mi-ar fi teamă la gândul de a mă muta la Moscova.

— La tine nu se pune problema.

— Nu. Vor ca eu să rămân aici, cu orice preţ.

Era evident că vorbise cu legătura ei, indiferent cine era aceea. Anthony nu era surprins de decizia ca Elspeth să fie ţinută pe poziţii. În ultimii patru ani, cercetătorii sovietici aflaseră totul despre programul spaţial al SUA. Citiseră fiecare raport important, văzuseră toate rezultatele testelor, fiecare schemă produsă de Agenţia Armatei pentru Rachete Balistice – mulţumită lui Elspeth. Era ca şi cum o echipă de la Redstone ar fi lucrat direct pentru programul sovietic. Elspeth reprezenta motivul pentru care sovieticii ajunseseră în spaţiu înainte americanilor. Ea era, incontestabil, cel mai important spion din Războiul Rece.

Anthony ştia că tot ceea ce realizase Elspeth se făcuse cu preţul unui enorm sacrificiu personal. Se căsătorise cu Luke tocmai ca să poată spiona programul spaţial. Dar iubirea ei pentru Luke era sinceră şi faptul că a fost nevoită să-l trădeze i-a frânt inima. Totuşi, triumful ei fusese victoria sovieticilor în cursa pentru spaţiul cosmic, un succes care urma să fie pecetluit în noaptea aceea. Aşa totul va căpăta sens, şi a meritat osteneala.

Propriile triumfuri ale lui Anthony nu erau depăşite decât de cele ale lui Elspeth. Agent sovietic, el penetrase cele mai înalte niveluri ale CIA. Tunelul de care fusese responsabil în Berlin, şi care făcuse o breşă în comunicaţiile sovietice, fusese, de fapt, un canal pentru dezinformare. KGB-ul îl folosise în scopul de a pune CIA pe o pistă greşită, făcând-o să cheltuiască milioane de dolari în urmărirea strânsă a unor oameni care nu erau spioni, pentru penetrarea unor organizaţii ce nu fuseseră niciodată fronturi comuniste şi pentru discreditarea unor oameni politici din Lumea a Treia, care erau, în fapt, proamericani. Dacă o să se simtă singur în apartamentul lui din Moscova, se va gândi la ceea ce a realizat, şi asta o să-i încălzească sufletul.

Printre palmierii de pe marginea drumului care se întindea dinaintea lor, Anthony a văzut un model imens de rachetă, deasupra unei firme pe care scria Starlite Motel. Elspeth a încetinit şi a intrat în parcare. Recepţia era într-o clădire scundă cu nişte contraforţi ascuţiţi, care îi dădeau un aer futurist. Elspeth a parcat cât mai departe posibil de şosea. Camerele erau într-un corp de clădire cu două niveluri, în jurul unei piscine mari, unde câţiva clienţi matinali făceau deja plajă. Dincolo de piscină, Anthony vedea nisipul.

În ciuda asigurărilor pe care i le dăduse lui Elspeth, voia să fie văzut de cât mai puţine persoane posibil, aşa că şi-a tras pălăria pe ochi şi a grăbit pasul, de la maşină la camera lor de la etaj.

Motelul profita la maximum de legătura cu programul spaţial. Lămpile aveau formă de rachetă şi pe pereţi erau imagini stilizate ale planetelor şi stelelor. Theo stătea la fereastră, privind oceanul. Elspeth le-a făcut cunoştinţă celor doi bărbaţi şi apoi a comandat cafea şi gogoşi prin room-service.

— Cum a aflat Luke de mine... ţi-a explicat? l-a întrebat Theo pe Anthony.

— Folosea xeroxul din Hangarul R, a răspuns Anthony. Lângă aparat este un registru de siguranţă. Acolo trebuie notate data şi ora şi numărul de cópii pe care le-ai făcut, şi conţine şi semnătura persoanei. Luke a observat că douăsprezece cópii erau semnate de WvB, adică Werner von Braun.

— Întotdeauna am folosit numele lui von Braun, pentru că nimeni nu îndrăzneşte să-l ia la întrebări pe şef despre câte cópii xerox îi trebuie.

— Luke ştia însă ceva ce nici tu, nici nimeni altcineva nu cunoştea, şi anume că von Braun era la Washington în ziua aceea, a continuat Anthony. Instinctul lui Luke a tras un semnal de alarmă. S-a dus în biroul pentru corespondenţă şi a găsit copiile într-un plic adresat ţie. Însă habar nu avea cine expediase pachetul. A decis că nu putea să aibă încredere în nimeni de aici, aşa că a plecat la Washington. Din fericire, Elspeth mi-a telefonat şi am reuşit să-l interceptez înainte de a apuca să spună cuiva.

— Acum însă, a intervenit Elspeth, ne-am întors în punctul unde eram luni. Luke a redescoperit ceea ce noi îl făcuserăm să uite.

— Ce crezi că o să facă armata acum? a întrebat-o Anthony.

— Ar putea lansa racheta cu mecanismul de autodistrugere dezafectat. Dar dacă se află că au făcut-o, o să se iste mare scandal şi tevatura ar vicia triumful. Deci cred că vor schimba codul, aşa încât să fie nevoie de un alt semnal pentru a declanşa explozia.

— Cum pot să facă asta?

— Nu ştiu.

S-a auzit un ciocănit la uşă. Anthony s-a încordat, însă Elspeth i-a explicat:

— Am comandat cafea.

Theo a intrat în baie. Anthony s-a întors cu spatele la uşă. Ca să pară firesc gestul, a deschis dulapul, pretinzând că cercetează hainele dinăuntru. Era un costum al lui Luke pe umeraş, o stofă gri-deschis în zigzag, şi o stivă de cămăşi albastre. În loc să-i permită chelnerului să intre, Elspeth a rămas în prag, să semneze nota de plată, i-a dat omului un bacşiş şi apoi i-a luat tava din mână şi a închis uşa.

Theo a ieşit din baie şi Anthony s-a aşezat iar.

— Cum vom proceda? a întrebat Anthony. Dacă se schimbă codul, nu putem să mai facem ca racheta să se autodistrugă.

Elspeth a pus jos tava cu cafea.

— Trebuie să aflu ce planuri au şi să descopăr cum să evităm asta.

Şi-a luat geanta şi şi-a aruncat jacheta pe umăr.

— Tu cumpără o maşină. Du-te pe plajă imediat ce se întunecă. Să parchezi cât mai aproape de gardul de la Cape Canaveral. Ne întâlnim acolo. Bea-ţi cafeaua liniştit, a mai zis ea şi a ieşit.

După o clipă, Theo a spus:

— Trebuie să recunoşti că are nervii tari.

— Chiar de asta şi are nevoie, a replicat Anthony, încuviinţând din cap.

• 4 P.M.

Mai multe staţii de recepţie şi urmărire se întind de la nord la sud, aproximativ de-a lungul longitudinii de 65 de grade vest faţă de meridianul Greenwich. Reţeaua va primi semnale de la satelit de fiecare dată când acesta trece pe deasupra.

Numărătoarea era fixată la X minus 390 de minute.

Timpul pentru numărătoarea inversă concorda cu timpul real, deocamdată, dar Elspeth ştia că s-ar putea ca asta să nu dureze. Dacă se întâmpla ceva neprevăzut, care să provoace o întârziere, numărătoarea inversă s-ar opri. După rezolvarea problemei, numărătoarea era reluată de unde fusese oprită, chiar dacă au trecut zece sau cincisprezece minute. Pe măsură ce momentul igniţiei se apropia, diferenţa devenea adeseori tot mai mare, iar numărătoarea inversă rămânea tot mai în urmă faţă de timpul real.

În acea zi, numărătoarea inversă începuse cu o jumătate de oră înainte de ora douăsprezece la amiază, la X minus 660 de minute. Elspeth se fâţâise agitată prin bază, actualizându-şi programul, atentă la orice schimbare de procedură. Deocamdată nu obţinuse niciun indiciu despre cum plănuiau

specialiştii să protejeze operaţiunea împotriva unui sabotaj – şi începuse să o prindă disperarea.

Toată lumea ştia că Theo Packman era spion. Recepţionerul de la Vanguard relatase cum se năpustise în motel colonelul Hide, împreună cu patru poliţişti şi doi tipi de la FBI, şi îl întrebase de numărul camerei lui Theo. Comunitatea celor care lucrau la programul spaţial a legat rapid această informaţie de amânarea în ultima clipă a lansării. Nimeni dintre cei care lucrau în interiorul bazei de la Cape Canaveral nu crezuse explicaţia care le fusese oferită, şi anume că prognoza meteo indicase o înrăutăţire a curentului *jet stream.* De dimineaţă toată lumea vorbea despre sabotaj, însă nimeni nu părea să ştie care erau măsurile luate sau, dacă ştiau, informaţia rămânea secretă.

Pe măsură ce căldura se mai domolea şi ziua trecuse de jumătate, nervozitatea lui Elspeth creştea. Deocamdată nu pusese întrebări direct, de teamă să nu işte suspiciuni, dar curând va trebui să renunţe la precauţie. Dacă nu afla cât mai repede planul, va fi prea târziu ca ea să mai acţioneze pentru a-l contracara.

Luke încă nu-şi făcuse apariţia. Abia aştepta să îl vadă şi, în acelaşi timp, îi era groază de acea clipă. Îi simţea lipsa atunci când noaptea nu era lângă ea. Însă atunci când era, ea nu făcea decât să se gândească tot timpul că, de fapt, acţiunile ei ruinau visul lui Luke. Îşi dădea seama că minciunile ei le-au otrăvit căsnicia. Cu toate acestea, tânjea să-i vadă chipul, să-i audă vocea gravă şi învăluitoare, să-i atingă mâna şi să-l facă să zâmbească.

Specialiştii din buncăr erau în pauză, mâncau sandvişuri şi beau cafea acolo unde erau, în faţa panourilor de comandă. De obicei, era ceva agitaţie când în sală intra o femeie frumoasă, însă în acea zi atmosfera era tăcută şi încordată. Aşteptau să se întâmple ceva rău: o lumină de avertizare, o suprasarcină, un element care s-a defectat sau un sistem care a ieşit din parametri. Imediat ce apărea o problemă, dispoziţia li se schimba: deveneau cu toţii mult mai veseli, pe măsură ce se cufundau în treabă, încercau explicaţii, căutau soluţii cu sesiuni de brainstorming şi reparau cu ce aveau la îndemână. Erau genul acela de oameni care deveneau cei mai fericiţi atunci când aveau ceva de reparat.

Elspeth s-a aşezat lângă Willy Fredrickson, şeful ei, care avea căştile în jurul gâtului şi mânca un sandviş cu brânză la grătar.

— Cred că ştii că toată lumea vorbeşte despre o tentativă de sabotare a rachetei, a zis ea, pe un ton lejer, de conversaţie.

Willie a privit-o dezaprobator şi femeia a luat asta drept un semn că el ştia exact ce a vrut ea să spună. Înainte ca Willie să-i poată răspunde, un tehnician din spatele sălii a strigat la el, făcându-i semn să-şi pună căştile.

— Willie!

Acesta a lăsat deoparte sandvişul, şi-a aşezat iar căştile pe urechi şi a zis:

— Aici Fredrickson.

Apoi a ascultat un minut.

— OK, a răspuns el în microfon. Cât poţi de repede.

Pe urmă a ridicat privirea şi a spus:

— Opriţi numărătoarea inversă.

Elspeth s-a încordat. Oare acesta era semnul pe care îl aştepta? A ridicat carnetul şi creionul, aşteptând.

Willy şi-a scos căştile.

— Avem o întârziere de zece minute, a spus el.

Tonul vocii nu trăda altceva decât iritarea obişnuită la orice defecţiune. A muşcat din nou din sandviş.

Dornică să mai smulgă ceva informaţii, Elspeth a întrebat:

— Să transmit ce s-a întâmplat?

— Trebuie să înlocuim un condensator care pare să nu facă bine contact.

Elspeth s-a gândit că era posibil. Condensatorii erau esenţiali în sistemul de urmărire şi contactele imperfecte – scurtele descărcări aleatoare – puteau fi un semn că piesa urma să se defecteze complet. Totuşi, nu era convinsă pe deplin. S-a hotărât să verifice, dacă avea posibilitatea.

A scris repede ceva, apoi s-a ridicat şi a ieşit, fluturând veselă din mână. Afară umbrele după-amiezii deveneau tot mai prelungi. Silueta albă a rachetei se profila ca o reclamă pe cer. Şi-o închipuia decolând, ridicându-se cu agonizantă încetineală pe coada ei de foc, deasupra platformei de lansare, spre cerul nopţii. Pe urmă vedea un fulger de lumină, mai strălucitor decât soarele, când racheta exploda, fragmentele de metal se răspândeau ca nişte cioburi de sticlă, un ghem de flăcări roşu cu

negru pe cerul întunecat şi un zgomot bubuitor, precum răcnetul triumfător al tuturor săracilor şi năpăstuiţilor lumii, reuniţi.

A traversat alert peluza nisipoasă până la platforma din beton de unde avea loc lansarea, a ocolit schela până în spate şi a intrat în baraca din oţel de la baza ei, care adăpostea birourile şi mecanismele de acţionare. Controlorul schelei de susţinere, Harry Lane, vorbea la telefon şi nota ceva cu un creion gros. Când a închis, Elspeth l-a întrebat:

— Zece minute întârziere?

— S-ar putea să fie mai mult.

Nu s-a uitat la ea, dar asta nu însemna prea mult – întotdeauna era grosolan, pentru că nu-i plăcea să vadă femei pe platforma de lansare.

— Motivul? a întrebat ea, scriind în carnet.

— Înlocuirea unei componente defecte, a răspuns omul.

— N-ai vrea să-mi spui *care* componentă?

— Nu.

Era înnebunitor. Tot nu putea să spună sigur dacă Harry era secretos din motive de securitate sau era, pur şi simplu, dificil. I-a întors spatele. Exact atunci a intrat un tehnician într-o salopetă unsuroasă.

— Uite-l pe ăla vechi, Harry.

În mâna murdară ţinea un conector.

Elspeth ştia exact ce era: receptorul pentru semnalul codificat de autodistrugere. Clemele care ieşeau din el erau cablate într-un fel complicat, astfel încât doar semnalul radio corect să provoace detonarea capsei.

A ieşit repede pe uşă, înainte ca Harry să-i poată vedea expresia triumfătoare de pe faţa sa. Cu inima zvâcnindu-i de emoţie, s-a grăbit înapoi la jeepul ei.

A urcat pe locul şoferului, încercând să se concentreze. Pentru a preveni sabotajul, înlocuiau conectorul. Piesa nouă va fi cablată diferit, pentru a reacţiona la un cod diferit. Şi la transmiţător se monta, probabil, un emiţător potrivit. Noile conectoare fuseseră, poate, trimise cu avionul de la Huntsville, undeva în cursul zilei.

„Aşa ar fi logic”, s-a gândit ea cu satisfacţie. Cel puţin ştia ce făcea armata. Dar cum putea să le dejoace acţiunea?

Conectoarele erau întotdeauna realizate în seturi de câte patru, perechea duplicată fiind ţinută ca rezervă, în cazul unei

defecţiuni. Elspeth examinase tocmai acea pereche, duminica trecută, când făcuse schiţa cablajelor, astfel încât Theo să poată imita codul radio şi să declanşeze explozia. „Acum, se gândea ea, îngrijorată, trebuie să repet iar totul: să găsesc setul duplicat, să demontez conectorul şi să fac o schiţă a cablajului acestuia”.

A pornit motorul jeepului şi s-a întors în viteză înapoi la hangare. În loc să intre în Hangarul R, unde îşi avea biroul, s-a dus la Hangarul D şi a intrat în sala de telemetrie. Acolo găsise data trecută setul duplicat.

Hank Mueller stătea aplecat deasupra unei mese, împreună cu alţi doi specialişti, privind foarte serioşi la un complicat dispozitiv electric. Când a văzut-o, faţa lui s-a luminat.

— Opt mii, a zis el.

Colegii lui au mormăit, prefăcându-se disperaţi, şi s-au dat la o parte.

Elspeth şi-a stăpânit nerăbdarea. Trebuia să joace cu el jocul numerelor, înainte de orice altceva.

— Este douăzeci la cub.

— Insuficient.

Ea s-a mai gândit o clipă.

— Bine, este suma a patru cuburi consecutive: $11^3+12^3+13^3+14^3$ este egal cu 8 000.

— Foarte bine.

Hank i-a dat o centimă şi a privit-o nerăbdător.

Elspeth şi-a stors creierii după un număr ciudat, apoi a adăugat:

— Cubul numărului 16 830.

Hank s-a încruntat, cu o mimică de om ofensat.

— Nu pot să-l calculez aşa, am nevoie de un calculator! a rostit el, indignat.

— N-ai auzit de el? Este suma tuturor cuburilor consecutive de la 1 134 la 2 133.

— N-am ştiut!

— Când eram în liceu, numărul casei noastre era 16 830, de aceea ştiu.

— E prima dată când nu-mi dai bănuţul, a comentat el, amuzant de pleoştit.

Elspeth nu putea să scotocească prin laborator, trebuia să-l întrebe pe el. Din fericire, ceilalţi bărbaţi nu-i puteau auzi.

— Ai setul duplicat al noilor conectori de la Huntsville? s-a răstit ea.

— Nu, a răspuns el, cu un aer şi mai abătut. Au zis că securitatea nu e prea bună pe aici. I-au pus într-un seif.

Ea a fost bucuroasă că nu a întrebat-o de ce voia să ştie.

— Ce seif?

— Nu mi-au spus.

— Nu contează.

Ş-a prefăcut că notează ceva în carnetul ei şi a ieşit.

Apoi s-a grăbit spre Hangarul R, alergând pe solul nisipos cu pantofii ei cu toc. Era optimistă. Dar încă mai avea multe de făcut. A observat că deja se întuneca.

Nu cunoştea decât un singur seif, aflat în biroul colonelului Hide.

Întoarsă la biroul ei, a băgat în maşina ei de scris un plic cu antetul armatei şi a scris: „Dr. W. Friedrickson – Informaţii clasificate”. Pe urmă a împăturit două coli albe de hârtie, le-a băgat în plic şi l-a lipit.

S-a dus la biroul lui Hide, a bătut la uşă şi a intrat. Colonelul era singur, aşezat în spatele mesei de lucru, şi fuma o pipă. Bărbatul a ridicat ochii şi i-a zâmbit: la fel ca majoritatea bărbaţilor, era, în general, fericit să vadă un chip drăguţ.

— Elspeth, a zis el, tărăgănat. Ce pot să fac pentru tine?

— Vreţi să puneţi asta în seif? a spus ea, întinzându-i plicul. E pentru Willy.

— Sigur, a răspuns colonelul. Ce e în el?

— Nu mi-a zis.

— Evident.

S-a răsucit în scaun şi a deschis dulapul din spatele lui. A privit peste umărul colonelului şi a văzut o uşă din oţel, cu un cadran rotativ. S-a apropiat mai mult. Cadranul era gradat de la 0 la 99, dar numai multiplii de 10 erau marcaţi cu o cifră, celelalte numere erau marcate doar cu o linie. Elspeth se uita atentă la cadran. Avea vederea ageră, însă tot îi era greu să vadă exact unde oprea Hide cadranul. S-a sforţat din nou, aplecată peste birou, ca să fie tot mai aproape.

Primul număr a fost uşor: 10. Apoi a rotit până la un număr chiar sub 30, fie 29, fie 28. În sfârşit, a rotit iar cadranul până la un număr între 10 şi 15. Combinaţia era ceva de genul 10 – 29 – 13. Probabil că era data lui de naştere, 28 sau 29 octombrie, în

1911, 1912, 1913 sau 1914. Asta însemna că erau opt posibilităţile în total. Dacă ar fi putut să ajungă singură în încăpere, putea să le încerce timp de câteva minute.

Hide a deschis uşa. Înăuntru erau doi conectori.

— Evrika, a şoptit Elspeth.

— Ce-ai spus? a întrebat Hide.

— Nimic.

Colonelul a mormăit, a aruncat plicul în seif, a închis uşa şi a rotit cadranul.

Elspeth era deja pe cale să iasă.

— Mulţumesc, domnule colonel.

— Cu plăcere, şi altă dată.

Aşadar, trebuia să aştepte ca el să iasă din birou. De la masa ei nu prea vedea uşa colonelului. Totuşi, biroul lui era în capătul coridorului, aşa că trebuia să treacă prin dreptul uşii ei ca să iasă din clădire. A lăsat uşa deschisă.

Telefonul a început să sune. Era Anthony.

— Peste câteva minute plecăm de aici, a zis el. Ai obţinut ce ne trebuie?

— Încă nu, dar o voi face.

Elspeth îşi dorea să fi fost la fel de sigură pe cât îi suna vocea.

— Ce fel de maşină ai cumpărat?

— Un Mercury Monterey, verde-deschis, modelul din ’54, stilul demodat, fără aripioare.

— O s-o recunosc. Ce face Theo?

— Mă întreabă ce ar trebui să facă după seara asta.

— Am presupus că va pleca în Europa şi va continua să scrie pentru *Le Monde.*

— Îi e teamă că s-ar putea să-i dea de urmă şi acolo.

— Cred că e posibil. Atunci, o să meargă cu tine.

— Nu vrea.

— Promite-i orice, a zis ea, nerăbdătoare. Doar asigură-te că a pregătit pentru astă-seară.

— Bine.

Colonelul Hide a trecut prin dreptul uşii.

— Trebuie să plec, a spus Elspeth şi a închis.

A ieşit din birou, însă Hide nu dispăruse. Stătea în uşa următoarei încăperi şi vorbea cu fetele din biroul dactilografelor. Prea aproape: Elspeth nu putea să intre. A mai zăbovit o vreme,

dorindu-şi ca el să se mişte odată de acolo, dar când a făcut-o, a fost ca să se întoarcă la el în birou.

A rămas acolo două ore întregi.

Elspeth aproape că a înnebunit. Avea combinaţia, nu mai trebuia decât să intre şi să deschidă seiful, iar el nu voia să plece. Şi-a trimis secretara după cafea, la camioneta de catering cu răcoritoare pe care o porecliseră Roach Coach. Nici măcar la toaletă nu s-a dus. Elspeth a început să-şi închipuie diverse moduri în care să-l neutralizeze. În OSS învăţase cum să sugrume pe cineva cu un ciorap de mătase, însă nu încercase niciodată. Oricum, Hide era un bărbat masiv şi s-ar fi luptat zdravăn.

Elspeth nu a ieşit din biroul ei. Actualizările de program pe care ar fi trebuit să le realizeze trecuseră pe planul secund. Willy Fredrickson va fi furios, dar ce mai conta?

Se uita la ceasul de la mână din două în două minute. La opt şi douăzeci şi cinci de minute, Hide a trecut, în sfârşit, prin dreptul uşii. Ea a sărit în picioare şi a ieşit grăbită. L-a văzut coborând scările. Nu mai erau decât câteva ore până la lansare: probabil că se ducea la buncăr.

Un alt bărbat se apropia de ea, pe coridor.

— Elspeth? a întrebat acesta, cu o voce nesigură, pe care a recunoscut-o.

Inima i s-a oprit în loc şi Elspeth s-a uitat în ochii bărbatului.

Era Luke.

• 8:30 P.M.

Informaţiile de la instrumentele de înregistrare sunt transmise prin radio, prin intermediul unei melodii. Diferitele instrumente folosesc tonuri cu frecvenţe distincte, aşa că „vocile" pot fi percepute, electronic, atunci când sunt receptate.

Luke se temuse de acel moment.

O lăsase pe Billie la Starlite. Ea plănuise să se cazeze acolo şi să-şi aranjeze ţinuta, ca apoi să ia un taxi până la bază, la timp pentru a vedea lansarea. Luke se dusese direct la buncăr şi

aflase că lansarea fusese programată pentru 10:45 P.M. Willy Fredrickson îi explicase toate precauţiile pe care le luase echipa pentru a preveni un sabotaj al rachetei. Luke nu era pe deplin liniştit. Şi-ar fi dorit ca Theo Packman să fi fost arestat şi i-ar fi plăcut să ştie unde era Anthony. Totuşi, niciunul din ei nu putea să facă nimic atât timp cât aveau codul greşit. Iar Willy îi spusese că noile conectoare erau închise în seif.

Se va simţi mai puţin îngrijorat după ce o va vedea pe Elspeth. Nu spusese nimănui despre suspiciunile pe care le avea faţă de ea – în parte pentru că nu avea nicio dovadă. Dar după ce se va uita în ochii ei şi îi va cere să divulge adevărul, o să ştie.

Cu inima grea, a urcat scările din Hangarul R. Trebuia să stea de vorbă cu Elspeth despre trădarea ei, să-i mărturisească despre faptul că i-a fost necredincios. Nici nu ştia care din două era mai rău.

Când a ajuns în capătul scărilor, a trecut pe lângă un bărbat în uniformă de colonel, care i-a vorbit fără să se oprească.

— Bună, Luke, mă bucur că te-ai întors, ne vedem la buncăr.

Pe urmă a văzut o roşcată înaltă ieşind dintr-un birou de pe culoar, cu un aer neliniştit. Stătea în uşă, cu trupul zvelt, încordat şi se uita dincolo de Luke, la colonelul care cobora scările. Era şi mai frumoasă ca în fotografia de nuntă. Tenul deschis avea o uşoară strălucire, ca oglinda unui lac în zori. A simţit o zvâcnire de emoţie, aşa cum simţi înţepătura unei injecţii în braţ, un sentiment de profundă tandreţe faţă de ea.

I s-a adresat şi abia atunci l-a observat şi ea.

— Luke!

S-a îndreptat iute spre el. Surâsul cu care l-a întâmpinat demonstra o bucurie adevărată, deşi în ochi i se citea teama. Şi-a încolăcit braţele în jurul lui şi l-a sărutat pe gură. Luke şi-a dat seama că nu avea de ce să fie surprins – era, de fapt, soţia lui şi el fusese plecat o săptămână întreagă. O îmbrăţişare era lucrul cel mai firesc din lume. Elspeth habar nu avea că el o bănuia, aşa că se purta în continuare ca o soţie normală.

S-a smuls din îmbrăţişare şi a scurtat sărutul. Elspeth s-a încruntat şi l-a privit intens, încercând să-i înţeleagă expresia.

— Ce e? l-a întrebat ea.

Apoi a suspinat şi faţa i-a fost invadată brusc de furie.

— Nenorocitule, miroşi a sex, a zis ea, împingându-l de lângă ea. Te-ai culcat cu Billie Josephson, jigodie!

Un specialist care trecea pe lângă ei părea surprins să audă astfel de invective, însă ea nu l-a băgat în seamă.

— I-ai tras-o în afurisitul ăla de tren.

Luke nu ştia ce să zică. Trădarea ei era cu mult mai rea decât a lui, dar, chiar şi aşa, îi era ruşine de ceea ce făcuse. Orice ar fi spus, va suna ca o justificare şi el ura justificările, care făceau ca persoana care le invoca să pară disperată. Aşa că nu a spus nimic.

Dispoziţia lui Elspeth s-a schimbat din nou, la fel de neaşteptat.

— Acum nu am vreme pentru asta, a adăugat ea, privind în sus şi-n jos pe culoar, cu un aer nerăbdător şi distrat.

Luke era bănuitor.

— Ce anume trebuie să faci, mai important decât discuţia noastră?

— Să-mi fac treaba!

— Nu te agita din pricina asta.

— Ce dracu’ vrei să spui? Trebuie să plec. O să vorbim mai târziu.

— Nu prea cred, a răspuns Luke, ferm.

Elspeth a reacţionat imediat la tonul lui.

— Cum adică, nu prea crezi?

— Când am trecut pe acasă, am deschis o scrisoare care îţi era adresată, a explicat el, scoţând-o din buzunarul hainei şi întinzându-i-o. E de la un medic din Atlanta.

Sângele i s-a scurs din obraji. I-a smuls scrisoarea din mână şi a început să o citească.

— Vai, Doamne! a şoptit ea.

— Ţi-ai legat trompele cu şase săptămâni înainte de nunta noastră.

Lui Luke nu-i venea să creadă nici atunci.

Elspeth avea ochii în lacrimi.

— Nu am vrut s-o fac, s-a apărat ea. Am fost obligată.

El şi-a amintit ce scria doctorul despre starea lui Elspeth – insomnie, pierderea în greutate, plânsul, depresia – şi a simţit un val de compasiune. Vocea i-a rămas doar o şoaptă:

— Îmi pare aşa de rău că ai fost nefericită.

— Nu te purta aşa de frumos cu mine, nu suport.

— Haide să intrăm la tine în birou, a propus Luke.

A luat-o de braţ şi a condus-o înăuntru, apoi a închis uşa. Cu mişcări automate, Elspeth s-a dus direct la birou şi s-a aşezat pe scaun, scotocind în poşetă după o batistă. Luke a luat scaunul din spatele biroului şefului ei şi l-a tras, astfel încât să stea aproape de ea.

Elspeth şi-a suflat nasul.

— Era cât pe ce să nu fac operaţia, a continuat ea. Am fost distrusă.

Luke a privit-o cu atenţie, încercând să pară detaşat şi nepăsător.

— Presupun că te-au silit, a zis el, făcând apoi o pauză.

Femeia a făcut ochii mari.

— KGB-ul, a continuat el, în timp ce ea îl privea fix. Ei ţi-au ordonat să te măriţi cu mine, ca să poţi spiona programul spaţial, şi tot ei te-au pus să te sterilizezi, ca să nu faci copii şi să-ţi împarţi devoţiunea în două direcţii.

A văzut cum ochii ei se umpleau de o durere adâncă şi a înţeles că avea dreptate.

— Să nu mă minţi, a rostit el repede. Nu te-aş crede.

— Bine, a consimţit ea.

Aşadar, recunoscuse. Luke s-a lăsat pe spătarul scaunului. S-a terminat totul. Se simţea istovit, fără aer şi plin de lovituri, ca şi cum tocmai ar fi căzut dintr-un copac.

— M-am tot gândit şi răzgândit, a adăugat Elspeth, iar lacrimile i se rostogoleau pe obraz în timp ce vorbea. Dimineaţa eram hotărâtă să o fac. Pe urmă, la prânz, te sunam şi tu ziceai ceva despre o curte mare, unde să alerge copiii şi atunci mă hotărâm să-i înfrunt. După aceea, noaptea, singură în pat, mă gândeam cât de mare nevoie aveau de informaţiile pe care le puteam obţine dacă eram soţia ta şi iar mă decideam să fac aşa cum mi se cerea.

— Nu le puteai face pe amândouă?

Elspeth a clătinat din cap.

— Abia dacă făceam faţă aşa cum stăteau lucrurile, să te iubesc şi să te spionez, în acelaşi timp. Dacă am fi avut şi copii, n-aş fi fost în stare să o fac.

— Ce te-a determinat să te hotărăşti, până la urmă?

Ea a suspinat şi şi-a şters lacrimile.

— N-o să mă crezi. A fost Guatemala, a zis Elspeth, scoţând unul dintre acele chicote ciudate ale ei. Amărâţii ăia de acolo nu voiau altceva decât şcoli pentru copiii lor şi un sindicat care să le protejeze interesele şi şansa de a-şi câştiga existenţa. Dar asta ar fi însemnat un adaos de câţiva cenţi la preţul bananelor şi compania United Fruit nu voia asta, şi atunci ce-a făcut SUA? Le-am răsturnat guvernul şi am numit o marionetă fascistă. Am fost aşa de furioasă... că nesătuii ăia de la Washington puteau să-şi bată joc de o biată ţară şi să scape basma curată, să spună tot felul de minciuni şi să facă presa să le relateze americanilor că a fost vorba de o revoltă anticomunistă locală. O să zici că e neobişnuit să te impresioneze un astfel de motiv, însă nu pot să-ţi spun cât de furioasă am fost.

— Suficient de furioasă ca să-i faci rău propriului corp.

— Şi să te trădez şi să-mi distrug mariajul.

Ea a ridicat capul şi pe chip i-a apărut o expresie de mândrie.

— Dar ce speranţă ar mai avea omenirea dacă o naţiune de ţărani fără niciun sfanţ nu poate să încerce să iasă din mizerie fără să fie strivită sub cizma Unchiului Sam? Singurul lucru pe care îl regret este că te-am lipsit de copii. Asta a fost rău. De restul sunt mândră.

Luke a înclinat capul.

— Cred că te înţeleg.

— Asta e ceva, a zis ea, oftând. Ce ai de gând să faci? O să suni la FBI?

— Ar trebui?

— Dacă o vei face, o să ajung în scaunul electric, la fel ca soţii Rosenberg, cei care au livrat URSS-ului datele secrete referitoare la bomba atomică.

Luke a tresărit, ca şi cum l-ar fi înjunghiat cineva.

— Doamne!

— Există o alternativă.

— Care?

— Lasă-mă să plec. O să iau primul avion care decolează de aici. O să zbor la Paris, Frankfurt, Madrid, oriunde în Europa. De acolo o să pot lua avionul spre Moscova.

— Asta este ceea ce-ţi doreşti? Să-ţi petreci restul zilelor acolo?

— Da, a răspuns ea, cu un surâs ironic. Sunt colonel KGB, să ştii. În SUA nu am fost niciodată colonel.

— Trebuie să pleci imediat.

— Bine.

— O să te însoţesc până la poartă şi trebuie să-mi dai legitimaţia, ca să nu te mai poţi întoarce.

— OK.

Luke a privit-o intens, încercând să-şi imprime faţa ei în amintire.

— Cred că trebuie să ne luăm adio.

— Pot să mă duc până la toaletă mai întâi? a întrebat ea, apucându-şi poşeta.

— Sigur.

• 9:30 P.M.

Principalul scop ştiinţific al satelitului este să măsoare radiaţiile cosmice, un experiment gândit de dr. James Van Allen, de la Universitatea de Stat Iowa. Cel mai important instrument de la bord este un aparat Geiger.

Elspeth a ieşit din biroul ei, a luat-o la stânga, a trecut de toaleta pentru femei şi a intrat în biroul colonelului Hide.

Era gol.

A închis uşa în urmă şi a rămas, proptită în ea, tremurând toată de uşurare. Biroul plutea parcă dinaintea ei, pentru că ochii îi erau înecaţi în lacrimi. Era atât de aproape de cel mai mare triumf din viaţa ei, dar tocmai pusese capăt căsătoriei cu cel mai bun bărbat pe care îl cunoscuse vreodată; şi era hotărâtă să plece din ţara unde se născuse, ca să-şi petreacă restul vieţii într-o ţară pe care nu o văzuse niciodată.

A închis ochii şi s-a străduit să respire încet şi profund: unu, expiră, doi, expiră, trei, expiră. După o clipă se simţea mai bine.

A răsucit cheia în uşă. Pe urmă s-a dus la dulapul din spatele biroului lui Hide şi a îngenuncheat în dreptul seifului. Mâinile îi tremurau. Cu un efort de voinţă, şi le-a domolit. Nici ea nu ştia cum, însă şi-a amintit de lecţiile de latină de la şcoală şi de zicala *Festina lente* – Grăbeşte-te încet.

A repetat exact gesturile pe care le făcuse Hide când îl privise deschizând seiful. Mai întâi a rotit cadranul de patru ori în sens invers acelor de ceasornic, şi s-a oprit la 10. Pe urmă l-a rotit de trei ori în direcţie opusă şi s-a oprit la 29. Apoi iar l-a rotit de două ori, în sens invers acelor de ceas, şi s-a oprit la 14. A încercat să învârtă mânerul. Nu s-a clintit.

A auzit paşi afară şi o voce de femeie. Zgomotele de pe coridor păreau nefiresc de puternice, ca sunetele dintr-un coşmar. Apoi paşii s-au îndepărtat şi vocea s-a stins.

Ştia că primul număr era 10. L-a format din nou. Al doilea număr putea să fie 29 sau 28. De data asta a format 28, pe urmă din nou 14.

Mânerul tot nu s-a clintit.

Încercase două posibilităţi din opt. Degetele îi alunecau din cauza sudorii. Şi le-a şters de poala rochiei. După aceea a încercat varianta 10, 29, 13, apoi 10, 28, 13.

Încercase jumătate din variantele de pe listă.

A auzit în depărtare sunetul unei sirene care dădea un semnal de alarmă – trei succesiuni de serii cu două sunete lungi şi unul scurt. Asta însemna că întreg personalul trebuia să părăsească zona platformei de lansare. Mai era o oră până la începerea numărătorii inverse. S-a uitat fără să vrea spre uşă, apoi atenţia i-a revenit la cadranul seifului.

Varianta 10, 29, 12 nu a funcţionat.

Dar 10, 28, 12 s-a dovedit combinaţia corectă.

Jubilând, a răsucit mânerul şi a deschis uşa grea.

Cele două conectoare erau tot acolo. Şi-a îngăduit un surâs triumfător.

Nu era timp să le demonteze ca să schiţeze cablajul. Va trebui să le ducă pe plajă. Theo ori le va copia, ori va pune conectorul direct la transmiţătorul lui.

Şi-a dat brusc seama de un posibil pericol. Putea, oare, să observe cineva lipsa conectoarelor duplicat în următoarea oră? Colonelul Hide plecase la buncăr şi era puţin probabil să revină înainte de explozie. Trebuia să-şi asume riscul.

Iar s-au auzit paşi în dreptul biroului. Iar de astă dată cineva a încercat uşa.

Elspeth şi-a oprit respiraţia.

O voce de bărbat a strigat de afară:

— Hei, Bill, eşti înăuntru?

Părea să fie vocea lui Harry Lane. Ce naiba voia?

Clanţa era hâţânată. Elspeth a rămas în continuare nemişcată şi mută.

— De obicei, Bill nu ţine uşa încuiată, nu-i aşa? a întrebat Harry.

— Nu ştiu, a răspuns o altă voce. Cred că şeful securităţii are tot dreptul să-şi încuie uşa dacă vrea.

A auzit sunetul paşilor care se îndepărtau, pe urmă vocea văicărită a lui Harry:

— Securitate pe dracu', nu vrea să-i şutească nimeni Scotch-ul.

Elspeth a înşfăcat conectoarele din seif şi le-a îndesat în geantă. Apoi a închis seiful, a rotit cadranul şi a închis şi dulapul.

S-a dus la uşa biroului, a răsucit cheia şi a deschis-o.

De partea cealaltă era Harry Lane.

— A! a exclamat femeia, surprinsă.

Harry s-a încruntat acuzator.

— Ce făceai înăuntru?

— A, nimic, a îngăimat stins Elspeth şi a încercat să treacă pe lângă el.

Bărbatul a prins-o zdravăn de braţ.

— Dacă n-a fost nimic, de ce ai încuiat uşa? a insistat el, strângându-i braţul să i-l rupă.

Asta a înfuriat-o şi n-a mai reacţionat ca un om culpabil.

— Dă-mi drumul la braţ, brută fără creier, sau îţi scot ochii cu unghiile.

Luat prin surprindere, Harry i-a dat drumul braţului şi a făcut un pas înapoi, dar a adăugat:

— Tot aş vrea să aflu ce făceai înăuntru.

Elspeth a avut o inspiraţie de moment.

— Trebuia să-mi aranjez portjartierul şi la toaletă doamnelor era ocupat, aşa că am folosit biroul lui Bill în lipsa lui. Sunt convinsă că nu ar avea nimic împotrivă.

— A, nu, cred că nu, a zis Harry, încurcat.

Elspeth şi-a îmblânzit tonul vocii.

— Ştiu că trebuie să fim foarte vigilenţi în problema securităţii, totuşi nu e nevoie să-mi învineţeşti braţul.

— Da, iartă-mă.

Gâfâind, a trecut pe lângă el şi a intrat înapoi în biroul ei.

Luke stătea acolo unde îl lăsase, cu un aer posac.

— Sunt gata, a zis ea.

El s-a ridicat în picioare.

— După ce pleci de aici, te duci direct la motel, a sfătuit-o el.

Avea un ton aspru şi pragmatic, dar se vedea pe chipul lui că încerca să-şi reprime sentimente puternice.

— Bine, a consimţit ea.

— Mâine-dimineaţă te duci cu maşina la Miami şi iei un avion care pleacă din SUA.

— Da.

Luke a înclinat mulţumit din cap. Au coborât împreună scările şi au ieşit afară, în noaptea caldă. A însoţit-o până la maşină. Când ea a deschis portiera, i-a zis:

— Acum, dă-mi legitimaţia.

Elspeth şi-a deschis poşeta şi a fost cuprinsă de cea mai cruntă panică. Deasupra portfardului din mătase galbenă erau cele două conectoare, sclipitoare, chiar la vedere. Însă Luke nu le-a observat. Prea politicos ca să se zgâiască în poşeta unei doamne, întorsese privirea. Ea şi-a scos legitimaţia de acces pentru Cape Canaveral şi i-a dat-o, apoi a închis repede poşeta.

Luke a băgat legitimaţia în buzunar şi a spus:

— Te însoţesc în jeep până la poartă.

Şi-a dat seama că venise momentul despărţirii. Incapabilă să rostească vreun cuvânt, s-a urcat în maşină şi a trântit portiera.

Abia stăpânindu-şi lacrimile, a pornit maşina şi a demarat. Luminile farurilor de la jeepul lui Luke se ţineau în urma ei. A trecut pe lângă platforma de lansare şi a văzut cum schela se deplasa cu viteza melcului pe şine, gata de decolare. Lăsase singură racheta imensă şi albă, în bătaia reflectoarelor, şi ea părea instabilă, ca şi cum un simplu brânci dat de un trecător ar fi putut să o răstoarne. Şi-a verificat ceasul. Era zece fără un minut. Mai avea patruzeci şi şase de minute.

A ieşit din bază fără să mai oprească. Vedea în oglinda retrovizoare cum farurile lui Luke deveneau tot mai mici şi dispar, odată ce a luat o curbă.

— Adio, iubire, a spus ea cu glas tare şi a început să plângă nestăpânit.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji şi pieptul îi tresălta de suspine neostoite. Luminile altor maşini treceau pe lângă ea şi le vedea ca pe nişte dâre împăienjenite de lumină. A fost cât pe ce să rateze drumul spre plajă. Când l-a văzut, a apăsat frâna la

podea şi a întors maşina, neţinând cont de traficul de pe celălalt sens. Un taxi a frânat puternic şi a ocolit-o, claxonând şi făcând slalom printre celelalte maşini, gata-gata să-i şteargă spatele maşinii ei Bel Air. A intrat pe nisipul denivelat al potecii către plajă, a încetinit şi a oprit, cu inima aproape să-i sară din piept. Fusese cât pe ce să distrugă totul.

Şi-a şters ochii cu mâneca şi a condus mai departe spre plajă, de astă dată mai încet.

•••

După plecarea lui Elspeth, Luke a rămas în dreptul porţii de ieşire, în jeep, aşteptând sosirea lui Billie. Respira greu şi era confuz, ca şi cum tocmai se izbise cu toată puterea de un zid şi ar fi fost întins pe jos, încercând să-şi vină în simţiri. Elspeth recunoscuse totul. De douăzeci şi patru de ore încoace avea certitudinea că ea lucra pentru sovietici, dar cu toate astea a fost şocant să vadă că i se confirmau convingerile. Sigur că spioni existau, toată lumea ştia asta, iar Ethel şi Julius Rosenberg muriseră amândoi pe scaunul electric, condamnaţi pentru spionaj; însă faptul că citeai în ziar despre astfel de lucruri nu însemna nimic. El fusese însurat timp de patru ani cu un spion. Aproape că nu putea să creadă.

Billie a ajuns la zece şi cincisprezece minute, cu un taxi. Luke a semnat pentru ea la poartă şi apoi au urcat amândoi în jeep şi s-au îndreptat spre buncăr.

— Elspeth a plecat, a informat-o el.

— Mi s-a părut că am văzut-o, i-a răspuns Billie. Nu are un Bel Air alb?

— Da, ea era.

— Taxiul în care mă aflam a fost gata-gata să se izbească de maşina ei. A oprit chiar în faţa noastră. I-am văzut faţa în lumina farurilor. Am ratat coliziunea la milimetru.

Luke a ridicat din sprâncene.

— De ce a oprit în faţa voastră?

— Cotea pe partea cealaltă a drumului.

— Mie mi-a zis că se întoarce direct la Starlite.

Billie a clătinat din cap.

— Nu, se ducea spre plajă.

— Spre plajă?

— A luat-o pe una dintre potecile înguste care şerpuiesc printre dune.

— La naiba! a bufnit Luke şi a întors imediat jeepul.

• • •

Elspeth a condus cu grijă de-a lungul plajei, cercetând grupurile de oameni care se adunaseră acolo cu prilejul lansării. Ori de câte ori vedea copii sau femei, îşi întorcea privirile în altă parte. Dar erau şi multe grupuri numai de bărbaţi, împătimiţi ai rachetelor, care stăteau în jurul maşinilor, doar în cămaşă, cu binocluri şi aparate de fotografiat, fumau ţigări şi beau cafea sau bere. Elspeth se uita insistent la maşinile lor, în căutarea unui model Mercury Monterey vechi de patru ani.

Anthony îi spusese că era verde, dar nu era destulă lumină ca să distingă culorile.

A început căutarea de la capătul cel mai aglomerat al plajei, cel mai apropiat de bază, însă Anthony şi Theo nu erau acolo şi a înţeles că aleseseră un loc ceva mai izolat. Îngrozită că i-ar putea pierde, a continuat să avanseze încet spre sud.

Într-un final, a zărit un bărbat înalt cu bretele de modă veche, sprijinit de o maşină de culoare deschisă, care se uita prin binoclu la luminile strălucitoare de la Cape Canaveral. A oprit maşina şi a sărit jos.

— Anthony! a strigat ea.

Omul şi-a coborât binoclul şi atunci şi-a dat seama că nu era el.

— Mă iertaţi, a spus ea şi a pornit mai departe.

S-a uitat la ceas. Era ora 10:30. Aproape că nu mai avea vreme. Luase conectorii, totul era pregătit – nu mai trebuia decât să găsească doi bărbaţi pe plajă.

Maşinile deveneau tot mai puţine, până când au ajuns la câţiva zeci de metri distanţă unele de altele. Elspeth a accelerat. S-a apropiat de o maşină care i s-a părut că semăna, dar părea să fie goală. A accelerat din nou... şi atunci a auzit claxonul maşinii.

A încetinit şi s-a uitat înapoi. Din maşină coborâse un bărbat care îi făcea semne cu mâna. Era Anthony.

— Slavă cerului! a exclamat ea.

A băgat în marşarier, până în dreptul lui şi a coborât din maşină.

— Am duplicatele conectorilor, l-a anunţat ea.

Theo a coborât din cealaltă maşină şi a deschis portbagajul.

— Dă-mi-le, a zis el. Repede, pentru numele lui Dumnezeu!

• 10:48 P.M.

Numărătoarea inversă ajunge la zero. În buncăr, coordonatorul lansării zice: „Comandă aprindere!” Un membru al echipei trage de un inel metalic şi apoi îl răsuceşte. Acesta este gestul care aprinde racheta.

Se deschid supapele iniţiale, care dau drumul la fluxul de combustibil. Se închide supapa pentru oxigenul lichid şi haloul de fum alb care înconjoară racheta dispare.

Coordonatorul lucrării spune: „Rezervorul de combustibil este presurizat”. În următoarele unsprezece secunde nu se mai întâmplă nimic.

Jeepul străbătea plaja cu viteză maximă, evitând în slalom grupurile de familii. Luke cerceta maşinile, ignorând strigătele de protest ale celor împroşcaţi cu nisipul aruncat de cauciucurile vehiculului. Billie stătea în picioare, lângă el, ţinându-se de marginea parbrizului.

Luke i-a strigat, ca să acopere zgomotul vântului:

— Vezi vreo maşină Bel Air?

Billie a clătinat din cap.

— N-ar trebui să fie greu de zărit!

— Mda, a spus Luke. Şi atunci, unde dracului sunt?

•••

Se deconectează şi ultimul furtun care mai leagă racheta. O secundă după aceea se aprinde combustibilul de amorsare şi motorul primei trepte a rachetei începe să duduie. La baza rachetei izbucneşte o imensă flacără portocalie, iar forţa de propulsie creşte treptat.

•••

— Ce naiba, Theo, grăbeşte-te! îl îndemna Anthony.

— Taci din gură, a intervenit Elspeth.

Stăteau aplecaţi deasupra portbagajului deschis al maşinii Mercury şi se uitau cum Theo umbla la radio transmiţătorul lui. Lega firele de clemele unuia dintre conectorii pe care îi primise de la Elspeth.

Se auzea un zgomot bubuit, ca un tunet în depărtare, şi au ridicat cu toţii privirile.

•••

Cu o încetineală dureroasă, Explorer 1 se ridică de pe platforma de lansare.

În buncăr cineva strigă: „*Du-te, scumpo*!”

•••

Billie a văzut un model Bel Air albă parcat lângă un sedan de culoare mai închisă.

— Acolo! a strigat ea.

— Îi văd, a răspuns Luke.

În spatele sedanului trei oameni stăteau în jurul portbagajului deschis. Billie i-a recunoscut pe Elspeth şi Anthony. Celălalt bărbat era, probabil, Theo Packman. Dar nu în portbagaj se uitau. Cu feţele ridicate în sus, priveau pe deasupra dunelor de nisip, spre Cape Canaveral.

Billie a descifrat imediat situaţia. Transmiţătorul era în portbagaj. Erau pe cale să-l fixeze pe frecvenţa necesară ca să emită semnalul pentru detonare. Însă de ce se uitau în sus? Ea s-a întors spre Cape Canaveral. Nu era nimic de văzut, dar a auzit un vuiet grav, tunător, ca al unui furnal dintr-o topitorie.

Racheta îşi lua zborul.

— Nu mai avem timp! a răcnit Billie.

— Ţine-te bine!

Billie s-a prins strâns cu mâinile de parbriz, în timp ce Luke întorcea jeepul într-o curbă largă.

•••

Racheta ia rapid viteză. La un moment dat se pare că pluteşte ezitant deasupra platformei de lansare. O clipă după aceea se ridică spre cer ca un glonţ ieşit din puşcă, ţâşnind pe cerul nopţii călare pe o coamă de foc.

•••

Peste vuietul rachetei, Elspeth a auzit un alt sunet, zgomotul unui motor de maşină turat la maximum. După o clipă, lumina farurilor s-a revărsat asupra grupului adunat în jurul portbagajului maşinii Mercury. A ridicat privirea şi a văzut un jeep care se îndrepta spre ei în viteză. Şi-a dat seama că avea să-i izbească.

— Grăbeşte-te! a răcnit ea.

Theo a legat şi ultimul cablu.

Pe transmiţătorul lui erau două butoane. În dreptul unuia scria „Armare”, în dreptul celuilalt, „Distrugere”.

Jeepul ajunsese la ei.

Theo a apăsat pe butonul „Armare”.

•••

Pe plajă, o mie de capete s-au lăsat pe spate, privind cum racheta se ridica, dreaptă şi adevărată, în timp ce o mare de ovaţii se înălţa odată cu ea.

•••

Luke o luase direct spre partea din spate a Mercury-ului.

Jeepul încetinise când luase curba, dar încă avea vreo treizeci de kilometri la oră. Billie a sărit jos pe pământ în fugă şi apoi s-a prăbuşit şi s-a rostogolit.

În ultima secundă, Elspeth s-a aruncat într-o parte din calea maşinii. Pe urmă s-a auzit zgomotul asurzitor al impactului şi zornăitul de sticlă spartă.

Partea din spate a Mercury-ului s-a boţit, maşina a sărit un metru în faţă şi capacul portbagajului s-a închis cu un pocnet. Luke s-a gândit că ori Anthony, ori Theo fusese zdrobit între cele două maşini, însă nu putea să fie sigur. El însuşi fusese proiectat cu violenţă în faţă. Partea de jos a volanului i-a prins pieptul şi a simţit durerea ascuţită a coastelor frânte. Un moment mai târziu s-a izbit cu fruntea de partea de sus a volanului şi sângele cald a început să-i curgă peste faţă.

Luke s-a tras în sus şi s-a uitat la Billie. Ea părea să se fi descurcat mai bine decât el. Stătea pe jos şi îşi masa braţele, dar nu părea să sângereze.

A privit în faţa jeepului, la botul maşinii. Theo era întins la pământ, cu braţele desfăcute în părţi, nemişcat. Anthony era în patru labe, părea zdruncinat, însă nu rănit. Elspeth scăpase neatinsă şi se ridica de pe jos. S-a repezit la Mercury şi a încercat să deschidă portbagajul.

Luke a sărit din jeep şi a alergat spre ea. În timp ce capacul portbagajului se ridica, a îmbrâncit-o la o parte şi ea a căzut pe nisip.

— Opreşte-te! a strigat Anthony.

Stătea deasupra lui Billie, cu un pistol lipit de ceafa ei.

Luke a ridicat ochii. Coada de flăcări a rachetei o făcea să pară o strălucitoare stea căzătoare pe cerul nopţii. Câtă vreme

mai era vizibilă, racheta Explorer putea încă să fie distrusă. Prima treaptă va arde complet când va fi ajuns la o distanţă de nouăzeci şi şase de kilometri de sol. În acel punct racheta va deveni invizibilă – deoarece intensitatea mai mică a arderii treptei a doua nu va fi suficient de strălucitoare pentru a se vedea de pe Terra –, iar acest fapt va fi semnul că sistemul de autodistrugere nu mai este activ. Prima treaptă, care conţine detonatorul exploziv, se va desprinde şi se va îndepărta, căzând până la urmă cu un pleoscăit în Oceanul Atlantic. După separare, nu va mai putea să avarieze satelitul.

Separarea primei trepte va avea loc la două minute şi douăzeci de secunde de la igniţie. Luke a calculat că racheta fusese aprinsă cam de două minute. Mai rămâneau deci vreo douăzeci şi cinci de secunde.

Era timp suficient ca să apeşi pe un buton.

Elspeth s-a ridicat iar în picioare.

Luke a privit spre Billie. Era căzută într-un genunchi, ca un sprinter la linia de start, încremenită în poziţia aceea, şi cu amortizorul lung al pistolului lui Anthony lipit de părul ei ondulat. Mâna lui Anthony era sigură, încremenită şi ea ca o stâncă.

Luke se întreba dacă era dispus să sacrifice viaţa lui Billie pentru viaţa rachetei.

Răspunsul era „nu”.

„Dar ce s-ar întâmpla, reflecta el, dacă ar face o mişcare? Oare Anthony ar împuşca-o pe Billie? S-ar putea”.

Elspeth s-a aplecat din nou deasupra portbagajului maşinii. Atunci a acţionat Billie. Şi-a smucit capul într-o parte şi apoi s-a aruncat pe spate, lovindu-se de picioarele lui Anthony cu umerii.

Luke s-a lansat asupra lui Elspeth şi a împins-o de lângă maşină. S-a auzit bufnetul înfundat al pistolului cu amortizor şi Anthony cu Billie s-au prăbuşit unul peste altul.

Luke se uita la ei îngrozit. Anthony trăsese, dar, oare, o rănise? Billie s-a rostogolit de lângă el, aparent neatinsă, şi Luke a putut să respire din nou. Apoi Anthony a ridicat iar arma şi a îndreptat-o spre Luke.

A urmat o clipă lungă de ezitare. După aceea Anthony a început să tuşească şi sângele i-a ţâşnit pe gură. Luke a înţeles că în cădere apăsase pe trăgaci şi se împuşcase singur. Ulterior, mâna moale lăsase să-i scape pistolul şi el s-a prăbuşit pe nisip, cu ochii aţintiţi spre cer, fără să mai vadă însă ceva.

Elspeth a sărit în picioare şi, pentru a treia oară, s-a aplecat asupra transmiţătorului.

Luke s-a uitat în sus. Coada de foc se vedea din spaţiu ca o caldă lucire. În timp ce o privea, s-a stins.

Elspeth a apăsat pe buton şi s-a uitat la rândul ei pe cer, dar a fost prea târziu. Prima treaptă arsese şi se desprinsese de corpul rachetei. Fitilul probabil că explodase, dar nu mai exista combustibil care să ia foc şi, oricum, satelitul nu mai era conectat de prima treaptă.

Luke a oftat. Se terminase. Reuşise să salveze racheta.

Billie a pus mâna pe pieptul lui Anthony, apoi i-a controlat pulsul.

— Nimic, a zis ea. A murit.

În aceeaşi clipă, Billie şi Luke şi-au întors ochii spre Elspeth.

— Ai minţit iar, a zis Luke.

Elspeth se uita la el cu o sclipire de isterie în priviri.

— Nu am greşit! a răcnit ea. Nu am greşit!

În spatele ei, familiile de spectatori şi turişti începeau să-şi strângă calabalâcul. Nimeni nu fusese destul de aproape ca să observe lupta dintre ei – toţi ochii au fost aţintiţi spre cer.

Elspeth i-a privit pe Luke şi pe Billie ca şi cum ar mai fi avut ceva de spus; însă după un moment de tăcere s-a întors cu spatele. A urcat în maşina ei, trântind portiera, şi a pornit motorul.

În loc să se îndrepte spre şosea, a luat-o în direcţia oceanului. Luke şi Billie au urmărit-o îngroziţi cum intra drept în apă.

Maşina s-a oprit, cu apa clipocind la praguri, şi Elspeth a coborât. În luminile farurilor, Luke şi Billie au văzut-o cum începea să înoate spre larg.

Luke a dat să se ducă după ea, însă Billie l-a apucat de braţ şi l-a tras înapoi.

— O să se sinucidă, a zis el îndurerat.

— Acum nu mai poţi să o ajungi din urmă, i-a spus Billie. O să mori şi tu!

Luke tot mai voia să încerce. Dar Elspeth trecuse deja dincolo de raza farurilor, înotând în forţă, şi el şi-a dat seama că nu ar fi putut să o găsească în întuneric. Şi-a lăsat bărbia în piept, învins.

Billie l-a cuprins cu braţul. După o clipă, i-a răspuns şi el cu o îmbrăţişare.

Deodată toată tensiunea ultimelor trei zile a căzut asupra lui ca un copac retezat. S-a clătinat, gata să se prăbuşească, iar Billie l-a susţinut. S-a simţit mai bine după câtva timp. În picioare, pe plajă, şi înlănţuiţi în îmbrăţişare, amândoi s-au uitat în sus.

Cerul era plin de stele.

EPILOG

• 1969

Aparatul Geiger de la bordul rachetei Explorer 1 a înregistrat radiaţii cosmice de o mie de ori mai mari decât se aşteptase. Această informaţie le-a permis specialiştilor să cartografieze centurile de radiaţii de deasupra Pământului, care au devenit cunoscute drept centurile Van Allen, după numele omului de ştiinţă de la Universitatea de Stat Iowa, care proiectase procedeul de cercetare ştiinţifică.

Experimentul cu micrometeoriţi a stabilit că asupra Pământului cad anual aproximativ două mii de tone de praf cosmic.

Forma planetei noastre s-a dovedit a fi cu aproximativ un procent mai plată decât se crezuse anterior.

Pentru pionierii călătoriilor spaţiale, cea mai importantă realizare dintre toate a reprezentat-o înregistrările de temperatură făcute de Explorer: *ele au arătat că este posibilă controlarea optimă a căldurii din interiorul unei rachete, astfel încât o fiinţă omenească să poată supravieţui în spaţiu.*

Luke a făcut parte din echipa NASA care a trimis pe Lună misiunea spaţială Apollo 11.

La momentul acela locuia la Houston, într-o veche şi confortabilă casă mare, împreună cu Billie, care era şefa Departamentului de Psihologie Cognitivă de la Universitatea Baylor. Aveau trei copii: Catherine, Louis şi Jane. (Larry, fiul vitreg al lui Luke, locuia şi el tot acolo, dar în aceea lună iulie era în vizită la tatăl lui, Bern.)

În seara zilei de 20 iulie s-a întâmplat ca Luke să fie liber şi cu câteva minute înainte de ora nouă, ora centrală, se uita la televizor împreună cu familia, aşa cum făcea majoritatea

oamenilor din toată lumea. Stătea pe canapeaua mare, alături de Billie, şi o ţinea în poală pe Jane, cea mai mică dintre copii. Ceilalţi erau aşezaţi pe covor, împreună cu câinele, un labrador cafeniu pe care îl chema Sidney.

Când Neil Armstrong a păşit pe Lună, pe obrazul lui Luke s-a scurs o lacrimă.

Billie i-a luat mâna şi i-a strâns-o uşor.

Catherine, care avea nouă ani şi tenul lui Billie, l-a privit cu ochii ei căprui, foarte serioşi. Apoi i-a şoptit lui Billie:

— Mami, de ce plânge tati?

— E o poveste foarte lungă, scumpo, i-a răspuns Billie. O să ţi-o spun, într-o bună zi.

•••

Explorer 1 era programat să rămână în spaţiu doi sau trei ani. De fapt, el a orbitat în jurul Pământului timp de doisprezece ani. În 31 martie 1970 a reintrat, în sfârşit, înapoi în atmosferă, deasupra Oceanului Pacific, în apropiere de Insula Paştelui şi a ars la ora 5:47 A.M., după ce se rotise în jurul Pământului de 58 376 ori şi parcursese un total de 2,67 de miliarde de kilometri.

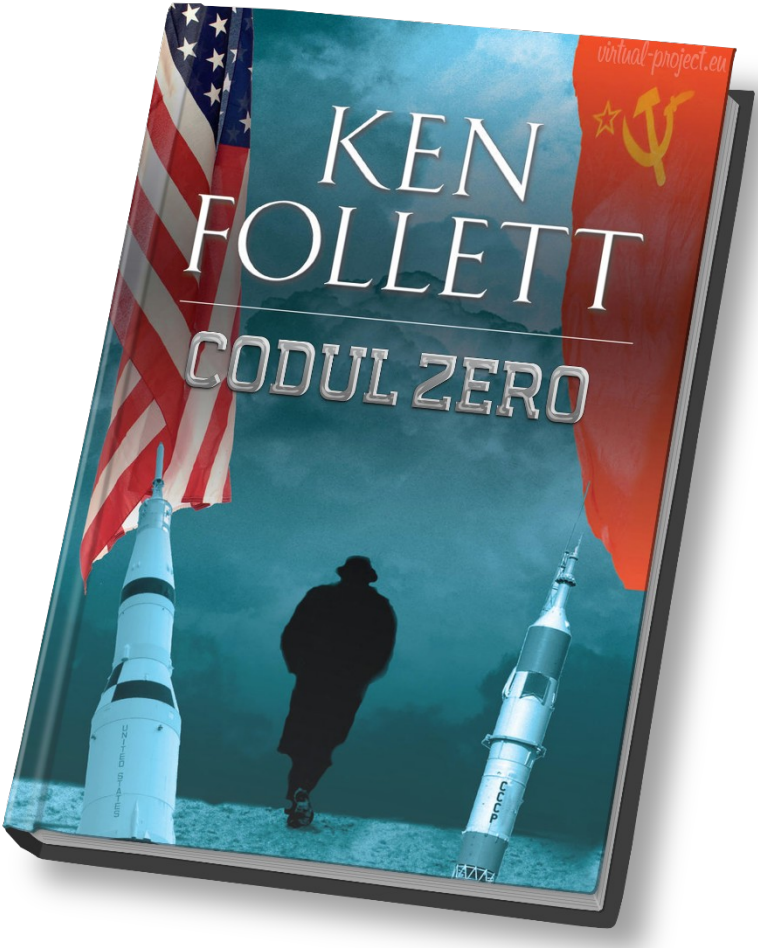

virtual-project.eu